Comorile naufragiaților

JULIE

JULIE KLASSEN
Traducere de Narcisa Ţiulete
= CASACARŢII
Oradea, 2023
Copyright © 22020 Julie Klassen
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *A Caslaway în Cornwall*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA. Toate drepturile rezervate.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.
Comorile naufragiaţilor de Julie Klassen Copyright © 22023 Casa Cărţii OP 2, CP 30 410670, Oradea
Tel. /Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057 E-mail: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KLASSEN, JULIE
Comorile naufragiaţilor /Julie Klassen; trad. De Narcisa Ţiulete.
— Oradea: Casa Cărţii, 2023
ISBN 978 – 606 – 732 – 231 – 6 I. Ţiulete, Narcisa (trad.)
821.111
Traducerea: Narcisa Ţiulete Editarea: Daniel Fărcaş Tehnoredactarea: Vasile Gabrian Corectura: Mirela Ştefan Coperta: Marius Bonce
Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea Tel. /Fax: 0259 472 640
Pentru Marietta şi led Terry, prieteni şi luptători în rugăciune, cu dragoste şi recunoştinţă.
Ieri, *din cauza vremii nefavorabile*, *trei corăbii au naufragiat lângă Capul Trebetherick*, *lovite şi sfărmate de valuri*. *West Briton*, februarie 1818
Nopţi obscure învăluie cerul, *Valurile Atlanticului vuiesc*, *Eu*, *nenorocit bătut de soartă*, *Sunt aruncat de ape cu capul*

înainte Lipsit de prieteni, *de speranţă*, *de tot*. *Văduvit de casa-mi plutitoare*. William Cowper, *The Castaway* [Naufragiatul]

Sau care femeie, *dacă are zece lei de argint şi pierde unul din ei*, *nu aprinde o lumină*, *nu mătură casa şi nu caută cu băgare de seama până când îl găseşte*? *După ce l-a găsit*, *le cheamă pe prietenele şi vecinele ei şi zice*: „*Bucuraţi-vă împreună cu mine*, *căci am găsit leul pe care-l pierdusem*”. Luca 15: 8 – 9

Octombrie 1813
În nordul comitatului Cornwall, Anglia

P

lutesc sau mă scufund? Conform dicţionarului din biblioteca unchiului meu, obiectele plutitoare sunt acele bunuri care plutesc pe mare în urma unui vas naufragiat sau scufundat, în timp ce obiectele scufundate sunt acele bunuri aruncate înadins de pe un vas aflat în pericol, în speranţa salvării acestuia sau pentru a-i diminua greutatea.

Aproape zilnic mă plimb pe malul apei, căutând din priviri asemenea obiecte. Uneori calc pe câte o piatră, alteori sar de pe ea tocmai în baltă sau de pe plajă pe iarbă. Mă uit lung, dar nu la orizontul sau cerul de nepătruns, ci la pământul de sub picioarele mele. Urc, cobor sau sar peste stânci colţuroase, nisipuri nestatornice şi roci argiloase, fără să fac vreun pas greşit sau să şovăi.

Mă împresoară zgomotul mării. Nu e un răget, ci un sunet, un murmur al apei, care vibrează ca un acord, un puls nebun. Oceanul Atlantic spumegă, izbind stâncile în strigătele de jale ale pescăruşilor.

Chiar dacă toamna friguroasă a cuprins totul, pe stâncile sterpe cresc flori delicate, dar stoice: mov, portocalii, albe. E frumuseţe în jur, în ciuda vremii aspre. Viaţă acolo unde nu ar trebui să crească nimic…

Pot spune la fel despre mine? înfloresc sau abia supravieţuiesc?

Uneori mă întreb cum am ajuns în Cornwall, atât de departe de casa părintească. Mă simt ca o naufragiată, plutind în derivă

JULIE KLASSEN

de la moartea părinţilor mei încoace, tânjind după răspunsuri. Există vreun rost în spatele tuturor acestor lucruri? Oare chiar ţine Dumnezeu soarta mea în mâna Lui, sau viaţa mea nu-i altceva decât o întâmplare, o şansă bătută de valurile vieţii?

Nu sunt de prin partea locului, dar iată-mă aici. Copleşită de căile ciudate ale acestui mal ciudat. Aici, oricine nu s-a născut şi nu a crescut în Cornwall e privit neîncrezător şi considerat străin. Deja trăiesc printre ei de opt din cei douăzeci şi trei de ani ai mei, dar nu sunt de-ai lor… şi mă îndoiesc că îmi voi mai găsi vreodată locul undeva în lumea asta.

Aşa cum stau neclintită pe stâncă, în vântul care îmi flutură boneta, mă întreb din nou: plutesc sau mă scufund?

Luni, *brigantina* Steaua din Dundee *a naufragiat lângă Padstow*. *Echipajul*, *format din cinci persoane*, *a ajuns la barca de salvare*, *care curând s-a sfărmat şi*, *din păcate*, *toţi s-au înecat*. *West Briton*, noiembrie 1811

lj Eseld, care avea acum 21 de ani, o striga de pe coasta care trona deasupra plajei.

— *Mamm* e supărată şi vrea neapărat să vii. Iar ai lăsat o zdreanţă în oala preferată a Wennei.

Laura simţi un nod în stomac. Cum de uitase? îi răspunse:

— Am pus la înmuiat o poşetuţă de piele, pe care am găsit-o. O pot recupera, dacă o curăţ.

— Pentru *Mamm*, singura geantă care merită e doldora cu ce trebuie. Ştii asta. Hai! Nu vreau să se supere şi pe mine.

Laura oftă ridicând coşul de jos.

— Vin.

Urcând greu cărarea abruptă către Fern Haven, Eseld rosti:

— Nu ştiu de ce vii aici în fiecare zi. Aş înţelege, dacă ai găsi aur sau lucruri de valoare pe care să le vindem.

Laura nu ţinea să îi amintească lui Eseld că *vânduse* mai multe lucruri la magazinul de antichităţi şi la anticariatul din Padstow. Nu luase cine ştie ce pe ele, dar contribuise şi ea la cheltuielile de întreţinere şi economisise pentru călătoria pe care visa să o facă într-o bună zi.

Totuşi, înainte să vândă ceva, Laura simţea datoria să aştepte „un an şi o zi”, cum era legea, în caz că proprietarii veneau să îşi revendice bunurile. Eseld scutura din cap la nevoia ei de precauţie şi repeta ca un papagal zicala: „Dacă vameşii şi perceptorii nu ştiu de ele, n-or să se sinchisească”.

Chiar şi unchiul Matthew, un paroh binevoitor, nu găsea deloc nepotrivit să folosească lucrurile care ajungeau la mal, lângă Fern Haven.

— E prada Domnului, fata mea. Nu furăm, spunea el. Lăzile şi butoaiele vin la noi. Sunt daruri de la Dătătorul oricărui lucru bun.

În ţinuturile înşelătoare din Capul Trevose, promontoriul Stepper, Doom Bar şi plaja Greenaway, unde locuiau ei, naufra-giile erau un fenomen comun, înghiţind multe vase şi numeroase vieţi. De fapt, de la Capul Trebetherick, de lângă casa lor, Laura putea să găsească, printre roci, rămăşiţele multor naufragii, bucăţi de lemn pe jumătate îngropate în nisip, asemenea unor nişte leşuri – şira spinării şi coastele unei păsări antice uriaşe. Multe locuinţe şi acareturi fuseseră ridicate prin aceste locuri din lemnărie recuperată de la corăbii.

Ajungând la Fern Haven – o casă albă, cu două etaje, acoperiş din şindrilă şi odăi cu ferestre în tavan, intrară pe poarta construită tot din lemne găsite şi urcară cele câteva trepte care duceau în pridvorul acoperit.

— Şterge-te pe picioare, o mustră Eseld, cu un aer poruncitor, ca al mamei.

Laura nu comentă. Îşi şterse nisipul şi algele de pe ghetele

ponosite, atât cât putu.

Când se opriră, auziră voci înăuntru. Mama lui Eseld, doamna Bray, spunea:

— Mulţumesc pentru amabila dumneavoastră invitaţie, domnule Kent. Eu, domnul Bray şi domniţa Eseld vom veni cu drag la voi la cină.

O voce masculină joasă zise ceva despre ea, fiindcă îşi auzi numele.

— Nu prea cred că Laura va vrea să vină, răspunse doamna Bray. Ei nu îi plac evenimentele familiei, nefiind de-ai noştri. O ia şi răceala, din câte am văzut. E mai bine să stea acasă, mai ales că vremea s-a răcit considerabil.

Eseld dădu ochii peste cap, îi zâmbi poznaş şi deschise larg uşa salonului.

— Am ajuns acaaa… *să mamm*.

Clipind spre Laura, intră în salonul modest, unde doamna Bray stătea de vorbă cu doi domni vizitatori: Treeve Kent, un blond atrăgător, şi fratele lui mai mic, Perry.

— A, iat-o pe Eseld, spuse Lamorna Bray zâmbind.

Însă, întorcându-se spre Laura, îi pieri orice zâmbet de pe faţă.

— Laura, fato, arăţi cumplit. Ai faţa aproape la fel de roşie ca părul răvăşit de vânt. Iar ai colidant plajele, presupun.

— Ăăă… da.

— De ce trebuie să cutreieri atâta peste tot? Arăţi… foarte neîngrijită!

Laura simţea că obrajii îi luaseră foc, dar Treeve Kent îi zâmbi.

— De fapt, stimată doamnă, cred că ochii şi faţa îi sunt aprinse de la mişcare, iar părul e cât se poate de aranjat.

Oare atrăgătorul domn o lua peste picior? Laura nu prea ştia. Probabil.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu ştiam că avem vizitatori.

— Mă tem că am venit neanunţaţi, răspunse Treeve. Impardonabil pentru o fată de oraş, presupun?

Laura clipi.

— Eu… nu prea ştiu.

Copil fiind, locuise la Oxford, nu la Londra, dar tinerii de pe aici îi spuneau deseori „fata din nord” sau „fata de oraş” ca pe o mare insultă.

Treeve se întoarse spre fratele lui mai scund şi mult mai tăcut.

— Că veni vorba de maniere, nu cred că îl cunoşti pe fratele meu, Perran. A tot fost plecat de când ai venit aici, cred, fie la universitate, fie în practică, la Guy’s Hospital.

Guy’s Hospital, din câte ştia Laura, era un spital din Londra. Şi tatăl ei se pregătise acolo.

— Ne-am mai întâlnit, spuse Laura. Dar nu cred că îşi mai aduce aminte.

Bărbatul cu părul brunet îi zâmbi timid.

— Ba îmi aduc aminte, domniţă Laura.

— Dar de mine? întrebă Eseld, fluturându-şi cochet buclele blonde care îi încadrau chipul.

— Evident că îmi amintesc de dumneata, domniţă Eseld. Perry făcu o plecăciune. Eseld se înclină.

Treeve continuă:

— Am venit să vă invităm la cină. Pe toate.

Urmă un moment ciudat de tăcere, marcat de ticăitului ceasului. Doamna Bray nu zicea nimic, nici măcar nu se uita spre ea, dar din profilul înţepenit, Laura îi vedea iritarea. Pesemne că femeia se temea că Laura va profita de ocazie, călcând peste dorinţele ei, ca să se bucure de o seară în compania micii nobi-limi. Dar Laura ştia prea bine că doamna Bray nu o voia sub nicio formă în compania acestui gentilom.

Laura spuse, în schimb:

— Mulţumesc, domnule Kent. Va trebui să îmi refuz această plăcere. Simt că mă paşte o răceală, iar afară e cam frig.

Treeve o privi cu ochi luminoşi, sigur pe el.

— Mie îmi pari perfect sănătoasă. Se întoarse spre fratele lui. Ce spui, Perran? Tu eşti expertul.

— Nu o cunosc suficient pe domniţa Bra…

— Callaway, îl corectă rapid femeia mai în vârstă. Laura este nepoata soţului meu din prima căsătorie.

— Asta aşa e. Am uitat. Perry se mută de pe un picior pe altul, roşind.

— Nu îţi face griji, îl linişti Eseld. E firesc să mai şi greşeşti. Iar Laura *este* practic verişoara mea şi împărţim aceeaşi viaţă de atâta amar de timp.

Laura nu putea să spună că era recunoscătoare pentru cuvintele tinerei. *Draga de Eseld*. Spusese aşa doar pentru a-l impresiona pe Treeve Kent. Însă, spre cinstea ei, Eseld o *tratase* mereu ca v o verist Liră, nu *ca* pe un membru nepoftit în familia lor.

Fiindcă, aşa cum scosese doamna Bray în evidenţă, Laura nu făcea parte din familie. Nu avea nicio legătură de sânge cu niciu-nul dintre ei. Dacă Matthew Bray nu i-ar fi devenit tutore după moartea mătuşii şi a părinţilor, Laura ar fi fost singură pe lume.

În timp ce Eseld şi mama ei se pregăteau pentru cina de la Roserrow, reşedinţa familiei Kent, Laura o ajuta pe Wenna în bucătărie – pedeapsa ei pentru că folosise oala preferată a bucătăresei lor pentru a spăla un obiect găsit.

Cu chipul posomorât, unchiul Matthew apăru în prag şi o pofti pe Laura în birou.

— Îmi pare rău, draga mea. Cred că ţi-ar fi prins bine o ieşire. Nu prea ai parte de distracţie şi de companie.

— Nu e nicio problemă. Nu mă deranjează. Cred că voi merge în vizită la miss Chegwin.

El o privi mâhnit.

— Nu prea mă gândeam la compania unei femei de 70 de ani. Laura întinse mâna şi netezi cravata unchiului ei, văzându-i obrazul moale, favoriţii lungi, încărunţiţi şi ochii adumbriţi, dar plini de bunătate. Cât de mult îl îmbătrâniseră anii şi durerea! Aranjându-i gulerul hainei, ea rosti:

— Îmbracă-te bine. E o seară rece şi bate vântul.

— Aşa e, bate din ce în ce mai tare. Dacă nu mă înşel, până la cădea serii îl vom auzi pe Tregeagle jelindu-şi sufletul pierdut... îşi drese glasul. Asta dacă aş înghiţi astfel de lucruri, dar fiind un om al lui Dumnezeu, cu carte, nu le cred. Îi făcu cu ochiul. De cele mai multe ori.

Se referea la vechea legendă a bărbatului meschin care îşi pierduse sufletul şi cutreiera de atunci malurile apei şi landele, plângându-şi soarta. Atunci când vântul sufla cu putere, urletul lui *chiar* suna ca al unui om înfricoşător. În Cornwall, din câte auzise Laura, era plin de astfel de mituri, dar furtunile nemiloase şi vijeliile nimicitoare erau cât se poate de reale.

— Dacă doamna Bray nu şi-ar fi pus în cap să îi unească destinul lui Eseld cu domnul Kent, aş implora-o să nu mergem, continuă el. Dar nici nu vrea să audă. Mă rog lui Dumnezeu să nu regretăm.

— Fiţi cu băgare de seamă, îl îndemnă Laura.

Unchiul Matthew era singura rudă pe care o mai avea. Nu voia să îl piardă şi pe el.

— Aşa vom face.

El o bătu uşor pe mână şi se întinse după pălărie. Apoi se întoarse spre ea.

— Dacă ieşi în seara asta, ia-o pe Wenna sau pe Newlyn cu tine. Nu îmi place să te ştiu singură după lăsarea întunericului, mai ales pe o vreme ca asta. Nu ai fi în siguranţă.

— Casa lui miss Chegwin se vede de aici, protestă Laura.

— Te rog, fă-o de dragul meu. Bine?

— Prea bine, arunci voi merge cu Newlyn. Pe Wenna nu îndrăznesc să o rog. Încă e supărată din cauza oalei.

— Wenna are mereu motive de supărare. Unchiul îi zâmbi strengăreşte. Bine că e o bucătăreasă pe cinste.

Laura intră singură în Casa Brea, aşa cum făcea mereu, fiindcă vecina ei insistase acum mult timp să se simtă acolo ca la ea acasă. Ba mai mult, miss Chegwin n-ar fi auzit bătaia în uşă din cauza urletelor vântului.

Newlyn, scundă şi simplă, stătea pe banca mică din pridvorul din faţă, refuzând să mai facă un pas.

— Poţi să intri, să ştii, îi spuse Laura. Nu muşcă.

— Ea nu, dar Jago nu se ştie. Servitoarea de 17 ani se scuturã.

— Simpaticul de el, nu ţi-ar face nimic.

— Nu contează. Aştept aici.

— Cum vrei.

Laura intră în salonul primitor, iar bătrâna ridică privirea vădit încântată.

— Bună seara, draga mea. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, *Mamm-wynn*.

Laura îi spunea „bunică” din afecţiune şi respect, fiindcă ştia că îi face plăcere.

Mary Chegwin îi zâmbi, ridurile ei înmuindu-se sub aura ei căruntă.

— *Meur ras*, draga mea. Cum de ai ieşit pe o vreme atât de nemiloasă?

— Am venit să văd ce faci. Ceilalţi au plecat la Roserrow. Se uită în odaia modestă. Unde e Jago?

— Afară, caută lemne. Nu prea se mai găseşte lemn de foc, draga mea.

— Înţeleg. Laura se aşează lângă focul mocnind, strângându-şi haina pe corp.

Femeia o urmărea cu privirea.

— Şi tu nu ai vrut să mergi la Roserrow?

— Am… preferat să te văd pe tine.

Ochii albaştri, încă ageri, ştiau mai bine, dar nu insistă.

— Ţi-am adus ceva. Laura îi întinse mâna.

— Ce anume?

— O gentuţă. Vezi broderia? Bătrâna o privi cu coada ochiului.

— Ce drăguţ! Banii mai lipsesc din ea! Mary chicotea ca o fetiţă. Azi ai găsit-o?

— Nu. Aceea e încă udă. Pe asta am găsit-o acum un an şi o zi. Mary îi zâmbi pieziş.

— Trebuie să nu mai fi aşa exigentă, dacă vrei să devii de-a locului.

— Dacă nu am reuşit până acum, mă îndoiesc că voi deveni vreodată.

— Ei bine, există lucruri mai grave de atât, deşi nu îmi vine niciunul în minte pe moment.

Miss Chegwin râdea din nou pe înfundate.

— Ţi-am adus şi ceva dulce. Laura îi întinse o felie de prăjitură învelită într-un şerveţel.

Mary făcu ochii mari.

— Wenna mi-a trimis prăjitură?

— Nu, ţi-am păstrat-o pe a mea.

— Nu pot să mănânc porţia ta.

— Ba da. Ţie îţi place mai mult. Dar va trebui să plăteşti. Mary ridică din sprâncenele ei aspre.

— A?

— Cu o altă poveste. Ochii ei albaştri scăpărară.

— Ţi-am spus despre blestemul slujnicei, dar despre arătările acelea geloase ţi-am povestit vreodată?

Nerăbdătoare, Laura dădu din cap că nu.

Bătrâna mâncă încet prăjitura, apoi începu povestea.

— Într-o seară cu lună plină, căpitanul unei goelete pe nume *Sprite* a văzut lumini dansând pe ape şi le-a urmat, ceea ce i-a adus sfârşitul. Vezi tu, arătările năbădăioase erau invidioase pe vasul lui frumos, aşa că au strâns un borcan mare cu licurici şi i-au ademenit în Doom Bar pe marinari, care nu bănuiau nimic. Până dimineaţa, toţi s-au înecat şi nu a mai rămas din vas decât galionul, sfărmat de stânci şi urât ca noaptea. Acum stă la căpătâiul mormintelor celor pierduţi pe nefastul *Sprite*.

Mary termină povestea, iar Laura întrebă:

— Chiar aşa e?

— Sigur că da! Nu ai văzut mormintele de-a lungul coastei? Laura le văzuse. Dar în fiecare poveste a lui Mary, faptele se împleteau cu o doză generoasă de fantezie.

Laura se ridică şi puse ibricul pe foc. Câteva minute mai

târziu, prinzând puteri de la ceai şi prăjitura pe care o împărţiseră, Laura o îmboldi:

— Încă una? Mary îi zâmbi.

— Despre ce să fie de data asta? Traficanţi? Piraţi? Naufragii? Laura încuviinţă din cap.

— Da, te rog. Despre toate trei.

Afară, vântul se înteţea, dar Mary începu o altă poveste.

— Într-o seară, un vas cu trei catarge mari a ajuns în Capul Trevose. Era încărcat cu tot felul de mărfuri de război: flinte, baionete, suliţe şi altele asemenea. Tot echipajul fusese ucis, mai puţin trei bărbaţi. Nu se ştia din ce ţară veneau.

Mary se lăsă spre ea şi continuă cu glas stins, rău prevestitor.

— Erau piraţi şi…

Uşa se trânti de perete, iar Laura tresări. Jago intră cu braţele pline de plută.

— *Meur ras*, Jago, îi spuse Mary. Închide repede uşa, te rog. Burniţează. Simt frigul de aici.

Tânărul înalt, cu umeri laţi lăsă lemnele lângă vatră şi se duse în bucătărie să închidă uşa.

După ce se întoarse, se aplecă să înteţească focul.

— Spune-i seara bună Laurei noastre, îl îndemnă Mary. Bărbatul masiv, cu pomeţi mari şi fruntea lată, se uită sfios spre ea.

— Seara bună, Laura noastră.

Unii spuneau că Jago se trăgea din uriaşii de demult, de prin partea locului. Unii, ca Newlyn, se temeau de el din cauză că era bine făcut, în timp ce alţii îl luau peste picior că era încet la minte, de vreme ce abia deschidea gura, dacă nu era cu prietenii lui. Dar Laura ştia că era un suflet blând şi serios.

Îi zâmbi.

— Bună seara, Jago.

— Ai cina pe plită, adăugă Mary.

El încuviinţă din cap şi dădu să plece, plecându-şi capul ca

să nu se lovească de prag.

— Îmi pare rău, zise Laura. V-am întrerupt cina?

— Da’ de unde! Eu am mâncat când Jago a plecat să caute lemne. I-a luat mai mult decât de obicei să găsească lemne pentru toată noaptea.

Îşi strânse şalul mai tare în jurul ei.

— Ne aşteaptă o iarnă lungă. Mulţam Domnului pentru Jago. Jago, din câte ştia Laura, nu era fiul natural al lui miss Chegwin. Mary lucrase mulţi ani ca moaşă şi nu se căsătorise, nici nu avusese copiii ei vreodată. Pe băiat îl găsise pe când era doar un bebeluş, abandonat în curtea bisericii. Cândva, Mary îi spusese:

— Nu ştiu de ce l-a lăsat mama lui. Pesemne că era necăsătorită şi speriată. Domnul doctor Dawe mi-a spus că îmi pierd vremea, că băiatul e prea mic şi prea slăbit ca să răzbească, darămite să mai şi crească. Acum ce mă mai mândresc eu cu băiatul meu înalt şi voinic, când stau lângă el duminica la biserică.

Din bucătărie, se auzea sunetul furculiţei care ştergea bine farfuria, urmat de un acord festiv: Jago cânta la *hurdy-gurdy*. Muzica o aduse pe Laura înapoi în prezent. Vântul zdruncina acum ferestrele, iar stropii de ploaie se izbeau de sticla lor.

Laura se ridică.

— Am putea termina povestea altă dată? Eu şi Newlyn trebuie să plecăm, până nu se porneşte ploaia şi mai rău.

Mary încuviinţă.

— *Meur ras* pentru vizită şi pentru prăjitură. *Nos dha*!

— *Nos dha*, spuse Laura, în loc de *Noapte bună*!

Înţelegea comica mai bine decât o vorbea. Destul de puţin din ambele, oricum.

Plecând împreună de Newlyn, Laura îşi strânse bine haina din cauza vântului înţepător. Newlyn bâiguia ţinându-se de bonetă. Vântul urla ca o fantomă, iar Laura tremura, nu numai de frig.

— E Tregeagle, domniţă. Ştiu eu, se văita Newlyn. S-a zis

cu noi!

— Nu s-a zis cu noi, o asigură Laura, dar vasele din larg ar putea avea această soartă.

După cum şuiera, o vijelie nemiloasă venea dinspre nord. În întunericul îndepărtat, se auzi un tun şi o voce care striga:

— Vas la orizont!

Newlyn o luă pe Laura de mână.

— E tata.

Vasele disperate încercau deseori să intre în portul Padstow căutând adăpost în vreme de furtună.

Multe erau purtate pe nisipurile din Doom Bar, unde valurile nemiloase fie le afundau, fie le aruncau pe stâncile din Greenaway şi le făceau una cu pământul.

Laura se grăbea să ajungă la Capul Trebetherick, în timp ce Newlyn o urma cu inima strânsă. De la faţa locului, Laura măsură apele învolburate de sub ele. Printre stânci, se zărea o formă întunecată. Era greu să vezi prin ceaţă, dar părea un vas care se lupta cu valurile.

I se puse un nod în stomac şi inima începu să-i bată de frică, dar şi de hotărâre.

— Hai! Coborâm pe plajă.

— Eşti sigură, domniţă? Nu cred că unchiu'…

— Sunt sigură. Hai!

Laura se întoarse şi începu să coboare poteca îngustă, alunecând pe nisipul umed şi împiedicându-se de tunelurile iepurilor, dar reuşind să nu se răstoarne.

Alţii ajunseseră pe plajă înaintea lor, aşteptând. Uitându-se. Sperând. De acolo, se vedea mai bine. Lumina slabă a lunii răzbea acum întunericul ploii, iar fulgerele crăpau cerul şi luminau vasul. La câteva sute de metri de mai, o navă se zbătea să reziste. Se legăna înainte şi înapoi, aplecându-se prea mult într-o parte. Se lovise de stânci. Dacă nu pleca de acolo curând, valurile aveau să o facă bucăţi. Laura mai fusese martoră la aşa ceva.

Văzând un pescar bine făcut aproape de ea, Newlyn alergă

spre el şi îl prinse de mână.

— O, tată!

— Fii tare, fata mea.

Cei mai mulţi localnici trăiau fie din pescuit, ca domnul Dyer, fie din meşteşugul de bărci, fie din cărăuşie pe goelete, încărcând şi descărcând mărfuri de pe vasele care andocau în Padstow. Alţii, din minerit de lut şi plumb.

Laura întrezărea pe punte nişte siluete bărbăteşti, care aruncau lăzi şi butoaie peste bord. Un tânăr vânos se cocoţase pe funii pentru a scăpa de năvala apelor, dar un val uriaş lovi nava, măturându-l de pe catarg şi aruncându-l în mare. Nu reuşi să mai urce la loc. Oare nava lăsase deja bărcile la apă sau le smulsese marea? Oare nu aveau nicio cale de scăpare? Laura ştia puţini oameni capabili să înoate, dar chiar dacă marinarii s-ar fi descurcat, valurile şi stâncile i-ar fi strivit înainte să ajungă la mal.

— Doamne Iisuse, ajută-i! strigă Laura. Ar fi vrut să poată face ceva. Oricine.

Parohia lor nu avea echipament sau bărci de salvare dedicate acestui scop. Cu toate acestea, bărcile specifice zonei, manevrate de cârmaci localnici experimentaţi erau deseori folosite ca bărci de salvare, mărimea permiţându-le să ajungă la victime în cele mai periculoase golfuri. De ce nu răspunseseră marinarii, în seara asta? într-adevăr, riscurile erau enorme în apele învolburate. Mulţi plătiseră cu viaţa pentru astfel de vitejie în trecut. Oare nu auziseră strigătele? Salva de tun de pe navă, care anunţase pericolul?

De parcă i-ar fi citit gândurile Laurei, John Dyer se uită în jur:

— Unde sunt marinarii? strigă către un grup de bărbaţi din apropiere. Să încercăm să ajungem la ei.

— Nu, tată, îl imploră Newlyn. Este prea periculos. Bărbatul vânjos se smulse din strânsoarea fiicei lui speriate.

— Cineva trebuie să încerce.

Mulţi bărbaţi bătură în retragere, dar trei suflete curajoase

urcară în barca lui Dyer şi apucară vâslele.

Laura se gândi la tatăl ei, care plecase pe mare cu nava şi nu se mai întorsese niciodată. O luă pe Newlyn de mână.

Bărbaţii vâsleau din răsputeri, dar forţa valurilor îi împingea înapoi. La vreo 20 de metri în larg, un val le răsturnă barca de parcă ar fi fost o jucărie.

— Tată! strigă Newlyn, strângând-o tare pe Laura de mână. Bărbaţii se făcură nevăzuţi sub barcă, înghiţiţi de valuri.

Laura se ruga cu răsuflarea tăiată. Unul câte unul, începură să scoată capul din apă şi să se întoarcă la mal. Alţi bărbaţi din cei de pe mal, care aveau inimă mai degrabă pentru a-i lor decât pentru nişte marinari necunoscuţi, luară repede o frânghie. Cei mai curajoşi dintre ei se aruncară în valuri ca să îi ajute pe bărbaţii chinuiţi. Din fericire, toţi cei patru salvatori cu suflet reuşiră să ajungă la mal, obosiţi şi răniţi, dar în viaţă. Însă barca era avariată.

— Cu ce va mai pescui tata acum? se vaită Newlyn. Cu ce îi va mai ajuta pe cei mici, din ce să trăiască?

Plaja se umplea din ce în ce mai mult de oameni cu felinare şi torţe. Alţii aveau târnăcoape. Laura le cerceta feţele în lumina torţelor, auzea cum băteau pe loc din picioare din cauza frigului şi vedea cum îşi frecau mâinile de emoţii.

Primul butoi ajunse la mal. Oamenii se năpustiră asupra lui, încercuindu-l ca muştele la miere. Apoi urmă o ladă şi încă una.

Le desfăcură cu toporiştile şi dădură de comoară: peşte murat, smochine, portocale, apoi un butoiaş de vin. Oamenii îşi strigau vecinii, unii se serveau din vin chiar acolo, iar alţii îşi umpleau buzunarele cu fructe şi peşte. Parcă era o scenă macabră de sărbătoare câmpenească.

Laura îl zări pe Treeve Kent cu părul bălai printre petrecăreţi. Ce căuta acolo?

Dădu să se întoarcă, însă, dându-şi seama că îl văzuse,

veni spre ea şi spuse afectat:

— Acasă, răcită, bag seamă.

— Cu familia unchiului meu, bag seamă, i-o întoarse ea. El îi zâmbi strengăreşte.

— A fost plictisitor fără tine acolo. Am… ieşit să beau ceva, am auzit tunul şi am venit să văd ce se întâmplă.

Ea văzu că nu se uita în ochii ei pe măsură ce îi dădea explicaţii.

— Când vine agentul? întrebă ea.

— Mai curând decât ne dorim, presupun.

— Inclusiv tu?

El dădu din umeri.

— De ce nu?

Laura îşi ţinu gura şi întoarse privirea către nava naufragiată.

După ce tânărul vânjos fusese măturat de apă şi se înecase, tovarăşii lui rămaseră pe punte. Numără nouă sau zece bărbaţi şi un băiat, care strigau după ajutor. Un val izbi puntea şi aruncă alţi câţiva în mare. Un catarg al corăbiei căzu în apă, plutind spre mal. Laura văzu un bărbat agăţat de el cu o mână, în timp ce cu cealaltă apucase un camarad, în încercarea de a-i ţine capul deasupra apei. Un alt val îi mătură pe amândoi şi îi vârî sub apă. La câţiva metri depărtare, catargul ieşi la suprafaţă apropiindu-se periculos de unul dintre bărbaţi, cât pe ce să se înfigă în el şi să îl trimită în adânc.

O mână disperată apăru deasupra apei şi se scufundă din nou.

— E aproape acum, băieţi. Să îl scoatem, strigă tatăl lui Newlyn. Îşi legă funia în jurul taliei şi se avântă curajos în apă, în timp ce alţii ţineau de ea. Întinzându-se cât putu de mult, domnul Dyer ajunse la bărbat şi îl apucă de guler. Trăgându-l la mal, un butoi îi izbi şi îi aruncă sub apă pe amândoi, dar prietenii îi săriră în ajutor lui John Dyer şi îi aduseră în cele din urmă pe amândoi pe mal.

Domnul Dyer se prăbuşi pe spate, gâfâind. Newlyn

îngenunche lângă el. Dar celălalt bărbat nu mişca.

Tom Parsons, un jefuitor de vase naufragiate şi un traficant infam, venea cu paşi mari spre ei. Părul roşcat îi ieşea neîngrijit de sub pălărie. Faţa îi era presărată cu pistrui decoloraţi şi cute de încruntare îi uneau sprâncenele. Poate că fusese un copil drăguţ cândva, dar acum, bărbatul de cincizeci de ani îi dădea fiori Laurei.

Văzând că victima nu mişca, Tom îl împinse cu nepăsare cu cizma şi mormăi:

— E dus.

Laura se uită în jur căutând ajutor. Dacă domnul doctor Dawe n-ar fi fost în vizită la sora lui…

— Să-l întoarcem, spuse ea.

Domnul Dyer era prea obosit ca să mai poată mişca un deget, iar ceilalţi nu îndrăzneau să treacă peste cuvântul lui Tom Parsons.

— Să mă ajute cineva!

Laura se aplecă şi încercă să tragă bărbatul spre ea. Bărbatul ud leoarcă era mai greu decât părea.

— Dă-i pace, îi porunci Tom.

Ridică privirea şi îl văzu pe spărgător stând ameninţător deasupra ei, cu bâta în mână. Gândindu-se cu groază cum putea cineva să lovească un om neajutorat, Laura simţi indignare şi zise cu şi mai mare îndârjire:

— Nu, *tu* să-i dai pace.

În trecut, oamenii aveau dreptul să ia ce pofteau dintr-un naufragiu fără supravieţuitori, dar legea se schimbase în ultimii 30 de ani. Acum, bunurile care ajungeau la mal trebuiau date proprietarilor de drept sau ducatului. Chiar şi aşa, mulţi ţărani se luau după vremurile de demult, mai ales dacă familiile lor făceau foamea sau, chiar mai grav, dacă era ceva profitabil.

Pedeapsa pentru jefuitori putea fi o amendă sau chiar moartea, dar făptaşii erau rareori prinşi şi condamnaţi.

Laura îl împinse cu toată puterea şi îl întoarse pe bărbat într-o parte şi apoi pe burtă. Din gură îi curse multă apă

sărată şi viaţa începu din nou să palpite în el.

Tom rosti cu un calm deplin:

— Dă-te la o parte, fato.

Cu ochii pe bâtă, Laura se aplecă protector asupra bărbatului.

— Nu.

El ridică bâta scurtă şi grea. Treeve Kent se băgă între ei.

— Probleme, domniţă Callaway? A, bună seara, Tom. Parsons îngheţă.

— Da' ce faci aici, Kent? Treeve îi zâmbi forţat.

— Ce faci şi tu, mă gândesc.

— Mă îndoiesc. Nu te priveşte pe tine.

Victima naufragiului trase o gură de aer în piept, cu toată puterea şi întinse mâna, apucându-se de nisip.

— Newlyn! strigă Laura. Fugi şi adu-l pe Jago. Şi spune-i lui miss Chegwin să mă aştepte acasă.

— Dar...

— Acum!

Deşi Laura rareori vorbea poruncitor cu cineva, în acest moment nu avea de ales decât să se poarte ca o stăpână cu biata slujnică. Nu putea să îl mai ţină pe omul neajutorat pe plajă. Dacă nu făcea ceva, nu credea că victima o va mai duce mult, în aerul rece al nopţii şi al Atlanticului. Sau în preajma bâtei lui Tom Parsons.

Poate fiindcă o văzuse hotărâtă să nu plece de lângă bărbatul rănit sau datorită prezenţei unui nobil din parohie, Tom Parsons se retrase, cu ochii după lăzi şi butoaie, cât se poate de hotărât să prade tot ce se putea înainte ca agentul ducatului sau vameşul să îşi facă apariţia.

La scurt timp, Jago traversa plaja cu paşi mari, atrăgând câteva priviri curioase şi dezaprobatoare de la trecători. Din fericire, cei mai mulţi erau prea prinşi cu scotocitul lăzilor sau al buzunarelor celor înecaţi şi nu îl vedeau.

— Jago, te rog să îl duci la Fern Haven.

Bărbatul încuviinţă din cap, se lăsă în genunchi şi îl ridică pe supravieţuitor cu uşurinţă, de parcă ar fi fost doar un

copil. Laura o luă pe plajă în urma lui Jago şi se întoarse spre Treeve.

— Domnul doctor Dawe e la sora lui. Roagă-l pe fratele tău să vină cât de repede poate.

— Crezi că Perran îl poate ajuta? întrebă el surprins. Mă gândesc că e posibil. Deşi mi-ar fi plăcut să îmi ceri mie ajutorul.

— Eşti medic?

— Nu. Dar dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să spui. Bărbatul atrăgător se apropie de ea şi o privi poznaş:

— Porunca ta e lege pentru mine.

Laura nu ştia ce să facă. Pesemne că Treeve flirta cu ea, dar nu îl lua în serios.

Îl privi direct în ochi.

— Mă cam îndoiesc de asta, îi răspunse şi grăbi pasul de-a lungul plajei.

Căpitanul, *aproape înecat şi inconştient*, *a fost dus într-o casă din apropiere*, *în speranţa că va putea fi readus la viaţă*. Bella Bathurst, *Jefuitorii*

B

arbatul păruse micân braţele lui Jago, dar întins în patul modest din camera de oaspeţi era mult mai mare. Umerii lui erau mult mai laţi decât talia lui îngustă. Avea cam 30 de ani, păr brunet, ondulat şi nas mic. Favoriţii, cu o nuanţă mai deschişi decât părul, îi încadrau obrajii. Purta pantaloni cu bretele, şosete şi o cămaşă de bumbac. Dacă avusese pantofi, pălărie şi haină, i le înghiţise marea. Nimic din hainele lui nu îi dădeau niciun indiciu despre identitatea lui, deşi cămaşa frumoasă putea fi a unui gentilom.

— Trebuie să îl dezbrăcăm de hainele astea ude, spuse miss Chegwin.

Cu ajutorul lui Jago, femeia în vârstă îi scoase hainele de pe el şi începu să îl cureţe pe rănit de nisip şi de sânge.

Laura duse hainele ude jos, la spălătorie. Înainte să le pună în cadă, Laura căută, dar nu găsi însemne pe gulerul cămăşii sau în talia pantalonilor. Aşa cum era la modă,

pantalonii se închideau cu nasturele de la şliţul din faţă. În spatele acestuia, se ascundea un buzunar. În el, găsi trei lire sterline de aur şi un ceas de buzunar din argint. Pe cadran, se vedeau obişnuitele cifre romane. Doar atât.

Laura lăsă hainele la înmuiat şi se întoarse în odaia de oaspeţi. Acolo, miss Chegwin îl consulta atent şi metodic pe bărbatul acoperit cu un cearşaf până la brâu.

După atâţia ani în care fusese moaşă, Mary Chegwin lucrase şi ca soră medicală pentru domnul doctor Dawe, îngrijind pacienţi aflaţi în convalescenţă sau pe moarte. Domnul doctor Dawe insistase să se pensioneze acum câţiva ani din pricina vârstei, dar femeia ştia multe şi avea mult mai multă experienţă decât Laura, mai ales în îngrijirea naufragiaţilor.

Faptul că încă aveau nevoie de ajutorul ei îi ridica moralul lui Mary, care părea dintr-odată mai tânără decât era. Se aplecă spre pacient şi îi consultă membrele.

— Are glezna umflată şi lovită. Nu cred că e fractură, dar nu sunt sigură. Încheieturile mâinilor au julituri de la frânghii. Poate a încercat să se lege de vreun obiect plutitor. De asemenea, pe ceafă are o zgârietură. Probabil a fost lovit de catarg sau de alte rămăşiţe.

La tăietura din talie, Mary se opri.

— O, asta e gravă. E adâncă. Trebuie să o curăţăm şi să o bandajăm. Bine că nu e conştient, fiindcă apa sărată ustură rău de tot.

Mary deschise vechea trusă medicală şi începu să îi trateze rănile cu tinctură şi unguente mirositoare, în timp ce Laura o ajuta. Laura era prea mică, nu putuse să îl ajute cine ştie ce pe tatăl ei medic, dar făcuse tot ce putuse şi îl văzuse tratând mulţi pacienţi. Prin urmare, tot ce se întâmpla acum era ceva natural pentru ea.

Newlyn bătu la uşă şi le anunţă:

— Domnul Kent, domniţă.

Perran Kent intră cu o trusă de piele în mână care strălucea, pesemne nouă. Laura i-l prezentă lui miss

Chegwin.

— Sigur că te ştiu, băiete... Te-am îngrijit când erai mic şi făceai crup. N-am mai văzut un copil care să plângă atât de mult. Sper că ţi-a trecut.

Perry îşi drese glasul.

— Mi-a trecut.

Se puse să consulte pacientul cam la fel cum făcuse şi Mary, rănile, zgârieturile, glezna umflată, despre care spuse că e doar luxată.

— E primul meu naufragiat, slavă Domnului. Nu ştiu dacă rănile sunt normale sau nu.

Mary încuviinţă din cap.

— Din ce am văzut, se poate şi mai rău.

— Slavă Domnului pentru mila Lui.

Perry se încruntă când văzu rana adâncă din talia bărbatului.

— Aici ar trebui suturat. Nu sunt chirurg, să ne înţelegem, dar la spital am învăţat câte puţin din fiecare.

Puse mâna pe fruntea bărbatului.

— E foarte rece. Ar fi bine să înteţim focul.

Laura dădu să o ia spre vatră, dar Jago era deja acolo, aplecat deasupra vetrei. Văzând că Newlyn stătea în prag, Laura zise:

— Roag-o pe Wenna să ne trimită o ploscă cu care să încălzim patul.

— Da, domniţă.

Newlyn plecă grăbită, bucuroasă să ia distanţă de Jago, dar şi de străin.

Perry îşi luă cele necesare din trusă. Şovăind să înfigă acul, miss Chegwin i-l luă din mână şi începu să îl coase singură.

— Femeile se pricep mai bine la ace. Am făcut asta mai des. Perry încuviinţă uşurat şi apoi spuse:

— Bine că încă nu şi-a venit în simţiri. Deşi, dacă nu îşi revine curând, s-ar putea să nu îşi mai revină deloc. S-ar putea să fi stat prea mult fără aer.

Laura trase adânc aer în piept. *Te rog*, *Doamne*, *nu*. Degetele bătrânei Mary erau încovoiate şi firave, dar lucrau cu o pricepere desăvârşită. După câteva minute, rupse aţa. Perry îi verifică munca.

— Foarte bine, miss Chegwin. Dacă mă voi hotărî să rămân medic aici, aş fi onorat să fiţi asistenta mea.

— Domnul doctor Dawe spune că sunt prea în vârstă.

— Atunci domnul doctor Dawe nu ştie ce spune.

Mary îi zâmbi larg, dar niciunul nu îi contrazise afirmaţia. Nici nu o confirmă.

Tânărul se îndreptă de spate.

— Trebuie să plec. Părinţii mei sunt îngrijoraţi. Dar mă voi întoarce mâine dimineaţă să văd cum se simte.

Laura îl conduse până la uşă.

— Mulţumesc, domnule Kent.

— Perry, te rog. Domnul Kent este tatăl meu. Mă faci să mă simt bătrân.

— După seara aceasta, îţi voi spune domnul doctor Kent. Se uită umil la ea pe sub şuviţele brunete căzute.

— Atunci eşti prima, cel puţin în afară de cei care glumesc pe seama mea.

Laura îi zâmbi.

— Foarte bine, domnule doctor Kent. Îţi meriţi titulatura.

— Mulţumesc. Se uită în urmă spre pacient. Să îi fie cald. Dacă trece de noaptea asta, ei bine, vom vedea.

Miss Chegwin îl petrecu cu privirea. După ce închise uşa în spatele lui, ţâţâi scuturând din cap.

— Băiatul e de două ori mai bun decât frate-său, dar, din păcate, nu e nici pe jumătate la fel de chipeş.

— Sunt lucruri mult mai importante, îi răspunse Laura.

— Sunt de acord, dar m-ar surprinde ca o tânără să gândească la fel. Ei bine, l-ai auzit pe doctor. Trebuie să îl încălzim pe bietul om.

Laura aduse o cămaşă de noapte din cufărul cu haine ale unchiului său şi, cu ajutorul lui Jago, cei trei reuşiră să i-o bage pe cap, să îi vâre mâinile prin mâneci şi să tragă de

ea în jos. Laura se trase în spate când Mary lăsă cearşaful în jos, zărindu-i scurt picioarele musculoase şi hirsute, înainte să i le acopere din nou. Atunci Jago plecă.

Mary dădu din cap.

— Doamne, uite cum tremură. Unde e fata aia cu plosca încălzită?

Peste cearşaf, întinseră o pătură de lână şi o plapumă. Chiar şi aşa, bărbatul începu să tremure şi mai tare.

— Am putea să încălzim patul ca pe vremuri, spuse Laura. Nu cumva mai demult slujnicele se întindeau în patul stăpânilor, pentru a-l încălzi?

— O, ba cam aşa se făcea. Chiar acum câţiva ani, o biată văduvă a luat acasă la ea un căpitan aproape mort în urma unui naufragiu. A încercat să îl facă să îşi vină în simţiri cu brandy. Fiindcă nu a reuşit, femeia l-a încălzit în patul ei. Medicina ei bărbească a mers. După ce şi-a revenit, i-a fost recunoscător că l-a salvat şi a răsplătit-o regeşte. I-a dat 20 de lire sterline de aur! Dar să nu care cumva să îţi treacă aşa ceva prin cap, domniţă Callaway. Tu eşti o doamnă. Şi mai eşti şi udă din cap până-n picioare.

Într-adevăr, ploaia şi valurile îi udaseră fusta. Mai avea puţin şi o apuca şi pe ea tremuratul.

Din fericire, Newlyn intră cu o ploscă în care erau pietre, nisip sau tăciuni încălziţi pe foc.

— Bine că ai venit. Înveleşte plosca în pânză şi pune-i-o pe sub cearşafuri, lângă picioare. Ai grijă să nu îl arzi.

Newlyn făcu întocmai. După câteva minute, bărbatul nu mai tremura aşa de rău.

În hol îşi făcură apariţia unchiul Matthew şi doamna Bray, cu hainele pe ei şi pălăriile pe cap, aşa cum veniseră de afară. Eseld îi urma îndeaproape, încercând să vadă peste umărul lor, dar mama o goni.

— Du-te în camera ta, Eseld. Nu e bine pentru tine să vezi aşa ceva.

Eseld oftă dezamăgită, dar nu comentă.

— Am auzit că a fost un naufragiu când eram la Roserrow.

Am plecat cât de repede am putut, spuse unchiul ei. Wenna ne-a spus că ai adus un supravieţuitor aici.

— Da. Sper că am făcut ce trebuie.

— Ce trebuie? repetă doamna Bray. Nu mă bucur deloc să găsesc un străin în casa mea fără permisiunea noastră. Nu te-ai gândit să ne întrebi mai întâi?

Laura nu se mira că doamna Bray nu era încântată de străinul din casa ei. Sincer, femeia o primise cu căldură când se căsătorise cu Matthew Bray, dar, de-a lungul anilor, se răcise, mai ales că Laura ajunsese la maturitate, iar Treeve Kent începuse să îi acorde atenţie.

— Nu eraţi aici, se apără Laura. Iar omul avea nevoie urgentă de ajutor.

Unchiul ei o linişti:

— E normal ca bietul om să găsească ajutor în casa unui paroh.

Când unchiul Matthew se mutase din Truro în nordul comitatului Cornwall ca să se căsătorească cu Lamorna Mably şi să devină vicar în parohia locală, episcopul îi îngădui să locuiască în casa soţiei lui, care era mai mare şi mai luminoasă decât casa vicarului din St. Minver.

— Nu ştim nimic despre el, insistă doamna Bray. Poate are vreo boală ciudată sau poate e un criminal.

— Draga mea, să nu ne grăbim să tragem concluzii. Trebuie să plec, pentru că sunt mai mulţi decedaţi. E clar că bărbatul acesta nu ridică niciun fel de probleme în starea în care e acum.

— Ei bine, pufni ea, sper că tu şi miss Chegwin vă descurcaţi singure, Laura, fiindcă eu mă duc la culcare. Şi nici Eseld nu vreau să aibă de-a face cu el. Să nu vă bazaţi pe ea să aibă grijă de un străin. E clar?

Doamna Bray dădu să plece, dar aruncă o privire peste umăr:

— Doar ştim că poate fi primejdios…

Văzând că, pe moment, nu mai aveau ce face, Laura o trimise pe miss Chegwin acasă să se culce şi o rugă pe

Newlyn să stea lângă pacient, în timp ce ea îl ajuta pe unchiul ei să pregătească leşurile de înmormântare. Îi promise fetei că în câteva ore avea să fie liberă să plece.

Newlyn acceptă cu jumătate de gură, dar mută scaunul lângă foc, departe de bărbat, privindu-l precaut, ca şi când în orice clipă, i-ar fi sărit la gât.

Înainte să ajungă pe plajă, unchiul ei plătise groparul şi alţi câţiva localnici ca să urce trupurile neînsufleţite în dric şi să ducă încărcătura morbidă la St. Enodoc.

Micuţa capelă era una dintre cele trei biserici din parohie şi cea mai apropiată de locul naufragiului. Cu anii, fusese acoperită în parte de nisip. Nu se mai ţineau slujbe acolo, de regulă. Dar înmormântările continuau. Pentru a intra în cimitirul bisericii, treceai printr-un cavou acoperit, pe lângă pietrele funerare retrase şi „catafalcul” unde se depunea un singur trup înainte de înmormântare. Dar, în caz de naufragiu, când erau înmormântaţi mai mulţi marinari, duceau trupurile în magazia bisericii, dincolo de gardul viu dinspre vest.

Ajunşi acolo, atârnară o lampă într-un cârlig ca să lumineze locul şi să îi ajute să vadă ce fac şi aşezară trupurile neînsufleţite pe jos. Unele victime fuseseră lovite rău de stânci, în timp ce altele arătau de parcă ar fi dormit. Mulţi îşi pierduseră pantofii şi hainele sau le fuseseră furate de jefuitorii de vase naufragiate.

Cu mulţi ani în urmă, când văzuse pentru prima dată o femeie scoţând ghetele din picioarele unui bărbat înecat, fusese şocată şi contrariată. Unchiul ei o calmase şi îi spusese:

— Acolo unde merge el nu are nevoie de ele. Ea are şase copii de crescut, dar bani n-are nici măcar pentru un pantof, darămite pentru doisprezece.

Dar unchiul Matthew fusese surprins când Laura se oferise să îl ajute după un naufragiu. Copleşit, ca de obicei, de muncă, primise. Pentru ea, experienţa era tristă, dar nu o devastase. Poate fiindcă era fiică de medic şi, în copilărie,

văzuse de multe ori oameni răniţi şi morţi sau poate pentru că simţea că îl poate ajuta pe unchiul ei şi, într-o oarecare măsură, pe cei decedaţi de curând.

Deşi ştia că bunurile de valoare le fuseseră cel mai sigur luate deja, întotdeauna căuta ceva legat de identitate sau un însemn pe care îl putea păstra. Dacă erau supravieţuitori care puteau identifica decedatul, Laura era cea care le nota numele; căci unchiul ei scria groaznic. Dacă nu erau supravieţuitori, îşi nota pe scurt câte ceva despre fiecare victimă, în caz că cineva drag ar fi venit să se intereseze de acestea după ce fuseseră înmormântate.

Pe vasele militare, ofiţerii puteau fi identificaţi uşor după uniformă. Chiar şi pe un vas de negoţ, căpitanul purta o haină deosebită, cu epoleţi. Dar mateloţii, tâmplarii şi marinarii de rând erau mult mai greu de identificat.

Acum, îngenunchea lângă fiecare bărbat, uitându-se din nou în haine şi în buzunare şi luând notiţe:

Bărbat, *40 – 45 ani*, *păr cărunt*, *ochi verzi*, *durduliu*, *poartă sorţ*. *Poate e bucătarul*?

Bărbat, *25 – 30 ani*, *păr brunet*, *ochi căprui*, *un semn din naştere în formă de căpşună pe sprânceana stângă*. *Iniţialele O.T. în interiorul beteliei şi al gulerului cămăşii*.

Laura se opri. *O.T*? Literele îi răsunau în minte. Erau iniţialele lui sau altceva? Răspunsul nu îi dădea pace. Sigur nu însemnau ceea ce credea ea. Lăsă suspiciunea pe mai târziu şi continuă.

Băiat, *13 – 15 ani*, *păr roşcat*, *ochi albaştri*, *pistrui*.

Lacrimile îi întunecau privirea în timp ce scria cuvintele. Atât de tânăr! Gândindu-se la mama lui, oriunde ar fi fost, Laura simţi că i se frânge inima. Îi închise cu blândeţe ochii băiatului.

După ce termină lista, Laura se ridică şi i-o dădu unchiului ei.

— Mulţumesc, draga mea.

Unchiul Matthew se rugă lângă trupuri, cerându-l lui Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor, apoi întinseră câte

un cearşaf peste fiecare trup. Ţineau cearşafurile în magazie exact în acest scop. Din păcate, le folosiseră de multe ori.

— Opt bărbaţi şi un băiat.

Cu doi mai puţini decât văzuse ea pe navă, deşi poate adunase greşit. Dădu din cap.

— Croitorul va avea multe linţolii de pregătit pentru mâine, încuie magazia în urma lui, pentru a proteja trupurile, şi cei doi porniră împreună spre casă. Îndepărtându-se de St. Enodoc, Laura se gândi la prima ei duminică în parohie. Îşi aminti uimirea pe care o simţise când îl văzuse pe unchiul ei coborât prin acoperişul bisericii parţial îngropate sub nisip şi dezaprobarea ei cu privire la gălăgia pe care o făceau cei ce se strânseseră pe movila de pământ. Nu avusese în niciun caz aerul reverenţios al unui serviciu divin, la care se aştepta. Doamna Bray o acuzase că arăta de parcă ar fi mâncat aguridă şi o avertizase să nu mai critice tradiţiile despre care nu ştia nimic. Însă Eseld o luase de mână şi îi explicase cu blândeţe cum era obiceiul, cum vicarul trebuia să facă o slujbă acolo cel puţin o dată pe an pentru a-şi menţine dreptul la zeciuială şi la ordinare.

Acum, în timp ce se întorceau cu dricul, Laura se simţea puţin ruşinată de cât de naivă şi chiar critică fusese în adolescenţă. Încă se străduia să îi înţeleagă pe cei din Cornwall, dar se ataşase de mulţi dintre ei. Deşi şi unchiul ei era nou în parohia St. Minver, el se născuse şi crescuse în Cornwall, prin urmare nu era considerat venetic. Îndurase experienţele noi şi ciudate cu stoicismul lui obişnuit şi răbdător. Dragul de Matthew! Mereu blând şi răbdător cu ea. Gândul acesta o umplea de afecţiune. Îşi odihni capul pe umărul lui pentru tot restul drumului.

Când ajunseră la Fem Haven, un bărbat oarecum cunoscut se apropia de casa lor.

— Intră, Laura, spuse unchiul. Am ceva de vorbit cu domnul Hicks.

Laura încuviinţă de cap, prea obosită ca să mai riposteze.

Întorcându-se în camera ei, epuizată fizic şi emoţional, îşi dădu jos mantaua udă, îşi desfăcu nasturii din faţă ai fustei şi o scutură de pe şolduri. Ieşi din jupa jilavă, îşi scoase ghetele şi îşi smulse şosetele umezite. În cele din urmă, îmbrăcată doar în lenjerie, se spălă pe mâini, îşi trase capotul pe ea şi se duse în vârful picioarelor înspre odaia de oaspeţi ca să o roage pe Newlyn să îi dezlege corsetul şi să vadă cum se simte pacientul.

Deschizând uşa în linişte, o găsi pe Newlyn dormind, prăbuşită în scaun, iar focul abia mocnind. Văzu repede că bărbatul tremura din nou şi avea buzele vinete în lumina lumânării.

Trase plosca care deja se răcise de sub aşternuturi şi o duse la foc, umplând-o repede cu tăciuni încinşi. O înveli în pânză şi o vârî între cearşaf şi pături, departe de picioarele bărbatului. Apoi se aplecă şi adăugă lemne pe foc, scormonindu-l şi înteţindu-l.

— Newlyn, şopti ea, atingându-i uşor umărul fetei. Slujnica mormăi ceva, dar nu se trezi. Laura se dădu bătută.

Îl urmări pe bărbat câteva minute, dar acesta nu înceta din tremurat. Amintindu-şi povestea pe care miss Chegwin i-o spusese despre biata văduvă care salvase un căpitan de la moarte, Laura trase de colţul cearşafului şi se strecură cu grijă lângă el.

Nu mai dormise niciodată în acelaşi pat cu cineva. Ce trebuia să faci ca să încălzeşti un trup rece? Era suficient să stai lângă el sau era nevoie să îl atingi?

Se apropie până când umărul ei îl atinse pe al lui, iar şoldul ei îi atinse piciorul. Sunt îmbrăcată, se gândi ea. Şi el la fel – mai puţin picioarele. Şi oricum, bărbatul era inconştient. Aşadar, sincer, se încuraja ea, nu făcea nimic scandalos.

Nu mai tremura la fel de convulsiv, dar nici nu încetase. Se întoarse pe o parte şi-şi propti faţa de umărul lui. Întinzând mâna cu timiditate, îi cuprinse trupul, simţindu-i pieptul cum se ridică şi se lasă cu regularitate. Îi simţi muşchii tari

de pe braţ pe sub cămaşa de noapte şi stomacul suplu. Tot trupul ei se încinse, ruşinată de poziţia intimă în care se afla. Spera ca apropierea ei să aibă acelaşi efect încălzitor şi asupra lui.

Ca şi când ar fi fost cumva conştient de prezenţa ei, bărbatul îşi întoarse capul spre ea şi îi murmură ceva în păr. Un nume, poate. Honora? Trei silabe murmurate prea încet şi prea repede ca să prindă ceva din ce spunea. Apoi bărbatul se înmuie din nou şi nu mai zise nimic.

De la căldură şi oboseală, Laura îşi simţea pleoapele tot mai grele. Hotărî să le lase să cadă doar pentru câteva minute.

La scurt timp, auzi un geamăt şi se trezi tresărind. Lumina dimineţii pătrundea printre obloane.

Newlyn stătea lângă ea, holbându-se, cu sprâncenele ridicate şi ochii bulbucaţi.

— Domniţă, ce faci? Ce ar spune unchiu' matale? *întrebarea mai înfricoşătoare este ce ar spune doamna Bray*, se gândi Laura.

Îi răspunse în şoaptă:

— Începuse iar să tremure. Doctorul a spus să ne asigurăm că îi e cald.

Hotărându-se să umple din nou plosca pentru încălzit patul, Laura trase păturile şi îşi dădu picioarele jos din pat. Tocmai când se deschidea uşa.

Unchiul ei şi doamna Bray stăteau muţi în faţa uşii. Se apropiară şi o văzură pe Laura stând pe marginea patului bărbatului. Ochii mari ai lui Eseld o priveau de după umerii mamei ei.

— Ce se întâmplă aici? întrebă poruncitor doamna Bray. Laura se ridică, mulţumind cerului că nu intraseră cu câteva minute mai devreme. Unchiul ei se încruntă.

— E îmbrăcat în cămaşa mea de noapte?

— Îmi pare rău, unchiule, spuse Laura umil, în timp ce trase plosca de sub aşternuturi.

— Doctorul ne-a spus să ne asigurăm că îl ţinem la cald.

Newlyn, umple-o, te rog, din nou.

Laura îşi feri faţa roşie ca focul, strângând păturile mai bine în jurul pacientului lor.

— Doctor? Parcă domnul doctor Dawe era plecat.

— Aşa e. M-am referit la Perran Kent.

— A… Un băiat i-a adus aseară un mesaj despre naufragiu, iar Perry a ieşit urgent pe uşă fără nicio explicaţie.

— Un băiat? Nu i-a spus chiar Treeve Kent?

— Treeve? doamna Bray se încruntă. Cum să fi fost Treeve? El a plecat mai repede, la o întâlnire importantă în comunitate, a spus. S-a ales praful de seara noastră. Treeve a plecat primul, apoi Perry. O petrecere tristă pentru Eseld.

O *întâlnire importantă*? Laura se îndoia.

— L-ai văzut pe Treeve? întrebă Eseld neliniştită.

Laura nu voia să îi rănească sentimentele sau să o facă geloasă, aşa că zise:

— Doar în trecere. Probabil… că a plecat la întâlnirea asta importantă când tunul a tras prima salvă. Oamenii veneau alergând din toate direcţiile.

— Inclusiv tu.

— Da.

Privirea dezaprobatoare a doamnei Bray se mută de la bărbatul nemişcat la Laura.

— Ei bine, nu se cade să fii singură aici în capotul de casă.

Laura făcu un gest spre slujnica tăcută, care se retrăsese în colţ.

— Newlyn a fost cu mine tot timpul. Unchiul ei se apropie de pat.

— Niciun semn că şi-ar reveni? Laura dădu din cap că nu.

— A murmurat ceva în somn, dar atât.

Doamna Bray o atenţiona pe Eseld să rămână pe hol şi îl urmă pe soţul ei în încăpere, holbându-se la străin.

— Nu îmi place cum arată. Parcă ar fi pirat. Sau străin. Poate fi şi spion, nu putem şti.

— Nu cred, draga mea, spuse unchiul Matthew. Cufărul căpitanului a fost adus de ape la mal. Cu ajutorul lui, a fost

identificată nava. Se numeşte *Kittiwake* şi e un vas de negoţ englezesc. Am vorbit cu domnul Hicks, agentul, după ce v-aţi culcat voi. El va hotărî ce se face cu încărcătura pe care o vor recupera oamenii lui.

Laura adăugă:

— Prea puţin, îmi închipui, după ce Tom Parsons şi ai lui au cotrobăit prin ea.

Doamna Bray miji ochii.

— Nu uita că nu e treaba ta să judeci, Laura. Nu eşti din Cornwall şi nu înţelegi căile noastre.

Aşa era, dar Laura îşi ţinu înţelept gura.

Până în 1808, *trupurile aduse de ape la mal nu erau înmormântate creştineşte*, *când un locuitor din Cornwall*, *Davies Gilbert*, *a reuşit să introducă o lege în Parlament pentru a-i putea înmormânta în curţile bisericilor*. A.K. Hamilton Jenkin, *Navigatorii din Cornwall*

M

ai târziu în aceeaşi dimineaţă, unchiul Matthew se întorsese în curtea bisericii ca să aleagă un loc de veci, iar groparul începu să sape. Până în urmă cu cinci ani, trupurile aduse de ape la mal nu puteau fi înmormântate legal, în cimitire. Victimele naufragiilor erau, de obicei, înmormântate oriunde şi oricum, deseori într-o groapă comună, aproape de locul unde avusese loc naufragiul, pe dealuri sau pe plajele înverzite. Din fericire, un parlamentar de prin partea locului făcuse eforturi să schimbe legea, iar practica fusese abolită.

Odihnită şi plină de energie, miss Chegwin venise să aibă grijă de pacient în dimineaţa aceasta şi îi spusese Laurei să tragă un pui de somn sau să ia o gură de aer proaspăt.

Ea primi cu mulţumire, se îmbrăcă bine şi, luând coşul în mână, ieşi la plimbare, începând din Golful Daymer. În timp ce Laura se plimba, căuta în nisip, printre pietre, în resturile aduse de apele mării şi în băltoace. Nu găsi nimic de interes, înaintând, ajunse la locul naufragiului. Pe plaja

Greenaway, încă erau urme ale învălmăşelii de aseară. Butoaie sparte şi cioburi de oale împânzeau plaja.

Un bătrân stătea rezemat de un butoi răsturnat, dormind tun după atâta cherchelealã.

Îşi continuă plimbarea, îndepărtându-se de acest loc.

La celălalt capătul al plajei, roci negre străjuiau întinderea de nisip. Din loc în loc se zărea lut violet cu dungi verzui. Pe tot acest fundal deschis, văzu un obiect care semăna cu un animal negru, mic sau cu un petic de material. Se trase mai aproape, se aplecă, măsură obiectul cu privirea şi îl ridică delicat. Un bicom negru. Nimic de speriat, însă o umplu de o senzaţie ciudată, ca o presimţire.

Ce prostuţă eşti, se dojeni ea. Umbla de prea mult timp printre oameni superstiţioşi.

Laura ştia că astfel de pălării însemnate, fiindcă semănau între ele, aveau de multe ori numele stăpânului brodat pe dedesubt, mai ales cele de soldaţi. Mai găsise şi altă dată câte un bicorn sau tricorn. Se uită în interior. Într-adevăr, se vedea ceva brodat: *A. Carnell*. Numele nu îi spunea nimic. Îl puse în coş. Apa sărată nu îi făcuse bine. Poate că dacă îl curăţa repede, reuşea să îl salveze.

A. Carnell. Unul dintre decedaţi? Sau un supravieţuitor? Ajunsă acasă, o găsi pe miss Chegwin lângă pacient. Bărbatul gemea. Întorcea capul dintr-o parte în alta. Laurei începu să îi bată inima mai tare.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Lăsă coşul deoparte şi îşi desfăcu boneta repezându-se spre ei.

Miss Chegwin puse mâna pe fruntea bolnavului.

— Arde.

Fusese îngheţat bocnă şi acum ardea? Nu era de bine. Simţi că o apucă frica.

— Să aduc apă rece şi nişte fâşii de pânză?

— Da, rogu-te.

— Ce crezi că e? întrebă Laura. *Te rog să nu zică difterie*…

— Poate e difterie. Cu voia Domnului, sper să nu fie scarlatină sau tifos.

Cu voia Domnului, *într-adevăr*.

Grăbindu-se să aducă cele necesare, Laura se întoarse după câteva minute, cu un lighean şi cârpe curate. Bărbatul continua să se agite.

Bătrâna soră Chegwin îi vorbea calm, încercând să îl liniştească cu vorbe pe care Laura nu le înţelegea. Vorbea pe limba ei maternă, pe care puţini o înţelegeau.

Laura puse ligheanul pe măsuţa de lângă pat, înmuie şi stoarse prima cârpă.

— De ce vorbeşti cu el în comică? Crezi că nu înţelege engleză? se gândea la temerile doamnei Bray că ar fi străin.

— În acest moment, mă îndoiesc că înţelege ceva. Cuvintele nu contează în starea în care e. Ceea ce îl ajută e tonul liniştit. Cel puţin, eu aşa cred după atâţia ani de stat la căpătâiul bolnavilor, în plus, îmi vine natural să vorbesc în comică. Parcă o aud pe mama cum îmi vorbea când eram mică.

Bărbatul continua să geamă şi să dea din picioare. Laura spera să nu îşi rupă suturile. Îi dădu pânza rece lui miss Chegwin.

Mary i-o puse bolnavului pe frunte şi apoi, luă cealaltă pânză şi începu să îi tamponeze obrajii, gâtul şi decolteul pieptului, care se vedea în deschizătura cămăşii de noapte.

— Şt, frumosu’ meu, îl linişti şi începu să îi vorbească iar calm în limba ei maternă. Laura prindea câteva cuvinte, nu foarte multe.

Cu ochii încă închişi, bărbatul murmură un răspuns firav. Laura nu înţelese nici ce zisese el. Mary tăcu, uitându-se la ea.

— Mi-a răspuns în comică! M-a înţeles. Sunt sigură.

— Ce a spus?

— Bolnav cum e, a fost cam neclar, dar cred că a zis: „Mulţumesc, bunico”. Privirea bătrânei se înseninã. Nu mai auzi tineri azi vorbind în dialect. Face bine inimii mele. Probabil că e din Cornwall.

Ce surpriză! Veştile ar trebui să-i potolească suspiciunile

doamnei Bray că ar fi străin.

Cum febra pacientului continua să crească, în ciuda eforturilor pe care le făceau, miss Chegwin zise:

— Nu îmi vine să cred că spun asta, dar aş fi vrut ca domnul doctor Dawe să fie aici. Poate că ar trebui să îl mai chemăm pe tânărul acela.

— Sunt de acord.

Laura se ridică, dorindu-şi să îl poată aduce mai repede decât îi lua să meargă pe jos la Roserrow. Dar doamna Bray şi Eseld plecaseră la cumpărături în Wadebridge, iar unchiul ei luase celălalt cal, şi singurul pe care îl mai aveau, ca să ajungă la cele trei biserici din parohie.

Văzând că şovăie, miss Chegwin îi zise:

— Ia măgarul meu. Îl înhamă Jago. Laura încuviinţă din cap.

— Mulţumesc!

La scurt timp, Laura era deja echipată pentru vremea rece de afară şi plecată deja spre Roserrow, care era la vreo două mile de ei, între Trebetherick şi St. Minver.

Măgăruşul era bătrân, iar căruţa, şubredă. Spera să ajungă mai repede decât pe jos.

După ce trecură de Trebetherick, de prăvălia din sat şi de fierărie, Laura traversă un pod mic peste un pârâu, apoi o luă pe o potecă nisipoasă până văzu frontoanele înalte de la Roserrow. Casa cu două etaje, din piatră gri era încununată cu hornuri mici, în timp ce veranda de la intrare era străjuită de coloane uriaşe, în afară de toate acestea, arhitectura şi terenul din jurul casei erau simple.

Când ajunse pe aleea din faţa casei, un grăjdar îi ieşi în întâmpinare, strâmbând clar din nas la modestul ei mijloc de transport.

Treeve Kent, îmbrăcat într-o haină de călărie impecabilă, pantaloni de piele şi cizme înalte din piele, tocmai ieşea din grajd. Văzând-o, i se lumină faţa.

— Domniţă Callaway, ce plăcere neaşteptată. Se îndreptă spre ea.

— Domnule Kent, fratele dumitale e acasă? Pacientul nostru e din ce în ce mai rău. Are febră mare.

— Cumplit. Exact ce îi place lui Perry. Dar să nu îi spui mamei, că nu îl va mai lăsa să vină. Ce medic ar mai fi şi el, dacă nu s-ar duce să îi vadă pe cei mai bolnavi pacienţi? Nu ştiu, dar mama aşa ar vrea. Ca să nu aducă acasă nu ştiu ce nenorocită de boală, precum difterie sau altceva.

Laura se cutremură la acest gând. Frăţiorul ei mai mic a murit din cauza acestei boli când era doar un bebeluş.

El o conduse în casă şi o invită să intre în hol.

— Stai, te rog, aici. Jilţul nu e cu nimic mai comod decât o grămadă de pietre. Dar poate e exact pe gustul tău, dat fiind că deseori cutreieri coasta în căutare de comori, întocmai ca un pietruş. Îi făcu cu ochiul şi plecă.

Laura nu mai fusese comparată cu o pasăre până acum şi nici nu era sigură că îi plăcea.

Se aşeză pe jilţul tare şi se uită la holul auster. Câteva piese de artă – statuete şi tablouri – erau expuse de jur-împrejur, alături de o duzină de portrete ale strămoşilor familiei Kent.

La numai câteva minute, Perran, cu părul lui brunet, se auzi coborând repede scările, cu trusa în mână şi privirea sobră.

— Domniţă Callaway, Treeve mi-a spus ceva despre pacientul nostru, cum că ar fi mai rău?

— Mă tem că da. Are febră, dar e miss Chegwin cu el acum.

— Atunci să nu mai pierdem vremea.

Îşi luă haina şi o urmă spre grajduri. Se uită la bătrânul măgăruş şi la căruţa şi mai ponosită şi strigă la grăjdar.

— Înşeuează-l pe Fulger imediat. Se întoarse spre ea. Tu poţi pleca. Eu voi merge separat, dacă nu te deranjează. În felul acesta, voi ajunge mai repede şi nici nu va trebui să mă întorc pe jos acasă sau să trebuiască să te pun iar pe tine pe drumuri cu mârţoaga asta.

— Crezi că durează mai puţin să înşeuezi alt cal?

— N-am nicio îndoială.

În timp ce vorbea, îşi făcu apariţia o caleaşca superbă. Laura îi recunoscu pe domnul Roskilly, proprietarul minei, şi pe fiica sa.

Treeve le ieşi în întâmpinare şi îi salută plin de farmec şi de căldură.

— A, domnul Roskilly şi domniţa Roskilly, bine aţi venit la Roserrow.

Treeve îi oferi femeii suple, cu părul brunet, mâna ca să coboare.

— Poftiţi. Părinţii mei se vor bucura să vă vadă. Din păcate, fratele meu nu va putea să ne ţină companie.

Dar Treeve nu părea deloc trist, şi nici simpatica domnişoară Roskilly.

Laura se întoarse şi se urcă în căruţă. Perry îşi dădu seama prea târziu că ar fi trebuit să îi ofere mâna. Ajunse totuşi să îi susţină cotul. Laura îi trimise tânărului un zâmbet liniştitor şi mână bătrânul măgăruş să îşi urnească mersul domol pe aleea din faţa casei, apoi spre poteca nisipoasă care ducea la Fern Haven.

Bineînţeles, câteva minute mai târziu, Perry galopa în spatele ei pe un cal negru. Mână măgăruşul într-o parte şi îi făcu cu mâna în timp ce trecu pe lângă ea, cu trusa strâns legată de şa.

Fulger, *nu glumă*!, se gândi Laura, impresionată.

Când ajunse la Casa Brea, Jago o aştepta să îi predea măgăruşul şi căruţa. Laura îi mulţumi şi se grăbi să parcurgă poteca până la Fern Haven.

Perry era deja în odaia de oaspeţi şi turna ceva lichid pe buzele omului.

— Ce crezi că are? întrebă Laura, gâfâind şi trăgând aer în piept.

— Aprindere la plămâni, cred. Plămânii lui par încărcaţi, ceea ce nu e de mirare, după ce aproape s-a înecat. L-am curăţat şi i-am dat prafuri contra febrei şi un expectorant. Are nevoie de odihnă şi de linişte. Altceva nu prea mai am

ce face pentru el.

— O voi ajuta eu pe Laura să îl îngrijească, spuse miss Chegwin. Împreună o vom scoate la capăt. E un băiat puternic din Cornwall, la urma urmei.

Perry ridică sprânceana.

— Serios?

— Miss Chegwin i-a vorbit în comică, îi explică Laura. Pare să înţeleagă. Chiar i-a răspuns ceva.

— Interesant. Ei bine, aş vrea să mai pot face ceva pentru el. Mă voi întoarce mâine să văd cum se simte.

— Mulţumesc. Apreciez. Toţi apreciem.

Închise trusa şi se uită la ea zâmbind firav. Pielea lui moale şi ochii negri şi mari îi dădeau un aspect plăcut. Aşa cum spusese şi miss Chegwin, nu era nici pe departe la fel de atrăgător ca fratele lui mai mare. Însă, după felul în care o privea acum, orice fată ar fi putut uita uşor că avea un frate.

Dar Laura îşi dădu seama că nu se uita la ea, ci pe lângă ea. Se întoarse şi o văzu pe Eseld în holul din spatele uşii. Ea era norocoasa pe care o admira Perry.

Din păcate, Eseld nu avea ochi decât pentru Treeve.

După ce Perry plecă, miss Chegwin murmură:

— Poate că el nu a putut face mai mult, dar *eu* pot. Bătrâna soră muncea pe brânci. Ba făcea focul atunci când îl lua cu tremurici, ba îl băga, cu ajutorul lui Jago, într-o vană cu apă rece, atunci când febra îşi arăta colţii.

— Pe vremea mea, îi zicea febra frigului, zise ea, fiindcă pare că loveşte tocmai când se răceşte vremea, mai ales pe cei bătrâni şi pe copii.

Ca să îl mai descongestioneze şi să respire mai uşor, Mary o rugă pe Newlyn să aducă oale cu apă fierbinte. Le puse lângă pat, iar pe cea mai mare o puse pe plită să scoată abur. Dar Wenna se plânse doamnei Bray că slujnica avea prea multe de făcut, aşa că din acest moment, Laura şi miss Chegwin împărţiră sarcinile între ele.

În vatră, Mary aruncă mai multe ierburi pe care le culesese

de pe marginea drumului şi din grădina ei: tătănească, mentă şi eucalipt.

Ulterior, îi pusese bărbatului pe piept o pastă făcută chiar de ea, foarte aromată şi puternică.

Aşa cum o învăţase Mary, Laura îl puse pe bărbat să soarbă lichide cât de des putea: ceai, apă, supă şi sirop de soc.

Îngrijiră de pacient toată ziua şi a doua zi. Până la urmă, începu să respire mai bine, îi scăzu febra şi îl lăsară frisoanele.

— Ai reuşit, miss Chegwin, exclamă Laura. Nu mai are febră. Acum, du-te acasă şi dormi puţin. Ai tras mult. N-aş vrea să te îmbolnăveşti şi tu. Avem nevoie de tine.

Mary o bătu uşor pe Laura pe mână.

— E plăcut să poţi ajuta. Femeia se ridică să plece, apoi adăugă: Dar să mă chemi dacă se schimbă în rău.

— Promit.

După plecarea lui Mary, Laura se aşeză pe marginea parului bărbatului, punând blând cana de apă pe buzele bărbatului din când în când. Îşi amintea că făcuse acelaşi lucru pentru una dintre pacienţii tatălui său cu mult timp în urmă. Mama fusese plecată în ziua aceea, când tata fusese chemat la o pacientă. Îl rugase pe tatăl ei să o ia cu el. Stătuse puţin pe gânduri, dar curând a cedat insistenţelor ei, aşa cum făcea deseori, iar cei doi au plecat împreună. După ce a consultat-o pe bătrână, a rugat-o pe Laura să stea lângă bolnavă, în timp ce tata s-a dus să îi spună soţului vestea tristă: soţia lui era grav bolnavă şi nu mai avea mult de trăit. Chiar dacă Laura avea experienţă. Puţină cu bolnavii, văzuse cât de mult suferea femeia din felul în care vorbea. Din instinct, începuse să îi spună o poveste lungă, cu care să îi abată gândurile bietei femei, despre vizita lor recentă la mare, rochia pe care şi-o luase cu această ocazie şi giumbuşlucurile frăţiorului ei mic – toate pe un ton liniştit, care se dovedise benefic pentru pacientă, liniştind-o şi dându-i ceva la care să se gândească

dincolo de suferinţa ei imediată.

Femeia o plăcuse şi îl rugase pe domnul doctor Callaway să o mai aducă pe Laura. *Papa* fusese de acord, vădit mândru după privirea lui. După aceea, Laura începu să o viziteze zilnic pe femeie, ajutând-o cu tot ce putea, explicându-le surorilor care veneau în ture detaliile tratamentului şi regimului femeii şi vorbind cu pacienta vrute şi nevrute, până când s-a stins liniştită în somn.

În timp ce Laura se aplecă din nou şi îl ajuta pe bărbat să soarbă din cană, doamna Bray intră, rămânând lângă uşă.

— Cum se mai simte? întrebă ea. Sper să nu iei şi tu ceva, Laura. Sincer, ar trebui să o laşi pe miss Chegwin să îl îngrijească.

Laura prindea speranţă. Oare în vocea femeii se simţea o notă de grijă maternă? Dar, mai degrabă, doamna Bray se temea să nu îi dea cumva infecţia lui Eseld.

Atunci răspunse în apărarea lui Mary:

— Femeia nu poate să stea cu el zi şi noapte.

— Sigur a făcut asta când lucra pentru domnul doctor Dawe.

— Dar acum are mai bine de 70 de ani, ştii bine.

— Aşa e. Sunt foarte disponibilă să ajut, ca orice om, dar aş vrea să ne recăpătăm camera de oaspeţi în curând. Sigur sunt… instituţii pentru sufletele naufragiate, ca acest biet bărbat.

— Pe la noi, nu sunt.

— Ei bine… fă tot ce poţi ca să îi găseşti alt loc.

— Voi face tot ce pot pentru a se face bine, să fii sigură de asta. Faţa senină şi curioasă a lui Eseld îşi făcu apariţia în pragul uşii, lângă mama ei.

— Ce se întâmplă?

— Nu intra, Eseld. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

— Desigur, *Mamm*. Dar de Laura te poţi lipsi. Eseld îi făcu Laurei cu ochiul.

— Nu am spus asta. Lamorna Bray ridică bărbia. E alegerea ei dacă îşi riscă sănătatea. Nu sunt mama ei, nu

pot să îi spun ce să facă. Dar sunt mama ta şi trebuie să am grijă de tine.

— Da, *Mamm*. Atunci am să stau aici şi am să îi ţin de urât Laurei pentru o vreme.

— Dacă vrei, dar să fii atentă să nu răceşti.

După plecarea doamnei Bray, Eseld se uită ştrengăreşte în urma ei ca să fie sigură că rămăseseră singure, intră în vârful degetelor în odaie şi se apropie de pat, dar nu prea mult.

— Câţi ani crezi că are? Laura dădu din umeri.

— Aş zice că în jur de 30 sau peste.

— Pentru mine e prea mare, dar e numai bun pentru tine. Laura pufni.

— Sunt doar cu doi ani mai mare decât tine.

— Poate în cifre, dar în alte moduri, eşti mult mai mare. Laura nu putea să nu fie de acord.

Eseld apropie lampa mai mult de bărbat.

— Greu de spus dacă e atrăgător sau nu cu atâţia favoriţi. Eseld înclină capul într-o parte şi îl măsură din priviri. Are nasul mare, suplu şi drept. Aproape nobil. Şi gura e frumoasă. Vezi că buzele lui sunt mai cărnoase în mijloc? Laura observase, dar n-ar fi recunoscut.

— Are nevoie de un bărbierit şi de o runsoare, adăugă Eseld.

— Te oferi?

— Eu? Cerule, nu. Nu aş şti cum. Ce păcat că unchiul tău nu are valet.

Laura îl tunsese de multe ori pe unchiul Matthew după ce mătuşa Anne, prima lui soţie, murise. Fusese atât de afectat, încât nu îi păsa nici cât negru sub unghie de felul în care arăta sau altceva. Dar, de când se recăsătorise, soţia lui insistase să meargă la bărbier în Black Rock.

— Ei bine, individul acesta nu va merge în viitorul apropiat la bărbier, adăugă Laura.

— E în stare gravă?

— Dacă m-ai fi întrebat ieri, n-aş fi avut speranţă, dar pare

mult mai bine acum, datorită coniţei Chegwin şi lui Perran Kent.

— L-a ajutat Perry?

— Foarte mult.

— Crezi că va fi un medic bun?

— Pe măsură ce va căpăta experienţă, va fi un medic foarte bun, cred.

— Atunci, poate că ar trebui să te căsătoreşti cu el, Laura. Ar fi o partidă perfectă pentru tine, fiindcă şi tu eşti fiică de medic. Aşa, Treeve mi-ar rămâne mie. Perry nu e la fel de atrăgător, dar e de două ori mai deştept, exact ce îţi place ţie.

Laura îşi întoarse capul surprinsă, dar nu o contrazise. Admira inteligenţa oamenilor, era adevărat, dar nu era imună la o faţă frumoasă.

Eseld se uită de jur-împrejurul camerei şi inspiră adânc.

— Ei bine, cu siguranţă locul e mai plin de viaţă acum că avem un bărbat misterios sub acoperişul nostru. Sau aşa va fi, dacă se hotărăşte să îşi vină mai repede în fire. Crezi că e căsătorit sau nu?

— Nu am de unde să ştiu.

— Da, ce păcat că bărbaţii nu poartă verighetă. Ar fi de folos pentru o fată, ca să ştie cu cine să flirteze şi cu cine nu.

Laura râdea înfundat.

— Mama are dreptate cu privire la un lucru, continuă Eseld. Arată ca un pirat, cu barbă neagră şi păr ciufulit. Crezi că ar putea fi? Sau poate traficant?

— Nu ştiu. Nava naufragiată făcea negoţ şi era din Yarmouth.

— Poate s-a furişat la bord, a ucis tot echipajul şi apoi a împins nava pe stânci ca să îşi ascundă crimele.

— Ferească Dumnezeu. Laura râdea. Ce imaginaţie cumplită ai!

— Bine. Dacă asta nu îţi place… poate e un marinar sau un oarecare negustor… în căutarea femeii pe care o iubeşte. În

timp ce povestea, ochii lui Eseld scânteiau. A cunoscut-o scurt cândva. I-a spus că e fiică de căpitan de vas, dar a dispărut înainte să o poată întreba numele vasului sau adresa. Acum, navighează din port în port, sperând să o găsească din nou.

Laura oftă.

— O, Doamne! E mai rea decât prima poveste.

— Crezi? suspină Eseld. Pentru mine sună romantic.

— Pentru mine, sună ca o mare pierdere de timp. Tocmai atunci intră unchiul Matthew.

— Fetelor, ce face vizitatorul nostru? Eseld, mă bucur să văd că te interesează soarta lui.

— Din fericire, e mai bine, îi răspunse Laura. A scăpat de febră.

— E o veste bună. M-am rugat pentru el şi o voi mai face. Newlyn bătu la uşa deschisă.

— A venit domnul Hicks şi ar vrea să vă vadă, domnule.

— A! E agentul responsabil cu vasul. Spune-i că poate să intre, te rog.

Laura ştia că, în caz de naufragiu, un agent local al ducatului încerca să recupereze cât mai multă încărcătură, chiar şi vasul, pe care ulterior le restituia celor în drept. Încărcătura recuperată, precum minereu de cupru, fier sau cherestea, fie era trimisă destinaţiei dorite, fie era scoasă la licitaţie pentru a acoperi pierderile proprietarului sau asigurătorului.

Un bărbat scund, ferchezuit şi cu chelie îşi făcu apariţia cu un dosar de piele sub braţ. Acesta era bărbatul care se oprise să stea de vorbă cu unchiul ei în seara naufragiului.

— Laura, Eseld, începu unchiul Matthew, acesta este domnul Hicks, agentul care se ocupă de naufragiu.

Bărbatul mărunt se înclină.

— Ziua bună, domniţelor. Sunt curios cum se simte vizitatorul vostru. Aş vrea să spun numele lui proprietarilor, dacă se poate.

— Din fericire, e mai bine, spuse Laura. Dar încă nu e

conştient, din câte se vede.

Domnul Hicks se uită spre pat.

— Ce păcat! Ei bine, între timp, le-am scris proprietarilor să le cer o listă oficială cu echipajul şi încărcătura, ca să se ştie ce ar putea recupera şi ca rudele cele mai apropiate să poată fi anunţate. Să sperăm că prietenul nostru se va trezi şi va putea să ne dea informaţiile de care avem nevoie, deşi, fără îndoială, va fi trist să afle că toţi tovarăşii lui de călătorie au pierit.

— Adevărat. Unchiul ei încuviinţă din cap trist. Îl aşteaptă un adevăr dur la trezire, într-adevăr.

În seara aceea, Laura stătea la căpătâiul bolnavului şi încerca să îi citească despre celebrul naufragiat Robinson Crusoe, tot picotind. Nu îşi amintea când mai fusese atât de obosită.

Lângă ea, bărbatul se odihnea liniştit. Laura tânjea să se întindă şi ea în patul ei.

Luă cartea de imnuri şi încercă să citească din ea cu voce tare, ca să nu adoarmă.

Nebănuite sunt căile Domnului, *Prin care minuni înfăptuieşte*. *Pe ape El trece cu umbletul Lui*, *Furtuna doar El o potoleşte*.

Obosită de atâta citit, Laura se ridică şi luă odaia la pas, apoi mângâie cu degetele ceasul de buzunar al bărbatului. Venindu-i o idee, desfăcu spatele ceasului, îl apropie de lampă şi văzu în lumina ei stema curbată. Tot acolo se vedea şi numele meşteşugarului: *L'Epine*. Nu o surprinse. Moda franţuzească era la mare căutare, fie pe război sau pe pace. Atunci apăru Newlyn.

— Domniţă? Au venit fraţii Kent în vizită. Sunt în salon cu doamna Bray şi Eseld, dar au cerut să vadă pacientul.

Slujnica îi zâmbi şi adăugă în şoaptă:

— De fapt, pe dumneata vor să te vadă, dar îi caută în coarne doamnei Bray.

— Ah! Evident, zise Laura, bucuroasă de companie.

Se uită repede în oglindă şi pitula rapid o buclă rebelă în

spatele urechii.

Treeve intră primul.

— Bună seara, domniţă Callaway, spuse el făcând o plecăciune galantă.

Laura se înclină.

El se uită spre bărbatul care dormea.

— Te-aş ruga să îl prezinţi pe prietenul tău, dar pare... ocupat. Perry apăru în urma lui.

— Cum mai e? întrebă el, mergând spre patul bolnavului.

— Mai bine, slavă Domnului!

Tânărul medic părea surprins că pacientul avea fruntea rece şi că respira normal.

— Ai dreptate. Nu mai are febră. Mulţumim lui Dumnezeu!

— Da, adăugă Laura zâmbind. Şi lui Mary Chegwin, de asemenea.

Perry încuviinţă din cap.

— Adevăr grăieşti.

Laura se uita când la unul, când la altul.

— Ce vânt vă aduce în seara asta pe la noi?

— Cerşeşti complimente, domniţă Callaway? Treeve îi zâmbi. Nu îţi stă în caracter.

— Ba nu...

El ridică mâna împăciuitor.

— Te tachinam doar. E foarte distractiv.

— Am venit să îl văd pe misteriosul bărbat, iar Treeve a vrut să mă însoţească, îi explică Perry.

Treeve deschise mâinile.

— Cum să rezişti ocaziei de a le vedea pe minunatele domnişoare de la Fern Haven?

Perry, văzu ea, dăduse ochii peste cap.

Nimeni nu putea tăgădui că Treeve era fermecător, plăcut, şi generos în complimente. Dar Laura ştia că aşa flata el multe femei. Nu îl băgă în seamă.

Perry mută privirea de la pacient la ea.

— Pari frântă. Te simţi bine?

— Sunt bine, puţin obosită.

— Nu mă mir, după ore în şir de grijă pentru acest bărbat. Laura se uita în pământ, puţin stânjenită.

— Nici chiar aşa.

— Ba da, spuse Treeve, i-ai acordat prea multă atenţie acestui străin, neglijându-ţi prietenii de o viaţă. Am devenit gelos.

Ea dădu din cap:

— Nu e chiar aşa.

În hol îşi făcu apariţia Eseld, zâmbind senin, deşi mâinile împreunate trădau altceva.

— Treeve? Coboară, te rog. Speram să fii al patrulea la jocul de cărţi.

— Desigur.

Ieşi din cameră făcând o plecăciune shakespeareană şi fluturând din mâna.

— Te rog să mă scuzi, domniţă Callaway. Mă cheamă frumoasa Eseld.

Chicotind şi mustăcind, Eseld îl conduse în jos pe scări. De data asta, fu rândul Laurei să îşi dea ochii peste cap.

Perry îi urmări dezamăgit cu privirea, apoi se uită din nou la ea.

— Sigur te simţi bine?

— Da.

Întinse mâna spre ea.

— Pot?

Stătea nemişcată şi nesigură. Apoi se relaxa în timp ce el îi puse mâna rece pe frunte.

— Nu eşti foarte caldă, dar ar trebui să te odihneşti. Nu aş vrea să te îmbolnăveşti şi tu. Pacientul nostru e în afara oricărui pericol. Mergi să dormi în noaptea asta, bine? Aşa spune doctorul, îndulci porunca zâmbindu-i.

Laura oftă adânc.

— Sună divin, recunosc. Mulţumesc din nou pentru ajutor.

— Am făcut foarte puţine. Mă bucur că am putut ajuta. Te rog să mă anunţi orice ar fi.

— Aşa voi face. Noapte bună!

A doua zi dimineaţă, Laura îşi bea ceaiul şi întindea unt pe două felii de pâine, în timp ce unchiul ei se pregătea să plece. În mod normal, îl însoţea în vizitele lui la enoriaşi sau se plimba pe plajă, dar azi urcă în camera de oaspeţi. După câteva minute, miss Chegwin se întoarse cu un castron de supă pe care o pregătise la ea acasă.

— Nu mă spune Wennei. Îi făcu cu ochiul şi trase un scaun lângă pat. O să stau eu cu el o vreme, zise Mary. Încerc să îl conving să bea supa asta. Du-te şi culcă-te puţin.

— Am dormit toată noaptea, de când domnul doctor Kent a spus că e în afara oricărui pericol, spuse Laura, dar mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt.

— Prea bine, du-te.

Îmbrăcată în haine călduroase, Laura se plimba pe plaja de lângă Fem Haven. Trecuse pe lângă Greenaway, ca şi până acum. Apoi începu să caute mai departe. Uneori lucrurile aduse la mal se întindeau pe distanţe lungi. Urcă pe coasta înverzită şi coborî în următorul golfuleţ. Acolo, căută din nou printre pietre, de-a lungul plajei Polzeath, până când ajunse la o băltoacă în partea cealaltă.

În apa rămasă în urma valului, zări ceva de metal. Se aplecă şi se uită mai bine. O sticlă?

Ajunse la băltoacă şi scoase din ea o ploscă de cositor sau argint oxidat, frumos ornamentată. S-ar putea să valoreze ceva. O scutură puţin – era goală – şi o puse în coş.

— Ce ai găsit?

Laura se întoarse, uimită să îl vadă pe Tom Parsons semeţ deasupra ei. Nu îl auzise din cauza vântului şi a valurilor. Pentru că nu se simţea în largul ei dat fiind că erau doar ei doi, încercă o abordare prietenoasă. Nu avea rost să îl scoată din pepeni.

— O ploscă goală. Tu?

În timp ce îi măsura privirea, se sili să îl privească în ochi. În cele din urmă, el îşi feri privirea şi se uită la zorii dimineţii.

— Azi nimic. Da’ în seara cu naufragiu’ am găsit multe,

pân’ să vină agentu’ şi vameşu’.

— Ei bine, ziua bună.

Dând să plece, vocea lui o ţintui în loc cu aceeaşi forţă cu care ar fi ţinut-o în loc de mână.

— Dac-ai da de ceva mai bunicel, un cufăr sau o ladă cu lacăt, i-ai spune bătrânului Tom, aşa-i?

Ochii lui sclipeau. Ea se sforţa să nu dea în spate.

— Dacă dau de aşa ceva, le voi spune cu siguranţă celor în măsură să ştie.

Refuza să îl slăbească din privirea pătrunzătoare. Încuviinţă din cap şi se întoarse, văzându-şi de drum.

— Sunt cu ochii pe tine, domniţă de la oraş, strigă el în urma ei.

Îi simţea privirea străpungându-i spatele şi sufletul, dar îşi continuă plimbarea calmă, îndepărtându-se cu paşi siguri de el, deşi ar fi vrut să o rupă la fugă până acasă.

Bărcile cu şase vâsle sunt tradiţionale în Padstow, *aşa cum este şi sărbătoarea de Obby Oss*. *Ambarcaţiunea a servit ca barcă de salvare pentru navele eşuate*, *dar şi pentru victimele din Doom Bar*. Brian French, *Naufragii şi recuperări lângă Doom Bar*, *în Padstow*

D

după întâlnirea cu Tom Parsons pe plajă, Laura se întoarse la Fem Haven răsuflând uşurată. Îşi scoase hainele călduroase şi îşi atârnă boneta în cuier, apoi se duse spre camera de oaspeţi să stea de vorbă cu miss Chegwin. Însă în cameră îl găsi doar pe bărbatul care stătea rezemat pe perne, în pat. Se apropie de el surprinsă.

— O!

Avea ochii deschişi, albaştri ca marea.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

El nu îi răspunse, dar o urmărea cu privirea lui pătrunzătoare şi circumspectă prin toată camera.

— Sunt Laura Callaway, începu ea. Dumneata cine eşti? El tot nu îi răspunse.

Ea înghiţi, încântată şi emoţionată în acelaşi timp.

— Ştii unde eşti? îmi imaginez că totul e anapoda. Eşti într-o casă lângă Trebetherick. E un cătun mic, de care probabil nu ai auzit. Dar Padstow, care e mult mai mare, e la două mile de aici, în estuarul Camei.

El încruntă sprânceana confuz sau gânditor. Frământându-şi mâinile, ea zise:

— Din păcate, vasul dumitale a naufragiat. *Kittiwake*! Poate căpitanul a încercat să intre în port ca să scape de furtună. Nava, pesemne, a ajuns la promontoriul Stepper sau în Doom Bar şi valurile au purtat-o pe plaja Greenaway. Îţi sună ceva cunoscut?

Miss Chegwin intră cu un castron cu terci în mână.

— A, Laura, te-ai întors. Bun. Am rugat-o pe Wenna să îmi dea ceva mai consistent de mâncare acum că pacientul s-a trezit. A vorbit ceva?

— Cu mine nu.

— Nici cu mine, zise Mary. Am încercat atât în engleză, cât şi în comică.

Laura se întoarse spre bărbat şi îi spuse:

— Ea e miss Mary Chegwin, vecina noastră. E o soră pe cinste. Noi două am avut grijă de dumneata. A, şi domnul doctor Kent, dar el nu e aici acum.

Bărbatul clipi, dar părea că nu înţelege mai nimic din toată nebunia, după ce se trezise într-un pat străin, sub privirile a doua femei străine.

Miss Chegwin încercă din nou.

— Eşti în Cornwall. *Kernoiv*.

— *Kernevi* încercă el să repete numele regiunii în comică. Mary dădu din cap.

— *Kernow*, repetă ea, cu accent pe ultima silabă.

El se uită în jos, tulburat. Oare nu înţelegea? Era totuşi străin?

Jago intră aducând mai multe lemne, strânse de prin lemnăria distrusă de pe vas.

Bărbatul ridică privirea spre el speriat. Oare îl intimida Jago cu statura lui sau era altceva? Poate era imaginaţia ei,

dar i se părea neliniştit.

— El e Jago, se grăbi Laura să îi explice, prietenul şi vecinul nostru. Stă cu miss Chegwin.

— De fapt, e fiul meu adoptiv, adăugă miss Chegwin zâmbindu-i prietenos. Să nu te sperie statura lui. Nu ar omorî nicio muscă, darămite o persoană.

Jago adăugă lemn pe foc şi ieşi din cameră. Bărbatul se mai linişti, dar privirea lui era în continuare rece şi abătută. Aproape că vedea cum i se învârteşte mintea.

— Nu trebuie să te temi de noi, îl asigură Laura. Suntem prieteni, nu suntem duşmani. Unchiul meu e vicar aici. E om bun.

Îi văzu nodul lui Adam plimbându-se greoi de sus în jos. Atunci Laura sări şi îi umplu un pahar cu apă din carafa de pe lada cu haine şi i-o duse.

— Poftim! Sigur ţi-e sete.

Bărbatul se întinse după pahar şi îl duse la gură încet.

— Nu îl bea pe nerăsuflate, îl avertiză miss Chegwin. O să-l verşi. Atrasă de zornăitul unui cal de afară, miss Chegwin se întoarse către fereastră.

— Vă rog să mă scuzaţi. Mi-au venit algele, îi dădu Laurei terciul.

— Mă întorc. 1 – 1 dai tu, da?

— Sigur. Nu te grăbi.

După plecarea lui Mary, Laura puse castronul pe marginea mesei şi îl întrebă:

— Poţi să stai în capul oaselor? Pot să te ajut să?

Cum să îl ajute? Să îi vâre mâinile sub braţe şi să îl ridice? De unde atâta putere? Ce păcat că Jago plecase!

Până să apuce să încerce ceva, se ridică singur în coate şi se împinse în şezut. Faţa i se încruntă de durere. Alarmat, aruncă aşternuturile şi trase cămaşa de noapte într-o parte, de parcă ar fi avut un cărbune aprins sub ea.

Înainte să îşi ferească privirea, Laura îi văzu pielea şi coastele.

— Scuze, am uitat să te previn. Ai o rană urâtă în coastă.

Miss Chegwin a suturat-o, după cum i-a spus doctorul Kent, dar niciunul din ei nu e chirurg cu experienţă, din păcate.

El se mai uită puţin la cusături şi lăsă cămaşa în jos. Ea se apropie şi îi aranja pernele de sub cap.

— Dacă stai liniştit, nu mai doare aşa rău.

Laura aşteptă ca el să ridice din nou aşternuturile, luă castronul şi se aşeză pe scaun, lângă pat.

— Cred că ţi-e o foame de lup. Vârî lingura în ciorbă. Pot…?

El întinse mâinile nesigure spre castron şi spre lingură, i le luă şi începu să înfulece terciul.

— Mai încet! Nu uita ce a spus miss Chegwin. Să nu verşi. Şi adăugă în glumă:

— Bucătăreasa noastră se supără dacă îi risipeşte cineva *deliciosul* ei terci.

El ridică privirea spre ea, îi văzu zâmbetul ştrengăresc şi îi zâmbi înapoi. Înseamnă că înţelegea engleză. Coada ochilor se încreţise de râs, sau, poate că, la un moment dat, stătuse prea mult în soare. Oricum ar fi fost, zâmbetul acela firav îi dădea un farmec.

Întrezărea gropiţele de sub favoriţi, începu din nou să mănânce, mai normal, în tot acest timp, ea îi explică:

— Ai avut şi aprindere la plămâni, dar s-ar zice că ţi-ai revenit destul de bine.

După ce mâncă şi ultima îmbucătură, laura îi dădu un şerveţel, iar el îşi şterse gura politicos, ca un gentilom.

Îi dădu castronul înapoi şi strânse din buze ca şi când se pregătea să ţină un mare discurs. Apoi îi spuse pompos:

— Îţi… mulţumesc. Ea îi zâmbi.

— Cu mare plăcere, domnule? Mi-ar plăcea să îţi ştiu numele.

Din nou, coborî privirea şi se gândi bine înainte să îi răspundă. Pronunţa fiecare silabă încet şi cu atenţie.

— Alexander Lucas…

— Domnule Lucas, mă bucur să te cunosc.

— Şi eu pe dumneata.

Se opri. Bărbatul îşi pipăi pieptul, căutându-şi parcă buzunarele, apoi se uită spre masă şi păru întristat să o găsească goală.

— Lucrurile... mele? întrebă el cu glas răguşit din cauza nefolosirii.

— A!

Laura se duse la lada cu haine şi strânse cele câteva lucruri pe care le descoperise în buzunarul lui.

— Asta e ce am găsit în pantalonii dumitale. Când i-am spălat, adăugă ea cu stânjenealã.

Nu voia să o socotească o hoaţă. El primi monedele şi ceasul, pe care le studie în palmă.

— Asta e... tot?

Engleza lui era excelentă, dar avea un accent pe care ea nu îl recunoştea.

— Da, îmi pare rău. Nu aveai haina pe dumneata când te-am găsit.

El clipi, apoi deschise ceasul.

— L-am curăţat şi l-am uscat cât de bine am putut, dar s-a oprit, din păcate. Poate un ceasornicar îl va repara. Noi nu avem un ceasornicar aici, dar, în oraşele mai mari, probabil că sunt.

El încuviinţă din cap, dar nu mai zise nimic.

Alexander se uita la ceas şi la cele câteva monede din mâna lui, încercând să îşi amintească. Unde pierduse restul de bani? Şi lucrurile lui, mai ales unul? Oare fusese al lui? îl ţinuse în mână atât de puţin...

Se uită din nou la ceas. Tatăl lui i-l dăduse înainte să plece de acasă. Era important pentru el, însă acum când se uita la el îi stârnea doar durere. Totuşi, se bucura că nu îl pierduse, aşa cum păţise cu atâtea altele: libertatea, fratele lui, *Victorine*, Enora şi cât pe ce şi viaţa.

Ridică privirea la femeia încântătoare de lângă el. Vocea ei îi era deja cunoscută, o auzise citindu-i, deşi acum îi vedea faţa clar pentru prima dată. Până acum, păruse o plăsmuire a imaginaţiei lui, din cauza febrei, pesemne.

Crezuse că totul fusese un vis. Bucătarul de pe *Kittiwake* îi spusese legenda frumoasei sirene care locuia în estuarul dintre Atlantic şi portul Padstow. Cu secole în urmă, un bărbat tânăr se îndrăgostise de ea. Fiindcă refuzase să se căsătorească cu el, într-un moment de furie, o împuşcase.

Răzbunându-se pe mârşăvia lui, sirena blestemase portul, umplându-l cu nisip. De arunci, marinarii mureau pe capete pe plaja din Doom Bar.

Într-o stare de confuzie, Alex văzuse imaginea neclară a unei femei roşcate, care se aplecase asupra lui, cu faţa încadrată de buclele de păr răvăşite de vânt şi cu ochi de chihlimbar. Crezuse că legenda sirenei îi invadase visurile.

Acum ştia că femeia e reală şi are un nume, deşi nu îl mai ştia pe tot. Laura nu ştiu cum.

Mângâie monedele cu degetele şi îşi mai aminti ceva. Dăduse câteva monede pe biletul de vas. Nu numai pentru el, ci şi pentru cel mai bun prieten al lui. Inima începu să îi bată puternic în piept. Unde era prietenul lui acum?

Ar fi avut o rafală de întrebări pentru care avea nevoie de răspunsuri, dar se abţinu. Trebuia să o ia încet. Nu ajunsese la destinaţia dorită, ci naufragiase pe teritorii necunoscute. Femeia încercase să îl liniştească, asigurându-l că erau prieteni, nu duşmani. Dar el ştia prea bine că devotamentul e schimbător. Era de ajuns o privire la copci şi la încheieturile arse de sfori ca să se convingă. Nu avea de gând să se mai lase pe mâna nimănui.

După multe frământări, puse monedele şi ceasul pe măsuţa de lângă pat. Apoi trase adânc aer în piept şi întrebă:

— Ceilalţi bărbaţi?

Tânăra îl privea cu multă seriozitate.

— Îmi pare rău că trebuie să îţi spun asta, dar au murit toţi în naufragiu. Eşti singurul supravieţuitor.

Simţi valuri de şoc şi de durere, mai puternice decât orice furtună. Simţea zeci de împunsături, de data asta în inimă. *Nu*. *Doamne*, *nu*!

— I-am înmormântat în cimitirul bisericii, continuă ea cu blândeţe. Te asigur că am făcut torul cum se cuvine.

Se uita la el cu ochii ei căprui şi calzi, scăldaţi în bunătate.

— Erai… apropiat de ei?

Încuviinţă din cap, dar nu o mai vedea pe ea, ci mai degrabă pe Daniel. Murmură, mai mult bărbatului dispărut, decât ei:

— Prietenul meu bun şi drag.

Apoi se uită din nou la ea, cu o umbră de speranţă.

— Eşti sigură?

Ea şovăi.

— Cum arăta prietenul dumitale? se gândi puţin, apoi spuse:

— E mai scund decât mine. Are părul drept şi e brunet. Ochi negri.

Ea clipi scuzându-se.

— E o descriere prea generală. Mă duc să iau lista. Mă întorc în câteva minute.

Se întoarse curând şi răsfoi un jurnal legat până când dădu de o anumită pagină şi începu să citească:

— „Bărbat, 40 – 45 de ani, păr cărunt, ochi verzi, durduliu, poartă şorţ. Poate e bucătarul?”

Ridică privirea spre el a confirmare. El încuviinţă din cap.

— Da. Continuă:

— „Bărbat, 25 – 30 de ani, păr brunet, ochi căprui, un semn din naştere în formă de căpşună pe sprânceana stângă…”

Inima lui Alexandru se făcu mică, iar faţa i se crispa de durere.

— Da. Avea un astfel de semn. O, *Daniel*. *Îmi pare atât de rău*, *prietene*.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îşi feri privirea. Oare îl considera slab dacă îl vedea plângând? în acel moment, nu îi păsa. Îşi şterse ochii cu o batistă şi întinse mâna după jurnal.

Ea i-l dădu, iar el citi restul listei singur.

„Iniţialele O.T. în interiorul beteliei şi al gulerului cămăşii”. Alex se opri, înfiorându-se. Ştia ea ce înseamnă aceste iniţiale?

Citi mai departe.

„Băiat, 13 – 15 ani, păr roşcat, ochi albaştri, pistrui”.

— O, nu, gemu el. Şi băiatul? *Doamne mare*, *de ce băiatul*? *Era atât de fraged*...

Continuă să citească, recunoscând descrierea căpitanului şi a altor câţiva din echipaj. Mai era o descriere pe care se aştepta să o vadă. Dădu pagina, dar nu mai scria nimic.

— Asta e tot? întrebă el.

— Da. Am înmormântat nouă: opt bărbaţi şi un băiat.

— Mai era cel puţin încă unul. Dădu paginile înapoi şi mai trecu încă o dată prin listă. Ai găsit cumva un bărbat cu o cicatrice în formă de toiag pe obrazul stâng?

Îi desenă forma pe obrazul lui.

— Nu. Aş fi observat şi aş fi notat. Se întinse şi bătu uşor pagina cu mâna.

— Eşti sigură? Avea părul lung, brunet şi ochi albaştri. Ea se opri o secundă şi se gândi.

— Se poate să fi scăpat un astfel de detaliu. Unele trupuri erau lovite rău de stânci, îmi pare rău. Dar sunt... destul de sigură.

Alexander mormăi un epitet pe sub mustăţi.

— Atunci un bărbat nu apare în listă.

— Nu toate trupurile vin întotdeauna imediat la mal. S-ar putea să apară mai târziu, de-a lungul coastei, mai departe. Unele nu apar niciodată.

Omul simţi un val de nelinişte. Se schimonosi, dar nu mai zise nimic.

Ea se ridică.

— Ştiu că sunt veşti grele. Te las puţin singur. Înainte să plec, ai nevoie să îţi aduc ceva?

Dădu din cap că nu, fără să o privească. Avea nevoie de un singur lucru, dar se temea că îl pierduse pentru totdeauna.

Laura îl lăsă pe Alexander Lucas să îşi înece jalea. Îşi dorea ca unchiul ei sau miss Chegwin să îi fi dat veştile triste, iar ea să îl şi consolat ulterior. Oricare dintre ei ar fi făcut-o cu mai mult tact, îşi imagina ea. I se rupea inima pentru bietul om.

Îşi aminti cum îi evitase privirea înaintea să iasă din cameră. Oare îi era ruşine să nu îl vadă plângând sau îi ascundea ceva? Laura fusese surprinsă, însă emoţionată să vadă un bărbat în lacrimi.

Tocmai a aflat că prietenul lui a murit, îşi aminti ea. *Supărarea e de înţeles*. Nm *mai despica firul în patru de ce se fereşte*.

Nu mai văzuse un bărbat plângând de când murise mătuşa ei, Anne. Îşi aducea aminte cât de devastat fusese unchiul Matthew când murise ea. Luni de zile după ce se prăpădise ea, n-a mai fost în apele lui şi nu şi-a mai revenit până când nu a cunoscut-o pe încântătoarea Lamorna Mably. Pierderea partenerului şi dragostea pentru Cornwall i-a apropiat foarte repede pe cei doi. Şi domnul acesta avea să îşi revină în timp.

Simţindu-se încă tulburată, Laura se duse la unchiul ei, doamna Bray şi Eseld, care erau jos.

Când ajunse în hol, auzi râsete venind din salon.

— Laura nu se teme de bărbaţi străini sau de boală, spunea doamna Bray, dar mai ştiţi cât de speriată a fost la primul ei festival din luna mai?

Eseld şi unchiul Matthew râdeau înfundat.

Laura se simţi ciudat că era motivul lor de glumă şi plecă.

Ştia foarte bine despre ce vorbeau. Îşi aducea aminte cu neplăcere şi jenă de prima ei vizită la Padstow în timpul sărbătorii anuale Hobby Horse sau „Obby Oss”, festivalul de 1 mai. Laura se aşteptase să vadă flori, carusele, o celebrare prietenoasă a începutului de primăvară. *Nu* se aşteptase la hărmălaie, strigăte ruşinoase ale beţivanilor, neostoite bătăi de tobe şi faţa înfiorătoare a lui Obby Oss. Costumul nu aducea deloc a cal. O pânză gudronată, întinsă

peste un cerc mare, cu o fustă lungă şi neagră formau trupul calului, ca un capac de oală mare şi negru. Avea faţa pictată, pesemne ca să semene cu un cal. Dar Laurei, dungile negre, roşii şi albe îi aduceau mai mult a dragon sau a diavol.

Ba mai rău, în dansul lui, Oss încerca să prindă domnişoare pe străzile înguste împânzite de privitori. Ridica poalele costumului şi le arunca peste capetele tinerelor, prinzându-le sub fustă. Eseld o avertizase pe Laura foarte serios să nu se lase prinsă.

— Dacă eşti prinsă şi mânjită de unsoare neagră pe haine, vei rămâne însărcinată şi te vei căsători până la sfârşitul anului, îi spusese ea.

Pentru o tânără nevinovată, era ceva de-a dreptul îngrozitor. Laura stătuse cu unchiul Matthew, doamna Bray şi Eseld, dar Oss a venit spre ea cu masca lui ameninţătoare şi ochii de mărgele aţintiţi asupra ei vădit cu intenţii rele. Laura a ţipat şi a fugit în braţele unchiului Matthew, implorându-l să o ducă acasă. În jurul ei, unii din mulţime au râs, în timp ce alţii i-au ocărit nesăbuinţa. Doamna Bray a dat din cap, dezaprobator.

— O să ne strice tuturor ziua?

În salon, deja râsetele păliră, înăbuşite de amintiri. Laura aşteptă o clipă, apoi intră în cameră. Văzându-i pe cei trei împreună, unul lângă celălalt, într-o atmosferă caldă, Laura simţi un gol de singurătate, cum i se întâmpla deseori.

— Musafirul nostru s-a trezit, spuse ea.

Auzind că supravieţuitorul îşi venise în simţiri, unchiul Matthew şi soţia lui urcară la etaj, ca să facă cunoştinţă cu el. Doamna Bray insistă ca Eseld să aştepte mai întâi să vadă cu ce fel de om aveau de-a face. Cei doi se întoarseră după zece minute, mulţumiţi şi chiar impresionaţi de musafir.

— Ce dicţie excelentă şi ce maniere alese! exclamă doamna Bray. Unchiul Matthew încuviinţă din cap.

— Aşa e!

— A spus de unde este sau unde trebuia să ajungă? întrebă Laura.

— Nu. Abia am făcut cunoştinţă. Nu am vrut să îl importunăm, spuse doamna Bray.

Unchiul Matthew se uită la ea încruntându-se.

— De ce întrebi, draga mea? Te... îngrijorează ceva? Şovăind, Laura răspunse mai relaxată decât se simţea:

— Absolut nimic. Eram doar curioasă.

A doua zi, se întâlni cu Newlyn pe hol.

— Am o scrisoare pentru tine, draga mea.

Tânăra slujnică îi dădu misiva cu ştampila poştei pe care se putea citi *Penzattce*.

Laura stătu un moment să se gândească ce oraş important era, dar apoi îi pică fisa. Îi scrisese unui bărbat de acolo despre moartea soţiei. O putuse identifica după nişte cărţi de vizită pe care le găsise în gentuţa ei, încă prinsă de încheietura mâinii, după ce vasul ei nauf ragiase în Doom Bar.

Laura aproape se temea de scrisoare şi de ceea ce urma să vadă în inima bărbatului care îşi jelea soţia. Spera să nu se descarce pe mesagerul care îi dăduse asemenea veşti.

Desfăcu misiva, îmbărbătându-se.

Dragă domniță Callaway.

Mulţumesc că m-aţi căutat şi că mi-aţi trimis veşti despre moartea lui Prudie Truscott.

Ştiu că aţi scris cu emoţii, *detestând nevoia de a fi purtătoarea unor veşti pe care le-aţi şi socotit extrem de triste*: *faptul că un bărbat şi-a pierdut jumătatea mai bună*. *Ajutorul potrivit*. *Dragostea lui adevărată*.

Dar, *în cazul nostru*, *scrisoarea dumitale a avut efectul invers faţă de cel scontat şi de temut*.

Am fost uşurat când am citit-o, *fericit chiar*.

Înainte să mă consideraţi un om fără inimă, *daţi-mi voie să vă mărturisesc că Prudie m-a părăsit pentru un traficant*, *acum mai bine de doi ani*. *S-au cunoscut aici*, *în Penzance*, *şi a convins-o să plece pe mare cu el*. *Era convinsă că o*

aşteaptă o aventură minunată şi o dragoste mare. Nu a plecat pe furiş. Mi-a comunicat planul cu cinism şi mi-a cerut ce îi mai rămăsese din zestrea ei modestă, pentru cheltuielile necesare. Nu i-a fost teamă că sunt puţini bani, convinsă fiind că noul ei iubit va avea grijă de ea ca de o regină, din prăzile negoţului său necurat.

Când s-au întâmplat toate aceste lucruri, am fost rănit atât în mândria, cât şi în inima mea. Dar, de atunci, mi-am dat seama că nu mă mai iubea de ani de zile, dacă cumva m-a iubit vreodată, în ciuda devotamentului meu de neclintit.

Orice ar fi fost, aş fi continuat să am grijă de ea dacă ar fi rămas. Dar nu a făcut asta.

De la plecarea ei, am legat încet-încet o prietenie cu o vecină, o văduvă cu un caracter veritabil o femeie credincioasă, care merge la biserică. Ruth Hodge a acceptat prietenia mea şi, ocazional, compania mea la masă sau la un joc de table, dar nimic mai mult. M-am îndrăgostit de ea până peste cap şi mi-am dorit să fi avut mintea să mă fi căsătorit cu cineva ca ea cu ani în urmă, când am avut ocazia.

În situaţia dată, Ruth nu m-a vrut. Ţinea la mine şi ştiam asta. Chiar mă iubea. Dar atâta vreme cât aveam o soţie în viaţă, nu era de acord să se căsătorească cu mine. Sofia mea, spunea ea, s-ar fi putut întoarce în orice zi şi m-ar fi putut ruga să o primesc înapoi, ceea ce, conform celor spuse de Ruth, aş fi avut obligaţia să fac.

Aşadar, eram prins în capcană. Am fost prinşi într-un purgatoriu chinuitor al dorinţei şi planurilor lui Prudie.

Acum, după ce am primit scrisoarea dumitale, cartea de vizită a lui Prudie, şuviţa ei de păr castaniu şi articolul din ziarul West Briton, *draga mea doamnă Hodge a fost, în sfârşit, de acord să devină noua doamnă Truscott, jumătatea mea mai bună, ajutorul potrivit şi dragostea adevărată.*

Sunt cel mai fericit bărbat, datorită dumitale.

Îmi dau seama că şansele sunt mici, dar vă invităm la

petrecerea noastră de nuntă pe trei ale lunii sau să ne vizitaţi dacă ajungeţi vreodată în părţile acestea din Cornwall. Aş răsplăti bucuros demersurile dumitale, dar nu am îndrăznit să trimit nimic în acest plic, de teamă să nu fie furat. Vă puteţi ridica răsplata la Quayside Cottage.

Cu cele mai profunde mulţumiri, John Truscott Penzance, Cornwall

Laura nu ştia dacă să fie circumspectă sau uimită. Citind ultimele rânduri încă o dată, răsuflă uşurată. Dintre toate răspunsurile la care se gândise, nu se aşteptase în veci la unul ca acesta. Scrisese mai multe scrisori de-a lungul anilor de când venise pe coastă, dar primise puţine răspunsuri. Acesta era cel mai surprinzător.

Încurajată de scrisoare, Laura intră în camera de oaspeţi cu inima uşoară şi cu un zâmbet larg pe faţă. Era plăcut surprinsă să îl vadă pe pacient în capul oaselor, treaz, cu tava de mic-dejun în poală.

— Bună dimineaţa, domnule Lucas, spuse Laura. Cum te simţi azi?

— Mai bine, mulţumesc, răspunse el măsurând-o. Ce te face atât de fericită în dimineaţa aceasta?

— Am primit o scrisoare surprinzătoare, chiar plăcută.

— Hm? Pot să întreb despre ce e vorba?

Începu să îi povestească pe scurt despre scrisoarea soţului înşelat de soţie, dar după privirea încruntată a lui Lucas, se opri.

— Scuze. Nu ar trebui să vorbesc atât de uşor despre victima altui naufragiu când pierderea ta e atât de recentă. Îşi feri privirea spre zid.

— Pot să îl înţeleg pe bărbat, dar mi-e teamă că nu mi se pare deloc amuzant.

Laura simţi o durere în piept şi spuse:

— Iartă-mă, te rog.

— Nu e vina ta. Eu am întrebat.

Miss Chegwin intră şi se uită la cei doi.

— Acum stăm ridicat şi vorbim. Asta îmi place să văd. Asta

numesc eu progres.

Prezenţa ei şi schimbarea subiectului îi dădură Laurei o senzaţie de uşurare.

— Mary Chegwin, el e Alexander Lucas.

— Ca să vezi. Bănui că de acum nu îţi mai pot spune „frumosu' meu". Cum te simţi, domnule Lucas?

— N-aş şti ce să spun.

— Ei bine, uneori mintea se vindecă ultima.

— A întrebat de ceilalţi bărbaţi, spuse Laura. I-am spus ce soartă au avut.

Mary Chegwin se schimbă la faţă.

— Aşa ai făcut? Ah! spuse ea ţâţâind. Dragu' de tine. Bătrâna privi pacientul din cap până-n picioare.

— Ştii ce te-ar face să te simţi mai bine? O baie bună şi un bărbierit. Poate şi o tunsoare.

Ridică o tavă în care Laura văzu o foarfecă, o lamă şi altele asemenea.

Domnul Lucas se ridică, frecându-şi barba şi trăgându-se de favoriţi.

— Nu am mai stat niciodată atât de mult timp nebărbierit. Cred că par lipsit de orice maniere.

Laura luă oglinda ovală din perete şi i-o aduse la pat. Văzându-şi imaginea reflectată, murmură:

— Ştiam că trebuia să mă duc la bărbier înainte să plec. Sunt

O sperietoare de-a dreptul.

— Nu aş spune chiar aşa, îl linişti Laura. Dar o tunsoare şi un bărbierit te va face să te simţi mai mult în pielea ta. Probabil şi o baie, dacă tot discutăm despre asta.

Având planul bine pus la punct, Laura înteţi focul, Jago aduse cada, iar Newlyn îi ajută să o umple cu apă caldă, folosind ibrice şi găleţi.

— După aia, o să-ţi schimbăm bandajele, zise miss Chegwin. Nu cred că îmbăierea îţi va face rău, dar trebuie să ai grijă când intri şi când te dai jos. Ai stat întins pe spate patru zile. Mai eşti şi rănit.

— Aşa voi face. Bărbatul se ridică cu efort, înăbuşindu-şi un geamăt.

— Jago poate să te ajute, dacă nu preferi să rămâi singur. Domnul Lucas ridică privirea spre tânărul înalt, cu umeri laţi, faţa mare şi păr aspru. Jago se uita în jos, gândindu-se cumva că

I se va cere să plece.

Pacientul se ridică în picioare. Cămaşa nu îi ajungea nici până la genunchi, fiind mai scurtă pe el decât pe unchiul ei. Clătinându-se încet, întinse o mână ca să se echilibreze.

— Dacă ai vrea să îmi dai o mână de ajutor, Jago, ţi-aş fi recunoscător.

Jago încuviinţă din cap, zâmbind reţinut. Puţini oameni îi pronunţau numele fără dispreţ.

O oră mai târziu, erau din nou împreună. Cada fusese golită şi îndepărtată, pacientul îmbrăcat chiar în pantalonii şi cămaşa lui, proaspăt luate de la spălătorie. Folosiseră ocazia ca să îi schimbe şi aşternuturile.

Domnul Lucas se aşează la masa de toaletă, cu prosopul înfăşurat pe umeri, pentru a strânge resturile de păr. Îşi pieptănase părul proaspăt spălat pe spate, cu degetele, iar acesta îi rămăsese aşa, ondulat şi lucios.

Folosind uneltele oferite, inclusiv peria, pasta şi lama de ras, îşi făcu spumă şi începu să se bărbierească. Laura se bucura că nu o rugase să îl ajute. Sigur i-ar fi tremurat mâna de emoţii în faţa unui astfel de serviciu.

Trase o dungă pe obraz în jos, scutură lama în ligheanul cu apă, apoi urcă pe gât, ridicând bărbia înainte, pentru a întinde pielea. Fiecare brazdă îi dezvăluia şi mai mult faţa, pielea curată, trăsăturile frumoase, gropiţele din obraji şi cea din bărbie pe care le văzuse deja.

— Mă bărbieresc de ani de zile, spuse el, dar recunosc că nu m-am tuns niciodată singur.

— Pot să te tund eu, se oferi miss Chegwin. La urma urmei, cine crezi că îl tunde pe Jago?

Toţi întoarseră privirile spre tânărul uriaş, al cărui păr

stătea în toate direcţiile. Pacientul tuşi discret.

— Pot să încerc eu, spuse Laura, sărindu-i în ajutor. Eu l-am tuns pe unchiul până s-a recăsătorit.

Alexander se întoarse spre ea.

— Mulţumesc, domniţă Callaway, răspunse el înainte ca Mary să îşi poată relua oferta.

Laura luă foarfecă şi pieptănul şi se aşeză în spatele lui. Îi vedea faţa în oglinda mesei de toaletă. Razele soarelui intrau pe fereastră şi băteau pe el, luminându-i ochii şi dându-le o nuanţă de turcoaz pe care o văzuse cândva la un inel.

El se uită în ochii ei în oglindă. La început, ea îşi feri privirea, îi pieptănă părul, simţind cât de des şi de ondulat era. Multe femei ar fi invidioase pe asemenea plete. Având părul drept şi firul subţire, Laura tânjea şi ea în felul ei.

Jago ieşi cu apa de bărbierit. La un moment dat, şi Mary se strecură afară. Laura nu observă nimic, atât de prinsă era de sarcina pe care o avea de îndeplinit, de senzaţia părului lui care îi scăpa printre degete. Strânse cu blândeţe şuviţele şaten între primele două degete de la mâna stângă şi tăie vârfurile, care începuseră să se onduleze. Aşa luă pe rând fiecare şuviţă, retezându-i vârfurile, bucurându-se de procesul mult mai plăcut decât atunci când îl tundea pe unchiul Matthew.

Se puse în faţa lui şi îi tunse şi bretonul şi lateralele, conştientă cât de ciudat se simţea să stea aşa de aproape. El era aşezat pe scaun, iar corsetul ei îi venea aproape de cap. Se aplecă şi se apropie cu faţa de data asta. La fel de periculos, fiindcă acum îl privea direct în ochi.

Observă nişte spumă rămasă în spatele urechii. I-o şterse şi îi arată degetul plin de spumă ca justificare pentru că îl atinsese.

— Asta ţi-a scăpat.

O prinse de mână, iar ea răsuflă surprinsă. Voia oare să o oprească, ofensat de îndrăzneala ei de a-l atinge? Dar el o privi în ochi în timp ce o ţinea de mână.

— Cred că îţi sunt foarte îndatorat, domniţă Callaway.

— Ha. Încă nu ai văzut cum îţi stă.

— Pentru mult mai mult… Pentru că mi-ai salvat viaţa. Stânjenită, devie laudele:

— Toţi am ajutat. Jago, Newlyn, miss Chegwin…

— Dar tu m-ai salvat. Jago mi-a povestit despre seara naufragiului, despre pungaşul care voia să mă omoare şi cum ai insistat să fiu adus aici şi îngrijit.

Mâna lui caldă în care o ţinea pe a ei şi ochii lui pătrunzători, care îi citeau sufletul, o descumpăneau pe Laura. Se simţea nesigură pe picioarele ei, la fel ca el de curând.

— Orice om cu suflet ar fi făcut la fel.

— Ba nu ar fi făcut.

— Eu… cu plăcere.

Pe hol se auzeau paşi. El îi dădu drumul. Ea se dădu un pas în spate, pretinzând că voia să vadă cum îi stătea noua tunsoare.

Auzind paşii mai aproape, amândoi se întoarseră spre uşă. Eseld intră şi făcu ochii mari la priveliştea din faţa ei.

— Cerule mare! Cine eşti şi ce i-ai făcut piratului meu? Laura se făcu roşie.

— Nu fi prostuţă! L-am tuns şi l-am bărbierit, după cum ţi-a fost dorinţa, din câte îmi amintesc.

— Şi ce bine am făcut! rosti Eseld.

Laura luă prosopul de pe umerii bărbatului.

— Eseld, el e Alexander Lucas. Domnule Lucas, verişoara mea prin alianţă, domniţa Eseld Mably.

El se ridică cu mare grijă, atent la glezna rănită.

— Încântat, rosti el şi se aplecă.

Laura simţi un nod în stomac. Normal că era încântat. Eseld era o frumuseţe, nu ea.

Eseld părea la fel de impresionată.

— Alexander Lucas, hm? îmi place. Făcu o reverenţă şi ridică privirea spre Laura. Nu ţi-am spus că sub favoriţi se ascunde o frumuseţe? Am avut dreptate. Un nas drept,

aristocratic şi o gură foarte frumoasă.

Auzind astfel de vorbe, el ridică sprâncenele. Eseld avu decenţa să roşească. Şi Laura se fâstâci.

Bărbatul se uită la Laura cu o privire jucăuşă.

— Eşti de acord cu evaluarea verişoarei tale?

— Eu…

Laura dădu din umeri şi îşi feri privirea. Simţea cum îi ard urechile.

Eseld dădu din mână.

— O, Laura nu observă astfel de lucruri. Are ochi doar pentru bărbaţi inteligenţi şi învăţaţi. Şi pentru tot ce pluteşte.

El ridică din nou din sprânceană şi zâmbi ştrengăreşte.

— Pesemne că eu fac parte din ultima categorie? Eseld izbucni în râs.

— Foarte adevărat. Nu m-am gândit la asta. Laura a mai găsit o comoară pe plajă. Cea mai mare de până acum.

Se auziră alţi paşi. De data asta, în prag îşi făcu apariţia Perry Kent. Laura se bucura de întrerupere.

— Apropo de bărbaţii inteligenţi şi învăţaţi… spuse Eseld. Perry se uita când la Eseld, când la Laura.

— Mulţumesc, presupun. Ce am pierdut? Privirea lui se opri la bărbatul din spatele Laurei, care acum stătea pe picioarele lui. A, văd. Ce primire! înainta, întinzându-i mâna. Eu sunt Peny Kent.

Alex dădu mâna cu el.

— Alexander Lucas.

— Domnul doctor Kent este un medic tânăr, îi explică Laura. El ne-a ajutat să îţi tratăm rănile şi febra.

— O, contribuţia mea a fost mică, spuse Perry cu modestie. Laura şi miss Chegwin au făcut cam toată treaba.

— Chiar şi aşa, îţi mulţumesc foarte mult, domnule, spuse Alexander cu sinceritate.

— Perry. Încă nu m-am obişnuit să mi se spună *domnule*. Îi zâmbi, iar Alexander îi întoarse gestul.

Fiind acolo, Perry le spuse că vrea să îi consulte copcile şi

alte răni pe care. Le avea pacientul. O zori pe Eseld să iasă din cameră.

— De ce Laura poate să rămână, iar eu nu? Nu suntem amândouă femei?

Laura o luă de mână şi ieşi din cameră.

— Vino, draga mea, să le aducem domnilor nişte ceai şi biscuiţi.

— Crezi că e un gentilom? o întrebă Eseld şoptind, în timp ce Laura o târa spre bucătărie. Speram să fie pirat. Ar fi fost *mult* mai romantic!

Deasupra mormintelor marinarilor înecaţi au înfipt galioanele navelor naufragiate. *Pe timp de ceaţă*, *acestea puteau fi luate drept morţi înviaţi care se amestecă printre cei vii*... S. Baring-Gould, *în vuietul mării*

M

ai târziu în aceeaşi zi, agentul local, domnul Hicks, se întoarse cu unchiul Laurei. Intrând în odaia de oaspeţi, unchiul Matthew îi explică Laurei:

— L-am întâlnit pe domnul Hicks în Padston şi i-am menţionat în treacăt că supravieţuitorul nostru şi-a revenit. E nerăbdător să vorbească cu domnul Lucas.

Laura observă cum Alexander se încorda.

Agentul păşi înainte cu pălăria în mână, şi se prezentă:

— Sunt Howard Hicks, agentul care investighează naufragiul navei *Kittizvake*.

Cum Alexander nu spuse nimic, Laura adăugă:

— Acesta e domnul Alexander Lucas.

— Domnule Lucas, le-am scris proprietarilor navei să ne trimită o listă oficială cu echipajul şi încărcătura, dar, dacă tot v-aţi trezit, poate ne daţi nişte informaţii chiar dumneavoastră.

— Mă tem că nu pot, răspunse Alexander.

— Nu? De ce?

— Am fost doar un pasager. Aşa cum i-am spus domniţei Callaway, călătoream împreună cu un prieten. Pot să vă

dau numele lui, evident, Daniel Marchal. Dar pe ceilalţi nu îi cunosc.

Unchiul Matthew luă cuvântul:

— Îmi pare rău pentru pierderea de care aţi avut parte!

— Sigur că da. Ce tragedie! Hicks notă în carnet, dând pagina. Dar cu siguranţă i-aţi cunoscut pe unii dintre ofiţeri sau o parte din echipaj. Măcar numele căpitanului ni-l puteţi confirma?

Încuviinţă din cap.

— Cred că e Frederick Smythe. Iar pe secund îl chema Peters… Prenumele nu l-am auzit.

— Am aflat că proprietarii sunt din Yarmouth. Acesta este portul de unde aţi plecat?

— Da.

Hicks notă şi acest aspect.

— Şi unde mergeaţi?

— În Portreath. Dar marea agitată nu ne-a lăsat să intrăm în el. Aşa că am continuat să căutăm un refugiu sigur. Din păcate, marea a avut alte planuri.

— Nu mă mir, răspunse Hicks. Padstow este unul dintre cele mai sigure porturi de pe coasta de nord a ţinutului Cornwall. Şi ce treabă aveaţi în Portreath?

Alexander stătu pe gânduri, apoi spuse:

— Ce curios sunteţi! întotdeauna îi luaţi la întrebări pe bieţii pasageri cu privire la viaţa lor personală?

Atenţie, *domnule Lucas*, gândi Laura, ştiind că eschivarea nu făcea decât să îl ambiţioneze şi mai mult pe agent. Îl înghionti uşor în mână.

— Sunteţi sigurul supravieţuitor, domnule Lucas, răspunse Hicks. Nu am pe cine să întreb.

Alexander se uită la ea şi schimbă tactica.

— Din păcate, domnule Hicks, pierderea pe care am suferit-o este încă de dată foarte recentă.

— Desigur, înţeleg.

— Căpitanul voia să livreze marfa acolo. Eu voiam doar… să merg acasă. De acolo plănuiam să ne îmbarcăm.

— Şi unde e casa dumitale? Nu în Cornwall, presupun?

— Nu. Speram să ajung în Insula Jersey. Aţi auzit de ea? Inima Laurei se făcu mică la auzul acestui cuvânt. *Jersey*... Hicks încuviinţă din cap.

— E o insulă aproape de Franţa.

Cu sclipire în ochi, Alexander adăugă:

— E o dependenţă a coroanei britanice, să nu uităm.

— De acolo eşti dumneata?

— Am trăit în multe locuri. Am fost la şcoală la Cambridge şi pe continent. Am călătorit mult.

— Cam aşa se explică accentul dumitale. Nu am mai auzit nimic asemănător. Mie îmi sună puţin franţuzesc.

— Încă se vorbeşte franceză în Jersey, să ştiţi, îi răspunse Alexander. Şi tradiţionala limbă jerriais. Dar trăiesc în Anglia de ani de zile, cel mai recent în Huntingdonshire.

— Am auzit de zona asta, dar nu am fost acolo. Hicks îşi consultă notiţele. Iar prietenul dumitale... domnul Marshall?

— Şi el mergea acasă.

Hicks ridică privirea din carnet şi se uită la el.

— E periculos să călătoreşti în Jersey când suntem în război cu Franţa.

— Ştiu prea bine. Cu toate acestea, nu francezii ne-au împiedicat, ci marea. Sau, mai corect, Doom Bar şi stâncile din Greenaway.

— Multe nave au păţit la fel, pot să vă confirm. Îmi puteţi da şi alte nume?

Alexander îi aruncă Laurei o privire şi apoi reveni.

— Domniţa Callaway mi-a arătat descrierile pe care le-a făcut victimelor. L-am văzut pe băiat. Era plin de viaţă şi muncitor, dar nu am auzit să îl strige altfel decât Roşcatul, din cauza părului. Bucătarul era un tip masiv pe nume Seymour. Mai mult de atât, nu ştiu cu ce aş putea să vă ajut.

Ea observă că nu menţionase nimic despre bărbatul care lipsea din lista ei.

— Ei bine, spuse Hicks, curând vom avea lista oficială a

pasagerilor şi a echipajului. Agentul închise carnetul. Mulţumesc, domnule Lucas.

Alexander încuviinţă din cap.

— Domnule Hicks.

După plecarea vicarului şi a domnului Hicks, cuvintele agentului răsunau ca un ecou în capul lui Alex. *Curând vom avea lista oficială a pasagerilor şi a echipajului*.

Gândul îl înfiora.

Când uşa se închise în spatele lor, se întoarse spre domniţa Callaway şi îi mărturisi:

— Eu şi prietenul meu nu vom fi pe această listă. Ea îl privi fără să clipească.

— De ce?

— Nu ne-am îmbarcat oficial. Căpitanul a fost de acord să ne ia neoficial, bucuros să mai facă un ban.

— Înţeleg. Şi de ce aveai nevoie să călătoreşti neoficial?

— Proprietarii de nave au reguli. Nu au voie să transporte pasageri neautorizaţi. Numai echipaj calificat. Dar mulţi căpitani acceptă să ajute persoane care au nevoie de transport în ultima clipă.

Privirea ei rămase sobră.

— Şi de ce ai avut nevoie de transport în ultimă clipă? Ai spus că te îndreptai spre casă. Care era urgenţa? Mai ales că ştiai riscurile?

El se uită la faţa ei. Uneori, tânăra drăguţă părea foarte generoasă şi tolerantă. Alteori, ca acum, era prea curioasă.

— Ţi-ai ratat cariera, domniţă Callaway. Trebuia să te faci agent de naufragii, ca domnul Hicks. Ai talent.

Ochii ei căprui deschis îl priveau insistent.

— Poate, dar dumneata, domnule Lucas, ascunzi ceva. Decise că nu avea rost să nege.

— Aşa e. Poate că într-o zi îţi voi spune torul, dar acum nu pot. Trebuie să fiu sigur că pot avea încredere în dumneata.

— Dar eu pot avea încredere în dumneata? întrebă ea. Şovăind, îi răspunse:

— În prezenţa mea, eşti întru totul în siguranţă. E tot ce

pot spune acum.

Având nevoie de gândire, Laura se întoarse în camera ei. Fusese peste măsură de surprinsă când domnul Lucas pomenise de Jersey. Cât de des se gândise la locul acela şi visase să viziteze într-o bună zi insula îndepărtată, deşi nu avea idee cum. Cu ani în urmă, când părinţii o informaseră că urmau să se îmbarce spre

Jersey, îi implorase să o ia şi pe ea. În schimb, ei o trimiseseră la şcoală şi plecaseră fără ea.

Dar ea fusese supărată, se simţise trădată, abandonată şi speriată. Avusese tot dreptul. După ce au plecat în Jersey, nu i-a mai văzut niciodată, pe niciunul dintre ei.

În după-amiaza aceea, Laura se duse cu unchiul ei în cătunul Porthilly, în vizită la nişte bolnavi din parohie. Domnului Carlyon, care era foarte în vârstă, îi duse o oală de ciorbă, iar familiei Penberthy, care avea cinci copii, îi duse tocăniţă de iepure făcută de Wenna. Cei mici aveau febră. Laura spera că era de la erupţia dentară sau crup şi nimic mai mult. Doamna Penberthy, văduvă de miner, nu-şi permitea să cheme doctorul, chiar dacă domnul doctor Dawe ar fi avut timp. Laura promise să îi întrebe pe miss Chegwin şi pe Perran Kent ce leacuri ieftine ştiau.

După vizite, unchiul Matthew se duse la St. Michael, unde avea o întâlnire cu slujitorii bisericii. De vreme ce era o zi frumoasă de toamnă, Laura îi propuse să se întâlnească din nou la biserică peste o oră. Între timp, o luă încet la pas dinspre golful Porthilly înspre satul vecin, Black Rock, deseori „Rock” pe scurt, bucurându-se de priveliştea satului Padstow care se vedea în partea cealaltă a estuarului.

Se trezi gândindu-se la bebeluşul Charles, singurul ei frate. Cât de mult o bucurase naşterea lui. În sfârşit, ajunsese şi ea să fie soră mai mare. La aproape nouă ani, aproape că îşi pierduse speranţa că ar mai putea avea un frate. Bănuia că şi părinţii ei la fel. Cât de bucuroşi fuseseră cu toţii că se născuse sănătos.

Laura îl văzuse crescând, îi văzuse fiecare progres – cum

învăţase să zâmbească, să râdă, să se târască, să meargă – cu o mândrie aproape maternă.

În săptămâna în care urma să împlinească doi ani, tata fusese chemat la un pacient suferind.

Dădaca îl adusese pe Charles la mama lui.

— Mi se pare prea cald, doamnă Callaway. Şi foarte agitat. Domnul doctor e acasă?

— Nu, e plecat la un pacient. Mama pusese blând mâna pe fruntea micuţului. Îi dau dinţii. Poate de asta.

Urcase cu băiatul în cameră şi Laura se dusese după ea, sperând să poată face ceva şi oferindu-se să aducă pânză umedă ca să îi scadă febra.

— Mulţumesc, Laura.

Pe măsură ce orele treceau, simptomele erau din ce în ce mai grave. Faţa roşie a fratelui ei se strâmba de durere. Respira greu, fiecare gură de aer era un răguşit nemilos.

În privirea mamei ei începuse să citească frica. Ochii îi fierbeau de panică.

— Unde a plecat tatăl tău? îţi aduci aminte?

— La domnul Saunder, lângă parc.

— Bun. Să îi trimitem vorbă prin Thomas.

Refuzând să lase jos din braţe dulcea ei povară, mama o rugă pe Laura să scrie biletul.

Câteva minute mai târziu, valetul plecă cu mesajul, iar Laura se întoarse în cameră. Acolo, lângă scaunul mamei, îşi ţinea frăţiorul de mânuţă. Cât de mică era! Caldă şi umedă. Mult mai caldă decât a Laurei. Plângea şi tuşea sec.

După lăsarea întunericului, tatăl ei se întoarse de la pacientul bolnav frânt de oboseală. Urcă repede în camera lui, cu trusa în mână şi cu asistentul lângă el. Îi examina trupul drag şi se întunecă la faţă.

— Are gâtul umflat.

Tânărul său asistent sugeră să îi scoată sânge, dar domnul doctor Callaway nu vedea cu ochi buni o astfel de procedură pentru un copil atât de mic.

— Crezi că e difterie? întrebase tânărul.

— Doamne, ai milă, se tânguise mama ei. Uitându-se direct la Laura, răspunsese cu tărie:

— E prea devreme să ne pronunţăm.

Dar Laura îi văzu faţa albă, ca hârtia, cu care o alungă din cameră, de frică să nu o ia şi ea.

Laura se aşeză pe jos în hol, suficient de aproape încât să audă poruncile tatălui ei şi să îl vadă pe asistentul lui ieşind din cameră şi aducând ce îi spunea el. Tata se speti ca să îl salveze pe Charles – punându-i băiatului sare de mare pe gât şi nevoindu-l să ia înghiţituri mici de lapte fiert, lăsat să se răcească. Dacă ar fi ştiut şi ea să fi încercat mai din timp aceste remedii!

Câteva ore mai târziu, ieşi singur din cameră. Din spatele uşii închise a cabinetului se auzea plânsul înăbuşit al mamei.

Se prăbuşi lângă Laura, pe podeaua din holul întunecat, începu să vorbească gâtuit:

— Îmi pare rău. Am încercat să îl salvez, dar nu am putut. Am dat greş. Fiul meu drag!

Îşi îngropa faţa în palme, ca pentru a-şi ascunde faţa şi tristeţea.

Laurei îi curgeau lacrimi pe obraji. Bietul Charles! Bieţii ei părinţi! Biata de ea, care îşi pierduse singurul frate. Puse capul pe umărul tatălui ei şi plânseră până li se uscară ochii.

După aceea, lucrurile nu mai fuseseră la fel în familia ei. Tatăl ei părea să îi acorde Laurei mai multă atenţie, dar mama mai puţină. Oare mama era supărată că trăia Laura, şi nu Charles? Oare suferea de o întristare a sufletului? Oare se hotărâse să se îndepărteze ca să evite suferinţa pierderii unui alt copil, în caz că se întâmpla ceva cu fiica ei? Laura nu ştia ce să zică. De-a lungul anilor, îşi imaginase toate scenariile posibile, dar nu ajunsese la un răspuns mulţumitor.

Acum, gândindu-se la copiii familiei Penberthy, Laura rosti o rugăciune: *Doamne*, *Te rog să îi cruţi*, deşi în inima ei se

îndoia că Dumnezeu o auzea şi o asculta.

În timp ce Laura se plimba, văzu un tânăr pe care îl ştia de la biserică, fiul barcagiului, jucându-se cu mingea cu alţi băieţi.

Apropiindu-se, văzu că purta o haină vădit mai mare. Era o uniformă albastră, cu manşete roşii. Un epolet era aproape rupt şi atârna de nişte fire de aţă.

Alerga spre ea, încercând să prindă mingea. Ea îl întrebă:

— Martyn, de unde ai haina?

Tânărul dădu din umeri, scuturându-şi epoletul.

— De unde crezi? Din mare.

— Din seara naufragiului?

— Nu, domniţă. La o zi după. Din Polzeath.

— Înţeleg.

Laura se gândi repede. Nu era expertă, dar credea că haina pe care o purta băiatul aparţinuse unui ofiţer francez. De marină, cel mai probabil. Şi ofiţerii din marina britanică aveau uniforma albastră, dar ale lor aveau gulerul şi manşetele albe.

— Ei bine! îi zâmbi ea băiatului. Ai grijă cu haina aia, să nu fi luat drept spion francez.

El îi zâmbi prietenos.

Puştii îi strigau pe Martyn să se întoarcă mai repede în joc. Alergă, lăsând-o pe Laura cu mai multe întrebări decât cu răspunsuri.

A doua zi, Laura participă cu familia la un botez la St. Menefreda. Ulterior, plecară acasă cu căruţa să ia cina la Fern Haven. Afară, lângă grajd, unchiul Matthew şi Laura făceau planuri, înainte să intre în casă. La puţin timp, se duseră în odaia de oaspeţi şi îl invitară pe domnul Lucas la cină. Laura stătea în prag, aşteptând răspunsul.

— Mulţumesc, domnule. Alexander se mută de pe un picior pe altul, neliniştit. Dar mă tem că aş veni în şosete.

Unchiul Matthew se uită la ea ca şi când i-ar fi venit o idee.

— O, Laura are o soluţie pentru asta – nu-i aşa, fetiţa mea? Laura încuviinţă din cap şi aduse un coş mare. În el erau o

pereche de ghete şi nişte pantofi bărbăteşti desperecheaţi, dar care se potriveau. Păstra toate ghetele şi toţi pantofii pe care îi găsea şi îi dădea săracilor şi celor fără adăpost. Oare el nu făcea parte din aceeaşi categorie?

— Sper că nu te deranjează, dar în timp ce dormeai, ţi-am măsurat piciorul. Mă tem că nu sunt noi.

— Nu mă supăr. Mă bucur.

— Poţi să îi probezi?

Îi puse pantofii înainte, în care el îşi îndesă întâi un picior, apoi celălalt, strâmbându-se de durere.

— Excelent. I-ai avut la îndemână? Laura roşi, dar unchiul spuse cu mândrie:

— Laura a încălţat mulţi tineri din această parohie. Îi găseşte, îi repară şi apoi li-i dă celor ce au nevoie.

Alexander se aplecă şi se uită la pantofi. Oare observase că nu se potriveau perfect? Ridică privirea şi se uită în ochii ei.

— Îţi rămân dator.

După câteva minute, intră şchiopătând în salon, cu ajutorul unui baston pe care i-l împrumutase miss Chegwin. Newlyn mai pusese un scaun la masă, iar Alexander îi se alătură pentru prima dată.

Unchiul Matthew trase de scaunul lui Alexander în spate zâmbind luminos.

— Bine ai venit, domnule Lucas.

— Mulţumesc! Se înclină înaintea doamnelor şi se aşeză. Chiar şi Lamorna Bray îi zâmbi şi îi ură cele cuvenite, în mod evident la fel de impresionată de schimbare ca şi fiica ei.

Unchiul Matthew ceru binecuvântarea şi începură să mănânce.

— Soţul mi-a spus că eşti din Jersey, domnule Lucas? îl întrebă doamna Bray.

El încuviinţă din cap.

— Bunicii mei s-au mutat din Anglia acolo acum câteva zeci de ani. Este un loc frumos. Aţi fost vreodată acolo?

— Eu? Niciodată. Dar cineva cunoscut a fost acolo... Strânse din ochi căutând în memorie, apoi se uită la soţul ei cerându-i ajutor. Cine era, domnule Bray?

Inima Laurei i se zbătea în piept.

Privind-o cu ochi rugători, unchiul Matthew plecă capul şi spuse:

— Părinţii Laurei.

— O, am uitat.

Alexander se uită la Laura, ridicând din sprâncene, foarte surprins şi, cumva, îngrijorat. Ea îşi feri privirea, plimbând o bucată de macrou prin farfurie.

Observându-i tulburarea, Eseld prelua discuţia.

— Îmi aduc aminte că am căutat Insula Jersey pe hartă. E în Canalul Mânecii, nu-i aşa? Mult mai aproape de Franţa decât de Anglia.

— Într-adevăr, încuviinţă domnul Lucas din cap. La doar 12 mile nautice.

— Ce mănâncă oamenii pe acolo? Bănuiesc că nu mănâncă macrou şi napi. Eseld strâmbă din nas la farfuria de care abia se atinse.

— Se mănâncă multe fructe de mare, la fel ca aici. Peşte, mulţi raci, homari, stridii, scoici şi altele asemenea, pe lângă multe legume proaspete. Mai puţin miel, aş zice. Au şi preparate tradiţionale, precum turtă dulce, fasole bătută şi melci muraţi.

— Melci? întrebă Eseld cu suspiciune.

— Un fel de moluşte. Pe aici se numesc *haliotis*, cred. Sunt foarte bune.

De data asta, Laura abia se abţinu să nu se strâmbe din nas. Îi plăcea peştele, dar nu era înnebunită după melci şi alte moluşte.

— Înţeleg că erai în călătorie de negoţ, spuse doamna Bray. Eşti marinar, negustor sau?

Lăsă întrebarea în aer, aşteptând răspunsul cu interes. Şovăind, el sorbi din pahar, îşi şterse gura cu şerveţelul şi răspunse.

— Sunt… marinar, da.

Laura îşi aminti că făcuse şcoala la Cambridge şi pe continent. Cu siguranţă spusese asta. Era un simplu marinar?

Răspunsul lui îi potoli interesul doamnei Bray. Îl rugă pe soţul ei să îi dea sosul pentru peşte.

Eseld interveni din nou.

— Şi acum ce vei face, domnule Lucas?

— Voi încerca să ajung acasă, îi răspunse el, de data asta fără ezitare.

Doamna Bray încuviinţă şi spuse cu răceală:

— Bună idee!

— Dar mai întâi trebuie să îşi revină, interveni unchiul zâmbindu-i omului. Nu e nicio grabă.

După cină, Laura îl întrebă:

— Ce zici să luăm o gură de aer proaspăt, domnule Lucas? La o plimbare în grădină?

El îi zâmbi, vădit uşurat.

— Da, mulţumesc.

— Vin şi eu cu voi, spuse Eseld, punând deoparte şervetul.

Dar mama ei o opri ridicând o mână.

— Eseld, draga mea, e rece azi şi e vânt; mai bine stai în casă, ca să te odihneşti.

Eseld lăsă buza în jos îmbufnată, dar nu insistă. Unchiul Matthew ţinu ca Alexander să ia haina lui.

— Una mai veche, vă rog, îi lămuri doamna Bray.

Câteva minute mai târziu, Laura şi Alexander se plimbau prin grădină, ea îmbrăcată în manta şi cu şal de lână, iar el, în haina maro închis a unchiului Matthew. Grădina începuse să se usuce, dar încă arăta bine îmbrăcată în crizanteme galbene, hortensii uscate, margarete şi frunzele roşii şi gălbui ale dracilelor verzi.

— Vrei să ne aşezăm puţin? îi arătă o bancă de sub un foişor arcuit, îmbrăcat în viţă-de-vie.

El nu îşi mai lua privirea de la foişor.

— Avem unul la fel acasă.

Statură câteva momente fără să zică nimic, apoi el sparse tăcerea:

— Aş vrea să merg la mormântul prietenului meu, dacă îmi arăţi unde e.

— Bineînţeles. Mâine e bine? El încuviinţă din cap.

— Mulţumesc!

— Ar trebui să te avertizez că nu are încă o piatră funerară, adăugă ea.

— Înţeleg.

— Dacă stăpânul, domnul Sandys sau proprietarul navei nu va acoperi cheltuielile, va plăti unchiul meu. E un om generos.

— Amabil om.

— Da, e un om bun. Crezi că poţi merge pe jos? E cam o jumătate de milă până acolo. Sau să îl rog pe unchiul Matthew să ne dea trăsura?

— Cred că mi-ar prinde bine să merg pe jos. Trebuie să îmi recapăt puterea. Cu ajutorul acestui baston de la miss Chegwin, cred că mă descurc.

— Prea bine. Atunci, mergem mâine după micul-dejun. Ea îl conduse înapoi în camera lui.

— Ai vrea să vii cu noi la biserică? Eşti binevenit, dar trebuie să te avertizez că toată lumea se va uita la tine şi va vorbi în şoaptă, din curiozitate.

Laura îşi amintea foarte bine prima ei slujbă, la biserica principală din St. Menefreda. Văzuse privirile dezaprobatoare pentru boneta şi rochia ei demodată, părul roşcat şi toată fiinţa ei, de fapt. Simţea aceeaşi jenă ca atunci când se uitase de jur-împrejur şi văzuse privirile aspre cu care o priveau ceilalţi şi zâmbetele superioare. Încă o vedea pe tânăra Kayna Roskilly şuşotind cu domniţa Sandys pe sub mâna înmănuşată.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie… şi pentru avertizare, îi spuse Alexander. Nu cred că sunt pregătit pentru asta deocamdată, dar poate îmi împrumuţi o Biblie ca să citesc singur? Dacă ai una în plus. Sau poate are unchiul tău una.

Ea îi zâmbi, încântată că îi ceruse.

— Avem, într-adevăr.

Laura se întoarse în cameră şi îi aduse o a doua Biblie pe care o recuperase din mare – îmbrăcată în piele şi legată strâns cu o sfoară. Intrase foarte puţină apă sărată în ea. Reuşise să o usuce şi nici nu se mai vedea. Era foarte puţin îndoită. Spera să o înapoieze familiei care notase căsătoriile şi decesele pe prima pagină, dar nu reuşise încă să dea de ea. Deocamdată, era bucuroasă că o putea folosi altcineva.

Laura îşi aminti de prima Biblie pe care o găsise şi ale cărei eforturi de a trimite scrisori fuseseră răsplătite mai bine.

După un naufragiu, cu câţiva ani în urmă, găsise în raniţa unui soldat, pe care o avea încă prinsă în spate, un Nou Testament cu Psalmii, îmbrăcat în piele. În interior erau notate numele proprietarului, câteva generaţii din linia lui genealogică, chiar şi numele proprietăţii familiei. În situaţia aceea, fusese nevoie de o singură scrisoare ca să dea de cea mai apropiată rudă sau, în acest caz, de cele mai apropiate rude.

Patriarhul familiei, bunicul bietului tânăr, îi răspunsese total copleşit de tristeţe, dar cu multă recunoştinţă pentru că le scrisese şi îi anunţase că nepotul lui fusese înmormântat creştineşte şi că avusese Biblia la el. Acest bărbat, soţia şi fiica lui veniseră până la ea ca să stea de vorbă. Laura şi unchiul Matthew îi întâmpinaseră la hanul unde se cazaseră, le dăduseră cartea înapoi, le povestiseră despre naufragiu şi îi însoţiseră la cimitirul bisericii unde fusese înmormântat iubitul lor. Vărsaseră multe lacrimi, dar Laura rămăsese cu satisfacţia că îi ajutase în durerea şi jalea lor.

La început, fusese ideea unchiului ei. La puţin timp după ce se mutaseră la Fern Haven, găsise un nume brodat pe haina unui înecat şi spusese:

— Aş putea să dau, cumva, de familie. Aş putea afla a cui era nava, iar proprietarii, la rândul lor, mi-ar putea spune

de unde era tânărul sau cine sunt rudele lui cele mai apropiate. Dar, din păcate, nu am timp.

Era foarte ocupat cu cele trei biserici pe care le avea în grijă. Laura se oferise să scrie scrisori şi să întrebe chiar ea. Unchiul Matthew fusese de acord pe loc.

— Viaţa e foarte grea uneori. A ta cu siguranţă nu a fost uşoară. Dar pot spune cu sinceritate că, slujindu-L pe Dumnezeu şi pe ceilalţi, simt că am un sens. Asta îmi umple sufletul atunci când viaţa e plină de dezamăgiri. Aş vrea să găseşti şi tu această împlinire.

Pe vremea aceea, Laura îi spusese că exagerează.

— Nu e nevoie să sune atât de măreţ. Nu fac decât să scriu nişte scrisori. S-ar putea să nu iasă nimic din asta.

Avusese dreptate. Din primele ei eforturi, nu ieşise mare lucru. Dar, în ziua aceea, când se întâlniseră cu familia tânărului, Laura îi spusese unchiului ei:

— Ai avut dreptate. Nu e o sarcină fericită şi nici uşoară, dar merită. Mulţumesc că mi-ai încredinţat-o mie.

El îi mângâiase mâna.

— Mă bucur să aud asta, draga mea. Dar nu îmi mulţumi mie. Dacă nu ai fi fost tu, treaba asta ar fi rămas nefăcută. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că îţi binecuvântează eforturile.

După micul-dejun, a doua zi dimineaţă, Laura şi Alexander ieşiră bine îmbrăcaţi să înfrunte vremea rece. El avea în mână bastonul, iar în picioare, cizmele înalte, din piele, pe care i le dăduse ea.

O luară pe o alee nisipoasă şi îngustă spre Golful Daymer. Florile ofilite băteau în maroniu, cele mai multe, dar din loc în loc se zăreau şi puncte purpurii. Grozamele erau încă în floare, gălbui, printre ferigile şi păpurişul pălit.

La scurt timp, se ivi biserica St. Enodoc, cel puţin în parte. Fiindcă era aşezată în estuar, printre dunele înşirate, pământul pătrunsese în capelă prin două locuri, acoperind frontonul de est, acoperişul pridvorului şi uşa. În partea aceea, se zărea numai acoperişul de şindrilă. În mijloc, era turla ghemuită şi strâmbată de vânt de-a lungul veacurilor.

Intrară prin cimitir. La capătul îndepărtat al cimitirului bisericii, o colină acoperită de buruieni se înălţa până la nivelul ferestrelor transeptului nordic. De acolo, te puteai apleca pe fereastră şi să vezi în interior structura aproape îngropată.

— Este capela din nordul parohiei, îi explică Laura. Mai avem o capelă în sud, în Porthilly. Biserica-mamă e în St. Minver.

Arătând cu mâna biserica îngropată în nisip, Laura continuă:

— Unii oameni îi spun Biserica scufundată sau Poneiul scufundat. E lesne de înţeles de ce.

— Unchiul tău mai face slujbe aici? Ea încuviinţă din cap.

— Cel puţin o dată pe an trebuie să ţină o slujbă. Îl coborâm prin acoperiş, cu o funie. Vezi trapa de acolo? E trasă peste luminator, în acest scop. Câţiva enoriaşi dintre cei mai voinici coboară cu el, în timp ce alţii se adună pe movilă pentru a asculta slujba.

— Ce interesant! murmură el.

— Da. Încearcă să strângă fonduri ca să scoată biserica din pământ şi să o restaureze, dar merge greu. Soţii Roskilly vor ţine un bal caritabil în curând, în sprijinul acestei cauze.

Şi partea de sud a cimitirului era îngropată în nisip, dar în partea de nord, mormintele erau vizibile: cu cruci, lespezi şi pietre funerare.

Îl duse într-o zonă anume a cimitirului.

— Aici poţi să vezi cum vor arăta pietrele funerare ale echipajului de pe *Kittiwake*.

Citiră împreună câteva inscripţii:

RIDICAT

Întru amintirea celor şase bărbaţi şi a unui tânăr al căror nume sunt necunoscute, găsiţi la mal în urma naufragiului vasului *Brave* 1.21 octombrie 1810

DEDICAT morţilor necunoscuţi de pe *SS Land Ho*. 8 noiembrie 1811 Rămăşiţele au fost aduse şi înmormântate

cu ajutorul voluntarilor.

— Victimele naufragiilor erau cândva înmormântate în gropi comune, pe mal, îi spuse Laura. Multe nu sunt marcate deloc. Au cel mult o ancoră sau un galion. Unchiului meu i-a displăcut această practică. Am fost foarte uşuraţi când legea s-a schimbat şi am primit aprobarea să înmormântăm oamenii în cimitir.

El încuviinţă din cap, cu o privire plină de respect, solemnă. Pe măsură ce treceau pe lângă crucile şi pietrele funerare, Laura îi arătă un mormânt mai recent:

AICI ODIHNESC rămăşiţele ofiţerului secund şi ale celor 13 marinari, care au făcut parte din echipajul Price, naufragiat în portul Padstow. Septembrie 1813

În cele din urmă, îl conduse spre o bucată de pământ recent săpată, lângă poarta cavoului.

— Aici odihnesc prietenul tău şi ceilalţi bărbaţi.

El încuviinţă din cap, cu ochii la bucata de pământ. Atât de modest, atât de greşit. Ea sperase că pietrele funerare pe care i le arătase mai devreme, ştiind că, în timp, mormântul va primi cinstea cuvenită, îi vor alina durerea vederii unui petec de pământ nemarcat. Însă, văzându-i privirea, se îndoia că ceva i-ar putea alina durerea.

— Te las singur câteva minute.

El încuviinţă din nou din cap fără să zică nimic, iar Laura se îndepărtă, oferindu-i intimitatea de care avea nevoie.

Din colţul vechii biserici, se uită peste umăr şi îl văzu lăsându-se în genunchi şi strângând în pumn pământul.

Văzându-l cum atinge petecul de pământ sterp, durerea încă proaspătă a pierderii ei îi înţepa din nou inima. Gol… pustiu… asta vedea cu ochii minţii ei când încerca să îşi imagineze mormintele părinţilor ei, din Insula Jersey. Oare fuseseră înmormântaţi cum se cuvine? Aveau o piatră funerară?

Cum mătuşa şi unchiul ei erau bolnavi, pe moarte chiar, oare se găsise cineva să le plătească înmormântarea? Sau şi părinţii ei sfârşiseră tot într-un mormânt nemarcat, cine

ştie pe unde? Nu ştia. Tânjea să meargă în Jersey şi să le vadă locul de veci, să se asigure că fuseseră înmormântaţi cum se cuvine. Nu ca să îşi umple golul lăsat de pierderea lor, ci ca să îi mai aline suferinţa.

Recunoscătoare pentru cele câteva momente de singurătate, Laura îşi şterse lacrimile. Se avântă în câmpul din apropiere şi culese un buchet modest de iarba morii de vânt, echinaceea şi clopoţei. Apoi o luă încet spre biserică.

După plecarea domniţei Callaway, Alexander îngenunche lângă mormânt, nevenindu-i să creadă că dragul lui prieten zăcea fără suflare, acoperit de ţărână, nisip şi regrete. Se aplecă şi îşi afundă mâna în pământ, de parcă l-ar fi putut atinge pe Daniel şi să îl mângâie. Să se mângâie pe sine.

Îmi pare rău, *Daniel*. *Biata ta soţie*! *Şi bietul tău copilaş*, *care se naşte în această lume fără tată*.

Daniel ar fi fost un tată minunat. Blând, răbdător şi priceput. Casa familiei ar fi fost mereu întreţinută şi copilaşul ar fi avut câte o jucărie nouă la fiecare Crăciun.

Alexander se gândi la lucrurile pe care Daniel le făcuse cât stătuseră în Huntingdonshire: cutii sculptate, macheta minunatei *Victorine*, pe care lucraseră amândoi şi pe care o pierduseră. Şi cea mai preţioasă dintre toate, arca lui Noe, cu perechi de animale pe care le confecţionase pentru viitorul lui bebeluş.

Îmi pare atât de rău, *prietene*, se gândi Alex din nou. Se întreba cum să îi trimită vorbă văduvei lui Daniel.

Dacă va reuşi să ajungă acasă, avea să meargă la ea şi să îi dea vestea în persoană. Dar ce şanse avea să facă acest lucru în curând? Nu avea niciun ban cu care să plătească biletul de vas. Şi chiar dacă ar fi făcut cumva să ajungă acolo, fără dovada pe care o pierduse în mare, care era sensul? Ce bine ar fi putut să îi facă lui Alan fără ea?

Se ridică şi îşi scutură palmele. Mai era vreun motiv care îl reţinea să se întoarcă-acasă? Unul cu ochi căprui încântători şi păr roşcat? *Nu*, îşi spuse el. În ce priveşte femeile, îşi învăţase lecţia. Deja îşi riscase inima – şi viaţa –

mai mult decât era cazul.

Şi iat-o. Îşi făcu apariţia, fără să scoată un cuvânt, şi îi dădu un buchet de flori sălbatice. Gestul plin de compasiune îi înmuie de tot hotărârea de a se ţine la distanţă.

— Mulţumesc, spuse el cu glas stins, îngenunche, îl puse pe mormânt şi spuse în şoaptă:

— La revedere, Daniel.

Apoi, cei doi o luară înapoi spre Fern Haven. Alexander se lăsă în baston mai mult, deşi încerca să îşi ascundă încordarea.

Ea se opri pe cărarea de la malul mării, chipurile ca să admire priveliştea, deşi el ştia că se oprise ca să îi dea timp de răgaz. El admira sclipirea apelor estuarului. Soarele îi lumina pielea albă, în timp ce şuviţele de păr roşcat îi scăpaseră din agrafe şi dansau în vântul care îi mângâia faţa. El se sforţa să îşi mute privirea de la profilul ei la rocile şi valurile îndepărtate.

Reamintindu-şi ceva, începu să recite:

Nebănuite sunt căile Domnului, *Prin care minuni înfăptuieşte*. *Pe ape El trece cu umbletul Lui*, *Furtuna doar El o potoleşte*.

Se uită la ea şi îi văzu sprâncenele ridicate a surprindere. El îi explică:

— Mi le-ai citit odată.

— Sunt uimită că îţi aminteşti, îi spuse ea. N-aş fi crezut că m-ai auzit.

— Te-am auzit înainte să te văd.

Se uită insistent în ochii ei, tânjind să o ia de mână. Pentru o clipă, se uitară unul în ochii celuilalt, dar apoi se auzi clopotul unei bărci şi le risipi momentul delicat, îşi continuară drumul.

— Odihnă, mă gândesc, când ne întoarcem, spuse ea. O meriţi. Apropiindu-se de Fern Haven, auziră muzică dinspre Casa

Brea. El şi Laura se opriră să asculte. Miss Chegwin îi văzu

şi îi îmboldi să intre.

— Jago exersează pentru festivalul Allantide de mâine. Alex simţea nostalgie în timp ce se uita la tânărul care manevra scripca cu mâna lui mare, în timp ce degetele groase de la cealaltă mână apăsau clapele. Grădinarul familiei lui avea un instrument similar. Lui Alex îi plăcuse mereu muzica făurită de frecuşul arcuşului pe corzi. Arcuşul funcţiona şi suna foarte asemănător cu cel de vioară. Când Jago cântă ultimele note vibrate, Alex şi Laura îl aplaudară, iar miss Chegwin radia din scaunul ei.

— Foarte bine, prietene, îl lăudă Alex. De unde ai învăţat să cânţi?

— M-a învăţat un fost vecin. Miss Chegwin încuviinţă din cap.

— Bietul domn Methyr. Am avut grijă de el în multele sale suferinţe. L-a lăsat *hurdy-gurdy* lui Jago prin testament. Un gest foarte amabil din partea lui.

Alex zâmbi şi mută privirea de la ea la tânăr.

— Ar fi încântat să te audă cântând. Eu unul sunt.

— Vino din nou mâine seară şi vei mai auzi, îi promise miss Chegwin. E festivalul anual Allantide. Sper să veniţi şi voi.

Laura răspunse în locul amândurora.

— Nu l-am pierde pentru nimic în lume.

Vechiul obicei de a le oferi copiilor un măr mare în ajunul sărbătorii Tuturor Sfinţilor încă se respectă. [*Aceştia*] *ar considera un mare ghinion să meargă la culcare în seara de Allan fără străvechiul măr ascuns sub perne*. Robert Hunt, *Romanţe populare din vestul Angliei*

Cerul întunecat era împânzit de strălucirea scânteilor portocalii. Focul de tabără era ca o baliză luminoasă care atrăgea vecinii la Casa Brea. O flamă atât de mare era un lux, o extravaganţă, un semn clar de sărbătoare. Pe măsură ce oamenii soseau, aruncau în grămada din apropiere:

placaj, cherestea adusă de apă la mal şi crengi căzute din copaci pentru a înteţi focul… şi petrecerea.

Dacă focul de tabără era invitaţia, muzica era primirea călduroasă. Jago îşi ocupase locul şi cânta la *hurdy-gurdy*. Domnul Trenean, un vecin fermier, îl acompania cu flautul, în timp ce unul din fiii cei mari ai bărbatului cânta la serpent, iar altul ţinea ritmul la o tobă mică.

Oamenii stăteau pe scaune vechi scoase afară şi pe o bancă făcută dintr-o scândură şi două buturugi. Pe mesele improvizate erau felinare făcute din napi mari, ale căror feţe sinistre erau luminate cu cioturi de lumânări.

Miss Chegwin făcuse plăcintă cu peşte şi pateuri cu iepure, praz şi napi. La cererea unchiului Matthew, Wenna îşi adusese aportul cu un tort de mere mare cât un butoi, îmbrăcat în glazură dulce. Laura ştia că unchiul Matthew venea la petrecere din prietenie, dar credea că doamna Bray şi Eseld veneau mai mult în speranţa să îl vadă pe Treeve Kent.

Aveau vin de miere, bere făcută în casă şi cidru servite dintr-o varietate de ceşti de ceai ciobite, borcane şi căni de tablă. Era o cină câmpenească şi o seară de sărbătoare în acelaşi timp.

Simţind cum vinul îi gâdilă stomacul, Laura era conştientă că umărul lui Alex e lipit de al ei, în timp ce stăteau pe bancă, unul lângă altul şi îi amintia de noaptea în care se întinsese în pat, lângă el, ca să îi potolească tremuratul. Se aplecă la urechea lui ca să o poată auzi de muzică.

— Sărbătoriţi Allantide în Jersey, domnule Lucas?

— Nu, din câte îmi amintesc.

Domnul Dyer şi familia lui se amestecară în mulţime. Newlyn venise de la Fern Haven ca să fie împreună cu ei. Rămase lângă părinţii ei, dar Laura observă că fata se uita cu interes şi curiozitate la Jago, care cânta atât de frumos la instrumentul lui.

Unchiul Matthew strigă:

— Miss Chegwin, ne cânţi şi nouă un cântec?

— Te rugăm! strigau ceilalţi.

Mary Chegwin îşi puse cana deoparte şi se ridicăsă cânte, cu glasul ei subţire şi plăcut. Deşi nu cânta tare, compensa prin expresivitate, braţe ridicate şi mâini gesticulând cuvintele.

Păşim pe nisipul auriu, *când valurile se revarsă*, *Marsuinul se avântă la mal şi începe să salte*, *Horcăind prin aerul sărat*: *Pregătiţi-vă*, (*vă spun*) *pregătiţi-vă*, *Bune gospodine*, *ţineţi focul aprins*, *Fiindcă vă vin băieţii acasă astă-seară*.

Şi toată lumea cântă cu ea:

Fiindcă vă vin băieţii acasă astă-seară.

Publicul bătea din palme, iar ea cânta următorul vers.

Curând, un cuplu vârstnic începu să danseze. Câţiva tineri le urmară exemplul.

Perran şi Treeve Kent sosiră călare, iar Jago lăsă pentru moment deoparte instrumentul pentru a le duce caii în şopron. Miss Chegwin îi invitase drept mulţumire pentru ajutorul recent pe care Perry îl acordase pacientului lor.

Eseld se înseninăla sosirea fraţilor Kent. La fel şi doamna Bray. Nou-veniţii fură imediat întâmpinaţi cu căni şi câte o porţie generoasă de plăcintă de peşte. Deşi nu aduseseră lemne, Treeve dezlegă un ulcior de rom din şa şi îl puse pe masă lângă celelalte băuturi. Gestul fu întâmpinat cu un cor de aplauze.

— Vrei să ne cânţi ceva, Treeve? îl rugă Eseld cu ochi limpezi. Ai o voce superbă.

— Ar trebui să beau un ulcior sau două singur ca să mă învoiesc la aşa ceva, îi răspunse el.

Dar, la scurt timp, se duse spre muzicanţi şi îi anunţă:

— Voi cânta, dacă va cânta şi domnul Dyer împreună cu mine, „Cântecul piratului”.

Şi această sugestie fu întâmpinată cu aprobare. Cu ulciorul în mână, tatăl lui Newlyn veni şi îşi luă locul în picioare lângă Treeve. Cei doi începură să cânte:

Oceanul e al meu să iau tot ce pot Din bogăţiile ce le găsesc în valuri; *Mă lepăd de puterea omului stăpân*, *Eu*

duc o viaţă liberă şi bravă! *Pânzele le îndrept unde vreau, şi nicicând ’napoi nu mai dau*; *în casa mea*, *care musteşte de ape*, *Neîngrădit rătăcesc*... *Băieţi*, *pentru mine e moarte sau libertate*!

Mulţimea bătea din palme cu bucurie. Laura îşi îndreptă privirea spre Alexander, ca să vadă în ce fel reacţionează la un astfel de cântec şi văzu că se uita cu un interes vădit la cântăreţi.

Petrecerea continuă câteva ore. Familiile cu copii plecară primele, urmate de locuitorii din casa Fern Haven, deoarece unchiul Matthew trebuia să se trezească dis-de-dimineaţă.

Împreună, în mersul lor spre casă, cântau „Cântecul piratului”.

După ce ceilalţi dispărură în odăile lor, Eseld fugi repede în dormitorul ei, apoi o urmă pe Laura în al ei.

— Surpriză! spuse Eseld.

Încercând să îşi suprime zâmbetul, nu făcea decât să îşi adâncească gropiţele din obraji. În mâini avea două mere mari şi roşii.

— Unul pentru tine şi unul pentru mine. Allantide fericit! în fiecare an, se întâmpla la fel. Laura îi zâmbi înapoi.

— Mulţumesc, Eseld!

— Ştiu că m-ai mai refuzat şi altă dată, dar anul acesta insist să dormi cu el sub pernă.

— Sub pernă? Pot la fel de bine să pun şi o piatră!

— Ce mare deranj pentru şansa de a-ţi visa viitorul soţ?

— Ştii că nu cred în astfel de lucruri. Mă îndoiesc că unchiul Matthew ar fi de acord.

— E doar o distracţie nevinovată, Laura. Nu fi aşa scorţoasă! Nu îţi doreşti să îl vezi pe bărbatul visurilor tale *în* vis? Să afli cine va fi soţul tău?

— Nu neapărat.

— Haide, va fi distractiv. Eşti prea politicoasă să refuzi un dar. L-am cumpărat special pentru tine, din piaţa organizată de Sfântul Allan. Nu poţi să mă refuzi.

Laura acceptă mărul.

— Foarte bine, de dragul tău.

Eseld era toată numai un zâmbet, iar ochii îi sclipeau de încântare.

— Mâine dimineaţă voi reveni pentru pasul doi şi trei. După câteva minute, Eseld plecă, iar Newlyn intră să o ajute să se dezbrace, încă fredonând. Văzând mărul pe măsuţa de lângă pat, slujnica zise:

— Şi dumneata ai unul, domniţă? Şi eu am. Abia aştept să văd cine îmi apare în vis.

— Ai mai făcut asta, Newlyn?

— O, da. În fiecare an de când am împlinit 12.

— Şi a mers?

— Încă nu. Zâmbea ştrengăreşte. Da’ sunt foarte sigură că anu’ ăsta va merge!

Fata plecă, iar Laura se vârî sub aşternuturi. Suflă în lumânare şi rămase pe întuneric. Lumina lunii bătea în mărul Allan de pe măsuţă. Nu credea în superstiţii. Dar oare îşi dorea să viseze un bărbat?

Nepoftit, în minte îi apăru chipul domnului Lucas. O, *de ce nu*? La urma urmei, îi promisese lui Eseld. Strecură mărul sub pernă şi toată faţa i se îngropa în pene. *Asta el*, îşi zise ea. E doar pentru o noapte.

A doua zi dimineaţă, Eseld dădu uşa de perete şi fugi în camera Laurei. Newlyn nici măcar nu apucase să vină cu apa caldă şi să ridice obloanele.

— Ei bine? o întrebă Eseld nerăbdătoare.

Laura abia se abţinu să nu îşi tragă pătura peste cap şi să se afunde din nou în somn.

— Cât e ceasul?

— Opt şi un pic.

Laura gemu. Ar fi vrut să doarmă mai mult după seara târzie.

— În plus, e sărbătoare, adăugă Eseld. Adică mergem la biserică. Laura gemu din nou, azvârli aşternuturile şi se ridică.

— L-ai visat? întrebă Eseld. Pe bărbatul cu care te vei

căsători? Laura pică pe gânduri.

— De fapt, am visat mulţi oameni. Pe fraţii Kent, pe Jago, pe tine, chiar şi pe cumplitul Tom Parsons. Dacă îmi spui că mă voi căsători cu el, atunci sper că mărul e *otrăvit*.

Eseld se apropie şi o privi în ochi.

— Şi pe domnul Lucas? A fost şi el în visele tale?

Laura închise ochii şi încercă să îşi amintească. Îl visase pe Tom Parsons aplecându-se peste naufragiat, spre oroarea şi indignarea ei, în timp ce ceilalţi stăteau şi se uitau indiferenţi. Treeve şi Eseld cântau „Cântecul piratului”, iar Perry aştepta nepăsător cu trusa medicală în mână. În timp ce Parsons ridica măciuca, Laura încerca să ajungă la domnul Lucas, dar picioarele ei erau prinse în nisip şi nu se putea mişca. La amintirea aceasta, Laura se cutremură.

— Da. Deşi nu a fost un vis romantic, era şi el acolo.

— Ştiam eu!

— Dar tu? întrebă Laura. Pe cine ai visat? Eseld dădu din umeri.

— Sincer, când m-am trezit, nu mi-am amintit niciun vis. Aşa că am închis ochii şi am visat cu ochii deschişi. Ştii cum e când nu te-ai trezit de-a binelea şi eşti ameţit? Mi-am imaginat că eram împreună cu Treeve, călare pe câte un cal alb, colindând dealurile. Vântul îmi răsfira pletele, iar el îmi declara că mă va iubi pe veci.

— Nu ştii să călăreşti, Eseld.

— Şi ce înseamnă asta? Că am o imaginaţie bogată.

— Fără doar şi poate. Crezi că visele cu ochii deschişi contează?

— Sper. Hai să vedem. Vino lângă mine. Ia-ţi şi mărul. Bombănind, în cămaşă de noapte şi papuci de casă, Laura luă mărul, străbătu camera şi se proţăpi în faţa oglinzii, lângă Eseld, care îi dădu un briceag.

— Ai grijă să cureţi fără întrerupere.

Începură să descojească merele, luând-o de lângă cotor, de jur-împrejur, până la capăt. Eseld recita:

— Descojind acest măr de jur-împrejur, numele iubitului

meu conjur.

Se uită să vadă pe unde ajunsese Laura.

— Bun, încep eu, ca să vezi cum se face. Luând coaja lunguiaţă în mână, spuse:

— Azvârl coaja întreagă în vânt, litera iubitului meu să descânt. Şi o aruncă peste umărul stâng.

Se repezi să studieze coaja, în speranţa că va vedea o literă anume. Coaja se împrăştiase, făcând un cârlig mic în jos şi o buclă în sus.

— Ştiam eu… e un „t”! exclamă ea. Laura se uită la formă cu ochi neîncrezători.

— Eu văd un „p”, Eseld. Clar e „p”.

— Nu sunt de acord. Şi nu mai trage de timp. E rândul tău. Laura luă coaja şi o ridică în sus, murmură cuvintele cât de bine şi le aminti şi o aruncă peste umăr. Se întoarse şi găsi coaja încolăcită. Dezamăgirea momentană făcu loc distracţiei.

— E ce trebuie, la cât de încâlcit a fost visul meu. Eu văd un „şi” aici. Nimic mai mult.

— Mai încearcă. Asta nu se pune.

Laura luă coaja de pe jos şi repetă paşii, azvârlind-o mai cu putere. De data asta, coaja ateriza în formă curbată, aproape cursivă.

— Doamne… rosti Eseld. Ai două litere.

— Zici?

— Da, Uite acolo! Un „e” mic, poate „a”, care nu e foarte bine închis, şi un „e” la capăt?

— Chiar că ai imaginaţie.

— E clar ca lumina zilei.

Cineva bătu la uşa deschisă. Întoarseră privirile şi îl văzură pe domnul Lucas stând în prag, cât se poate de îngrijorat.

— Scuze de deranj, domniţelor, dar m-au atras strigătele deranjante dinspre camera asta. S-a întâmplat ceva?

De ruşine, Laura se făcu roşie ca racul, dar Eseld se însenină toată.

— Domnule Lucas, ai nimerit la ţanc. Avem o dilemă. Îi

arătă cu un gest spre podea. Ce vezi acolo?

Rămânând lângă uşă, se uită în jos, ridică din sprâncene şi zise:

— O cameră neîngrijită?

— Uită-te mai bine. Ce iniţială formează fiecare coajă? Se aplecă şi se uită mai bine.

Fiindcă nu zise nimic, Eseld îl întrebă:

— Nu îmi spune că stai şi mai prost decât Laura cu imaginaţia. El încercă să o dreagă.

— Presupun că seamănă cu un „p”. Eseld dădu din cap dezaprobator.

— Nu, este un „t”.

— Dacă spui tu… Iar celălalt… pare un „e” sau un „e”?

Îşi îndreptă spatele, uitându-se de la una la alta.

— Ce vrea să fie? Eseld îi zâmbi larg.

— E o tradiţie de Allantide, care ne spune iniţială bărbatului cu care ne vom căsători.

Laura simţi cum îi iau foc obrajii.

— E o prostie, evident. Alexander se uită la ea cu subînţeles.

— A, câte învăţ despre tradiţiile voastre!

— Tradiţiile *voastre*? îl întrebă Eseld. Dar tu nu eşti tot britanic?

— Mă referam la tradiţiile din Cornwall, evident. Laura repetă vag:

— Evident.

Dar sămânţa îndoielii fusese deja plantată.

În aceeaşi seară, după cină, familia mai stătu o vreme, în linişte, în salon. După retragerea celorlalţi, Laura şi domnul Lucas zăboviră în faţa şemineului.

— Am observat numele de familie din Biblia pe care mi-ai împrumutat-o. Familia Smith e rudă cu voi?

— Nu. Nu ştiu cine sunt şi nici de unde vin. Aş vrea să ştiu. Am găsit Biblia după un naufragiu. E pasiunea mea să încerc să returnez lucrurile pierdute celor ce le aparţin. Din păcate, Smith e un nume des întâlnit. Încă nu am găsit

familia cu pricina, dacă a supravieţuit cineva.

El încuviinţă din cap că înţelegea.

— Îţi mulţumesc din nou pentru că mi-ai împrumutat-o. Aruncând o privire spre picioare, adăugă:

— Şi pentru pantofi şi cizme. Bănuiesc că şi pe ele le-ai găsit tot la malul apei?

— Da.

— Ai mai găsit şi altceva?

— Multe lucruri. Am o colecţie întreagă. Privirea lui se lumină a interes.

— Chiar aşa?

Laura încuviinţă din cap, stânjenită de privirea lui.

— Sper că nu ţi-ai schimbat părerea despre mine. Dacă găsesc marfă destinată vânzării, nu opresc nimic. Dar ţin lucrurile personale timp de un an şi o zi, după legea veche, în caz că proprietarul întreabă de ele. După aceea, pe unele le vând la magazinul de antichităţi şi curiozităţi, din Padstow. Detest să vând lucruri care ar putea avea o însemnătate pentru vreo rudă, dar încerc să contribui şi eu la cheltuielile cu întreţinerea mea.

Laura nu spuse nimic despre banii pe care îi economisea pentru călătoria la care visa.

— Soţii Bray se aşteaptă să contribui?

— Unchiul meu nu. Doamna Bray... Ei bine, ea mi-a comunicat că e un gest binevenit. Încă o gură de hrănit şi toate cele.

În vatră, un buştean căzu, făcând scântei printre gratii.

— Pot să te întreb cum de locuieşti cu ei?

— Bineînţeles. Nu e niciun secret. Părinţii mei m-au lăsat la o şcoală de fete de lângă Oxford când aveam 12 ani, apoi au plecat cu o corabie spre Insula Jersey şi nu s-au mai întors.

Alex făcu ochii mari.

— Ce... greu trebuie să fi fost!

Frământând tivul mânecii cu degetele, ea răspunse:

— I-am implorat să mă ia şi pe mine, dar au refuzat. M-am

simţit abandonată.

— De ce au plecat în Jersey?

— Acolo locuia sora mamei mele. I-a fost dificil când mătuşa Susan s-a căsătorit şi a plecat atât de departe. Au fost foarte apropiate sau aşa mi s-a părut mie, care nu am avut niciodată o soră. Am avut un frate, dar a murit când era foarte mic.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc! Când mama a primit o scrisoare din care a aflat că sora ei era bolnavă, s-a speriat şi s-a hotărât să o ajute cu orice preţ.

Alexander se lăsă în faţă, sprijinindu-şi coatele de genunchi.

— Înţeleg dorinţa oricui de a ajuta, de a-şi salva un frate drag. Ea se opri şi îi măsură chipul.

— Da?

— Da, dar vorbeam despre tine. Ea continuă.

— Mama a insistat ca tata să închidă cabinetul şi să meargă împreună cu ea. Era medic.

— Ah! zâmbi cu subînţeles. Nu mă mai mir că eşti o soră atât de pricepută. De ce au plecat mătuşa ta şi soţul ei în Jersey?

— Unchiul Hilgrove era staţionat acolo. Cred că era comandantul unei garnizoane britanice, deşi eram mică şi nu îmi mai aduc aminte foarte bine toate detaliile. Din păcate, boala de care a suferit mătuşa mea s-a transmis şi la părinţii mei. În loc să o vindece, au murit amândoi încercând să o salveze. Menajera noastră a venit personal la şcoală ca să îmi dea vestea.

Laura n-avea să uite niciodată ziua în care pedagoga venise în camera ei de la internatul de fete cu doamna Rouncewell, care ţinea în mână o scrisoare de la un străin – un funcţionar din Insula Jersey.

Dar continuă:

— Ulterior, pedagoga a verificat în dosarul meu de înscriere şi a găsit că părinţii mei o trecuseră pe sora mai

mică a tatălui meu, doamna Anne Bray, ca rudă apropiată, după ei. Aceasta le-a scris soţilor Bray, iar ei au venit şi m-au luat. Mătuşa Anne şi soţul ei se pregăteau să se mute la Truro, unde i se oferise o parohie. O ştiam pe mătuşa Anne şi îmi plăcea, dar m-am ataşat repede şi de unchiul Matthew. Nu aveau mare lucru, dar erau fericiţi şi se purtau cu mine cu multă bunătate. Ştiind că educaţia fusese importantă pentru părinţii mei, m-au înscris la o şcoală de fete de lângă Truro, unde mă puteau vizita, iar eu puteam merge în vacanţe la ei.

Laura îşi feri privirea, căutând printre amintiri, şi dădu de chipul minunat şi blând al mătuşii Anne.

— Nu am văzut niciodată doi oameni mai fericiţi decât ei ca atunci când mătuşa mea a anunţat că aşteaptă un copil. Din păcate, fericirea lor a avut viaţă scurtă, fiindcă ea a murit la naştere. Laura oftă. După asta, am rămas acasă cu unchiul meu. Era atât de trist, încât mi-a fost teamă să îl las singur. În cele din urmă, s-a adunat. A cunoscut-o pe Lamorna Mably, văduvă şi ea, şi, datorită relaţiilor ei în parohie, i s-a oferit un trai aici. În ultimii opt ani, am locuit în casa ei.

— Acum şi a ta, cu siguranţă. Laura dădu din cap că nu.

— Mereu am simţit că Fern Haven este casa ei şi a lui Eseld, nu a mea, neavând nicio legătură de sânge cu nimeni de sub acoperişul ei. Ridică mâna. Nu mă plâng. Doamna Bray este arţăgoasă, dar nu e crudă, iar unchiul Matthew e bun şi iubitor cu mine, din respect pentru amintirea primei lui soţii, socotesc.

— Sau poate pur şi simplu pentru că eşti adorabilă. Privirea îi zbură spre el.

La început, el îşi feri privirea şi îşi drese glasul.

— Nu ai moştenit nimic după moartea părinţilor tăi?

— Nimic important. Din fericire, avansul dat şcolii a fost suficient încât să acopere încă un an de studii la Truro. Menajera mi-a adus câteva lucruri care îmi aparţin, amintiri, scrisori. Dar ce a rămas, a vândut pentru plata facturilor. A

închis casa şi s-a pensionat.

— Şi cabinetul medical al tatălui tău?

— Avea un asociat mai tânăr, care l-a preluat.

— Mătuşa ta din Jersey şi-a pierdut şi soţul? Laura încuviinţă din cap.

— Unchiul Matthew i-a scris unchiului meu, maiorul Hilgrove, pe adresa garnizoanei, dar scrisoarea s-a întors cu ştampila „decedat”. E clar că au murit atât mătuşa, cât şi unchiul meu.

— Înţeleg.

Dar Laurei nu îi păsa de bani şi aranjamente, ci de părinţii ei.

O, *mamă*! *Tată*! *De ce aţi plecat*? *De ce m-aţi lăsat singură*?

O lăsaseră pe Laura cu bună ştiinţă, singurul lor copil, ca să meargă la sora mamei în îndepărtata Jersey. Laura se simţea lepădată de atunci. Probabil aşa avea să fie mereu.

Discuţia de atunci cu părinţii ei i-a frânt inima.

O chemaseră în sufragerie cu un aer oficial şi ciudat şi închiseseră uşa în spatele ei. Mama ei, cu părul ei roşcat şi cu ochelarii pe nas, era aşezată pe sofa şi ţinea o scrisoare în mână, în timp ce tatăl ei stătea în picioare neliniştit şi agitat.

Mama ei a început discuţia.

— Laura, avem ceva să îţi spunem.

S-a întors spre soţul ei şi i-a dat cuvântul.

— Dragul meu?

Dr. Callaway şi-a dres glasul.

— Eu şi mama ta vom merge în Insula Jersey, din Canalul Mânecii. Îţi aminteşti că ţi-am arătat pe hartă unde e?

— Da, tată, îmi amintesc.

De când murise bebeluşul Charles, tatăl ei îi acordase multă atenţie Laurei, educând-o şi învăţând-o ce făcea el acasă şi la cabinet mai mult ca oricând.

Laura a presupus imediat că o vor lua cu ei. De altfel, nu avea mai mult de 12 ani.

— Abia aştept să o vedem cu toţii.

Cu o privire spăsită, tatăl ei s-a uitat la ea şi i-a spus blând:

— Din păcate, nu avem asta în plan. Nu suntem în vacanţă. Tu, draga mea, trebuie să mergi la şcoală. Îţi va plăcea. Eşti foarte inteligentă şi îţi place să înveţi.

— Nu vreau să merg la şcoală. Vreau să merg cu voi. Mama ei strângea scrisoarea şi mai tare în mână.

— Laura, este spre binele tău. Nu face scene. Eşti domnişoară acum, trebuie să te porţi ca atare. Eu nu am plâns şi nici nu am făcut crize când m-au trimis părinţii mei la şcoală.

Laura s-a simţit acuzată pe nedrept. O scenă? Nu era mulţumită, dar nu ridicase glasul… încă. Simţea nevoia să se apere.

— Dar părinţii tăi te vizitau duminica. Îmi aduc aminte că mi-a povestit bunica. Iar de Crăciun mergeai acasă. Familia ta era foarte aproape de şcoală, în Basingstoke, la doar 30 de mile, nu la sute de mile peste ocean.

Mama s-a uitat la ea prin ochelarii ei mici.

— Nu exagera! Jersey este în Canalul Mânecii.

— De ce nu mă luaţi şi pe mine cu voi? Sunt sigură că am multe de învăţat dintr-o asemenea călătorie. La întoarcere, dacă încă mai vreţi să mă trimiteţi la şcoală, nu voi mai comenta, promit.

Tata se uita La mama cu priviri rugătoare:

— Draga mea, dacă nu vrea să meargă… Sara Callaway a dat din cap că nu e de acord:

— Nu uita de ce plecăm. Sunt riscuri. Trebuie să mă ocup de sora mea, nu de sănătatea şi siguranţa Laurei.

Laura s-a încruntat:

— Nu înţeleg.

— Am primit o scrisoare de la mătuşa Susan, i-a mai explicat atunci mama. E bolnavă şi are nevoie de ajutorul nostru.

— Pot să vă ajut, a insistat Laura întorcându-se spre tatăl

ei. Ai spus mereu că îţi sunt de mare folos, tata. Nu-i aşa?

— Bineînţeles, draga mea, dar…

— Nu îi ceda, a izbucnit mama. Face ce face şi te învârte pe degetul mic. Acum, hai să nu ne mai certăm, mai ales în faţa Laurei.

Mama i-a arătat uşa.

— Laura, te rog să mergi în camera ta, ca să pot vorbi cu tatăl tău.

Laura s-a ridicat şi a ieşit cu paşi apăsaţi din cameră. Târându-şi picioarele pe scări, a auzit-o pe mama spunând:

— Ştiu că îţi va fi dor de ea, dar…

Uşa s-a închis, retezându-le cuvintele şi lăsând-o pe Laura să ghicească restul frazei. „Ştiu că îşi va fi dor de ea, dar mie nu îmi va fi” sau „Nu vreau să mă împiedic de ea. Vreau să mă ocup de sora mea”. Da, sora ei era mai importantă pentru ea decât fiica ei.

În cele din urmă, părinţii ei au rămas tari pe poziţii, au trimis-o pe Laura la şcoală şi au plecat în Insula Jersey fără ea. Câteva zile mai târziu, erau în caleaşca în drum spre şcoală, cu bagajele încărcate, atât ale ei, cât şi ale lor. După ce o lăsau pe ea la şcoală, urmau să-şi continue călătoria pentru a prinde corabia. Laura a stat ca pe ace toată călătoria, cu ochii ţintă pe fereastră, ferindu-se să îi privească şi răspunzând silabic, scurt, când era nevoie. Văzând tristeţea din ochii tatălui ei, era cât pe-aci să cedeze, dar atunci caleaşca a virat pe aleea din faţa şcolii.

Edificiul din piatră cenuşie al internatului arăta vechi şi impunător, în inima Laurei era un amestec de amărăciune şi teamă. Clădirea avea un aer… gotic… ca o mănăstire abandonată sau ca un conac bântuit din romanele de prin biblioteci. Inima îi bătea ca un dangăt de moarte. Era un coşmar. Dacă în uşă se înfiinţa un uriaş cocoşat sau o vrăjitoare cu neg pe nas, nu s-ar fi mirat deloc.

Pedagoga care i-a întâmpinat nu era niciuna, nici alta. O femeie durdulie şi drăguţă, pe la 40 de ani, le-a făcut turul internatului, a locului de joacă, a claselor şi a salonului de

mese. Au trecut pe lângă un grup de fete, care se holbau la ea, dar Laura s-a îmbătoşat şi şi-a semeţit nasul, hotărâtă să rămână bosumflată şi tăcută. Dacă mama ei voia să facă pe cucoana matură, atunci şi ea se arătă cât se poate de rece şi distantă, pedepsindu-şi părinţii aşa cum ştia mai bine.

S-a terminat totul prea repede. I-au arătat o cameră pe care avea să o împartă cu câteva fete, i-au luat valiza, iar pedagoga i-a lăsat să îşi ia la revedere între patru ochi. Laura avea sufletul sfâşiat, gata să pufnească în plâns, tânjind să îi mai implore încă o dată să se răzgândească. Dar privirea neclintită a mamei ei a convins-o să nu facă nimic.

— Văd că eşti supărată, spusese mama ei. Dar sper ca într-o bună zi să înţelegi că am ales ce e bine pentru tine. Iartă-mă!

Momentul a rămas suspendat în aer, ca însăşi şansa Laurei de a-şi ierta mama.

Dar ea n-a spus… nimic. Mama ei a înghiţit în sec.

— Ei bine, la revedere, Laura. Ştiu că ne vei face cinste.

— La revedere, draga mea, a adăugat tatăl ei. Ne vom ruga pentru tine şi ne vom gândi la tine. Îţi vom scrie, după ce vom ajunge.

Laura a încuviinţat din cap, cu mâinile strânse, dar nu a răspuns nimic. În clipa în care uşa s-a închis în urma părinţilor ei, a fugit la fereastră şi a petrecut caleaşca cu ochii în lacrimi. Deja îşi regreta tăcerea şi despărţirea rece, când ea ar fi vrut să îi sară tatălui ei în braţe şi să simtă sărutul mamei pe frunte încă o dată.

Un viticultor din nordul ţinutului lormvall i-a scris în repetate rânduri comisiei de negoţ despre concurenţa neloială dintre traficanţi şi negustorii cinstiţi. Romul din Indiile de Vest, spunea el, se vindea în tot comitatul Cornwall cu 5 şilingi galonul, în vreme ce el era nevoit să îl dea cu 8 şilingi şi 6 bănuţi. Carolyn Martin, *Reţetele traficanţilor*

Laura fusese agitată toată noaptea şi nu putuse adormi cu niciun chip. În mintea ei se învălmăşeau amintirile răscolite pe care le împărtăşise cu domnul Lucas. Acum că ridicase capacul uitat de vreme, tot ce fusese închis sub el ieşea spumegând la suprafaţă ca o tocană care îi forfotea în stomac fărâme dulci, amare şi acre din trecutul ei. Regretele nu îi dădeau pace, nici dorinţa ei de a merge într-o zi în Insula Jersey.

Un zgomot surd îi atrase atenţia… Se auzi o uşă trântită? Se dădu jos din pat trăgând un capot pe ea. Era cam rece în cameră după ce se stinsese focul. Se duse la fereastră şi se uită afară. Camera ei dădea spre mare. Între ea şi Fem Haven era casa lui miss Chegwin.

Oare se auzise uşa ei? Noaptea era îngrijorător de liniştită, în lampa mai mult stinsă se vedeau două siluete îmbrăcate gros, cu pălării pe cap şi fulare la gât. După mărimea celor doi şi umerii lăsaţi ai persoanei mai scunde, îi păreau a fi Jago şi Mary Chegwin.

Unde mergeau la o oră atât de târzie? Sigur era miezul nopţii. Oare fusese chemată miss Chegwin la vreun bolnav? Cum domnul doctor Dawe nu era acolo, tot ce se poate. O cuprinse îngrijorarea. Spera că starea copiilor Penberthy nu era mai rea.

Laurei nu îi plăcea să iasă în frig, dar ştia că nu putea dormi dacă cineva avea nevoie de ajutorul ei. Trase repede pe ea mai multe straturi de haine călduroase: ciorapi de lână, cea mai groasă fustă pe care o avea, mantaua de blană şi cizmele peste gleznă.

Grăbindu-se să coboare scările, apucă haina groasă a unchiului ei şi o căciulă tricotată. Eseld ar fi fost îngrozită de o astfel de ţinută, dar ei nu îi păsa. Pentru Laura, căldura era oricând mai presus de modă, cu atât mai mult în toiul nopţii.

Luând şi un felinar, Laura ieşi tăcută din casă, sperând să îi prindă pe vecinii ei înainte să ajungă prea departe. Îşi

închipuia că avea să îi găsească lângă şopron, dar în schimb le văzu siluetele în căruţa trasă de măgăruş, care deja ajunsese în vârful colinei. Nu mergeau spre Porthilly şi familia Penberthy, ci în direcţia opusă, spre Polzeath. Laura era uşurată, dar şi curioasă.

Crezuse că îi va fi frică noaptea afară singură, dar nu îi era. Ştia cărările la fel de bine ca pe coridoarele de la Fern Haven. Ba mai mult, Jago era la un strigăt distanţă, la nevoie. Ceea ce nu ar fi vrut să facă. Era o noapte ciudat de liniştită. Vântul atât de prezent în mod normal… lipsea cu desăvârşire. Dacă ar fi strigat, vocea ei s-ar fi auzit în toate casele din jur şi i-ar fi trezit pe copii din somn. Mai bine grăbea pasul şi îi prindea repede din urmă. La urma urmei, se ştia că măgăruşul era teribil de domol.

Mergea pe firul apei, trecând pe lângă Greenaway, pe colinele înalte, apoi coborând pe malul apei pe cărarea care ducea spre plaja Polzeath. În depărtare, fâşia de nisip în formă de semilună strălucea în lumina lunii. Dincolo de ea, se întrezărea bucata de pământ întunecat a Capului Pentire.

Mişcarea din apă îi atrase atenţia. Două nave erau ancorate în golful luminat de lună şi mai multe bărci erau strânse în jurul lor ca nişte albine nerăbdătoare să ajungă la bulbul florilor. Între timp, pe mal, diverse siluete duceau încărcătura către trăsurile care aşteptau. Curând, măgarul coniţei Chegwin se aşeză la coadă.

Siluetele neclare cărau pesemne baloturi de tutun sau ceai, învelite în piele, ca să nu intre apa.

Se trase mai aproape, dorindu-şi din nou mai mulţi copaci prin zonă. Văzu ponei şi măgari încărcaţi. Mai mulţi „cărăuşi” erau la fel de încărcaţi cu marfă în faţă şi în spate. Probabil lichior franţuzesc, moneda de schimb preferată de traficanţi.

La fel ca în ziua aceea de sărbătoare de demult, Laura se simţea nelalocul ei, părtaşă a unor obiceiuri din Cornwall pe care nu le aprecia deloc.

Laura se gândi că Tom Parsons era şeful acestui transport nocturn. Sub nicio formă nu ar fi vrut să o prindă spionându-l. Simţindu-i ameninţarea în ceafă, se dădu în spate câţiva paşi şi se strecură pe o uşă care ducea într-un şopron, unde se spăla peştele, de unde putea să se uite fără să fie văzută sau implicată, în cazul în care ar fi apărut traficanţii.

În acel moment, doi bărbaţi. Mergeau pe malul mării, prinşi într-o discuţie. Laura le auzea vocile şoptite apropiindu-se de ascunzătoarea ei. Se retrase în fundul şopronului, respirând pe gură ca să nu se înece cu mirosul împuţit.

Pe măsură ce paşii se apropiau, auzi bărbaţii vorbind sau, mai degrabă, negociind cât să ceară pe trei kilograme de ceai şi un litru de lichior şi unde să îl ţină până le vindeau.

Auzi cuvântul Roserrow şi rămase nemişcată, ţinându-şi respiraţia. Erau şi fraţii Kent amestecaţi aici sau una dintre clădirile lor urma să fie folosită fără ştirea lor?

Bărbaţii se opriră din mers, lângă şopron, pentru a încheia înţelegerea. Fără ca târşitul paşilor să le înăbuşe discuţia, Laura le recunoscu vocile. Tom Parsons, după cum se gândise. Iar celălalt era… Treeve Kent.

Duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi icnetul, dar atinse un lanţ cu cotul, lovindu-l de peretele şubred. Inima i se făcu cât un purice.

— Ce s-a auzit? întrebă Tom în treacăt. Mă uit în spatele şopronului. Tu uită-te înăuntru.

Paşii se apropiau de uşa deschisă. Laura se trase cât mai în spatele întunecat al şopronului mic şi puturos.

Oare o s-o vadă şi o să-l cheme pe Tom?

Nu mişca şi nici nu respira. În lumina lunii de afară, îi vedea silueta lui Treeve în prag. Pentru o clipă, îi văzu ochii. Parcă s-ar fi uitat direct la ea.

Tom se întoarse şi întrebă:

— Ai găsit ceva?

— O pisică, spuse Treeve. A fugit.

— Ce bine!

Bărbaţii se îndepărtară, iar Laura răsuflă uşurată. Strecurându-se spre ieşirea şopronului, încremeni îngrozită. Un bărbat cu o glugă pe cap stătea în picioare lângă uşă, cu un baston deasupra capului, ca un spectru al morţii. De acolo, Treeve nu îl putuse vedea şi nici ea nu-l văzuse până acum.

Îşi înăbuşi un ţipăt, în timp ce inima îi bubuia în piept de frică.

Bărbatul lăsă uşor bastonul în jos.

— Aş… zise el în şoaptă. Sunt eu, Alexander. Laura răsuflă din nou uşurată.

— Ce faci? îl întrebă ea printre dinţi.

— Mă pregăteam de atac în caz că cineva ar fi încercat să îţi facă ceva sau să te răpească.

— Cum ai ajuns aici?

— Te-am urmărit. Te-am văzut ieşind din casă singură noaptea şi m-am îngrijorat.

— Mul… ţumesc, îi şopti ea.

— Am intrat aici cu puţin timp înaintea ta. Voiam să îţi semnalez că sunt aici, când au apărut cei doi.

Alexander ieşi şchiopătând din şopron şi se uită în ambele direcţii.

— Coasta e liberă.

Având bastonul într-o mână, se întoarse şi îi oferi celălalt braţ.

— Pot să te însoţesc până acasă, domniţă Callaway? Ea îi zâmbi şovăind.

— Da, mulţumesc.

O vreme, merseră în linişte, dar, trecând pe lângă o carieră părăsită, o bufniţă cârâi strident, iar Laura tresări. Ca să o liniştească, Alexander îi propuse:

— Ce-ar fi să îmi povesteşti din mers o amintire plăcută din copilărie?

Se uită surprinsă la el, măsurându-i profilul în lumina lunii, în spatele lui, luna se oglindea în apele Atlanticului. În

strălucirea acelei apei, o amintire o străbătu ca un susur blând.

— E simplu, începu Laura. Tata ne-a dus odată la malul mării, în Weymouth.

Cu ochii minţii, vedea plaja nisipoasă şi marea, terasele elegante de pe malul mării, umbrelele colorate, costumele şi cabinele de baie. Îşi amintea artiştii cu peneluri şi negustorii vânzând băuturi reci, prăjituri şi îngheţată.

— Cât de frumos a fost! spuse ea. Toată familia împreună. Îl văd pe fratele meu, Charles, bebeluş fiind, stând pe plajă, plesnind apa cu picioruşele lui dolofane şi chicotind de bucurie. *Papa*, fără griji o dată în viaţa lui, lăsase cabinetul pe mâna noului său asociat. Mama era fericită şi relaxată. A fost magic.

Stânjenită, îl privi timidă.

— E rândul tău. Care e amintirea ta preferată? El ridică privirea cu grijă.

— Vei zice că nu sunt original, dar şi amintirea mea e de la malul mării. Familia mea obişnuia să închirieze o casă… ei bine, pe malul mării, unde stăteam împreună, bunicii, părinţii, eu şi fratele meu, Alan… încă îi văd pe părinţii mei stând în valuri – ea cu fusta legată, el cu pantalonii suflecaţi până la genunchi – ţinându-se de mâini şi râzând ca doi copii sau doi îndrăgostiţi. Tata îi cuprindea talia mare a mamei cu braţele şi o săruta chiar acolo în faţa lui Dumnezeu şi în văzul lumii.

Alexander trase aer în piept şi îl scoase oftând.

— S-au iubit foarte mult. A fost foarte greu când mama a murit. Pentru noi toţi, dar el îi simte lipsa cel mai mult.

— Când a murit? întrebă Laura încet.

— Acum şaisprezece… nu, şaptesprezece ani. Cât de repede trece timpul! Mi-e ruşine să spun că nu reuşesc să îmi amintesc data, dar tatăl meu ţi-ar putea spune, fără îndoială, şi ora.

Ajungând la Fern Haven, el îi ţinu poarta deschisă:

— Mulţumesc! spuse Laura. Şi încă o dată pentru că mi-ai

sărit în ajutor. În umbra nopţii, ea îl luă de mână şi îi strânse degetele.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse el, făcând un pas mai aproape.

Laura simţi un imbold neaşteptat de a-l săruta. Scăpă de impulsul surprinzător intrând repede în casă, ca să nu îi dea curs.

Coborând scările spre micul-dejun, Laura o văzu pe doamna Bray ţinând haina unchiului Matthew – cea pe care Laura o purtase cu o noapte înainte – întinsă, cât mai departe de ea. Strâmbând din nas, făcând feţe-feţe, se duse în biroul soţului ei şi îl întrebă:

— De ce miroase haina ta cea mai bună a peşte împuţit?

Laura clipi a vinovăţie. Uşa se închise în spatele lor, iar ea porni în vârful picioarelor spre sufragerie.

Apucase să ia o gură de pâine prăjită, când intră domnul Lucas.

— Bună dimineaţa, domniţă Callaway, spuse el, zâmbindu-i tandru.

Văzându-l, simţi un val de căldură în piept. Salvatorul ei de aseară arăta superb, proaspăt bărbierit şi pieptănat.

— Bună dimineaţa, domnule Lucas.

Pe chipul lui citi un fel de nemulţumire, iar zâmbetul îi dispăruse, din cine ştie ce motiv. Zisese sau făcuse ea ceva nepotrivit? Avea marmeladă pe faţă sau mâncare între dinţi? Luă repede şerveţelul şi îşi şterse gura, ca să fie sigură.

După ce îşi puse ouă în farfurie şi nişte peşte, se aşeză la masă în faţa ei şi îi spuse:

— M-am gândit la trecutul tău.

— Da?

— Ai mai primit şi alte răspunsuri, în afară de scrisoarea despre care mi-ai povestit?

Ea încuviinţă din cap.

— Câteva. Unii mi-au mulţumit că i-am anunţat. O soţie mi-a scris că a citit ştirile despre soarta navei, dar aprecia

că i-am confirmat că soţul ei a fost înmormântat creştineşte. O familie a venit să ia Biblia nepotului.

El ridică privirea.

— Sunt oamenii care îţi răspund întotdeauna recunoscători? Sofocle a zis: „Nimeni nu apreciază mesagerul care aduce veşti rele”.

— Aşa e. Şi ai dreptate. Nu sunt toţi recunoscători. Am primit o scrisoare foarte acră. Râse înfundat. Poate că aşa vrea Domnul să mă ţină umilă.

— Îmi poţi spune ce scria?

— Dacă aştepţi puţin, o citeşti singur.

Urcă să ia scrisoarea din birou şi i-o dădu. Laura stătea în picioare lângă umărul lui în timp ce el citea, deşi îşi amintea foarte bine fiecare cuvânt.

Domniţă Callaway.

Ştiu că aţi avut intenţii bune când ne-aţi scris pentru a ne informa despre moartea locotenentului John Hathaway. *John e singurul meu fiu şi l-am iubit*, *în ciuda greşelilor sale*. *Câtă vreme am ştiut sau am crezut că e în viaţă*, *eu şi surorile lui ne-am putut continua viaţa în Casa Hathaway*, *în siguranţă*. *Soţul meu a murit anul trecut*. *De atunci*, *testamentul lui e la tribunal*. *Proprietatea îi aparţine fiului nostru*, *John*, *câtă vreme e în viaţă*. *În caz de deces*, *îi revine celui mai apropiat moştenitor masculin*, *nepotul soţului meu*. *Dar*, *mulţumită confirmării morţii fiului meu primită de la dumneavoastră*, *roţile procesului s-au învârtit din nou*. *Testamentul va fi curând executat*. *Eu voi primi o rentă mică*, *din care cu greu vom putea trăi*, *în timp ce moştenitorul soţului meu va primi casa şi restul*. *Acest nepot ne-a cerut să plecăm*, *de vreme ce nu mai avem niciun drept legal*, *iar el*, *diavol neobrăzat ce e*, *nu vede niciun motiv întemeiat să ne găzduiască şi să ne hrănească*!

Ce să facem eu şi fetele mele cu doar o sută de lire pe an? *Dacă niciuna dintre fiicele mele nu se căsătoreşte curând cu o persoană înstărită*, *mă tem că vom merge toate ia*

adăpostul săracilor, *datorită dumitale*.

Gândiţi-vă de două ori înainte să vă mai băgaţi nasul.

Cu sinceritate.

Doamna Eugenia Hathaway

Cuvintele erau ca o palmă peste faţă pentru Laura, aşa cum fuseseră şi când le citise prima dată. Ea voise să facă bine, nu rău.

— Să nu te simţi prost. Nu a fost vina ta, îi spuse domnul Lucas. Până la urmă, nu urma oricum ca fiul ei să fie declarat mort?

— Ba da.

El încuviinţă.

— Femeia era supărată. Probabil că regretă că a scris atât de răutăcios.

— Am încercat şi eu să îmi spun asta, deşi uneori cred că încerc să mă păcălesc singură. Laura trase adânc aer în piept.

— Ei bine, ăsta e adevărul. Nu ar trebui ca adevărul să ne elibereze? în cazul acesta, de o viaţă confortabilă…

Ea se uită la el, aşteptându-se să vadă un zâmbet la gluma ei, dar el se gândea în altă parte. Nu părea în largul lui. După o scurtă tăcere, el întrebă:

— Pot să văd ce lucruri ai găsit? Ea lăsă ceaşca de ceai pe masă.

— De ce nu? Dacă te interesează.

— Da.

După ce terminară de mâncat, ea luă cheia din sertar şi se întoarse îmbrăcată în haina de blană şi mănuşi.

— Va trebui să porţi iar haina maro a unchiului Matthew. Unde mergem nu e cald.

Cu un felinar în mână, deşi era zi, îl duse în spatele casei, ieşind prin grădină, pe o cărare plină de buruieni, care nu ducea nicăieri. Din loc în loc, printre tufişuri, se vedeau pietre împrăştiate şi un coş căzut.

— Cândva, a fost o casă frumoasă aici, îi explică ea. Un cuplu bogat din Bath a construit-o sus, pe dealul aceasta,

cu faţa spre mare. Vara, e superb aici, dar iarna, e cumplit de frig şi bate vântul cu putere. Au spus că incendiul a fost un accident, dar eu nu sunt convinsă. Îi arătă câteva pietre arse şi continuă. În orice caz, fiindcă vântul bate atât de tare aici, sus, focul a ars tot. A rămas o singură clădire. Nu au reconstruit nimic, ci i-au vândut familiei Mably proprietatea foarte ieftin şi s-au întors în Somersetshire.

Mergând încet, în ritmul lui Alex, care şchiopăta, Laura îl duse pe o colină înaltă, printre un şir de arbuşti şi copaci piperniciţi, care creşteau într-o parte, bătuţi de vânt. Din depărtare, părea că îl duce spre o movilă obişnuită de pământ, însă, pe măsură ce se apropiau, printre ierburi, zăriră o uşă. Pivniţa fusese construită în pământ, ca să fie mai bine izolată, cu pereţi de susţinere şi stâlpi de granit de o parte şi de alta a uşii. Totul fusese invadat de plante. Grinzile de granit fuseseră parţial ascunse de viţă-de-vie, care atârna ca un breton verde. Uşa solidă de lemn, cu balamale din curele, era încuiată cu lacăte. Le cumpărase chiar ea cu ani în urmă din câştigurile pe care le făcuse din primele vânzări.

— Mă întreb cât le-a luat să îşi dea seama că o pivniţă nu este deloc practică aici, sus, spuse Laura. Probabil că au plătit o avere să aducă gheaţă de la Bodmin sau de undeva din nord.

Scoase cheia şi deschise lacătul.

— Eseld crede că e o pierdere de timp, aşa că eşti a doua persoană pe care am invitat-o aici. Unchiul Matthew a fost primul.

— Mă simt onorat.

— Te rog să îţi domoleşti aşteptările. Nu e tocmai comoara lui Barbă Neagră. Doamna Bray spune că ar trebui să vând tot, dar eu sper încă să găsesc deţinătorii de drept ai unor lucruri.

Laura deschise uşa şi îi izbi un aer rece de mucegai, atât de bună era izolaţia, în parte, deasupra pământului, în parte sub pământ. Ea ridică felinarul şi coborî scările de

lemn către lespedea de piatră de sub acoperişul de granit.

— Ai grijă pe unde calci.

Atârnă felinarul într-un cârlig ca să lumineze încăperea cu aer de peşteră. De jur-împrejur erau rafturi, iar pe ele erau lucrurile pe care le găsise pe plajele din jur de-a lungul anilor.

Îi arătă fără grabă, rând pe rând toate lucrurile.

O curie de ceai. Monede spaniole de argint. Un evantai în formă de ţestoasă. Catarame. Un bol de zahăr. Butoni şi lanţ. Lumânări, suporturi şi capace de stins. Capacul ornat al unui borcan cosmetic de damă. Multe pipe de lut. Perii cu mâner din os. Rigla de tâmplărie. Flacoane cu medicamente într-o trusă chirurgicală sigilată, în stare perfectă. Un suport de pălării. Tabachere. O cheie. Mărgele din sticlă. Mai multe farfurii şi ceşti de porţelan şi omniprezentele scoici.

Îi arătă un instrument mare, care arăta ca un compas cu două braţe.

— Nu prea ştiu ce înseamnă.

— E un octant, îi spuse el. Se foloseşte în navigaţie.

Apoi dădură de o pălărie de soldat care avea o insignă în formă de vultur a diviziei de infanterie franceză 35.

— Mi se pare cam mică, zise ea. Alexander încuviinţă din cap.

— Probabil a fost a unui toboşar.

Ridică o broşa aurită în formă de salamandră, cu solzi mici din pietre preţioase.

— Asta e preferata mea. El fluieră.

— Cred că e şi costisitoare. Ea dădu din umeri.

— Presupun, deşi nu câştigul mă interesează pe mine în primul rând. Mai mult mă interesează lucruri care mă pot ajuta să identific victimele, care altfel vor rămâne necunoscute.

— Eşti drăguţă, spuse el.

Laura iar dădu modest din umeri.

— A fost ideea unchiului meu. S-a gândit că aş avea ceva de făcut, un scop al meu. Şi a avut dreptate.

Laura nu se grăbea să trimită lucrurile imediat. Exista mereu riscul să trimită coletul persoanei greşite, care nu era nici rudă, nici interesată. Aşadar, Laura descria obiectul în prima scrisoare trimisă, în care punea o schiţă şi se oferea să îl trimită dacă era mic sau invita persoana să vină şi să ridice lucrurile mai mari, când timpul i-ar permite. Între timp, ţinea lucrurile în siguranţă în pivniţa abandonată.

Laura ridică o sticlă îngustă, verde deschis. Probabil era un medicament, dar nu avea etichetă. Înăuntru era o bucată de hârtie rulată.

— Ai zice că un mesaj trimis în sticlă e ceva rar, un capriciu. Dar, pe mare, e un mod practic de a-ţi păstra ultimele cuvinte. Mulţi ofiţeri au trimis cereri de ajutor sau mesaje de despărţire. Ridică sticla. Asta mi-a mers la inimă. Am găsit-o când *Price* s-a împotmolit în Doom Bar. Secundul a ştiut, pesemne, ce soartă urma să aibă, fiindcă în ultimele minute de viaţă a scris o scrisoare şi a sigilat-o în sticlă. Probabil că a vrut să o arunce în mare, dar a fost spulberat de ape înainte să apuce să facă asta.

În seara aceea, l-am văzut pe Tom Parsons aplecându-se deasupra lui şi smulgând-o din buzunarul omului. Apoi i-a luat ceasul. Crezând că sticla e goală, Tom a aruncat-o dezamăgit şi a plecat să-şi caute următoarea victimă. Eu m-am dus repede şi am luat-o. În sticlă nu era nici picătură de rom sau ce căuta Tom, dar am întrezărit bucata de hârtie dinăuntru. Am ascuns sticla, apoi m-am uitat mai bine la faţa bărbatului şi am încercat să o ţin minte. Părea împăcat. Avea ochii verzi şi erau deschişi. Mi s-a părut că zâmbea. Atât de mult, încât i-am căutat pulsul, ca să fiu sigură. Dar era mort. Am căutat şi alte elemente de identificare, dar nu am găsit nimic. I-am închis ochii şi l-am aşteptat pe unchiul să vină şi să rostească o binecuvântare peste el.

Văzând că îşi fascinase ascultătorul, Laura strecură hârtia din sticlă.

— Am făcut o copie pentru mine. O citi cu voce tare.

„Oricui găseşte acest bileţel.

Valurile lovesc nava şi o fac bucăţi. Nu vom mai rezista mult. Dacă găseşti acest bilet, înseamnă că am murit. Sper că îmi vei face favorul de a trimite acest bilet părinţilor mei, ca să ştie ce s-a întâmplat.

Eu, *un tânăr fără minte şi mândru, i-am părăsit acum câţiva ani. Un altul mai mare, mai înţelept şi mai spăsit scrie acum aceste cuvinte.*

Tată, dacă citeşti acest bilet, vreau să ştii că te iert. M-ai rugat acum mult timp să te iert şi ţi-am spus că nu o voi face niciodată. A fost un gest răutăcios şi crud. Te iert din toată inima şi te rog şi pe tine să mă ierţi pentru cuvintele dure pe care ţi le-am spus şi pentru că am plecat fără să ne împăcăm şi fără să îmi iau rămas-bun.

Voiam să mă întorc de Crăciun şi să ne împăcăm. Aşa aş fi vrut, cu ajutorul Domnului. Te rog să nu te îndoieşti de iubirea mea.

Mamă, îmi pare rău că nu am fost un fiu mai atent şi mai bun. Meritai mai mult. Şi pe tine te iubesc. Iartă-mă că nu ţi-am mai spus de mult asta.

Sper să găsiţi amândoi pace ştiind că mi-am încredinţat sufletul lui Dumnezeu şi am primit mila lui ¡sus, de care, aşa cum ştiţi, cândva mi-am bătut joc. Acum nu o mai iau în râs. După cum spunea un alt marinar: Pierdut eram, dar m-a găsit.

Al vostru pe veci, James Milton Kirkpatrick III

Adresa de destinaţie:

Dl. şi d-na James Milton Kirkpatrick The Crange, Bableigh Road Bamstaple, Devon, Anglia”.

Laura se opri, emoţionată din nou de cuvintele lui.

— Bamstaple nu e foarte departe de aici. A fost foarte aproape de casă, dar nu a reuşit să ajungă.

— Mie mi se pare că a reuşit, îşi ridică privirea şi se uită la el.

— Eşti un om credincios, domnule Lucas.

— Da. Deşi sunt păcătos şi rătăcit. Mai ales acum.

— Nu suntem toţi aşa? se întrebă Laura încet, apoi se întoarse la hârtie. De obicei, nu trimit originalul, pentru eventualitatea în care nu ar ajunge la cine trebuie. Dar, în acest caz, fiindcă adresa a fost clară, am trimis scrisoarea în alt plic. Am scris câteva rânduri

În care am explicat cum am găsit-o, mi-am exprimat regretul pentru pierderea lor şi am trimis-o.

— Ai primit răspuns?

— Nu. Sper că au primit-o. Îmi place să cred că le-a fost de ajutor şi că tatăl lui l-a iertat. Că, în sfârşit, s-au împăcat.

— Da, aşa sper şi eu. Alexander încuviinţă din cap serios. Taţi şi fii. Uneori apropiaţi, alteori lasă mândria rănită şi neînţelegerile să rupă relaţia la fel de uşor cum sfâşie stâncile şi valurile navele.

— Vorbeşti din experienţă? întrebă Laura.

— Da, din păcate. Sper să mă împac cu tatăl şi cu fratele meu când ajung acasă. Am aflat că tata nu se simte bine. În lumina ultimelor întâmplări… sper să ajung la timp.

— Şi eu sper.

Laura se uită din nou la colecţia ei. Îi arătase totul? se gândi la ultimele obiecte găsite, care încă erau în spălătoria de la Fem Haven. Înmuiase pălăria într-o găleată şi lăsase plosca pe un raft ca să o lustruiască ulterior.

Gândindu-se la ele, şi la uniforma pe care o găsise Martyn, întrebă:

— A fost vreun ofiţer francez la bordul navei *Kittiwake*? Şovăind, el o întrebă:

— De ce mă întrebi?

— Am găsit un *chapeau bras* după naufragiu.

— Nu… am văzut pe nimeni în uniformă. Se întoarse spre uşă.

— Ei bine, mergem? Trebuie să îl ajut pe unchiul cu vizitele. El ridică privirea, vădit neatent.

— Hm? A, da. Mulţumesc că mi-ai arătat comorile.

Legendarului „jefuitor din Trevose”, Tom Parsons, îi mergea numele că ademenea navele spre stânci cu ajutorul

unor „lumini false”. Dar, de fapt, tot ce avea de făcut era să aştepte ca furtuna să-i aducă prada la botul calului. Brian French, *Trevose, locul pierderilor*

I

Întorcându-se la Fern Haven, Alexander şi domniţa Callaway se despărţiră, ea mergând în biroul unchiului ei, iar el, în camera de oaspeţi. Acolo, îl năpădiră toate gândurile, tulburat de scrisoarea pe care i-o citise ea despre speranţele tânărului de a se împăca cu familia lui, care acum erau spulberate.

Şi Alexander tânjea să se împace cu familia lui de care se depărtase, cu tatăl şi fratele pe care îi iubea. Şi el îşi dorea să ierte şi să fie iertat pentru cuvintele şi certurile aspre. Pentru că plecase fără să se împace şi fără să-şi ia rămas-bun.

Între ei nu fuseseră certuri. Când erau copii, el şi fratele lui fuseseră prieteni buni. Se luaseră la trântă şi se tachinaseră cum fac fraţii, dar şi aveau grijă unul de altul.

Dintre toate amintirile cu fratele lui, una anume îi veni în minte. Erau în vacanţă, la mare şi înotau împreună. Alan, cel mai mic, a fost înghiţit de valuri, iar Alex l-a ridicat, l-a ţinut şi l-a ajutat să ajungă la mal.

— Te ţin eu.

Ajuns cu picioarele pe pământ, Alan s-a smuls din strânsoarea lui şi s-a uitat pe mal, ca să se asigure că nu îi vede nimeni.

— Sunt bine, a spus el.

— Sigur că da.

Alexander i-a ciufulit părul şi l-a stropit cu apă. Alan l-a stropit şi el, la rândul lui, uitând de pericol. Apoi a venit pe plajă şi fetiţa frumoasă din vecini, îmbrăcată în costum de baie şi cu părul negru împletit în două codiţe.

— Vino, i-a spus Alexander.

— Nu! i-a răspuns ea. Mama a spus că unul dintre voi a ţipat ca un bebeluş. Pesemne că apa e rece ca gheaţa.

Alan l-a privit stăruitor.

— Eu sunt ăla, a minţit Alexander, scăpându-l pe fratele lui. Mă prosteam. Apa e numai bună… Vezi?

O stropi, iar Alan îi ţinu isonul. Fiindcă fata răspunse cu chicote de bucurie, el şi fratele lui schimbară nişte zâmbete ştrengăreşti.

— Mulţumesc, Alexander.

Alan nu i-a mulţumit că l-a scăpat din valuri, ci… de ruşinea fetei? Da.

Alex i-a făcut cu ochiul.

— Fraţii se susţin unul pe altul.

De-ar fi durat legătura aceea paşnică dintre ei!

Alexander măsura camera modestă cu piciorul. Zăbovise prea mult în Cornwall. Era timpul să facă ceva, să găsească o altă navă şi să se întoarcă acasă, ca să îşi ajute fratele, oricât de periculos ar fi fost. Dar cum să facă asta, fără bani, şi fără sticlă, şi hârtia preţioasă din ea?

După serviciul de seară de la St. Michael în Porthilly, enoriaşii se ridicară şi începură să salute vecinii şi prietenii. Laura, cum se întâmpla mereu, era singură. Îi cunoştea mai bine pe cei din St. Menefreda, dar, fiindcă unchiul Matthew slujea în toate parohiile, familia lui îl însoţea uneori în toate trei.

După câteva minute stânjenitoare, Eseld se apropie de ea radiind de fericire.

— Ai auzit vestea? Au mai găsit un supravieţuitor.

Inima Laurei bătea cu putere.

— De pe *Kittiwake*? Eşti sigură? Eseld încuviinţă din cap.

— Mi-a spus domniţa Roskilly.

— Unde l-au găsit?

— Lângă Capul Pentire… dincolo de stânci.

— Atât de departe?

Eseld încuviinţă din nou din cap.

— Hai, uite-o pe Kayna. Cu siguranţă îi povesteşte din nou lui Treeve. Îi place să aibă spectatori.

O luă pe Laura de braţ şi o trase prin mulţime către ei.

— Ne scuzaţi, dar vrea să audă şi Laura.

— Bună seara, domniţă Callaway, o salută rece Kayna Roskilly şi îşi continuă povestea. Cum îi spuneam domnului Kent, bărbatul s-a salvat legându-se de o barcă de salvare de pe *Kittiwake*.

— De ce ştim de-abia acum că există un al doilea supravieţuitor? întrebă Laura.

— A ajuns într-un golf sălbatic, prea abrupt ca să poată ieşi din el. Tom Parsons ieşise cu barca şi l-a găsit dormind în barca răsturnată. El l-a adus la noi acasă.

Tom Parsons? Laura era surprinsă să audă că hoţul ajutase pe cineva.

Văzându-i privirea neîncrezătoare, Kayna adăugă:

— Tata i-a dat lui Tom o recompensă uriaşă, apoi l-a adus pe Perran Kent să îl consulte pe supravieţuitor. A spus că omul e rănit şi deshidratat, dar neaşteptat de sănătos.

Eseld se uită la cei strânşi în jur.

— Şi unde e Perry?

— La Fem Haven, cred, răspunse Treeve. Zicea că trebuie să scoată nişte copci.

— Cum îl cheamă pe bărbat? întrebă Laura.

— François LaRoche, răspunse domniţa Roskilly, şi ridică degetul arătător. Înainte să sari la concluzii, dă-mi voie să îţi explic. Da, e francez. Dar e un *emigre* şi locuieşte aici legal. Ştii câţi aristocraţi au fugit aici de ghilotină în timpul terorilor din

Franţa! Chiar şi acum, Britania adăposteşte mulţi cetăţeni francezi, vinovaţi doar pentru că deţin titluri sau bogăţii.

— Şi el de care e? întrebă Eseld, cu speranţă în inimă. Kayna îşi flutură genele negre.

— Ambele, presupun. Deşi nu e politicos să îţi bagi nasul. Ea şi Eseld îşi zâmbiră.

Treeve se uita cu îndoială:

— Are acte care dovedesc ceea ce spune? Kayna dădu din cap că nu:

— Pesemne că s-au pierdut în naufragiu, din păcate, cu tot

cu ce mai avea.

— Ce… neplăcut! Treeve se uită la Laura. Poate că domnul vostru Lucas poate confirma? Oare se cunosc? S-au întâlnit pe navă?

Laura şovăia.

— Tot… ce se poate.

— Nu i-am spus că mai există un supravieţuitor, spuse domniţa Roskilly. Dar era prea epuizat ca să mai bage de seamă.

— E frumos? întrebă Eseld, cu ochi sclipitori. Kayna Roskilly îi răspunse cu un zâmbet reţinut.

— Destul de frumos, da. Dar poate vreţi să vă convingeţi singure. Aţi vrea să îl cunoaşteţi?

Eseld se uită la Laura.

— Da, sigur că am vrea! răspunse ea pentru amândouă.

— Atunci treceţi pe la noi sâmbătă, să spunem pe la ora trei? Laura ar fi vrut să vorbească cu domnul Lucas înainte să accepte, ca să îi vadă reacţia şi să îl întrebe dacă vrea să meargă. Dar Eseld o strânse de mână şi îi şopti apăsat în ureche:

— Nu-mi strica planurile. Îmi doresc foarte mult să mă împrietenesc cu ea.

Laura făcu o plecăciune:

— Îţi mulţumesc! Suntem încântate să venim.

În timp ce Eseld şi domniţa Roskilly continuau discuţia, Treeve o duse pe Laura la trăsura familiei Bray, privind-o năbădăios.

— Mi-ar plăcea foarte mult să te însoţesc la Casa Pentire ca să îl poţi interoga pe frumosul francez cu stil.

Ea îi zâmbi cu subînţeles.

— Cât de galant din partea ta, deşi ştiu că e doar o scuză ca să o revezi pe domniţa Roskilly.

— Da, Kayna Roskilly are multe farmece – cam două mii pe an, de fapt. Oftă profund şi se întoarse spre ea. Dacă nu ai fi o orfană săracă, domniţă Callaway! El îi prinse bărbia. Îmi placi mult mai mult.

Ea pufni ofensată şi amuzată în acelaşi timp.

— Măcar eşti sincer.

— Atunci când pot, domniţă Callaway. Când pot. Deşi am secretele mele.

— Sunt cât se poate de convinsă, răspunse ea, cu gândul la transportul de noaptea trecută pe care îl văzuse cu ochii ei. Mulţumesc pentru ofertă, dar vreau să vorbesc întâi cu domnul Lucas şi…

Eseld se întoarse şi, văzându-i împreună, se grăbi să îi însoţească.

— Ce şuşotiţi voi acolo? Hai, fără secrete.

— Exact despre secrete vorbeam, domniţă Mably, răspunse Treeve.

Eseld era cât pe ce să se bosumfle, dar Laura o linişti cu pricepere.

— Domnul Kent te tachinează. Se oferea să ne ducă la Casa Pentire sâmbătă.

Eseld răsuflă uşurată şi fericită.

— Ce drăguţ! Primim.

Treeve făcu o plecăciune, cu ochii la Laura.

— Pe curând, domniţelor.

Întorcându-se la Fern Haven, Laura îl găsi pe domnul Lucas cu Perran Kent, care îi scotea copcile. Pacientul se strâmbă.

— Te doare? întrebă Perry, cu fruntea încruntată de concentrare. Alexander strânse de dinţi.

— Mă înţeapă puţin… Atât. Văzând-o pe Laura, îşi smulse un zâmbet.

— A, îngerul meu milos. Observându-i privirea agitată, întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Mm, nu. Am primit nişte veşti. Aştept ca domnul doctor Kent să termine.

— A, presupun că aţi auzit de al doilea supravieţuitor? întrebă Perry. Tocmai voiam să îi spun domnului Lucas.

— Un alt supravieţuitor? Alexander se strâmba de la

încordare, dar şi de la durere.

— Un francez, spuse Perry. Chiar şi aşa, sunt veşti bune, nu-i aşa?

— Desigur. Alex răspunse printre dinţi, cu glas neconvingător. Tânărul doctor termină. Strângându-şi lucrurile, zise:

— M-am mirat că e atât de sănătos, la numai o săptămână după naufragiu, adus la mal de o barcă mică, fără mâncare şi apă. Nevătămat, pur şi simplu. Mă gândesc că a băut apă de ploaie strânsă în frunze şi a prins cumva peşte.

— Foarte descurcăreţ, murmură Laura.

— Da, un adevărat supravieţuitor.

Perry se uita de la unul la altul, conştient cumva de tensiunea care se ridica în aer, dar neînţelegând ce se întâmplă.

— Ei bine, eu vă las. Auzind râsul lui Eseld, care cobora scările, se înclină şi plecă repede.

Rămaşi singuri, Alexander întrebă:

— Cum îl cheamă pe bărbat?

— François LaRoche. Zice că e un *émigré* francez care locuieşte aici legal. Treeve se întreba dacă i-ai putea confirma veridicitatea spuselor.

Alex izbucni într-un râs forţat.

— François şi veridicitatea nu fac casă împreună.

— Îl ştii?

— Da. Am stat… în aceeaşi cabină.

— Vrei să îl vezi?

— Unde e?

— La casa familiei Roskilly, la câteva mile de aici. Se pare că a reuşit să scape cu o barcă de salvare de pe *Kittiwake*.

Alexander încuviinţă din cap, cu un vădit gust amar.

— S-a urcat într-o barcă, iar cealaltă a desprins-o ca să nu mă duc după el. Ne-a lăsat pe toţi, inclusiv pe băiat, fără nicio şansă de scăpare.

Laura înghiţi în sec.

— De ce te-ai fi… dus după el?

— Fiindcă ne-am cerat pe navă. Îşi duse mâna la rana din coastă.

— De ce?

— E o poveste lungă. Dar e un om periculos, domniţă Callaway. Nu vreau să te apropii de el.

— Nu voi merge singură. Treeve Kent s-a oferit să ne însoţească.

— Domnul Kent e foarte interesat de ceea ce faci tu.

— Domnul Kent e foarte interesat de domniţa Roskilly, nu de mine.

Fiindcă Alex nu zise nimic, adăugă:

— Nu am de ce să mă tem de *monsieur* LaRoche, iar el nu are de ce să fie neprietenos cu mine.

— Oare?

Pentru o clipă o privi în ochi pătrunzător. Părea cumva fioros… de parcă ar fi fost alt om. *Ce ascunde*?, se întreba Laura. Arunci Alexander oftă şi gentilomul pe care îl cunoştea îşi făcu din nou apariţia.

— Sper să ai dreptate.

Laura se întrebă din nou: *Cine e acest bărbat*, *de fapt*? Oare erau în pericol că îl primiseră la Fern Haven? Coborî în biroul unchiului ei şi îl găsi aplecat peste masă, scriind o scrisoare. Ridică privirea când o auzi intrând.

— Da, draga mea?

— Nu vreau să te deranjez.

— Absolut deloc. Îşi puse pana în călimară. Am oricând timp pentru tine.

— Mulţumesc. Mă întrebam… acum că l-ai cunoscut mai bine pe domnul Lucas, te deranjează că stă aici?

Unchiul Matthew îşi împreună degetele şi se gândi:

— Nu mă deranjează. Pare un bărbat de treabă. Tu ce crezi? Laura încuviinţă uşurată.

— La fel.

Aşa gândea şi ea, dar părerea unchiului conta mult pentru ea. Spera că nu se înşelau amândoi.

După ce domniţa Callaway părăsi încăperea, Alexander se

întinse şi se gândi la François LaRoche.

Copii fiind, François şi Alexander petrecuseră mult timp împreună. Erau de aceeaşi vârstă. Fratele lui Alexander, Alan, era cu un an mai mic. Familiile lor proveneau din medii diferite – soţii LaRoche erau destul de săraci –, dar, în copilărie, nu ţinuseră cont de asta. Tatăl lui Alexander era sever şi strict. Ca adolescent, cu reguli şi limite, Alex îl invidiase pe François, ai cărui părinţi îl lăsau să facă ce vrea. François stătea afară până târziu şi fura mere, cidru şi bani de buzunar. Când erau mici, lui Alex i se păruse o distracţie nevinovată. Însă, lăsat de capul lui, François a început să facă din ce în ce mai multe prostii.

Când mama lui Alexander a murit, François a fost cel care l-a ascultat cum îl insulta pe Dumnezeu pentru nedreptatea vieţii, şi l-a consolat în durerea lui. În acele vremuri, au fost apropiaţi ca fraţii.

Alte frânturi de amintiri îi zornăiau în cap ca zalele unui lanţ. Cum îi dăduse lui François o bucată de pâine când familia lui făcea foamea. François fusese foarte mândru şi nu o primise.

— Nu avem nevoie, spusese el respingând-o. Nu-mi da pomană. Alex îi răspunsese citând un proverb local:

— Prietenii nu dau pomană, ei împart totul.

După aceea, François primise pâinea şi alte alimente, cu jumătate de inimă.

Mai târziu, când François i-a oferit prima ţigară, Alexander nu a vrut să încerce. Dar, cu un rânjet şiret, François l-a înfruntat:

— Nu uita, prietenii împart totul.

Alex a tuşit zdravăn, dar François a râs nemilos, trăgând încrezut fumul şi tuşind la rândul lui. Curând, s-au pus amândoi pe râs.

Când a murit tatăl lui François şi l-a găsit plângând, nici Alexander nu şi-a putut stăpâni potopul de lacrimi, atât pentru prietenul lui îndoliat, cât şi pentru scumpa lui mamă, pe care nu o uitase nicio clipă.

Vădit ruşinat, François a încercat atunci să îşi ascundă lacrimile. Neabătut, Alexander s-a aşezat lângă el şi l-a luat timid de mână, şoptindu-i:

— Înţeleg. Dar nu uita, prietenii împart totul.

Culcându-se pe spate, în patul din Fern Haven, Alex clipi, încercând să alunge acele amintiri. Toate acestea se petrecuseră cu mult timp în urmă. El şi François LaRoche nu mai erau prieteni.

Agentul s-a străduit din răsputeri să recupereze cât mai multă încărcătură cu putinţă şi să oprească atacurile jefuitorilor. *Facturile recuperatorilor au fost plătite cum se cuvine*. *Fiecare căruţă a primit o guinee la fiecare 12 ore*, *iar muncitorii*, *2|6 pe zi*. *A fost o zi fericită pentru aceşti bărbaţi*. John Bray, *O relatare despre naufragiile de pe coasta de nord a comitatului Cornwall*

A

două zi, Jago veni în vizită, aducându-i lui Alex o renumită prăjitură de-a coniţei Chegwin. Îi mulţumi simpaticului tânăr şi cei doi se aşezară să joace table.

Wenna le aduse ceai. Îi luă lui Jago căciula de pe cap şi îi mângâie părul ciufulit. Pe Alex îl cuprinse iar dorul de casă văzând-o pe bătrâna bucătăreasă, care îi amintea de Betty, fosta slujnică a mamei lui.

Agentul de naufragii reveni în timp ce Jago era încă acolo. Domnul Hicks raportase că *Kittiwake* fusese mişcată de valuri. Zile întregi zăcuse scufundată şi fusese greu să ajungi la ea. Valurile se spărseseră deasupra ei. Acum, că vremea se calmase, *Kittiwake* zăcea blocată pe o aglomerare de stânci în apele de dincolo de plaja Greenaway.

— Încărcătura adusă iniţial la mal a fost deja prădată, spuse Hicks încruntat, dar acum aş vrea să salvez tot ce se poate vinde la licitaţie, pentru a acoperi cheltuielile proprietarilor. Vameşii mă vor ajuta. Mă aştept ca jefuitorii, chiar şi meşterii să îşi bage nasul. Sunt mai mulţi decât noi.

S-ar putea să fim nevoiţi să chemăm oastea.

— Cum v-aş putea fi de folos? întrebă Alex.

— Aş avea nevoie de oameni de încredere care să supravegheze eforturile de recuperare, dacă eşti interesat. Se plăteşte bine.

Simţea un licăr de speranţă. Putea să câştige bani cu care să se întoarcă casă.

— Te poţi baza pe mine. Jago? Tânărul încuviinţă din cap.

— Pot să ajut şi eu. Dacă nu e nevoie să intru în apă. Hicks încuviinţă din cap.

— E destul de multă muncă şi la încărcarea căruţelor.

Îi trecu pe listă şi le dădu întâlnire a doua zi la opt dimineaţa, pe plajă.

La scurt timp după plecarea agentului şi a lui Jago, intră domniţa Callaway.

— A venit agentul să recruteze bărbaţi pentru a recupera bunurile de pe navă, îi explică Alex. M-am oferit voluntar.

— Şi crezi că e un lucru înţelept pentru piciorul şi coasta ta?

— Poate că sunt mai încet decât alţii, dar încă am putere şi ştiu cu ce se mănâncă vasele şi mările. Merge şi Jago.

— Bun. Va avea grijă de tine. Pierindu-i zâmbetul, îi spuse sec:

— Încrederea ta în mine e cutremurătoare.

— Iartă-mă. Încă nu ţi-ai revenit complet.

— Nu mai pot minţi. Nu îmi place că nu am niciun ban. Trebuie să plec cumva de aici.

Trecând cu degetele peste şemineu, ea adăugă:

— Atât de lipiţi de ospitalitate am fost, încât abia aştepţi să pleci? Privirea ei tristă îl surprinse.

— Ştii prea bine că nu de asta. Tu, domniţă Callaway, eşti tot ce e mai bun şi mai drept pe lumea asta. În ultimii ani, aproape că am uitat că mai există şi astfel de oameni.

— Din cauza războiului, vrei să spui? El se codea.

— Şi de asta.

Ea îl privea cu ochi întrebători, dar el cântări că era mai

bine să nu mai zică nimic.

A doua zi dimineaţă, domnul Hicks, împreună cu Tresidder, inginerul şi domnul Rawlings, licitatorul, puseră la punct un plan de recuperare.

Hicks bifa numele voluntarilor, inclusiv a unor meşteri de la mina locală.

— Nu vrem probleme, băieţi.

Alexander observă că un bărbat mai în vârstă, cu păr roşcat, îl scruta cu ochii îngustaţi.

Se întoarse spre Jago şi-l întrebă în şoaptă:

— De ce se uită încruntat la mine?

Jago întoarse privirea spre omul cu pricina şi îi pieri zâmbetul.

— E Tom Parsons, bărbatul de care te-a protejat Laura noastră după naufragiu.

Alex se întoarse şi îl privi pe Parsons direct în ochi. Bărbatul încruntat se apropie.

— Ce faci *aci*? Alex ridică nasul.

— Ce faci şi tu, sper.

— Nu eşti *de p-aci*.

— Şi? Agentul a zis că plăteşte pe oricine e în stare de muncă. Parsons se uită şiret spre piciorul lui Alex.

— Tu nu prea pari în stare de muncă.

— N-oi fi eu fruntaş, dar ai să vezi că, la muncă, îi întrec pe mulţi.

Bărbatul roşcat îl arătă cu degetul pe Jago.

— Atunci de ce-ai adus un idiot cu tine? Alex strângea din dinţi.

— Nu e idiot. Mărimea nu te încetineşte, aşa cum nici părul roşcat nu te face diavol.

Parsons rânji.

— N-aş fi aşa de sigur…

Domnul Hicks se apropie, dând din cap.

— Măi să fie, Tom Parsons. Credeam că ai cărat destulă marfă în seara naufragiului. Acum vrei să te şi plătesc ca să mai cari?

— Exact. După lege, cum se cuvine.

— De parcă ţi s-ar potrivi cuvintele astea... Parsons îşi umflă nările.

— Ai grijă, Hicks. Nu ai jandarmii cu tine.

— Încă nu. Dar au plecat din cazarma din Bodmin.

— Sper să ajungă în curând. Pentru binele tău.

La gândul că veneau soldaţii, lui Alex i se strânse inima. Oare aveau să îl ia la întrebări? Puteau să îşi dea seama cumva cine era?

Domnul Hicks coborî zecile de voluntari pe plaja Greenaway. Ajunşi acolo, Alexander văzu că vameşii de pe velierul *Speedwell* din Padstow erau deja în apă şi două bărci cu câte şase vâsle, pe plaja vecină.

Alex se uită în jur, dar văzu puţini vâslaşi. Salutându-l pe cârmaci, întrebă:

— Ai prea puţini vâslaşi?

— Îhî, răspunse el. Prea puţini. Moyle şi-a rupt mâna aseară.

— Vă mai trebuie un om la vâsle? Mă pricep cât de cât.

— Cum vrei.

Alex se urcă şi întoarse privirea la tovarăşul lui.

— Jago?

Bărbatul dădu din cap, scuturând părul în faţă şi în spate.

— Nu îmi plac bărcile. Rămân aici la încărcat căruţele. Prima barcă se avântă în valuri, îndreptându-se spre epavă.

— Nu suntem la prins de crabi, băieţi. Urmându-le comanda, cârmaciul porunci:

— Vâsliţi!

Alex şi bărbaţii din barcă se supuseră.

— Trageţi!

Aşa făcură. Alex trăgea cât putea de vâsle. Apropiindu-se de epavă, cârmaciul strigă:

— Uşor!

În timp ce vâslaşii ţineau bărcile cât puteau de bine pe valuri, la prora fiecăreia câte un om stătea în picioare şi arunca cârlige de ancorare, încercând să se prindă de

parâmele lui *Kittiwake*, care se vedeau deja în valuri.

După câteva încercări eşuate, Alexander luă cuvântul.

— Pot să încerc şi eu?

— Ai curaj, ăăă? întrebă bărbatul cel mai aproape de el.

Alex dădu din umeri. El şi oamenii lui aruncaseră multe cârlige de-a lungul anilor. Cu ele se prindeau de parâmele navelor înainte să urce pe ele. Îşi amintea prea bine groaza scrâşnetului de dinţi cu care se prindea cârligul de nava lui. Fusese începutul sfârşitului iubitei lui *Victorine*.

Înaintând cu mare atenţie, Alex luă locul celuilalt, încolăci, ţinti şi azvârli. După prima aruncare, cârligul alunecă peste parâmele umede, dar nu se prinse. Hotărât, retrase frânghia şi aruncă din nou cârligul, de data asta prinzându-se cu succes de parâmă.

— Ce treabă bună! îl lăudă cârmaciul. Presupun că nu e prima dată.

— Nu, domnule. Atât îi răspunse Alex.

Şi echipajul de pe *Sveedwell* prinse un cârlig. Având legătura asigurată, barca reuşi să se apropie de *Kittiwake*. Domnul Tresidder, inginer şi constructor de bărci, urcă primul la bord, ca să se asigure că vasul e stabil. Apoi, ceilalţi îl urmară, căutând marfă în cămările şi cala navei.

Bărbaţii reuşiră să recupereze cufărul secundului, câteva butoaie de hering sărat şi mult porumb.

Barca duse bunurile recuperate la mal, unde Jago şi alţi câţiva bărbaţi, ba chiar şi câteva muncitoare – femei care lucrau la mină – urcau marfa pe panta abruptă spre căruţele care aşteptau, păzite de vameşi şi de agenţii sosiţi recent din nordul ţinutului Devon.

Bărcile făceau cu uşurinţă faţă valurilor. Dacă ar fi ajuns şi în seara naufragiului la *Kittiwake*, înainte să se înece Daniel!

— Aţi auzit semnalul nostru de pericol? îl întrebă Alex pe cârmaci.

Bărbatul înghiţi în sec.

— Ai fost pe vas? Alex încuviinţă din cap.

— A, eşti supravieţuitorul…

Bărbatul se uită la tovarăşii lui.

— Nu, din păcate. Eram toţi beţi.

— Păcat. În seara aceea, mi-am pierdut cel mai bun prieten. Şi nu numai.

Cârmaciul lăsă capul în pământ, ferindu-se de privirile lui Alexander.

— Îmi pare rău… că l-ai pierdut. Am fi ajutat dacă am fi… putut. Privirea îi zbură spre Tom Parsons şi apoi într-o parte. Ei bine, cred că am terminat pe ziua de azi.

După cină, în seara aceea, Alex îl întrebă pe Matthew Bray despre bărci, dacă fusese surprins că nu apăruseră în seara în care pierise *Kittiwake*.

Parohul încuviinţă din cap.

— Am fost. Bărcile trimit deseori cârmaci de aici din loc să ajute vasele să acosteze în siguranţă. Cârmacii locali se descurcă greu, iar competiţia e acerbă. M-am mirat că n-a ajuns niciuna la *Kittiwake*. Un zvon pe care l-am auzit în piaţa satului este că Tom Parsons, sperând că nava era bogată, a făcut ceva ca cârmcii să nu reacţioneze. Poate i-a mituit. Cei mai mulţi nu cred că cârmacii curajoşi din Padstow ar ceda în faţa unei astfel de tentaţii, dar alţii nu i-ar judeca dacă ar fi adevărat. Dacă Parsons le-a oferit plata normală, de ce să îşi rişte viaţa doar pentru „şansa” unui câştig? Sunt doar zvonuri, să ştii. Mie nu-mi vine să cred că e adevărat.

Dar lui Alex, care îşi amintea vinovăţia din ochii cârmaciului şi schimbul de priviri cu Tom Parsons, îi venea să creadă. Era convins.

În seara aceea, se pregătea să meargă la culcare când auzi o bătaie uşoară în uşă. Se duse să deschidă şi dădu de domniţa Callaway, care stătea în prag cu părul împletit pe umăr. Pentru o clipă, îşi aminti de o prietenă din copilărie, vecina drăguţă cu care se căsătorise fratele său.

— Ţi-am adus nişte alifie, spuse ea. Ai muncit mult azi. Îi puse un borcan în mână. E făcută după reţeta tatălui meu:

camfor, tătănească, ardei iute şi arnică.

— Mulţumesc! O să umplu toată casa de miros urât? Ea dădu din umeri.

— Mie îmi place mirosul ei.

— Arunci e bine. El îi strânse mâna.

— Foarte drăguţ din partea ta, domniţă Callaway. Probabil că am arătat ca un olog azi.

— Dimpotrivă. E clar că eşti un bărbat foarte puternic. Inima îi bubuia în piept. În clipa aceasta, ar fi dat tot ce avea ca ea să îi întindă doctoria pe spate şi pe umeri. Din păcate, ştia că nu îi poate cere aşa ceva, oricât de mult şi-ar fi dorit.

Alex se trezi cu dureri de muşchi mai rău ca niciodată, în ciuda alinei cu miros îmbietor. Dar, hotărât să nu se lase, se alătură voluntarilor care se strânseseră pe plajă. Matthew Bray coborî să îi încurajeze, în timp ce alţii urmăreau de sus ce se întâmplă.

A doua zi, găsiră câteva baloturi de lână învelite în iută şi catargul navei, vergi, funii şi vele.

Alex deja simţea că îi arde tot trupul. Fiecare vâslă împinsă părea să îl coste, fiecare urcuş era şi mai greu decât cel de dinainte. Era preţul pe care îl plătea pentru zilele în care zăcuse la pat.

Urcă istovit la bordul lui *Kittiwake* şi coborî sub punte, ca să caute în continuare. Într-un cotlon întunecat, găsi ceva strălucitor. Durerea şi osteneala meritaseră.

După micul-dejun, Laura traversa holul, când o auzi pe bucătăreasă strigând-o fără prea multă tragere de inimă.

— Domniţă Laura!

Laura se întoarse şi o luă spre spălătorie.

— Da, Wenna?

Cu faţa încruntată şi brăzdată de riduri, femeia vârstnică îi făcu semn spre raft.

— Aş putea să te rog să îţi iei *lucrurile* din spălătoria *mea*? Pălăria aia miroase mai rău ca un câine ud.

— Iartă-mă! Imediat.

Jenată, Laura îşi luă pălăria şi plosca. După ce o lustruise, îşi dăduse seama că era, într-adevăr, de argint. Dar fusese atât de ocupată cu musafirul lor, încât nu îşi făcuse timp să cureţe şi pălăria, care mirosea acum cumplit. O neglijase de prea mult timp.

Oftând, Laura duse cele două obiecte în pivniţa rece şi le puse lângă celelalte.

Apoi, ea şi Eseld plecară împreună la Capul Trebetherick. De acolo, urmăreau eforturile de recuperare de pe plaja de jos. Voluntarii cărau un fel de baloturi şi bucăţi de lemn din navă şi colaci de funii.

Laurei îi tot fugeau ochii la Alexander. Muncea de rupea, trăgea de vâsle, urca pe *Kittiwake* şi cobora, încărcând lăzi şi baloturi, îi ajuta pe ceilalţi bărbaţi să ridice ancorele din adânc, arunca velatura şi parâmele în bărcile care aşteptau.

De fiecare dată când aduceau ceva la mal, ea era cu ochii pe el. Avea faţa scăldată de transpiraţie, iar din când în când îşi odihnea mâinile pe şolduri, îşi trăgea respiraţia şi îşi întindea spatele. Ştiind ce rană avea în coastă şi că glezna încă nu i se vindecase, închidea ochii a milă şi se gândea la durerea şi la oboseala pe care le simţea el, deşi se străduia să le ascundă, hotărât să îşi câştige banii cot la cot cu ceilalţi. Hotărât să ajungă acasă.

Spre deosebire de el, Tom Parsons se oprea şi stătea la taclale cu ceilalţi sau se rezema de căruţă şi fuma.

Chiar înainte să ia pauza de prânz, Alexander îi făcu cu mâna să vină la el. Laura spera că nu se rănise iar.

În timp ce se grăbea să coboare panta, îl auzi pe Parsons strigând:

— Ce ai acolo, omule? Nu furi, sper.

Când ajunse pe plajă, îl văzu pe Alex mergând cu paşi mari spre agentul Hicks şi arătându-i ceva. De unde aştepta Laura, părea un fel de barcă în miniatură.

— Pot să păstrez asta, domnule? Prietenul meu a confecţionat-o pentru copilul lui. Aş vrea să i-o duc chiar eu.

Hicks măsură obiectul cu privirea şi încuviinţă din cap.

Parsons bombănea:

— Ei bine, poate îmi caut şi eu ceva.

— Deja ţi-ai căutat, Tom, i-o reteză Hicks. În seara naufragiului. Având permisiune, Alex se întoarse şi se porni spre Laura.

— Am găsit-o într-un morman de lemne, spuse el. Daniel nu şi-a găsit traista când nava a lovit pământul, aşa că a lăsat-o în urmă. Era încă acolo, într-un cotlon. Slavă Domnului că m-am uitat mai bine.

De aproape, se vedea că ţinea în mână o arcă a lui Noe, frumos sculptată. Exteriorul era încrustat în lemn, iar înăuntru, sub acoperişul fixat, încă se găseau câteva animale sculptate.

— E făcută de prietenul tău? întrebă ea uimită.

— Da. Pentru copilul lui nenăscut, pe care nu îl va cunoaşte niciodată. Dar, cu voia Domnului, poate ajunge la el. E făcută de mâinile tatălui său.

Văzându-i sudoarea şi lacrimile amestecate pe obraji, Laura simţi cum i se strânge inima.

— Voi avea grijă de ea.

— Mulţumesc!

Alexander i-o aşeză în palme. Pentru o clipă, îi simţi îmbrăţişarea degetelor lui aspre şi calde care îi încredinţau rămăşiţele preţioase ale dragostei unui tată.

După un prânz cu plăcintă şi cidru, echipajul vâsli din nou spre nefericita *Kittiwake*. Rana încă nevindecată din coasta lui Alex urla de durere la fiecare mişcare. Dar în pauză, vântul se înteţise, iar ei îşi dădură seama că nu mai rămăsese nimic din vas, decât catargul principal, care se încâlcise printre parâme, stânci şi alge. Era ultimul lucru pe care îl putuseră recupera.

Când Alex urcă în barcă, simţea cum îi tremurau picioarele. Nu era sigur că putea să mai facă un ultim urcuş, cu ultimele lăzi.

În cele din urmă, se întoarseră la mal, epuizaţi. Văzându-l pe Tom Parsons rezemat leneş de căruţe, rânjind arogant în

timp ce restul trudeau, Alexander simţea că fierbe de mâine. Incapabil să se abţină, se opri şi îl provocă:

— E adevărat? Tu i-ai oprit pe cârmaci să sară în ajutorul celor de pe *Kittiwake*?

— Ce treabă ai? Tu ai supravieţuit.

— Nu mulţumită ţie, din câte înţeleg.

Ochii verzi ai bărbatului scânteiau.

— Aşa e. N-ai sta acum în faţa mea dacă nu s-ar fi băgat oră-şeanca aia.

Alex se apropie de el, nas în nas.

— Cel mai bun prieten al meu a murit în acel naufragiu. Era căsătorit şi aştepta primul lui copil. Ar fi putut să nu moară. Ar fi putut scăpa.

Parsons dădu din umeri.

— Ei bine, viaţa merge înainte. Alexander îl luă de guler şi îl strânse tare.

— Nu şi pentru tine. Parsons scoase cuţitul.

— Alex!

Încruntat, Jago o luă la fugă spre ei.

Deşi furios la culme, Alexander se străduia să gândească raţional. Nu voia să îl pună pe tânăr în pericol.

Poate cu aceleaşi gânduri, Matthew Bray veni în fugă spre ei şi se puse între Jago şi cei doi.

— Potoliţi-vă, le zise vicarul. Nu rezolvaţi nimic aşa. Fiţi mulţumitori că sunteţi în viaţă şi trăiţi fiecare zi dată de Domnul.

Un soldat sări în luptă la spartul oalelor.

— Încetaţi sau rămâneţi fără plată.

Alex îi dădu drumul pungaşului şi se dădu în spate.

— Nu merită.

Parsons plecă înjurând printre dinţi, iar Alex se întoarse la muncă. Nu mai aveau de cărat decât marfa care mai rămăsese în căruţe. Ultima încărcătură pe panta abruptă ameninţa să scurgă şi ultima sevă de putere a lui Alex. Asudase îngrozitor, iar coasta şi glezna îi pulsau. În faţa lui, Jago căra de două ori mai multe lăzi decât el, de parcă ar fi

avut mâinile goale. Când bărbaţii ajunseră la vameşi, Jago aşează jumătate din marfă la picioarele lui Alex şi zise:

— Patru lăzi la el şi două la mine.

— Nu, Jago, îi şopti Alex protestând. Uriaşul dădu din umeri.

— Pentru mine e destul. În plus, ieri mi-ai luat apărarea.

— Dar nu ca să primesc ceva la schimb.

— Ştiu. Azi e rândul meu.

— Ei bine, mulţumesc!

Alex îl bătu prieteneşte pe umăr. Jago încuviinţă din cap.

— Mă bucur că Laura noastră te-a salvat. Alex îi zâmbi.

— Şi eu.

Îşi luă plata şi îşi numără monedele. Era un început, deşi nici pe departe cât avea nevoie.

Un naufragiu! *Ce veste inundă azi coasta*. *Bărbaţi şi femei dau buluc spre câştig*;

Se-adună mulţimi să vadă năpasta, *Căci dorul de bani e-un laţ prea aprig*.

Imn religios scris de un preot anonim

Lfamiliei Kent ca să îl cunoască pe musafirul naufragiat al familiei Roskilly.

— Domnul Lucas nu a vrut să vină? întrebă Treeve. Laura nu ştia ce să zică.

— Domnul Lucas nu a fost invitat. Zâmbind strengăreşte, Treeve adăugă:

— Pe noi, asta nu ne-a oprit.

Pe măsură ce se apropiau de Casa Pentire, Laurei i se strângea stomacul de emoţie. Fiindcă îşi ţinea pumnii strânşi în poală, Perry, căruia nu îi scăpa nimic, întrebă:

— Te simţi bine?

Laura îşi forţă un zâmbet.

— Foarte bine.

Nu le spusese că bărbatul care locuia la familia proprietarului minei era periculos. Nu ştia altceva decât ceea ce îi spusese Alexander. Ştia deja de ceva timp că domnul Lucas le ascundea ceva şi credea că îi minţise cu

privire la identitatea lui. Ce alte minciuni putea să le fi spus? Nu voia să îl mânjească pe François LaRoche înainte să stea chiar ea de vorbă cu el.

Odată ajunşi, intrară în casa impunătoare, din piatră şi apoi în salonul de oaspeţi. Acolo, un străin stătea într-un fotoliu, îmbrăcat în haina lungă a domnului Roskilly, după părerea ei. Nodurile mâinilor pline de răni se odihneau pe braţele tapiţate. Parcă era un rege lăfăit pe tron.

Domniţa Roskilly stătea lângă el pe sofa, cu o mână pe braţul îngust şi lung. Bărbatul îi bătea mâna, plictisit, cu degetul. Kayna se uită în pământ roşind. Parcă erau desprinşi dintr-un tablou romantic.

Valetul le anunţă sosirea. Kayna tresări. Musafirul ridică privirea când Laura şi Eseld intrară, dar nu se ridică. Părul lung şi negru îi alunecă pe spate, dezvăluind nişte ochi albaştri superbi şi o buză de sus mai cărnoasă decât cea de jos. Nişte favoriţi negri îi brăzdau obrajii, mult mai mici decât ai lui Alexander. Sprâncenele, din câte observase, erau la fel de rare. Domniţa Roskilly spusese că e un bărbat frumos. Laura nu era de aceeaşi părere.

Bărbatul se uita de la una la alta, cu mult interes şi, poate, cu apreciere. În obrazul stâng avea o cută, în care se vedea o cicatrice adâncă în formă de toiag.

Amintindu-şi de avertismentul lui Alexander, Laura rămase pe loc, fără să mai înainteze.

Kayna Roskilly sparse tăcerea:

— Domniţă Mably, domniţă Callaway, vi-l prezint pe François LaRoche.

— *Enchante*, zise el.

— Pe doctorul Kent deja îl cunoşti, continuă ea, iar el e fratele lui, Treeve.

Bărbaţii se salutară dând din cap.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, *monsieur*, îl îndemnă Eseld. Domniţa Roskilly a zis că te-ai salvat legându-te de o barcă de salvare de pe *Kittiwake*?

LaRoche încuviinţă din cap.

— Aşa e. *Le băteau* a jucat pe ape ca o jucărie. Am stat pe margine până când am prins un moment…

Francezul îi delecta cu povestea salvării sale, cu un accent mai pronunţat şi mai străin decât al lui Alexander.

După ce termină povestea *eroică*, Laura îşi aminti că domnul Lucas îi spusese că francezul desprinsese cealaltă barcă de salvare ca să nu mai poată scăpa nimeni. Oare aşa era? Să îl întrebe?

Lăsând gândul la o parte, întrebă:

— Ceilalţi nu au fost la fel de norocoşi, *monsieur*. Cel puţin opt bărbaţi şi un băiat au rămas pe vas fără scăpare. A fost o singură barcă?

Se uită la ea mijind ochii.

— A mai fost una, dar cred că bărbaţii au fost aruncaţi de ape peste bord înainte să ajungă la ea. *Quel dominage*!

Laura nu îl scăpa din ochi.

— Totuşi, a supravieţuit un bărbat, slavă Domnului! Celălalt supravieţuitor despre care ţi-am spus se recuperează la Fern Haven, sub îngrijirea domniţei Callaway, îi explică Kayna.

Ochii albaştri ai francezului sclipiră.

— Un norocos.

Laura făcu un semn spre Perran şi adăugă:

— Tot doctorul Kent l-a îngrijit. Perry încuviinţă din cap şi adăugă:

— Poate că vă cunoaşteţi, deşi, dacă eraţi pasageri, nu marinari, şansele sunt mici.

Bărbatul încruntă sprâncenele.

— Un pasager, ai spus?

— Da.

Laura simţi un imbold neaşteptat de protecţie. Dacă Alexander Lucas nu era cine pretindea, voia să îl lase deconspirat de acest străin în faţa atâtor martori? Fără să fie de faţă să se apere? îşi umezi buzele uscate şi îşi alese cuvintele cu grijă.

— Probabil că nu vă cunoaşteţi. Când ţi-a auzit numele, nu

a zis nimic. Doar că aţi fost pe acelaşi vas.

— Aşa a zis? LaRoche învârtea un inel de aur pe degetul mic. Singurii pasageri pe care i-am cunoscut au fost doi bărbaţi pe nume Marchal şi Carnell.

Marchal era prietenul lui Alexander, din câte îşi amintea Laura. Şi al doilea nume îi suna cunoscut. Oare era numele de familie pe care îl găsise în interiorul tricornului? Ridică bărbia şi spuse stăpână pe ea:

— Am identificat mai multe victime, dar supravieţuitorul este domnul Lucas.

Stând pe gânduri, ochii lui LaRoche sclipeau.

— Lucas, zici? Interesant. Atunci poate că nu e bărbatul care am crezut. Iar Marchal?

— Din păcate, l-am înmormântat în cimitirul bisericii.

— Ah, ce păcat. Şi cum e acest domn Lucas? Şi-a revenit după… nenorocirea noastră?

— Destul de mult, mulţumită doctorului Kent.

— Atunci ar trebui să îi fac o vizită şi să mă prezint… cum se cuvine.

— Nu încă, *monsieur*, îl îmbie domniţa Roskilly. Trebuie să te recuperezi mai bine. Ai trecut prin chinuri. Doctorul ţi-a prescris odihnă şi hrană bună. Nu-i aşa, Perry?

Plimbându-şi privirea de la el la Laura şi apoi la pacient şi surprinzând aluzia, Perry răspunse:

— Da, întocmai. E prea devreme pentru plimbări prin parohie. LaRoche urmărea schimbul de vorbe cu nasul pe sus, zâmbind când se uita la Kayna.

— *D'acord*. Nu mă grăbesc să îmi las încântătoarea gazdă şi locul ăsta încântător în care m-aţi găzduit. Se întoarse la Laura. Dar ne vom face timp şi pentru asta, stai fără griji.

— Vă puteţi întâlni peste două zile, chiar aici, spuse domniţa Roskilly şi ridică privirea spre Laura. Domnul Lucas vine la bal, nu-i aşa? Sper că l-ai invitat. Avem nevoie de mulţi bărbaţi acolo, altfel vom duce lipsă de parteneri de dans.

— Nu cred că domnul Lucas va putea dansa curând, cu

rănile pe care le are, îi răspunse Laura.

Având în vedere că participase la eforturile de recuperare a mărfii de pe vas, asta era o scuză slabă, dar nu voia să divulge motivul adevărat pentru care Alexander putea să nu fie interesat să participe.

— Spune-i să vină oricum, menţiona Kayna. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Dar tu, *monsieur*? Poţi dansa?

— *Bien sur*, zâmbi LaRoche. Alţii pot să se scuze ca nişte papă-lapte, dar eu nu aş rata pentru nimic în lume un dans cu nişte aşa… *belles femmes*.

Domniţa Roskilly îi zâmbi francezului.

— Am să mă asigur de asta.

LaRoche se uită în ochii ei cu privirea satisfăcută a unui motan care prinsese un şoricel în ghearele sale.

— Organizăm un bal, ca să strângem fonduri să dezgropăm biserica St. Enodoc şi să o restaurăm, îi explică Kayna.

— Am o rochie nouă pentru această ocazie, spuse Eseld. Cu sclipire în privire, domniţa Roskilly adăugă:

— Acum pricep de ce domnul Bray nu mai are bani de renovări. Eseld roşi. Domniţa Roskilly îi atinse braţul.

— Te tachinam doar, dragă. Şi eu am o rochie nouă. Laura nu avea o rochie nouă, dar spuse cu sinceritate:

— Sunt convinsă că unchiul e foarte recunoscător. De când s-a mutat aici, se străduieşte să facă să avanseze lucrările.

— Ne bucurăm că putem fi de folos. Ochii albaştri ai lui LaRoche sclipiră.

— Ce intenţie nobilă! Abia aştept să contribui şi eu.

În drum spre casă, Laura decise că nu îi plăcea François LaRoche şi că nu îi inspira încredere. Ştia că nu îl apreciază obiectiv şi că se află deja de partea lui Alexander. Chiar şi aşa, LaRoche nu i-ar fi plăcut nici dacă nu ar fi ştiut ce caracter are.

I se părea arogant şi obraznic. Acest om avea ceva alunecos… şi înşelător.

Când se întoarse la Fern Haven, le mulţimi fraţilor Kent pentru că le însoţiseră şi se duse să îl caute pe domnul Lucas, ştiind că ardea de nerăbdare să îi povestească despre vizită.

Îl găsi în salon, citind în ziar ştirile de pe front.

Când intră, el îşi ridică privirea.

— Cum a fost?

Laura îi povesti cum a scăpat LaRoche şi cum l-a îngrijit familia Roskilly.

— Perry l-a întrebat dacă te cunoaşte. Iar LaRoche a spus că singurii pasageri pe care îi cunoaşte sunt Marchal şi Carnell.

În timp ce pronunţa numele, se uită la faţa lui, dar nu putu citi nimic în privirea lui. Fiindcă nu zise nimic, ea adăugă:

— Mi-am amintit că pe prietenul tău îl cheamă Marchal, dar i-am spus că pe tine te cheamă Lucas.

El încuviinţă dezinteresat. Ea nu îl slăbea din ochi.

— Ai putea să îmi explici de ce acest bărbat al cărui nume îl cunoşti şi cu care ai împărţit cabina nu ştie că există un domn Lucas?

— Nu… pot să îţi spun.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Cum am mai zis, îţi voi spune tot când voi fi convins că pot avea încredere în tine.

— Şi eu cum pot avea încredere în *tine*?

Îşi aminti de iniţialele „O.T.”, pe care le văzuse pe hainele prietenului său. Hainele care aparţineau armatei aveau marca asta… Erau făcute pentru deţinuţii de război.

— De unde să ştiu că nu tu eşti cel periculos? Laura îi citi durerea pe faţă.

— Chiar crezi asta?

Oare? Laura căzu pe gânduri. Poate că nu era cine pretindea, dar nu credea că e periculos. Cel puţin… spera.

Laura decise să lase la o parte numele pentru moment.

— A întrebat dacă ţi-ai revenit.

— Câtă bunătate! murmură Alexander pe un ton dur.

— A zis că va veni în vizită să se prezinte. Perry şi domniţa Roskilly au insistat să aştepte până când se va recupera total, deşi mie mi s-a părut în formă.

Laura nu prea voia să amintească de bal, dar se nevoi.

— Între timp, domniţa Roskilly te-a învitat la balul de caritate pe care părinţii ei îl organizează ca să strângă bani pentru

St. Enodoc. I-am spus că s-ar putea să nu te simţi în stare să participi.

— Din cauza gleznei sau a lui LaRoche?

— Nu eram sigură că rănile te vor lăsa să dansezi, îi răspunse Laura. Deşi domniţa Roskilly e foarte dornică să participi oricum. Dar nu voi insista dacă nu vrei să mergi.

— Va fi şi la LaRoche prezent?

— Da, a promis să danseze cu toate *belles femmes*.

— Cum să nu promită! Şi să le vrăjească, fără îndoială, pe frumoasele alea.

Simţi din nou amărăciunea din glasul lui Alexander. Ce s-a întâmplat cu adevărat între cei doi bărbaţi? Bănuia că se cunoşteau dinainte de a se îmbarca pe *Kitfiwake*.

El zise încet:

— Dacă mă duc, s-ar putea să apară neplăceri nu numai pentru mine. Deşi mă voi strădui să mă comport cât mai bine.

— Înţeleg.

Cu ochii în gol, se întrebă:

— Cu ce mă voi îmbrăca? Presupun că nu ai în colecţia ta haine de seară pe mărimea mea!? Reuşi să îi zâmbească firav.

— Mă tem că nu, deşi unchiul Matthew sigur are o ţinută potrivită pe care ai putea-o împrumuta cu această ocazie.

— Mă voi gândi şi îţi voi spune mâine dimineaţă.

— Foarte bine.

După ce plecă Laura, Alexander rămase pe loc, măsurând situaţia din toate unghiurile. Nu îi plăcea ideea de a se ascunde de LaRoche de parcă i-ar fi fost frică de el. Nu îi

era. Oare i-ar dezvălui LaRoche identitatea şi de unde venea? Deşi era şi *el* implicat? Sau avea să le arate actele care îl scăpau de pedeapsă?

Dacă LaRoche îl acuza în faţa tuturor, Alexander nu avea ce să facă, trebuia să fugă. Nu putea să rişte nimic care l-ar fi împiedicat să se întoarcă acasă şi să îşi salveze fratele... dacă era posibil.

Dar mai bine îl înfrunta pe LaRoche ca un bărbat decât să se ascundă la Fem Haven ca un cocoş în colivie, care îşi aşteaptă soarta. Mai bine să se întâlnească într-un loc public, unde

LaRoche era nevoit să se comporte civilizat şi să îşi înfrâneze limba, dacă nu voia să fie arestat şi el. Poate că asta îl va face să fie mai reţinut, deşi François nu gândea niciodată înainte să deschidă gura.

Oricum ar fi fost, Alexander decise că va merge.

Îşi va ruga fostul prieten să evite o scenă care le-ar face de râs pe gazdele lui generoase şi care i-ar pune în pericol pe amândoi. Dar nu avea nicio garanţie că François îl va asculta.

Alex împături ziarul pe care îl citise şi se lăsă purtat în trecut.

El, Alan şi François erau copii în timpul revoluţiei. Cum ostilităţile faţă de clasele de sus escaladaseră, François începuse să le poarte pică lui Alexander şi familiei lui mai înstărite. Pe măsură ce creşteau, petreceau din ce în ce mai puţin timp împreună, în timpul Tratatului de la Amiens, Alexander studiase la Cambridge timp de două semestre, apoi se întorsese acasă şi se înrolase. Între timp, François se alăturase unei bande de contrarevoluţionari care luptau împotriva noului regim. Mulţi dintre acei bărbaţi şi-au pierdut viaţa.

Alan îl admirase mereu pe François, care avea încredere şi curaj şi care era fermecător. După ce Alexander a plecat pe mare, Alan a călcat pe urmele lui LaRoche.

Alex îşi amintea cu regret seara în care l-a văzut ultima

oară pe Alan. Când a venit acasă în permisie şi a aflat de activităţile clandestine ale lui Alan – asocierea cu contrarevoluţionarii monarhişti, parţial finanţaţi de guvernul britanic, Alex a simţit că inima i se sfâşie şi s-a umplut de nervi.

Într-o noapte a auzit ceva şi a coborât să vadă despre ce e vorba, cu sabia scoasă din teacă şi gata să se apere de vreun intrus. Dar, în holul întunecat, stătea fratele lui pe care nu îl mai văzuse de mai bine de un an. Alan avea părul lung şi hainele neîngrijite: încălţări cu crampoane, ghetre de piele până la genunchi şi o pălărie cu boruri largi. Era numai piele şi os, obosit, arăta ca un ţăran sau cel mult ca un insurgent breton.

Pentru o clipă, Alexander l-a urmărit cum căuta în cutia de poştă monedele pe care le ţineau acolo pentru mesagerii care veneau la uşă. Apoi i-a zis sec:

— Ai venit să furi de la ai tăi? Alan s-a întors şi s-a zgâit la el.

— Trebuie să cumpăr mâncare pentru oamenii noştri. Unii sunt grav răniţi. Se numeşte că furi când nu vrei să laşi pe cineva să moară de foame? Pe mine?

— Tot greşit e. Probabil că LaRoche te-a pus să faci asta.

— El nu are nicio legătură. Nu… mai are.

Atunci a apărut tatăl lor din odăile slujitorilor, cu un sac de mere într-o mână şi unul de cartofi în alta. Alexander a fost indignat.

— Tu îl ajuţi? Ştiind care e pedeapsa? Alan îl privea cu mânie.

— Ai fi în stare să îţi pârăşti propriul tată? Sânge din sângele tău?

— Tu îţi pui în pericol familia venind aici! i-a strigat Alex şi s-a întors spre tatăl său. Nu ştii că dacă îi ajuţi pe aceşti tâlhari nu faci decât să prelungeşti vărsarea de sânge?

El îi făcu semn lui Alan.

— Au ajuns o bandă de vandali, hoţi şi ucigaşi. Nu ai învăţat nimic de la Vendée? Din încercările de asasinare

eşuate? Din moartea celor ce au condus *la Chouannerie*?

— Nu am murit, a spus apăsat Alan. *La petite Chouannerie* trăieşte.

— Până când? l-a întrebat Alexander. Până când vei muri şi tu? Alan dădu din cap că nu.

— Monarhiştii vor învinge. Dar sunt de acord că vechile metode nu mai sunt eficiente. De aceea, mă gândesc la o cale nouă.

Faţa tatălui lui a împietrit de frică.

— Ce cale?

— Nu pot să vă spun.

— Fiindcă ţi-e ruşine? l-a provocat Alexander.

— Fiindcă fratele meu mă va spune uzurpatorilor sau acoliţilor lor.

— Alan, în ce te-ai băgat? l-a întrebat tatăl lor din nou. Alexander simţise cum îl roade stomacul de grijă. Auzise zvonuri despre localnici care îi ajutau pe *les rosbifs*.

— Spune-mi că nu îi ajuţi pe britanici.

— Nu îi ajut. Dar de când e ţara noastră mamă duşmanul? Enervat de justificarea lui, Alexander a strigat:

— Alan!

Fratele lui a ridicat mâna.

— N-aş face nimic împotriva ei. Nimic împotriva conştiinţei mele. Asta ar trebui să fie suficient pentru tine.

— Nu e. Pari hotărât să te distrugi şi să îţi distrugi şi familia. Şi cum rămâne cu Leonie? Ea ce spune despre toate astea?

Cu ochii roşii de furie, Alan l-a luat pe Alex de rever.

— Să nu o amesteci în treaba asta. Ai avut şansa ta cu ea şi ai dat-o în bară. Nu ai niciun drept să spui nimic despre ea, despre noi. S-a dus.

— Alan, dă-i drumul, l-a implorat tatăl lui. E fratele tău. Te iubeşte şi îţi duce grija. Amândoi suntem îngrijoraţi din cauza ta.

Alan a râs batjocoritor, dar i-a dat drumul.

— Ha! El a ales de partea cui e şi eu la fel. Nu mă iubeşte.

Dacă ar fi aşa, m-ar susţine.

Alexander dădu din cap.

— Nu asta înseamnă iubirea. Nu e oarbă în faţa greşelilor şi nici nu trebuie să accepte nelegiuirea celor dragi.

— Nici eu nu accept nelegiuirea ta, i-a retezat-o Alan. Te duci să cucereşti pământ străin când fraţii noştri varsă sânge şi mor sfâşiindu-se unii pe alţii?

— Ai uitat cât de rău a fost sub monarhia pe care visezi să o aduci înapoi. Erai prea mic. Amândoi eram. Nobilii trăiau în lux, iar plebea murea de foame.

— Şi regimul ăsta e mai bun? îi execută pe toţi cei care vorbesc împotriva lui, care se opun înrolării şi tiraniei?

— Copiii mei, vă rog, i-a implorat tată lor. Nu vă certaţi. Alexander trebuie să se întoarcă la oaste curând, iar…

— Iar eu trebuie să mă întorc la oamenii mei înainte ca fratele meu să pună să fiu arestat sau să mă împuşte cu mâna lui.

— Nu te-aş împuşca.

— Ah, câtă generozitate! Alan s-a întors spre tatăl lor. *Alors*. *Dernier adieu*, *mon pere*. Nu te voi mai deranja niciodată.

— Nu spune asta, l-a îndemnat tatăl său, îndesându-i sacii cu mâncare în braţe. Eşti oricând bine venit, Alan. Eşti la tine acasă.

— Nu mai sunt.

Fratele lui a ieşit ca vântul. Când uşa s-a trântit în urma lui, tatăl lor s-a întors la Alex.

— Trebuia să îl provoci? Acum s-ar putea să nu îl mai văd niciodată.

— Din cauza lui s-a ajuns aici.

— Ce uşor ţi-e ţie să îl judeci! Eşti chiar aşa de sigur că ai dreptate? Că împăratul e drept şi că se gândeşte numai la binele ţării? Sau eşti şi tu orbit de ambiţie şi de dorinţă de putere?

Alex a rămas fără suflare, şocat şi rănit de parcă tatăl său îl lovise.

— Nu tu m-ai îndemnat să mă înrolez?

— Dacă aş fi ştiut unde se va ajunge, că patria mea va fi făcută fărâme, că fiii mei vor sări unul la gâtul celuilalt...

Dădu din cap, apoi adăugă:

— Mi-aş fi pus lacăt la gură.

În timp ce amintirea acelei seri se şterse, Alexander oftă. Crezuse că loialitatea fratelui său faţă de monarhişti era greşită, dar totuşi dezinteresată. Însă François îşi era loial numai sieşi, grupului sau părţii de unde avea cele mai multe beneficii.

Alexander îi promisese Laurei un comportament ireproşabil.

Dar trebuia să ţină garda sus.

Trăiască trandafirul! Cântec popular francez

Că-i – (*un*

U

nehiul Matthew îi împrumută lui Alex nişte haine de seară, iar Laura îi aduse o căciulă de blană din colecţia ei, pe care o periase până când arătase ca nouă.

Îşi propusese să poarte cea mai bună rochie pe care o avea. Era albă, simplă, cu puţină broderie pe piept, dar doamna Bray nu fusese de acord.

— Zău acum, nu poţi arăta ca o orfană neglijată. Împrumută o rochie de la Eseld. Sau de la mine.

Rochiile lui Eseld îi erau prea scurte, iar ale doamnei Bray, prea mari. Laura răspunse:

— Nu are nimic. Nu mă deranjează. La urma urmei, e un eveniment caritabil.

Eseld lăsă capul într-o parte.

— De fapt, dacă ai purta juponul mamei cu volane în poale, pe sub rochia mea din mătase verde şi ai adăuga o panglică albă în talie şi mănuşi albe, ai arăta fermecător.

Laura fu de acord măcar să încerce combinaţia.

Eseld avea dreptate. Poate că fata se purta copilăreşte uneori, dar avea gusturi când era vorba de modă. Îi făcuse şi părul Laurei şi îi adăugase nişte perle şi o floricică din

mătase verde.

— Perfect. Chiar eşti frumoasă, Laura.

Complimentul sincer îi făcuse plăcere mai mult decât orice flatare din partea lui Treeve.

— Mulţumesc, Eseld.

Domnii aşteptau jos. Domnul Lucas ridică privirea când o văzu coborând scările. Privirea i se înmuie, ochii îi străluceau. Deschisese gura uşor. Îi întărea laudele lui Eseld prin toţi porii.

Unchiul Matthew se uită la el. Alexander nu spuse nimic, aşa că unchiul adăugă:

— Eşti foarte încântătoare, fata mea.

— Mulţumesc! Mulţumită lui Eseld. Îi strânse mâna cu căldură.

— Mai degrabă datorită frumuseţii tale.

Ajunşi la casa minunată a familiei Roskilly, valetul le ajută pe doamne să coboare, iar grăjdarul luă trăsura şi caii în primire, în holul de la intrare, un epitrop stătea la o masă şi încasa costul biletului şi donaţiile. Unchiul Matthew plăti partea ce le revenea, iar Laura donă două guinee pe care le câştigase din ultimele vânzări din colecţia ei. Apoi, o luară după mulţimea care intra în salon. La eveniment participau atât mica nobilime, cât şi negustori, jandarmii şi câţiva soldaţi din Devon, care erau staţionaţi în Cornwall pentru a ajuta agenţii fiscali să lupte împotriva traficanţilor.

Laura se uită prin cameră şi îl văzu pe François LaRoche. Lângă ea, Alexander înţepenise, clar văzându-l peste capetele oaspeţilor adunaţi.

— Scuză-mă o clipă.

Alexander îşi făcu loc prin mulţime către individ, ridicând mâinile de parcă s-ar fi predat sau ar fi pledat pentru ceva. Laura îl urmă încet, auzind o parte din discuţie.

— Hai să evităm o scenă neplăcută de dragul doamnelor şi a bisericii, bine?

LaRoche nu era convins, iar ochii îi sclipeau.

— De dragul doamnelor, poate. De biserică nu îmi pasă

câtuşi de puţin. Sau de tine.

— Accept.

Domniţa Roskilly veni şi îl luă pe LaRoche de braţ.

— Haide, *monsieur*. Trebuie să ne ocupăm locurile.

O lăsă să îl conducă, iar Alexander se întoarse şi se aşeză lângă Laura, cu privirea încă precaută.

Seara începu cu un concert. La eveniment, familia Roskilly invitase o cântăreaţă, care ţinea de obicei spectacole la Bath şi la Exeter.

Cânta frumos. În prima jumătate a repertoriului, pregătise câteva cântece în engleză şi unul în italiană.

Între timp, François se apropie de solistă, afişându-şi zâmbetul cuceritor şi îi puse o întrebare. Ea încuviinţă din cap, iar el duse mâna la inimă şi făcu o reverenţă în semn de recunoştinţă. Laura se întreba ce îi spusese. Se îndoia că flirtase cu cântăreaţa. Era, probabil, cu zece ani mai mare decât el, dar nu era sigură.

Cântăreaţa se întoarse în mijlocul încăperii şi îşi continuă reprezentaţia, spunând:

— Am primit o cerere specială. În mijlocul nostru e cineva din Franţa, după cum probabil ştiţi. Sper ca pentru câteva minute să uitaţi de război şi să vă bucuraţi de un cântec popular francez: „Vive La Rose”.

Şi începu să cânte:

Mon ami me délaisse

O gué, *vive la rose le ne sais pas pourquoi*…

Laura învăţase franceză la şcoală şi puţin şi de una singură ulterior. Recunoştea multe cuvinte, dar nu reuşea să înţeleagă ideea cântecului.

În rândul din faţa ei, domniţa Roskilly se aplecă spre *monsieur* LaRoche şi îl întrebă încet:

— Ce zice?

— E un cântec despre, cum spuneţi voi, dragoste nereciprocă?

— Dragoste neîmpărtăşită?

— *C’est ça*.

LaRoche îi traducea încet ce spunea cântecul:

„Prietenul meu mă părăseşte. Nu ştiu de ce.

Se duce la alta, care e mai bogată decât mine.

Se spune şi că e mai frumoasă. Nu pot să neg. Trăiască trandafirul! Se spune că e bolnavă. Poate că va muri.

Dacă aşa va fi… la mine va reveni. Dar eu nu îl mai vreau. Trăiască trandafirul!”

— Nu e un cântec vesel, observă domniţa Roskilly. De ce ai rugat-o să îl cânte?

— M-am gândit că îi va plăcea domnului Lucas. Domniţa Roskilly se uită spre el.

— Nu prea mi se pare.

Laura întoarse privirea spre el, surprinsă să vadă lacrimi în ochii lui Alexander şi dinţii încleştaţi. François rânji şi îşi încrucişa braţele.

— A, da.

Alexander se văzu nevoit să facă toate eforturile de care era capabil să nu sară peste scaune şi să nu îl trântească pe François la pământ. Cum îndrăznise să ceară acel cântec, ştiind că avea să îi frângă inima şi mândria? Alex ştia ce face. Încerca să îl împungă ştiind că dragostea lui pentru Enora nu fusese împărtăşită. Chiar dacă genul personajelor din versuri era invers, înţelesul era foarte clar.

Şi, ca să întoarcă cuţitul în rană încă o dată, femeia cântă:

„Se spune că e bolnavă. Poate că va muri”.

Enora murise, într-adevăr, după ce născuse copilul unui alt bărbat.

Trăiască trandafirul!

Concertul se încheie în curând, urmat de multe aplauze, la care Alexander nu luă parte.

Laura se aplecă şi îl întrebă în şoaptă:

— Eşti bine?

El se nevoi să încuviinţeze din cap nesincer.

— Cântecul acesta înseamnă ceva pentru tine? *Monsieur* LaRoche a spus că l-a ales pentru tine.

— LaRoche încearcă să mă momească.

Se întoarse spre ea, iar inima lui rece şi amară se topi în timp ce se uita în ochii domniţei Callaway.

— Dar am promis că mă voi comporta ireproşabil, îţi aminteşti? Reuşi să îi zâmbească firav. O, cât de mult îl costa asta!

— Te comporţi perfect, ceea ce apreciez. Îi atinse braţul. Şi domniţa Roskilly ar aprecia, dacă ar şti.

Savura atingerea caldă a mâinii ei. Pentru prea puţin timp.

— Dacă tu eşti mulţumită, pentru mine e suficient.

Slujitorii dădură scaunele la o parte şi strânseră covorul pentru cei care voiau să danseze. Un muzician angajat se aşeză la pian şi îşi aranja partiturile. Între timp, Treeve veni spre ei şi se aşeză lângă Laura, întrebând-o dacă i-a plăcut muzica şi dacă fusese pe gustul ei. Îl asigură că da.

Nerăbdătoare, domniţa Roskilly se aşeză în mijlocul încăperii şi ceru un dans popular. Gândindu-se la François LaRoche, Laura gândi: *într-adevăr*, *i se potriveşte*.

Se uită de jur-împrejur, dar nu îl văzu pe francez pe nicăieri. Şi domniţa Roskilly părea să-l caute în van cu privirea. Laura se întreba unde dispăruse, el care se lăudase că nu va rata nicio şansă să danseze cu toate *belles femmes*. Unde era?

Stânjenită, domniţa se întoarse către Treeve. Văzând că vorbea cu Laura, îl rugă pe Perry să danseze cu ea.

Perry încuviinţă, din politeţe, deşi era clar că îl incomodau atâtea priviri aţintite asupra lor. El şi Kayna stăteau unul în faţa celuilalt înaintea tuturor, în timp ce alte cupluri li se alăturară, formând grupuri de câte şase.

Treeve, împins de la spate de doamna Bray, o invită pe Eseld la dans. Eseld roşi, străduindu-se să nu arate cât de încântată era, deşi era foarte evident. Chiar şi unchiul Matthew li se alătură, invitând-o pe soţia lui la dans. Doamna Bray acceptă zâmbindu-i copilăreşte.

Laura stătea singură, stânjenită. Alexander se desprinse de perete, făcu un pas în faţă şi se înclină.

— Îmi acorzi acest dans?

— Dacă te simţi în stare.

— Aş îndura mult mai mult decât o durere de gleznă ca să dansez cu tine, domniţă Callaway.

Muzicianul cântă introducerea şi dansul începu. Primul domn o învârti pe cea de-a doua doamnă cu o mână, iar apoi partenerul ei cu cealaltă. Apoi, prima doamnă făcu aceeaşi mişcare.

După aceea, Perry şi domniţa Roskilly se luară de mâini şi dansară în linie şi înapoi, aşezându-se pe locul al doilea.

Cuplurile dansară de patru ori pe stânga şi de patru ori pe dreapta, în cerc, apoi repetară mişcările din noile poziţii.

Perry dansa metodic şi încordat, concentrându-se clar la fiecare pas. Treeve dansa fără nici cel mai mic efort, zâmbindu-i Laurei ori de câte ori îi surprindea privirea.

Şi doamna Bray se mişca graţios. Laurei nu îi era greu să îşi imagineze ce tânără mlădioasă fusese cândva.

Alexander reuşi să ţină pasul mai bine decât se aşteptase Laura. Surprinzător, glezna nu părea să îi pună probleme mari.

În cele din urmă, François LaRoche îşi făcu apariţia de pe unde fusese şi se aşeză pe margine, privind dansatorii, cu braţele încrucişate, rânjind la prestaţia imperfectă a lui Alexander. Laura abia dacă-l observă. Pentru ea, Alexander dansa foarte bine, pas cu pas, mână în mână. Nu ar fi preferat să danseze cu nimeni altcineva, cu sau fără secrete.

Alex se bucura să îi simtă mâinile mici ale domniţei Callaway în mâinile sale şi căldura zâmbetului ei în timp ce dansau în rând, înainte şi înapoi. Se uita la chipul ei frumos şi în ochii ei căprui, strălucitori, savurându-i apropierea. Privind-o, atingând-o, vorbindu-i, era fermecat şi fericit, zilele întunecate ale trădării şi războiului părându-i-se atât de îndepărtate. Deja era îngrozit că trebuia să plece.

După ce se termină dansul, o duse pe Laura la masa cu băuturi ca să se răcorească. François li se alătură, cerându-i scuze domniţei Roskilly pentru că ratase dansul promis.

François îşi bău punciul ridicând degetul mic. Lumina lumânării bătea în inelul de aur pe care îl purta. Văzându-l, Alexander simţi că fierbe de mânie.

Când François lăsă paharul din mână, domniţa Roskilly îi luă mâna şi i-o ridică, studiindu-i inelul.

— E blazonul familiei tale? întrebă ea.

— A, ai observat inelul. Mă flatezi. Speram să îl vadă cineva. Ridică dosul palmei spre Alex, fluturându-şi degetele. Alexander strânse din dinţi.

— Este blazonul unei vechi familii din Franţa, spuse François. A fost al unui prieten, *capitaine* Carnell. Bănuiesc, domnule Lucas, că nu cunoşti această familie? Nu, aşa mă gândeam şi eu. Inelul unui căpitan din marina Franţei n-ar avea de ce să te intereseze. Oftă melodramatic. Din păcate, familia Carnell e pe cale de dispariţie. Linia lor se stinge.

Domniţa Roskilly plesni a milă.

— De ce?

— Tatăl vârstnic e bolnav, iar cei doi fii sunt în pericol de moarte.

— O, nu, spuse Eseld, făcând ochii mari. Din cauza războiului?

— Posibil.

Alex strângea din pumni, încordat tot. Îl mânca să se întoarcă, să îi tragă un pumn hoţului de François şi să îl demaşte în faţa celorlalţi. Dar, revendicarea inelului i-ar fi dezvăluit identitatea în faţa tuturor, inclusiv a soldaţilor. François ştia prea bine. Tocmai de aceea îl batjocorea cu atâta aroganţă.

O, ce i-ar fi smuls inelul de pe degetul lui LaRoche…

Ce i-ar fi şters rânjetul de pe faţă…

Calm, îşi spunea, străduindu-se cu toate puterile să se abţină. Nu era nici locul, nici momentul. Dar curând, îşi va lua inelul şi numele înapoi şi va face orice ca să îşi salveze fratele. Pe Enora, în schimb, o pierduse pentru totdeauna.

După petrecere, se întoarseră la Fern Haven şi îşi urară noapte bună. Domniţa Callaway şi verişoara ei urcară

fiecare în dormitorul ei, iar domnul şi doamna Bray se retraseră în salon ca să discute despre eveniment, pe lângă un pahar de vin. Dar Alexander era prea agitat ca să doarmă sau să discute despre mărunţişuri.

Având permisiunea să împrumute calul vicarului, o luă spre hanul Fourways, frecventat de traficanţi, conform spuselor lui Jago. Pe drum, se gândi la François şi trecutul îi captă toată atenţia.

Alan nu fusese singurul admirator tânăr al lui François LaRoche. Şi femeile tinere picaseră în mreaja lui. Enora Le Gali fusese una dintre ele. Enora era din cale-afară de frumoasă şi o ştia prea bine. Senzuală şi uşuratică, ar fi putut pune mâna pe orice bărbat pe care şi-l dorea, iar ea îl voia pe François. Cu toate astea, Alexander s-a lăsat vrăjit de ea. O admira în secret, de la distanţă, ştiind că ea îl voia pe François dintre toţi şi că nu avea şanse prea multe.

Singura femeie pentru care mai avusese sentimente romantice era Leonie. Crescuseră împreună. Familiile lor închiriaseră case vecine în vacanţele de la malul mării. Şi Leonie era frumoasă. Nu avea atracţia senzuală a Enorei, ci eleganţa unei doamne. Totuşi, nu îi era greu să îşi exprime dezamăgirea când el sau Alan o tachinau exagerat.

Crescând, Leonie s-a făcut o fată amabilă, încântătoare şi nobilă. Şi îl plăcea pe Alex. Probabil că Leonie ar fi spus da, dacă el ar fi cerut-o. Chiar se gândise să o ceară când fusese plecat cu lunile pe mare. Dar când s-a întors acasă, în permisie, lucrurile s-au schimbat.

François plecase. Nimeni nu părea să ştie unde, deşi unii bănuiau că se ascundea în Jersey cu nişte lideri rebeli înfrânţi, fugind de închisoare. Se zvonea că mergea pe ascuns în Bretania, încercând să facă planuri împotriva *uzurpatorului*, cum îi spuneau ei lui Napoleon. Dar nu venise niciodată înapoi în satul lor, ca să o vadă pe Enora.

La scurt timp după ce Alex s-a întors acasă, Enora şi-a îndreptat atenţia asupra lui, dându-i impresia că era dezamăgită de François şi de ceea ce îi oferea el. Oricare ar

fi fost motivul, se bucura de norocul lui, cum îl considera fără să gândească. Enora l-a asigurat pe Alex că nu mai era nimic între ea şi François şi că el nu avea să se mai întoarcă la ea. El a crezut-o şi a cerut-o de nevastă înainte să plece din nou în misiune. Răspunsul ei pozitiv i-a surprins pe toţi. Poate că nu era cinstit din partea lui – faţă de François şi de Léonie –, dar Alex a lăsat pasiunea lui pentru Enora să îi întunece raţiunea şi principiile.

După ce s-a logodit cu Enora, Léonie a acceptat alegerea lui şi l-a felicitat cu căldură şi demnitate. Folosindu-se de şansa aceasta, Alan a reuşit să îi atragă atenţia lui Léonie. Alexander le-a dorit din toată inima să fie fericiţi.

Dar, înainte de nuntă, Alex a simţit că lucrurile nu erau în regulă. A simţit că Enora şovăia şi se întrebase dacă nu cumva încă simţea ceva pentru François. S-a întrebat şi dacă nu cumva l-a acceptat doar pentru că familia ei o convinsese, amintindu-i că Alexander era moştenitorul averii familiei şi că viaţa ei avea să fie mult mai bună decât dacă se căsătorea cu un rebel ca François. Oricare ar fi fost motivul, Alexander şi-a dat seama că Enora se răzgândise. Dar când aducea vorba despre asta, ea îi spunea că totul e în regulă şi insista să continue planurile de nuntă.

Tatăl lui Alexander a venit la mica lor nuntă, pe care au făcut-o în grabă. La fel şi Léonie, şi Daniel – prietenul lui din *la Marine Royale*, care crescuse într-un sat apropiat, dar nu şi Alan.

După nuntă, Léonie i-a spus:

— Îmi pare rău, Alexander. Credeam că va veni. El i-a strâns mâna.

— E în regulă. Mă bucur că ai venit tu. Îţi mulţumesc.

Alex i-a zâmbit vitejeşte, dar tot curajul i s-a risipit la ieşirea din biserică.

Enora fu reţinută înăuntru de numeroasele mătuşi care au oprit-o ca să o sărute, prin urmare Alexander a ieşit singur.

Acolo a dat de François, care stătea cu faţa în palme, plângând.

Alexander a simţit un gol în stomac. Copleşit de un val de vinovăţie, abia mai putea să respire. S-a întors instant în timp, în ziua în care a murit *monsieur* LaRoche. Bărbatul de douăzeci şi ceva din faţa lui era acelaşi băieţel. Rănit, singur şi îndurerat.

— Fanch, eu…

François a ridicat privirea, ştergându-şi lacrimile într-o explozie de furie. Chiar şi aşa, Alexander a încercat să se apropie de el. I-a pus mâna pe umăr din tovărăşie, ca să îl mângâie, aşa cum a făcut-o şi cu mult timp în urmă.

François i-a împins-o înapoi.

— Prietenii împart totul, aşa e?

Neştiind ce să zică, Alexander i-a vorbit cu un nod în gât:

— Ai plecat. Am crezut că nu te mai întorci.

— Şi nu ai irosit nicio clipă să iei ce-mi aparţine. De ce aş fi surprins? Slujitorii uzurpatorului nu au remuşcări când iau dragostea altuia.

Alexander era împietrit de remuşcări, ştiind că şi-a rănit îngrozitor vechiul prieten.

Atunci a ieşit şi Enora, cu voalul de dantelă pe cap. Zâmbetul ei luminos i-a pierit la vederea bărbatului din buza scărilor.

— François… a murmurat ea, cu faţa palidă, ochii mari, negri şi… pustii.

— *Bonjour*, Madame Carnell. A scuipat numele de familie printre dinţi de parcă ar fi fost carne stricată. Buzele îi erau pline de dezgust.

Ochii ei negri s-au umplut de lacrimi.

— M-ai lăsat fără să spui nimic. Fără să îmi promiţi nimic. I-ai iubit pe şuani mai mult decât pe mine.

Văzându-i lacrimile, trupul tremurând, François a schimbat tactica, ridicându-şi bărbia şi prefăcându-se indiferent.

— Nu iubesc pe nimeni, decât pe mine. Vă doresc *botine chance*. Veţi avea nevoie.

S-a întors şi a plecat.

În inima lui, Alexander i-a urat prietenului său un rămas-

bun plin de regrete. *Ma digarez*, *breur kozh*.

Lângă el, Enora l-a urmărit îndepărtându-se, tânjind cu privirea nu după mirele ei, ci după bărbatul iubit.

Ajuns la St. Minver, Alex lăsă calul la grajd şi merse pe jos la hanul Fourways. Acolo comandă o halbă, cu banii lui preţioşi, sperând că aşa îi va dezlega limba cârciumarului.

— Altceva, prietene? îl întrebă bărbatul cu şorţ, în timp ce ştergea tejgheaua.

— De fapt, caut o navă cu care să trec Canalul.

Bărbatul opri cârpa pe tejghea, ridică privirea spre el, aerul prietenos evaporându-se brusc şi mijind ochii.

— Da’ cine eşti? Nu te-am mai văzut pe-aci.

— Un supravieţuitor de pe *Kittiwake*.

— Aha! Şi de ce crezi că ar străbate cineva de pe-aci atâta apă? Pe la noi e plin de pescari, constructori de vase şi fermieri. Nimeni nu pleacă atât de departe de casă.

Adevărat sau nu, Alexander ştia că n-avea sens să îl contrazică.

— Înţeleg. Mulţumesc, oricum!

Îşi ascunse dezamăgirea după o gură de bere.

Scrutând cârciuma, îl văzu pe Treeve Kent stând la masă cu trei bărbaţi dubioşi. Bănuia că erau marinari, după barbă, pălăriile largi sau basmale, limbajul picant şi mirosul şi mai picant. Unul dintre ei era tatăl slujnicei, domnul Dyer, pe care îl cunoscuse la petrecerea coniţei Chegwin. Cu ochii în hartă, bărbaţii nu îl văzură.

Treeve Kent nu se încadra deloc în peisaj, încă îmbrăcat în hainele de gală: haină făcută la comandă, vestă cu model şi cravată, îşi azvârlise tricornul pe pervazul ferestrei din spatele lui. Chiar şi aşa, tânărul părea în largul lui printre marinari. Le mai făcu cinste cu încă un rând de băutură.

Alex decise să îl cunoască mai bine pe Treeve Kent cu prima ocazie.

Secole de-a rândul, *marinarii de la bordul navelor scufundate au sigilat în sticle goale mesaje şi bilete pentru cei dragi şi le-au aruncat peste bord*, *în speranţa vană că*

într-o zi, *undeva*, *în lumea largă*, *cineva le va găsi*. Caroline Rochford, *Cântece şi poveşti uitate*, *de pe mare adunate*

L

aura se trezi mai târziu pentru a se odihni după noaptea petrecută la bal. Dar după-masă se duse la familia Penberthy din Porthilly ca să vadă cum se mai simţeau copiii bolnavi. Perry le duse pe ea şi pe miss Chegwin cu trăsura familiei. La faţa locului, pricepură că toţi cei cinci copii erau bolnavi. Laura se bucura că îl rugase pe Perry să le însoţească – copiii suferinzi şi mama lor îngrijorată aveau nevoie de tot ajutorul pe care îl puteau primi. De vreme ce soţii Penberthy nu îşi permiteau să meargă la droghistul din Padstow de unde să îşi ia prafuri de febră, Perry le spuse să bea apă caldă cu miere. Laura spera să îşi facă efectul.

Întorcându-se la Fem Haven o oră mai târziu, Laura îşi dădu paltonul jos şi îl căută pe Alex. Nu era în camera lui – da, începuse să considere odaia de oaspeţi ca fiind a *lui* –, dar nici în salon.

Ce ciudat! Avu o presimţire. Oare plecase pentru a evita o altă confruntare cu François LaRoche sau din alt motiv… mai rău? Nu prea vedea cum ar ajunge prea departe cu trei guinee şi plata pe câteva zile.

Un gând îngrijorător o zgudui. Fusese oare atras de colecţia ei de „comori” pe care i le arătase? Se gândise la altă modalitate de câştig rapid?

Se duse grăbită la sertarul mesei de scris şi îl deschise. Răsuflă uşurată. Cheia era tot acolo.

Atunci unde era? În grădină sau cu Jago la Casa Brea, poate? Se uită pe fereastră, apoi traversă holul şi se uită de pe fereastra lui Eseld. De acolo, văzu spatele unui bărbat dispărând pe aleea care ducea la pivniţa abandonată. Simţi că i se face un nod în stomac. De ce ar urca cineva acolo, dacă nu?

Laura îşi puse din nou haina şi boneta, luă un felinar şi ieşi să vadă ce se întâmpla. Urcă aleea de prundiş vechi, cu

privirea la uşa pivniţei. Apropiindu-se, inima începu să îi bubuie.

Uşa era întredeschisă, lacătul desfăcut. Oare cineva îl deschisese sau îl spărsese? Alexander?

Înghiţind în sec, o cuprinse un sentiment de trădare, care o sufoca.

Înaintând ca un robot, Laura spera să se înşele şi îşi dorea să dea de altcineva înăuntru, chiar şi de un străin. Oricât de înfricoşătoare ar fi fost această perspectivă, nu ar fi durut la fel de rău ca trădarea.

Strecurându-se înăuntru, coborî scările în vârful picioarelor. Ştia că e aproape o nebunie să se arunce în calea răului, dar indignarea îndreptăţită îi purta paşii.

Iată-l într-o baie de lumină – în pivniţa ei – cu mâinile pline. Simţi că i se face rău din stomac, dar ridică bărbia şi zise vioi:

— Ce cauţi aici?

Bărbatul se întoarse. Nu era Alexander, cum se temuse, ci Tom Parsons. O trecu un val de uşurare, urmat imediat de unul de spaimă.

— Mă uit să văd ce-ai strâns. Ţi-am spus că-s cu ochii pe tine, fetiţe văd că ai găsit câte ceva.

— Cum ai intrat aici? Mi-ai spart lacătul?

— Nu, e cât de poate de întreg, adică nu prea. Cre’ că l-ai luat de la magazinu’ din Trebetherick?

Aşa făcuse, dar nu zise nimic. Se uită în jur, făcând repede inventarul colecţiei. Cel mai de preţ obiect, broşa cu salamandră, era la locul ei. Se băgă între Parsons şi raftul pe care era broşa. Apoi se uită cu mai multă atenţie la obiectele din mâna lui. Într-una ţinea un pumn de monede spaniole, iar în cealaltă, o ploscă de argint.

Arătând înspre ele, zise:

— Alea sunt ale mele. Parsons rânji.

— Oare? Mi-nchipui că agentul ducatului sau vameşii ar avea câte ceva de spus despre asta.

— Nu sunt bunuri impozitabile.

— Da’ monedele?

— Sunt ducaţi vechi. Nu mai au valoare de plată, din câte ştiu eu.

— Pot fi topiţi pentru argint. E păcat să îi laşi să zacă aici.

— Eu i-am găsit.

— Iar acum, am dat peste ei. Făcu un pas amenințător spre ea.

Pe lespezile de piatră din spatele ei se auzi scârţâitul unor bocanci. Laura se întoarse brusc.

În capătul scărilor era Alexander. Ochii îngrijoraţi cu care o privea se mutară spre bărbatul care stătea lângă ea.

— Bună ziua, domniţă Callaway. Îi arăţi domnului Parsons colecţia ta?

Parsons rânji.

— Cam aşa ceva. Făcu un pas spre Alexander.

— Am văzut ce am vrut, acum o să plec.

Privirea lui Alexander căzu pe argintul din mâna bărbatului, care sclipea în lumina felinarului.

— Dă-i domniţei lucrurile înapoi.

— Nu te băga, omule. Nu te priveşte.

— De fapt, mă priveşte.

Alex îi smulse plosca din mâna lui Parsons. Parsons înjură şi sări să îl ia la pumni.

— Opriţi-vă! strigă Laura, băgându-se între ei. Domnule Parsons, dacă vrei monedele alea cu tot dinadinsul, ia-le şi du-te. Dar nu vreau să te mai văd vreodată pe aici. Ai înţeles? Data viitoare, te dau pe mâna jandarmilor.

Parsons vârî monedele în buzunar şi aruncă o ultimă privire prin pivniţă.

— Foarte bine. E mai mult gunoi pe aici. Îşi luă felinarul şi urcă agale pe scări.

Alexander se uită încruntat în urma lui şi apoi se întoarse spre ea.

— De ce l-ai lăsat să le ia?

— Nu vreau să aibă motiv să vină înapoi. Crede că ce a rămas aici nu are nicio valoare, ceea ce e foarte bine.

Cu acest gând în minte, se hotărî să ia broşa cu salamandră cu ea acasă.

Pesemne că şi Alexander avea o părerea similară despre ploscă, fiindcă urcă scările cu ea în mână. După câteva clipe, o vârî în buzunar.

Simţea un gust amar. Gândea oare că dacă Tom Parsons putuse scăpa, de ce n-ar face şi el la fel?

— Plosca? întrebă ea subtil.

El se întoarse spre ea cu faţa plină de remuşcări.

— Ai găsit-o după naufragiul lui *Kittiwake*, nu-i aşa? Ea încuviinţă din cap.

— E a ta?

Şovăind, el răspunse vădit încurcat.

— Nu.

— Atunci ce vrei să faci cu o ploscă goală? Nu face cine ştie ce. Dacă ai nevoie de bani, eu…

— Nu e goală, cel puţin aşa sper. Îmi pare rău, dar, te rog, dă-mi voie să îţi explic.

Punând jos felinarul, ea îşi încrucişa mâinile pe piept.

— Prea bine, te ascult.

Oare era o nesăbuinţă din partea ei? Răsuflând uşurat, el începu:

— Când furtuna a început să lovească şi ne-am dat seama că nava e în pericol, François a scris o scrisoare şi a vârât-o într-o ploscă. Am încercat să i-o iau.

— De ce?

— Fiindcă m-a lăsat să cred că ceea ce a băgat acolo îl poate salva pe fratele meu. Eu şi François ne-am bătut pe ploscă, dar nava s-a înclinat, iar eu am căzut. Când a scăpat cu barca, am presupus că a luat şi plosca şi toate speranţele mele de a-mi salva fratele. Închipuie-ţi şocul şi bucuria când am văzut-o.

— Doamne mare, ai fi putut să îmi spui, în loc să încerci să o furi.

— Da, dacă mă gândesc, aşa ar fi trebuit. Dar nu eram sigur că vrei să renunţi la ea.

Ea ridică bărbia.

— Dacă plosca îi aparţine lui *monsieur* LaRoche, arunci ai furat-o. El pretinde că se află în ţara asta legal. Tu poţi spune la fel?

El deschise gura, nehotărât şi spuse:

— E… complicat. Dar dacă mă scuză în vreun fel, François a furat plosca de la un membru al echipajului.

— Şi scrisoarea?

— Nu, scrisoarea e a lui. Îndoiala o chinuia.

— Cum poate scrisoarea asta să îl salveze pe fratele tău?

— Prefer… să nu spun. Ea dădu din cap.

— Mai bine mi-ai spune tot şi ar fi bine să fie adevărul, altfel te voi da personal pe mâna jandarmilor.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Îţi voi spune tot, promit. Dar… De sus se auzi o voce.

— Laura noastră?

Era Jago şi părea îngrijorat.

— Venim, strigă Laura în sus pe scări.

Se întoarse spre Alex, întinse mâna după ploscă şi îi şopti:

— Deocamdată rămâne la mine. Ne putem uita la conţinut împreună. Apoi, voi decide dacă ţi-o dau înapoi ţie sau lui *monsieur* LaRoche.

Ochii lui Alex scânteiau. Strânse tare din buze.

— Prea bine, încuviinţă el, deşi era vădit nemulţumit. Luându-şi felinarul, Laura o luă pe scări în sus cu gândurile vraişte. Alexander o urma îndeaproape. Dacă i-ar fi dat plosca, oare s-ar fi făcut nevăzut pentru totdeauna atunci şi acolo?

Deasupra lui, uriaşul stătea la uşa pivniţei, cu sprânceana lăsată.

— Sunteţi bine? L-am văzut pe Tom Parsons ieşind de aici.

— Da, totul e în regulă, mulţumesc.

— Prea bine. Jago se uita de la unul la altul. Alex, poţi să vii o clipă la noi acasă? Am nevoie de ajutor, ca să schimb corzile instrumentului. Degetele mele sunt prea mari.

— Sigur. Alexander se întoarse spre Laura. Nu stau mult.

Mai vorbim atunci când mă întorc.

Laura încuviinţă din cap şi se întoarse la Fern Haven, intrând pe uşa din dos singură. Trecând prin bucătărie, cineva bătea la uşa din faţă, iar Laura împietri. Oare venise François LaRoche în vizită, cum promisese? Vârî plosca în buzunarul paltonului, ca să fie sigură.

Laura se uită în holul de la intrare chiar când Newlyn deschide uşa unui bărbat înalt, cu părul grizonant şi privirea pătrunzătoare.

— Domniţa Callaway? întrebă el cu un ton auster.

— Nu, domnule, răspunse Newlyn timid. Să... văd dacă e acasă. Aşteptaţi puţin aici?

— Repede, fato. Să nu ne ţii pe ghimpi. Venim de la mai bine de 50 de mile.

Bărbatul o intimida, însă nu era, din fericire, François LaRoche. Oare era vreun om al legii care îl căuta pe Alexander? Laura îşi nevoi picioarele spre uşă.

— E în regulă, Newlyn. Sunt aici.

Sprâncenele grizonante ale bărbatului se încruntară ca nişte nori negri.

— Laura Callaway?

— Întocmai, domnule?

Bărbatul se năpusti pe uşă, cu braţele larg deschise şi o cuprinse, pliurile pelerinei învelind-o ca aripile unui liliac.

Laura se sperie. Oare voia să o răpească? Să o zdrobească? Prinsă în braţele lui de oţel, se străduia să respire. Atunci îşi dădu uşor seama că tremura de emoţie şi... că o îmbrăţişa. În suflet simţea neliniște şi nesiguranţă. Bărbatul era un străin. Să strige după ajutor? Sau să îl bată prieteneşte pe spate şi să îl întrebe ce se întâmplase?

O voce blândă îl îndemnă din spate:

— Dragul meu, ai grijă să nu o sufoci. Iartă-l pe soţul meu, domniţă Callaway. Abia aştepta să te cunoască.

Bărbatul îi dădu drumul şi făcu un pas în spate, tamponându-şi faţa cu batista.

Femeia, încă în pragul uşii, spuse:

— Amândoi aşteptam, ca să fiu sinceră.

Ochii i se umplură de lacrimi. Aveau culoarea verde şi îi erau, cumva, cunoscuţi.

Laura se uita de la unul la altul.

— Cine sunteţi?

— Te rog să mă ierţi, îi spuse bărbatul. Şi eu sunt la fel de surprins ca ţine de comportamentul meu. Se înclină. Sunt James Kirkpatrick.

James Kirkpatrick. Numele îi spunea ceva. *James Milton Kirkpatrick III*, tânărul care lăsase un mesaj într-o sticlă pe care ea o găsise şi i-o trimisese părinţilor lui.

Se linişti pe dată.

— O! Domnul şi doamna Kirkpatrick. Înseamnă că aţi primit scrisoarea mea.

— Am primit-o. La început, a ajuns în altă parte. Dar am primit-o acum câteva zile şi am decis să venim să te cunoaştem cât de repede posibil.

— Mă bucur. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră. Femeia vârstnică încuviinţă din cap.

— O pierdere amară cu adevărat sau aşa ar fi fost fără tine. Uşa din spate se trânti de perete. Alexander intră săgeată, cu faţa încordată.

— Eşti bine? Newlyn mi-a spus că te caută un bărbat înalt şi nervos.

— Sunt foarte bine. Newlyn exagerează. Doamna Kirkpatrick se puse pe râs.

— O, dragul de tine. Ai speriat-o de moarte pe biata slujnică. Vă rog să îl scuzaţi pe soţul meu. Chiar pare înfricoşător când e agitat.

— Nu îmi pot controla faţa, se apără omul. Eram prea copleşit de emoţii ca să mimez politeţea.

— Domnule Lucas, sunt părinţii lui James Kirkpatrick, îi explică Laura. Ţi-am povestit că le-am scris despre fiul lor?

— A, mesajul din sticlă.

— Da. Se întoarse spre cuplul vârstnic. Şi domnul Lucas a supravieţuit recent unui naufragiu pe coasta noastră.

— Domniţa Callaway m-a salvat, adăugă scurt Alexander. Laura îşi împreună mâinile şi spuse.

— Aş vrea să-l fi salvat şi pe fiul dumneavoastră, dar când am ajuns la el, murise deja. Poate vă este de folos să vă spun că nu era rănit. Era nevătămat şi împăcat. Avea un chip plăcut. Aproape că zâmbea, de parcă îşi văzuse Creatorul. Era întins pe plajă, cu privirea în sus. Mi-am zis atunci că exact acolo ajunsese, în cer, vreau să spun. Îmi amintesc că era frumos şi avea ochi verzi. Că ai dumneavoastră, doamnă.

În faţa acelor cuvinte, ochii aceia verzi se umplură iar de lacrimi. Bărbatul încuviinţă din cap, cu glasul stins.

— Era Jamie al nostru. Mereu am spus că e un băiat frumos. Clătină din cap. Dar nu e adevărat. Era un băiat frumos şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

— Înainte să primim scrisoarea ta, am citit în ziar că *Price* s-a scufundat, continuă doamna Kirkpatrick. Ne-am temut de ce e mai rău. Că fiul nostru e pierdut pe veci, fără să ştim dacă se gândea la noi, dacă ne iubea sau…

— Sau dacă mai era supărat pe Dumnezeu, încheie soţul ei. Femeia încuviinţă din cap.

— Nu ai idee cât de mult a însemnat scrisoarea de la tine pentru noi amândoi.

— La început, nici nu îmi vedea să cred, spuse soţul ei. Părea scrisul de mână al lui Jamie al nostru, dar nu îl mai văzusem de mult timp. Cât de mult îmi doream să cred că m-a iertat în cele din urmă. Şi că s-a împăcat cu Creatorul lui. Datorită ţie, acum ştiu că aşa a fost.

Laura îi zâmbi blând.

— Mă bucur foarte mult.

Apoi o rugă pe Wenna să le aducă ceva de mâncare. Cei patru se aşezară şi mai statură de vorbă pe lângă un ceai şi un platou rece de carne, brânză şi pâine. Laura decise să nu le spună despre ceasul fiului lor pe care îl furase Tom Parsons. Nu avea ce să iasă bun din asta. N-ar fi făcut decât să îi supere.

Unchiul ei şi doamna Bray veniră să bea ceaiul cu ei. Erau foarte curioşi. Laura le explică de ce veniseră. Îi înţelegeau perfect.

Domnul Kirkpatrick făcu un semn spre Laura.

— Ce fată aveţi! O comoară.

— Sunt perfect de acord, îi răspunse unchiul Matthew. Doamna Bray le zâmbi şi se întoarse spre Laura, privind-o admirativ, cu ochi calzi. Nu zise nimic defăimător.

Mai târziu, Laura îi duse pe cei doi în cimitirul bisericii şi le arătă mormântul fiului lor.

Înainte ca soţii Kirkpatrick să plece, luă sticla din pivniţa rece şi le-o dădu.

— Nu e cine ştie ce, dar James a ţinut-o în mâna lui. Era la el în buzunar. Poate vreţi să o păstraţi. Poate veţi pune flori în ea în amintirea lui.

Doamna Kirkpatrick îi zâmbi.

— Ce idee bună, draga mea. Aşa voi face.

Cei doi îi mulţumiră şi îşi văzură de drum. Aveau în plan să stea peste noapte la un han şi să o ia spre nord a doua zi dimineaţa.

Laura se întoarse în salonul de la Fern Haven obosită, dar mulţumită.

— Sunt mândru de tine, draga mea, îi spuse unchiul ei.

— Îţi mulţumesc.

Şi îi dădură lacrimi de durere, confuzie şi nesiguranţă. Unchiul Matthew o ţinea în braţe ca atunci când era mică. El credea fără dubiu că plângea doar după părinţii ei. Nu îi spuse că emoţiile ei erau mult mai complicate.

Vizita neaşteptată a familiei Kirkpatrick prelungise seara. Laura şi Alexander nu avuseseră timp să continue discuţia începută în pivniţă. A doua zi dimineaţă, după ce se îmbrăcă şi mâncă un mic-dejun frugal, Laura se duse în camera de oaspeţi. Alexander nu era acolo.

Newlyn trecu pe lângă ea cu un coş de rufe. Îi spuse Laurei că plecase devreme, dar nu ştia unde. Oare era în portul Padstow, în speranţa că va găsi un comandant de navă

dispus să îl ducă în Jersey sau unde era casa lui?

Doamna Bray strigă pe scări în sus, vădit supărată.

— Laura? A sosit domnul Kent şi doreşte să îţi vorbească, între patru ochi.

Surprinsă şi presimţind ceva rău, Laura coborî scările.

Treeve stătea lângă şemineul din salon, cu o bucată de hârtie împăturită în mână. După ce uşa se închise în spatele lor, ea se uită în jur:

— Perry nu e cu tine?

— S-a dus să vadă copiii bolnavi ai unui miner. Sper că nu eşti dezamăgită că sunt doar eu!?

— Nu, eu… Ea îşi frământă palmele umede. Doar nu a venit să îi ceară mâna.

Cuvintele care urmară îi liniştiră aceste îngrijorări… stârnind altele.

— Eu şi Perry am fost la cafeneaua Wadebridge în dimineaţa asta – cel mai bun loc în care poţi auzi ultimele veşti despre război. Acolo aduc multe ziare din toată ţara pentru clientela lor variată. În orice caz, am văzut un anunţ care s-ar putea… să te intereseze.

— Da?

Îi dădu un anunţ recent, urmărindu-i faţa în timp ce citea. *Au evadat de la Norman Cross trei deţinuţi francezi*: *căpitanul A. Carnell D. Marchal*

F. LaRoche Pericol. Suspiciune de furt. Se oferă recompensă celor care reuşesc să îi prindă. Supraveghetor penitenciar, căpitan Wm. Hanwell. Huntingdonshire.

Pericol? Oare cuvântul se referea la ultimul nume din listă sau la toate trei? Anunţul nu era clar. Se gândi din nou la tricornul pe care îl găsise cu literele „A. Carnell” brodate pe interior. Se gândi şi la François LaRoche, care stătea la familia Roskilly.

Ridică privirea spre Treeve.

— Doar nu crezi?

— Să cred? Eu? Doar mă cunoşti. Râdea forţat. Totuşi, fratele meu se gândea dacă n-ar fi mai bine să raportăm

autorităţilor. Eu prefer să mă ţin departe de ele, aşa că l-am convins că nu e cazul. M-am dus totuşi la Casa Pentire şi l-am confruntat pe *monsieur* LaRoche, de vreme ce i-am recunoscut numele. De acolo vin. LaRoche mi-a explicat cum stă treaba. El spune că era informator în acel lagăr al deţinuţilor de război şi că lucra pentru britanici printre deţinuţii francezii. Zicea că e aici pe urmele a doi deţinuţi evadaţi şi că avea de gând să raporteze autorităţilor unde se află. Îl acuză pe domnul Lucas al tău că ar fi căpitanul Carnell.

Laura simţi o strângere de stomac.

— Şi tu l-ai crezut? La început a spus că se află aici legal, iar acum e… spion?

— Domnul Roskilly l-a crezut, cu siguranţă. Trebuie să recunosc că e foarte convingător cu toate detaliile despre bătălii şi numele comandanţilor britanici pentru care, chipurile, a lucrat.

— Dacă e adevărat, de ce i-au pus autorităţile britanice numele lângă cel al deţinuţilor evadaţi?

— Pentru a nu-i dezvălui misiunea, spune el. Se pare că francezii cu care călătorea l-au crezut şi pe el deţinut.

— Nu ştiu… murmură Laura. Am îndoielile mele cu privire la LaRoche.

— Şi eu la fel. Ezită. Am vrut să te avertizez, totuşi. Din cauza… musafirului vostru.

— Mulţumesc, Treeve. Mai ales pentru că mi-ai spus personal şi nu te-ai grăbit să sari la concluzii şi să raportezi autorităţilor.

— Vrei să te ajut cu ceva? Să vorbesc eu cu el? Sau cu jandarmii? Ea dădu din cap că nu.

— Mă ocup eu.

— Cum doreşti.

Treeve îi strânse mâna şi plecă, dar pe hol se trezi acostat de Eseld, care îl asalta cu întrebări şi flirturi. Rămasă singură în salon, Laura sărise deja la propriile-i concluzii. Se gândi din nou la iniţialele „O.T”. Găsite în hainele victimei

naufragiului, care avea un semn din naştere în formă de căpşună. Alexander nu avea astfel de însemne pe hainele sale, dar dacă prietenul lui, D. Marchal, era un deţinut evadat, îl incrimina şi pe Alexander la fel de bine.

Ce să facă? Să îi spună unchiului ei? S-ar putea să insiste ca Alexander să plece imediat sau chiar să îl raporteze jandarmilor sau oamenilor legii. Dacă agentul văzuse şi el anunţul, s-ar putea să îşi aducă aminte că numele lui Daniel Marchal era printre morţii identificaţi de supravieţuitorul Alexander Lucas. Sau îl chema Alexander Carnell?

Regula nr. 5. *Bătăile*, *altercaţiile sau provocarea celei mai mici tulburări sunt strict interzise*, *sub sancţiunea unei pedepse direct proporţionale cu infracţiunea*. Paul Chamberlain, *închisoarea napoleoniană de la Norman Cross*

A

lexander plecase de la Fern Haven în creierii dimineţii pentru a prinde feribotul spre Padstow înainte de flux, sperând să îl găsească pe Treeve Kent sau un echipaj disponibil să îl ducă acasă.

În timp ce feribotul traversa estuarul, se gândi la ultima seară. Domniţa Callaway găsise o ploscă din argint. Poate că nu era aceeaşi ploscă, se gândi el. Dar să fie chiar pe plajă, aproape de locul unde naufragiase *Kittiwake*? Trebuia să fie…

În ultimele zile, încetinit de răni şi descurajat de circumstanţe, graba lui Alex de a-şi pune planul în acţiune se cam dusese. Se lăsase pe tânjală, convingându-se că şi dacă ar fi avut mijloacele sau relaţiile necesare şi ar fi găsit o altă cale către casă, erau şanse mici ca întoarcerea lui să aibă vreun folos. Fiindcă pierduse singura dovadă care ştia că l-ar fi scutit pe fratele său, l-ar fi scăpat de închisoare şi de execuţia iminentă. Credea că o pierduse pentru totdeauna, înghiţită de ape în adâncimile oceanului, şi că n-avea s-o mai vadă niciodată. Dar acum?

Dacă Laura Callaway găsise scrisoarea care l-ar fi putut

salva pe Alan, era tentat să creadă că Dumnezeu plănuise întâlnirea lor.

Cât de surprins fusese să vadă plosca în mâna lui Tom Parsons! Chiar şi de ar fi fost aceeaşi, oare hârtia era încă înăuntru, întreagă şi nevătămată sau intrase apă şi distrusese şi scrisoarea, şi speranţele lui odată cu ea?

Fusese tentat să i-o ceară atunci, pe loc, dar se temuse că domniţa Callaway l-ar fi refuzat, fiindcă adevărul era că nu îi aparţinea. Sau poate că ţinea sus şi tare de principiul ei „un an şi o zi”, iar el nu putea aştepta atât.

Ajungând în port, o luă pe chei şi dădu curând de John Dyer, tatăl lui Newlyn, într-o ambarcaţiune măricică de vreo 35 de picioare lungime, ancorată în apropiere.

— Frumoasă barcă, strigă el. Omul ridică mâna a salut.

— Aha!

Se duse mai aproape.

— Pot să vă întreb încotro mergeţi?

— Nu ştiu sigur, poate în Guernsey. Începu să prindă inimă.

— Aţi vrea să mă treceţi şi pe mine Canalul? Bătrânul se încruntă.

— De ce? Ce treabă ai acolo?

— Eu… doar vreau să mă întorc acasă, îi răspunse el. Să îmi văd fratele şi tatăl bolnav.

Omul îl privi cu mai multă bunăvoinţă, dar clătină din cap.

— Nu ţine de mine. Ai încurcat borcanele. Nu e barca mea. Sunt aici doar fiindcă barca mea are nevoie de reparaţii. O astfel de decizie ţine de proprietar.

— Şi cine e proprietarul? Dyer stătu pe gânduri.

— Nu e treaba mea să spun.

— Atunci îl puteţi întreba în locul meu? El dădu din umeri.

— Prea bine. Îţi voi trimite răspunsul prin Newlyn.

— Mulţumesc, domnule Dyer. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Alex îi făcu cu mâna şi plecă. Se opri să stea de vorbă cu nişte marinari aplecaţi deasupra unui ziar.

— Ziua bună, domnilor…

Le spuse situaţia dificilă în care era şi ce voia să facă. În graba lui de a-şi aranja trecerea, vocea îi cedă şi trăda accentul pe care se străduia atât de mult să îl ocolească.

Pesemne că şi bărbaţii îl sesizaseră, fiindcă îl priviră încruntaţi şi îşi feriră privirea, murmurând cuvântul *străin* printre dinţi.

Hotărât să nu se dea bătut, Alex îşi continuă drumul pe chei, căutând un alt vas. Dar o privelişte neaşteptată îi atrase atenţia: François stătea de vorbă cu Tom Parsons, care îi arăta cu mâna o barcă mică din port. François îi înmâna ceva tâlharului şi cei doi dădură mâna.

Suspiciunile lui Alexander fură stârnite pe loc. Îl salută:

— François!

LaRoche o luă spre el, lăsându-l pe Parsons în urmă, care se uita La ei.

Apropiindu-se, Alex îl întrebă încet:

— Ce afaceri faci cu Tom Parsons?

François dădu să îi răspundă în franceză, dar Alex îl preveni, ridicând palma.

— În engleză. Ca să fim siguri.

— Prea bine. Îmi aranjam transportul către Jersey. Se uită spre Alex. Am plătit şi garanţia că Parsons nu te va lua şi pe tine.

Slabe şanse oricum, se gândi Alexander. În orice caz, se întreba de unde avea François bani. Sau portofelul nu şi-l pierduse odată cu actele?

Alex ridică bărbia.

— Acum mi-aş vrea inelul înapoi.

— Prea târziu.

Bărbatul făcu încă un pas, până aproape nas în nas cu Alex.

— Trebuia să îl ceri în seara aia.

— Ştii de ce nu ţi l-am cerut. Nu voiam să stric petrecerea şi să le pun pe gazdele noastre într-o situaţie delicată.

— *Tres galant*. Dar amândoi ştim motivul adevărat. Prea

mulţi martori, ca să nu mai zic de autorităţi, care şi-ar dori foarte mult să prindă un evadat francez.

— Doi francezi. LaRoche dădu din umeri.

— Eu n-aş sta mult în închisoare. Mulţumită ţie, mi-am pierdut actele. Dar ar fi suficient să trimit o scrisoare în Jersey şi aş fi eliberat. Tu, în schimb, ai fi trimis înapoi sau chiar mai rău.

— Dacă actele pe care le-ai pierdut aveau o putere atât de mare, de ce ai rămas în Norman Cross atât de mult timp?

— Supraveghetorul m-a găsit util. În plus, timpul petrecut acolo a fost foarte profitabil, ca să nu mai zic că a fost chiar distractiv – cel puţin până când tu şi Marchal aţi plecat.

Alex întinse mâna.

— Inelul meu.

Lui LaRoche îi sclipeau ochii.

— Mai bine vâr-o în buzunar, dacă nu vrei să te alegi cu un ciot sângerând.

François duse mâna la şold, unde ţinea un cuţit. Alex sări pe el înainte să îl scoată şi îl trânti la pământ. Se puse pe pieptul lui şi îi ţintui mâinile pe lespedea de piatră.

Câţiva pescari şi muncitori care descărcau o goeletă se strânseră în jur. Printre ei era şi John Dyer. Bărbaţii strigau unii la alţii, surprinşi că doi străini se băteau. Ba chiar doi supravieţuitori. Alex îşi închipuia cât de greu era să ştii cui să-i faci galerie.

— Alex?

Era vocea lui Jago. Tânărul îşi făcu apariţia printre ceilalţi, vizibil surprins.

— Nu te băga, uriaşule, zice careva. Să se bată cinstit.

— Individul ăsta mi-a furat inelul, spuse Alex. Îl vreau înapoi.

— Nu e tot ce i-am furat. I-am luat şi nevasta.

Alex simţea cum îi clocoteşte sângele în vene. Distras pe moment, slăbi strânsoarea, iar François reuşi să îşi elibereze o mână şi să îi dea un pumn în ochi. Alex îi dădu un pumn lui François în nasul coroiat. Acesta îi întoarse

favorul lovindu-l peste gură şi înfigându-i un pumn în stomac. Rostogolindu-se pe chei, cei doi bărbaţi se ridicară în picioare. În mâna lui LaRoche sclipea ceva de metal.

— Are un cuţit! îl avertiză Jago.

François atacă. Alex se feri lăsându-se în jos. Se ridică din nou în picioare chiar când François înainta spre el cu cuţitul în mână.

— Domnu' Lucas, prinde. John Dyer îi aruncă cuţitul lui.

— Să fie lupta dreaptă, băieţi.

Alex ar fi vrut o sabie. Aşa l-ar fi învins uşor pe François. Cu cuţitele nu avea prea multă experienţă.

Îşi dădură târcoale unul altuia. François atacă, Alex îl bloca sustrăgându-se.

— Dă-mi inelul şi gata. Nu merită să mori pentru el.

— Nu am de gând să mor. Nu de mâna ta, oricum.

Cineva îi vârî o ladă lui Alex prin spate, ca să se împiedice. Văzu că era băgăreţul de Tom Parsons. Alex căzu, iar François se aruncă pe el. John Dyer îşi azvârli şi el bocancul, ca François să se împiedice.

François căzu în genunchi înjurând.

— Hei, daţi-vă la o parte!

Doi oameni ai legii îşi făcură apariţia pe stradă şi o luară spre port.

Mulţimea se risipi rapid, unii luând-o spre bărcile lor, alţii înapoi la descărcat goeletele.

François se uită spre jandarmii care se apropiau din capătul străzii şi îşi scoase inelul.

— Ca să simţi şi tu!

Se dădu în spate şi îl aruncă în apă.

Şocat, Alex văzu ceva sclipitor zburându-i pe deasupra capului.

— Nu!

Dintr-odată, Jago sări, întinse lung mâna, cu palma deschisă şi prinse inelul. Ateriza pe marginea cheilor, se clătină şi îşi recapătă echilibrul.

Jago îi înmâna comoara preţioasă, apoi arătă spre feribotul

Black Rock, care se pregătea să plece.

— Ar fi bine s-o-ntinzi.

Alex încuviinţă şi se ridică în picioare, dându-i lui Dyer cuţitul înapoi.

Tom Parsons îl ajută pe François să se ridice şi îl bătu prieteneşte pe umăr, de parcă cei doi ar fi fost prieteni. Îi înmâna o cârpă ca să-şi şteargă sângele de la nas şi îl conduse la cel mai apropiat han.

— Hai, prietene. Să bem ceva în cinstea înţelegerii.

Văzând că mulţimea se împrăştiase şi că bătaia încetase, jandarmii se retraseră şi o luară spre vamă. Dar Alex era convins că nu era ultima oară când îi vedea.

Când urcă la bordul feribotului, cârmaciul se uită atent la el şi se strâmbă. Alţi câţiva pasageri se retraseră la distanţă de Alex. Fără îndoială că arăta ca un golan sau la ultima scursură, cu hainele lui ponosite şi buza însângerată.

După ce feribotul traversă estuarul şi ajunse la Black Rock, Alexander o luă spre Trebetherick. Ochiul i se umflase, nodurile degetelor de la mâini îi sângerau. De la bătaie, îl durea tot corpul. Străbătând cu greu cărarea nisipoasă, scoase printre dinţi un epitet foarte neprietenos la adresa lui François. Fusese surprins să îl vadă pe noul său rival în Padstow împreună cu Parsons. Alex îşi aminti că avusese aceeaşi senzaţie când dăduse de François în acelaşi lagăr cu deţinuţi de război, cu mai bine de un an în urmă.

Fregata britanică o capturase pe *Victorine* şi îi dusese pe Alexander şi echipa lui în nordul Angliei. În Norfolk, în portul King’s Lynn, debarcaseră şi fuseseră transportaţi fluvial, terestru, pe barje şi şlepuri, escortaţi de jandarmi înarmaţi. Cu fiecare oră, se îndepărtau şi mai mult de Franţa şi de libertate şi, în cazul lui Alexander, se apropiau de Cambridge, unde fusese student pentru scurt timp, nu cu mulţi ani în urmă. Nu le-a spus oamenilor lui despre asta, ştiind că n-ar fi făcut decât să îl înstrăineze de echipaj, într-un moment în care moralul era deja aproape la pământ.

Dar Daniel s-a apropiat de el şi l-a întrebat în şoaptă, în

franceză:

— Îţi este cunoscută zona?

Alexander a încuviinţat din cap, întrebându-se dacă asta i-ar fi fost de folos în caz de evadare.

Din Peterborough, prizonierii au fost conduşi spre destinaţia finală. Când au intrat pe porţile închisorii Norman Cross, Alex a măsurat din ochi o cetate aglomerată de vreo 40 de acri. În centru se înălţa o casă octogonală, înconjurată de tunuri şi împânzită de soldaţi.

Gărzile le-au poruncit deţinuţilor să se alinieze în faţa mai multor mese, unde funcţionarii le notau numele şi rangul. Când i-a venit rândul lui Alex, le-a spus cum îl cheamă şi le arătă documentele în linişte.

Funcţionarul a ridicat privirea şi a rămas cu condeiul în aer.

— Căpitan, deci? Asta te califică pentru cazare în cazărmile separate ale ofiţerilor, cu posibilitatea eliberării condiţionate.

Alexander s-a uitat la Daniel, apoi spusese într-o engleză politicoasă:

— Prefer să rămân lângă oamenii mei.

— Cum vrei.

Funcţionarul a dat din umeri şi a notat în registru.

Apoi Alex şi Daniel şi-au continuat drumul, strângându-şi lucrurile. Mai întâi, îmbrăcămintea: haine, pantaloni, cămăşi, şosete: toate în galben deschis sau în albastru şi marcate cu literele „O.T.”, de la „Oficiul pentru Transport”. Fiecărui bărbat i s-a dat un hamac, o saltea de paie, o pătură, o cană de metal, un castron, o farfurie şi o ingură. Cu braţele pline de lucrurile pe care le-au primit, deţinuţii şi-au căutat cazărmile care le-au fost indicate. Înăuntru, Alex şi Daniel au găsit cârlige goale de care şi-au prins hamacele. Epuizaţi de calvarul prin care trecuseră, au adormit imediat.

La răsăritul soarelui, temnicerul le-a dat deţinuţilor semnalul de trezire, iar ei şi-au făcut patul, şi-au prins

hamacele de perete ca să aibă loc pentru uzul general pe parcursul zilei. După un mic-dejun cu pâine şi brânză, s-au adunat în curtea de instrucţie, pietruită, în care li s-a spus că vor petrece cel mai mult timp.

Acolo, Alexander a avut surpriza să îl vadă pe François LaRoche printre sutele de soldaţi, dintre care unii se antrenau cu săbii din lemn, alţii jucau popice, ciopleau, fumau sau stăteau de vorbă.

Când l-a observat, François fu stupefiat. I s-a adresat în franceză:

— *Eh bien*. Ia uite cum bogătanul răsfăţat a ajuns laolaltă cu ţăranii.

Lângă el, Daniel i-a răspuns încordat:

— Vorbeşti cu un *capitaine* din marina împăratului nostru. Arată-i respect.

— *Capitaine*, zici? i-a zâmbit François în zeflemea. Pesemne că nu e unul foarte bun, altfel nu ar fi aici.

Alexander şi-a ridicat bărbia.

— Dar tu? Sunt surprins să te văd, François. Deşi nu eşti singurul civil de aici, presupun.

— Nu sunt tocmai un civil obişnuit, nu-i aşa? Eram în drum spre Jersey, când nava noastră a fost capturată.

A dat din umeri, apoi a continuat:

— Pot să plec de aici când vreau, dar am motivele mele să rămân. Cu atât mai mult acum, că eşti şi tu aici. Ce ne vom mai *amuza*] Îţi voi arăta cum să tragi sforile pe aici, apoi mă voi uita cum te împiedici de ele.

Alexander îşi încleşta pumnul, dar Daniel îi aduse aminte în şoaptă:

— Nu uita regula numărul cinci.

Da. *Bătăile*, *altercaţiile sau provocarea celei mai mici tulburări sunt strict interzise*. Străduindu-se să rămână calm, s-a îndepărtat şi li s-a alăturat celorlalţi bărbaţi.

După întâlnirea aceea iniţială, următoarele câteva săptămâni au trecut repede şi fără incidente. În mare, condiţiile din închisoare erau bune, iar oamenii lui Alex erau

bine trataţi şi aveau un moral bun, deşi François găsea plăcere să îl chinuie pe Daniel ori de câte ori putea.

Autorităţile i-au încurajat pe deţinuţi să îşi folosească talentele şi timpul cu înţelepciune. Le-au dat oase de animale, lemn şi paie în acest scop. În zilele de târg, localnicii veneau cu duiumul în Norman Cross şi se uitau la minunile confecţionate de deţinuţi, în care se vedea dexteritatea, ingenuitatea şi gustul francezilor: jucării, seturi de domino, machete de nave, vârtelniţe şi multe altele.

Vizitatorii stăteau de o parte a unui gard de lemn, în timp ce deţinuţii stăteau de cealaltă parte. Exponatele erau aşezate departe unele de alte pentru a lăsa suficient loc pentru negocieri şi plăţi. Gardienii erau cu ochii pe bunuri, ca să se asigure că nu are loc nicio corespondenţă clandestină şi niciun schimb de lucruri interzise, precum băuturile spirtoase.

În ciuda acestor restricţii, zilele de târg erau de folos. Pe lângă marfa pe care o vindeau, unii deţinuţi talentaţi organizau spectacole de teatru de păpuşi, în timp ce alţii cântau cântece franţuzeşti la fluiere confecţionate manual, în speranţa că vor câştiga câteva monede în plus.

Nu toţi deţinuţii aveau voie la târg. Tarabele erau supravegheate de reprezentaţi din fiecare baracă. Daniel era unul dintre ei. El făcea aprovizionarea, în timp ce François vindea. Engleza lui LaRoche era mult mai bună decât a multora. El făcea negocierea pentru toate bunurile din jur. Alexander se întreba dacă nu cumva profita de Daniel şi de alţi meşteşugari ca el.

Urmărind mersul lucrurilor printre zăbrelele de la poarta închisorii, Alexander a înţeles că unii vizitatori îi considerau pe deţinuţi cu puţin deasupra animalelor, în timp ce alţii se uitau la ei cu decenţă sau chiar cu milă.

Într-o zi, două tinere drăguţe s-au oprit la masa lui François. Una i-a zâmbit.

— Ce cutie frumoasă din paie! Tu ai făcut-o?

— *Ma chère mademoiselle*, mă flatezi! spuse el înclinându-şi capul şi ducându-şi mâna la inimă.

Alexander ştia prea bine că nu el făcuse cutia, ci că o vindea în numele altuia, dar asta nu l-a oprit să îşi asume meritul. François era un vânzător foarte bun. Alex trebuia să îi recunoască această calitate.

Se spune că Napoleon l-a parafrazat pe Adam Smith când a spus despre Anglia: „*VAngleterre est une nation de boutiquiers*". (Anglia e o naţiune de negustori.) Dar François LaRoche, diavol fermecător ce era, putea să vândă mai bine decât o naţiune întreagă de magazine.

Talentele lui Daniel în sculptură şi tâmplărie, care îi fuseseră de mare ajutor pe vas, l-au ajutat şi ca deţinut. Bărbatul talentat a început să construiască machete de nave şi arca lui Noe, cu specii de animale.

Într-o zi, o altă tânără drăguţă, însoţită de autoritara ei mamă, s-a oprit să vadă creaţiile lui Daniel.

— Ce arcă drăguţă, spusese femeia mai în vârstă. Ce trăsături fine au animalele astea!

François a răspuns:

— *Merçi*, *madame*.

— O, uite-o pe soţia lui Noe într-o rochiţă drăguţă şi cu pălărie! Tânăra se uita timid în ochii lui LaRoche. Ai făcut-o după soţia dumitale, *monsieur*?

El îi zâmbise.

— Din păcate, nu am fost binecuvântat cu o soţie. Dar dacă aş avea una la fel de frumoasă ca tine, *mademoiselle*, aş muri fericit.

Femeile au chicotit arunci între ele şi au cumpărat arca lui Noe pentru un nepot. François şi-a vârât monedele în buzunar, în timp ce Daniel stătea şi se uita neajutorat.

Lucrările lui Daniel erau foarte căutate şi se vindeau repede. Dar nu părea să aibă vreodată suficienţi bani, în timp ce François se îmbogăţea, deşi nu aducea mai nimic de valoare, ba dimpotrivă, făca numai necazuri.

Pe măsură ce toamna trecea, iar iama îşi intra în drepturi,

bolile – o problemă fără de sfârşit în mulţimile de oameni – împânzeau lagărul din ce în ce mai rău. Alexander nu s-a îmbolnăvit, dar Daniel, care avea o constituţie mai delicată, a prins o tuse urâtă. După Anul Nou, mulţi au murit de boli respiratorii, în spitalul închisorii. Alex a început să se teamă că prietenul lui avea să păţească la fel.

Într-o zi aprigă de târg, Alex l-a văzut pe Daniel afară fără haină şi căciulă. Îngrijorat, l-a certat pe prietenul lui:

— Daniel, unde ţi-e haina? Vei îngheţa.

— Trebuie să merg la piaţă.

— Trebuie să te îmbraci. Dacă te prind ăştia fără haină, au să te acuze că ţi-ai vândut lucrurile pentru jocuri de noroc.

Într-adevăr, unii deţinuţi şi-au vândut hainele şi raţiile ca să facă rost de bani pentru jocuri de noroc şi pentru tutun. Acum că vremea se răcise cumplit, erau probleme mari.

Daniel s-a încruntat.

— N-am vândut nimic!

— Atunci?

Prietenul lui i-a aruncat o privire lui François care stătea de cealaltă parte a curţii, dar a zis doar:

— S-a… dus. Am pierdut-o.

— Ai pierdut-o? Unde? La spălătorie? Sau ţi-a luat-o cineva? Daniel a refuzat să spună.

În curând, Alexander a pus cap la cap adevărul din propriile-i observaţii şi şoaptele pe care le-a surprins. François s-a auto-proclamat „cumpărătorul de provizii” şi făcea bani jefuindu-i pe bărbaţii mai slabi. Lua până şi hamacele furnizate de închisoare pentru cei nou sosiţi şi le închiria altor bărbaţi pentru câţiva bani pe noapte, aducând suferinţă multora, care rămâneau fără haine şi nici nu aveau unde să îşi mai aştearnă capul în nopţile geroase.

Medicii închisorii raportau un număr din ce în ce mai mare de bărbaţi bolnavi din cauză că stăteau în frig, fără haine adecvate şi fără raţii. Mai multe certificate de deces înregistraseră la cauza morţii: „degradare fizică din cauza înstrăinării proviziilor”.

Fiindcă nou-veniţii se plângeau că erau jefuiţi, jandarmii care păzeau barăcile au încercat să îi găsească pe vinovaţi. Dar nimeni nu dădea nume. Alexander ar fi vrut să aibă dovezi împotriva individului, dar nu avea. François l-a lăsat în pace.

— De ce nu spune nimeni nimic? a întrebat Alexander dezamăgit.

— Le e teamă de LaRoche, i-a răspuns un alt deţinut. E stăpân pe aici.

Alexander nu era convins de ceilalţi, dar ştia de ce Daniel nu deschidea gura. Îi era teamă că Alex se va bate cu François şi că amândoi aveau să ajungă în Gaura Neagră sau, mai rău, într-o cocă infernală, cu totul altceva faţă de închisoarea aceasta terestră, oarecum acceptabilă.

Într-un final, conducerea închisorii au închis târgul. Fără sursa de venit, două dintre victimele lui François au deschis gura şi au dezvăluit că LaRoche era cel care comercializa proviziile. Gardienii l-au aruncat imediat în Gaura Neagră, un corp de celule fără ferestre unde deţinuţii erau ţinuţi în cătuşe şi cu jumătate de raţie, drept pedeapsă pentru infracţiuni grave.

Uşurarea lui Alexander că se făcuse dreptate a fost însă de scurtă durată. Supraveghetorul a aflat şi l-a eliberat pe François a doua zi dimineaţă, chipurile crezând pretenţiile lui că ceilalţi bărbaţi şi-au vândut proviziile ca să îşi susţină patima jocurilor de noroc şi l-au scos pe el ţap ispăşitor.

Convingându-se de puterea pe care François o avea în închisoare şi îngrijorat de starea de sănătate din ce în ce mai precară a lui Daniel, Alexander s-a răzgândit cu privire la eliberarea condiţionată. A semnat certificatul, a cerut ca Daniel să îl însoţească în calitate de slujitor şi a părăsit Norman Cross, cerând eliberare condiţionată în Peterborough.

Sperase că era ultima oară când îl vedeau pe François LaRoche.

Dar s-au înşelat...

Laura ieşi pe uşă ca să afle unde dispăruse Alexander, când fu oprită de Eseld.

— Domniţa Roskilly ne-a invitat să mergem cu ea la cumpărături în Padstow în după-amiaza asta. Vrei să vii cu noi?

Rareori se întâmpla ca domniţa Roskilly să o cheme şi pe ea. Laura înţelegea că i se acorda un favor, dar avea treburi mai importante de rezolvat.

— Nu pot, Eseld. Dar mulţumeşte-i din partea mea. Eseld dădu din umeri.

— Treaba ta.

Laura tocmai ieşea pe poarta din grădină, când Alexander se întorcea cu capul în pământ. Ridicând privirea, putu să îi vadă mai bine faţa. Văzându-i ochii umflaţi şi buza crăpată, simţi o nelinişte cumplită.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost la Padstow să găsesc un vas. Dar am dat de François şi Tom Parsons.

— O, nu. Eşti bine?

— Voi fi.

— Şi nu ai avut noroc de transport? El dădu din cap.

— Încă nu. Nu ştiu de ce, dar marinarii cu care am vorbit se uitau la mine cu suspiciune.

— Poate din cauza asta.

Îi dădu ziarul şi aşteptă să îl citească.

El ridică privirea plictisită şi îi dădu ziarul înapoi fără să spună un cuvânt.

— Cred că e vremea să îmi spui adevărul, Alexander. Dacă acesta e numele tău adevărat.

Se uită de jur-împrejur şi spuse în şoaptă:

— Îmi pare rău că nu ţi-am mărturisit mai devreme. După cum ţi-am mai spus, m-am deprins să nu am încredere în alţii.

Ea pufni.

— Ţi-am dat toate motivele să ai încredere în mine şi pot să-ţi dovedesc.

— Cum?

Îl îndepărtă de casă ca să nu-i audă Wenna sau Newlyn.

— Am avut multe ocazii să-i raportez bănuielile mele agentului sau vameşului, dar nu am spus nimic împotriva ta.

El o privi cu duritate.

— Şi ce ai fi vrut să raportezi despre mine, dacă *nu* erai de încredere?

— Puteam să le spun că am văzut iniţialele „O.T”. Pe gulerul cămăşii şi lenjeriei prietenului tău. Ştiu suficientă carte ca să am idee ce înseamnă iniţialele acestea şi de unde vin hainele.

El încleşta din dinţi.

— Chiar aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Oficiul pentru transport. Acest ziar nu este primul meu indiciu că tu şi prietenul tău sunteţi prizonieri de război. Sunt destul de convinsă că nu te cheamă Lucas. Am dreptate, căpitane Camell?

Navele bretone erau [*cândva*] *foarte prezente în porturile din Cornwall*, *aşa cum erau şi locuitorii bretoni în multe localităţi-port*. *Bretania şi Cornwall aveau în comun limba şi statutul de state semiindependente*. Helen Doe, *Introducere în istoria maritimă a ţinutului Cornwall*

D

după cuvintele categorice ale Laurei, urmă un moment tensionat. Schimbându-se la faţă, Alexander se uită primprejur.

— Unde am putea să vorbim între patru ochi?

Fără să spună un cuvânt, îl duse la miss Chegwin acasă, ştiind că pe bătrână nu ar deranja-o, iar Jago era plecat să ducă mâncare familiei Penberthy. Laura se gândea că nu era bine să rămână singură cu un bărbat despre care ştia acum că e deţinut de război, dar nu îi era teamă de el, oricât de logic sau ilogic părea acest lucru.

Se aşezară împreună în salonul liniştit. Prin ferestrele

micuţe, intra soarele după-amiezii şi un curent de aer rece. Casa Brea era umedă şi rece, dar măcar nu îi mai bătea vântul necruţător.

Cu privirea întunecată, dar hotărâtă, el începu:

— Ai dreptate. Sunt *capitaine* Alexander Lucas Carnell.

Deşi Laura ştia deja, tot tresări la auzul numelui său pronunţat intenţionat cu accent franţuzesc… Trase adânc în piept şi întrebă:

— Căpitanul…?

— Unei nave franceze.

Exact cum spusese LaRoche. Simţea în gât nodul trădării.

— Dar ne-ai spus că eşti din Jersey şi că ai studiat la Cambridge. Şi atunci ne-ai minţit?

El clătină din cap.

— Mi-am ascuns naţionalitatea pentru a nu fi prins, dar în rest e adevărat cam tot ce v-am spus. Am petrecut multe veri fericite cu bunicii mei, care au trăit în Jersey. Da, am studiat în Anglia şi în Franţa. Mama mea a fost fiica unui diplomat britanic. Aşa l-a cunoscut pe tatăl meu, care este din Cornouaille.

Pronunţase *Corn-ă-uei*, care semăna puţin cu *Cornwall*.

— În bretonă spunem „Kernev”, îi explică el. Este o regiune din Bretagne, în Franţa. Voi îi spuneţi Bretania.

— Bretania… Şi îşi dădu seama. Miss Chegwin a spus ceva despre asta. De asta înţelegi comică?

El încuviinţă din cap.

— Am auzit mereu că sunt legături străvechi între regiunea noastră şi Cornwall şi că bretona e destul de asemănătoare cu comica, deşi nu am auzit-o niciodată până am întâlnit-o pe miss Chegwin.

— Înţeleg.

Văzând că încă îi curgea sânge din sprânceană, din buză şi din mână, Laura luă o bucată de pânză şi trusa medicală a lui Mary şi începu să îi cureţe rănile cu o alifie aromată.

Abia ascunzându-şi grimasele, el răspunse:

— După câteva semestre la Cambridge, m-am întors acasă

şi m-am înrolat. Acum un an şi jumătate, nava mea, *Victorine*, a fost capturată în timpul unei bătălii, iar eu şi oamenii mei am fost luaţi prizonieri. Am fost duşi la închisoarea din Norman Cross, la nord de Cambridge. Nu aşa mi-am imaginat că voi reveni la *alma mater*, adăugă el confuz.

Ea îi tampona rana cu alifie, în timp ce el continuă:

— Am fost surprins să văd că şi François era închis. Este din satul meu natal. Îl ştiu din copilărie şi auzisem că începuse să spioneze pentru britanici. La început, nu am crezut zvonurile. M-am gândit că, de vreme ce *lucra* pentru britanici, nu va sta închis într-o temniţă uitată de lume. Că ar fi eliberat cumva, pe ascuns, probabil printr-un schimb de prizonieri. Dar nu a fost aşa. L-am văzut de mai multe ori vorbind cu supraveghetorul închisorii. M-a pus pe gânduri. Având captivi atâţia ofiţeri francezi, pe lângă danezi şi alţi aliaţi francezi din Spania, Italia şi unele state germane, erau destule informaţii care să te inducă în eroare la Norman Cross. Şi, deşi corespondenţa clandestină era interzisă, unele se scurgeau, mai ales printre ofiţerii eliberaţi condiţionat. François a lăsat să se înţeleagă că de asta stătea acolo.

Ea continuă să-i tamponeze rana de la gură, insistând pe ea şi observând din nou că buzele lui erau mai pline în mijloc.

— O vreme am stat în barăci, cu oamenii mei. Era supraaglomerat, dar, fiindcă eram ofiţer, puteam cere eliberare condiţionată într-o localitate apropiată. Fiindcă… în închisoare condiţiile s-au înrăutăţit, am acceptat. Nu eram neapărat liberi, de vreme ce ni se cerea să nu părăsim oraşul şi să respectăm anumite ore de stingere, dar am putut trimite şi primi clandestin câteva scrisori. Dintr-una dintre ele am aflat că soţia lui Daniel aştepta un copil şi că tatăl meu era bolnav. Din alta, am aflat că Alan, fratele meu, fusese arestat ca spion şi că era deţinut într-o închisoare din Franţa. Zi de zi m-am temut pentru viaţa lui.

Foarte mulţi monarhişti fuseseră executaţi.

Laurei i se rupea sufletul de mila lui. Ar fi vrut să îl mângâie, dar... încă o durea dezamăgirea. În schimb, continuă să îi cureţe rănile.

Alexander continuă:

— Mi-au permis să iau cu mine un slujitor, dacă garantam pentru caracterul lui. L-am cerut pe Daniel. După ce am aflat că Alan era în închisoare, am fost hotărât să încerc să ajung acasă şi să îl ajut, dar nu ar fi trebuit să îi cer lui Daniel să evadeze împreună cu mine. Ar fi putut să stea în închisoare până se termină războiul şi apoi să se întoarcă acasă la soţia şi copilul lui. Pe atunci, mi s-a părut justificat, cu toate desele lui îmbolnăviri. Credeam că îl ajut. Nu am luat în calcul toate consecinţele posibile. Din vina mea a murit el.

Laura simţi că i se strânge inima.

— Încercai să ajuţi un prieten. Nu aveai de unde să ştii că o să naufragiaţi.

— Aşa e. Cu toate acestea, ştiam riscurile, chiar dacă ne doream amândoi să ajungem acasă cât mai curând. El pentru naşterea fiului său, eu ca să îl ajut pe Alan. Chiar dacă nu ne înţelegem în politică, e fratele mele şi îl iubesc.

— De asta ai zis că poţi înţelege graba mamei mele de a pleca în Jersey ca să îşi salveze sora, observă Laura.

— *Exactement*.

Laura clipi. Îi vorbise pentru prima oară în franceză. El continuă:

— În timp ce eram eliberat condiţionat, m-am împrietenit cu o vecină.

Pesemne că îi vedea îngrijorarea pe faţă, fiindcă el ridică mâna.

— Nu e vorba despre genul acela de relaţie. Era văduvă, cu mult mai în vârstă decât mine. Eram prieteni, iar ea voia să mă ajute. Mi-a dat hainele soţului ei decedat. Daniel purta pantalonii şi cămaşa albastră de la închisoare pe sub haina de civil, crezând că nu se va prinde nimeni.

Laura încuviinţă din cap că înţelegea. Îi scutură mâna, bucuroasă că avea o scuză, şi începu să îi trateze nodurile sângerânde.

— Înainte să cer eliberarea condiţionată, François s-a lăudat că are o scrisoare importantă ascunsă bine undeva, biletul lui spre libertate în orice moment.

Alexander dădu din umeri.

— La început, m-am gândit că doar se laudă. M-am gândit că e doar din plăcerea lui de a mă provoca.

Laura se opri şi ridică privirea spre el.

— De ce te urăşte?

— Printre altele, fiindcă am iubit aceeaşi femeie. La auzul acestor cuvinte, Laurei i se tăie respiraţia.

— Honora?

El întoarse capul spre ea, cu ochii foc şi pară.

— De unde ştii? A avut François tupeul să îţi spună despre ea?

— Nu are nicio legătură cu asta. Când ai avut febră, i-ai rostit numele.

Privi în gol îndelung, apoi se linişti.

— Enora, versiunea franceză a numelui Honora. Din păcate, nu şi-a meritat numele. Dar nu mi-am dat seama decât prea târziu, după ce a devenit soţia mea.

Laurei i se puse un nod în gât. O luase cu ameţeală.

— Ai… o soţie?

— Am *avut* o soţie. Când m-am căsătorit cu Enora, am crezut că m-a ales pe mine în locul lui François. Dar nu a fost aşa. După ce ne-am căsătorit, i s-a părut normal să se vadă cu el în continuare. Eu a trebuit să plec pe mare, dar François a rămas prin preajmă. Când am primit scrisoarea ei, în care am citit că era însărcinată, bucuria mea de moment a pierit după ce am numărat lunile. Am ştiut că nu putea fi al meu. Fusesem plecat de mai bine de un an în acel moment. Nu sunt prost. Nu voi scăpa niciodată de sentimentul de umilinţă şi trădare.

Văzându-i chipul chinuit, Laura zise în şoaptă:

— Îmi pare rău.

— Şi mie mi-a părut. În ciuda infidelităţii ei, nu am simţit nicio satisfacţie când am aflat că copilul s-a născut mort şi că Enora a murit de la infecţii la câteva săptămâni după naştere.

Laurei îi era milă. Se gândea la biata ei mătuşă Anne, care murise în circumstanţe similare.

— În orice caz, continuă el, eram hotărât să îl ajut pe Alan, să îmi văd tatăl bolnav şi să i-l duc pe Daniel înapoi iubitei lui soţii. Aşa că ne-am făcut amândoi planuri.

Fiindcă terminase de oblojit rănile, Laura puse la loc materialele medicale ale coniţei Chegwin.

Alexander se ridică şi luă la pas încăperea.

— Am încălcat ora de stingere. Vecina mea ne-a scos din Peterborough în trăsura ei. Am ajuns până la Yarmouth. Acolo, am sperat să găsim o navă care să ne ducă pe coasta de sud sau chiar mai departe, dar singura navă care mergea în sud, pe care am reuşit să o găsim în ziua aceea, a fost *Kittiioake*. Nu am vrut să stăm prea mult pe acolo şi să riscăm să fim prinşi. Ştiam că *Kittiwake* nu ne ducea în Franţa, dar ne ducea destul de departe de jandarmii care erau pe urmele noastre, pe coasta de sud-vest, unde puteam găsi destule nave care traversau Canalul.

Căpitanul ne-a primit la bord în schimbul unei plăţi şi ne-a dat o cabină mică. Am urcat lăudându-L pe Dumnezeu că am reuşit, însă, după câteva momente, uşa s-a deschis brusc şi ne-am trezit cu François intrând în cabină triumfător. A spus că, dacă nu vrem să împărţim cabina cu el, ne spune căpitanului că suntem deţinuţi de război evadaţi. L-am crezut în stare, chiar dacă asta însemna că pica şi el.

Alexander dădu uşor din cap.

— Ce fanfaron ciudat! Nu părea deloc îngrijorat că va fi prins. M-a convins că avea relaţii printre britanici, care i-ar fi sărit în ajutor în caz că se întâmpla ceva rău. A stat cu noi în cabina aia mică pe parcursul întregii călătorii. Ne-a

mâncat mâncarea şi ne-a luat un pat, lăsându-ne pe mine şi pe Daniel să dormim pe rând, în al doilea. Într-o zi, s-a lăudat iar cu scrisoarea pe care o avea asupra lui…

În cabina lor mică, François scoase din buzunar, fluturând-o, o pagină împăturită.

— Tu, Alexandre, ai găsi-o extrem de *interessante*. Ce bine ar fi ca fratele tău să aibă o astfel de scrisoare! mais, *non*. *Tant piş pour lui*. Păcat că nu are.

Rânjind satisfăcut, François vârî scrisoarea în buzunar, ca să nu o mai vadă nimeni.

Oare putea hârtia aceea, *orice ar fi fost*, *să îl scape pe Alan*? se întreba Alexander. Sau François doar îl tachina ca să îl provoace la bătaie? Alexander strângea din pumni, gata să-l ia la rost. Dar, amintindu-şi cum îl chinuise François pe Daniel în închisoare, se temea ca nu cumva prietenul lui mai firav să fie rănit în caz că se ajungea la bătaie în spaţiul acela strâmt. Alexander strânse din dinţi de îl durea maxilarul, dar reuşi să îşi stăpânească furia.

— Care e planul tău după ce ajungem la Portreath? îl întrebă Alexander. Dacă crezi că te vom lua cu noi în Franţa, te înşeli amarnic.

François dădu din umeri.

— Nu vreau să merg în Franţa. Jersey e destinaţia mea. Bătu uşor cu mâna, din nou, pe scrisoarea din buzunar.

Un membru al echipajului le aduse o cină simplă cu tocană de vită şi biscuiţi. Părea mai neliniştit decât de obicei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Alex.

— Marea e foarte agitată, domnule. Căpitanul spune că e periculos să intrăm în portul Portreath. Trebuie să mergem mai departe. Va fi o noapte lungă.

Alex îi privi pe Daniel îngrijorat, întrebându-se cum le va afecta întârzierea respectivă planurile de călătorie de acum înainte. Fiindcă nu voia să le discute cu François de faţă, bărbaţii stăteau într-o linişte încordată, întreruptă doar de schimburi de replici fără rost.

Câteva ore mai târziu, François se ridică în picioare

neliniştit.

— *Excusez-moi*, *garçons*. Eu mă duc pe punte să vorbesc cu căpitanul.

Deschise uşa şi, înainte să o închidă în urma lui, adăugă rânjind:

— Să nu vorbiţi despre mine în lipsa mea!

Când nu se mai auzi zgomotul bocancilor, Alex se aşeză pe un taburet cu faţa spre Daniel care stătea pe pat. Cei doi se priviră îndelung, cu îngrijorare. Daniel întrebă în şoaptă, în franceză:

— Ce ne facem cu François?

— Nu ştiu.

— Crezi că ne va trăda autorităţilor după ce vom debarca în Cornwall, cu scrisoarea lui magică? Noi nu avem nimic.

— Tot ce se poate.

— Fără îndoială că a urcat pe punte ca să se dea bine pe lângă căpitan şi echipaj.

Alexander nu se gândise la asta.

— Ce-am putea face? Va fi cuvântul lui împotriva cuvântului nostru.

— Dar tu ai accent englez. El nu are.

— Nici tu nu ai, *mon ami*, îi aminti Alexander.

Poate că el reuşea să scape de arest, dar prietenul lui, cu puţina engleză pe care o ştia şi fără paşaport, nu putea.

— Adevărat.

Se vedea pe faţa lui Daniel că îşi storcea creierii să găsească ceva. Se uită la colacul de frânghie de pe podea şi întrebă:

— Am putea să îl legăm aici, în cabină? Cât să luăm distanţă de el?

— Nu şi dacă furtuna e…

Uşa se izbi de perete, iar ei tresăriră. François stătea în prag cu cuţitul scos şi cu privirea triumfătoare, deşi ochii albaştri îi fierbeau de furie.

— Ştiam eu! Era doar o chestiune de timp până aţi început să complotaţi împotriva mea. Acum vă voi face eu ce aţi

vrut să îmi faceţi voi mie. *Merçi* pentru ideea excelentă.

Îi aruncă o privire ca de gheaţă lui Alexander, în timp ce îl ameninţa pe Daniel cu cuţitul.

— Dacă te opui, firavul tău prieten va plăti preţul. Aveai cândva gusturi mai bune în materie de prieteni. Pesemne că cerşetorii nu caută calul de dar la dinţi.

Arătându-i cuţitul, azvârli sfoara cu piciorul înspre Daniel şi îi porunci:

— Leagă-i strâns încheieturile şi gleznele. Fără şmecherii, dacă nu vreţi să muriţi amândoi. Ştiu că te pricepi să faci noduri.

Daniel se uita la Alex cu sprânceana ridicată de teamă şi nesiguranţă. Alexander încuviinţă din cap. Daniel începu să îl lege, aşa cum îi ceruse. Într-adevăr se pricepea să lege noduri. După ce îl legă pe Alexander, François tăie o bucată de sfoară şi îl legă pe Daniel de încheieturi de lanţul de la pat.

Printre bubuiturile inimii lui şi învălmăşeala de gânduri de scăpare, Alexander începu să distingă zgomotele. Vântul urla, valurile loveau cu putere. Cabina, îşi dădu seama târziu, începuse să se rotească şi să se clatine. Cunoştea prea bine zgomotul şi senzaţia. Furtuna era din ce în ce mai puternică.

De sus se auzeau porunci răstite şi strigăte confuze. Echipajul şi nava aveau probleme mari. Alexander nu putea să nu îi ajute.

— François, eliberează-mă ca să pot să merg şi să ajut, îl îndemnă el. E furtună, cât se poate de violentă, după cum se aude.

— Bună încercare!

— Vorbesc sincer. Mă poţi lega iar dacă şi când vom ajunge într-un port liniştit, dar lasă-mă să îi ajut acum.

El rânji iar.

— Doar nu ţi-e teamă de nişte apă tulbure, *capitaine*, nu-i aşa? François îşi strânse cele câteva lucruri, apoi se întoarse.

— Înainte să plec, mai am nevoie de un lucru de la tine.

Se lăsă pe vine lângă Alex, se uită la inelul de pe degetul lui şi îi şopti şiret în ureche:

— Ţi-am luat soţia şi fratele. De ce să nu-ţi iau şi inelul? apoi François se ridică în picioare şi o şterse din cabină, trântind uşa în spatele lui.

După ce ecoul uşii trântite pieri, sunetul vântului, al valurilor şi al strigătelor alarmante umplu cabina. Alexander înţelese că autorităţile căzuseră pe locul doi faţă de primejdia care le ameninţa acum vieţile.

Dintr-odată, nava lovi ceva, clătinându-se violent. Alexander zbură în partea cealaltă a cabinei şi căzu fără niciun avertisment, aterizând pe umărul şi coapsa stângă. Daniel, legat de pat, fu ridicat cu tot cu lanţ, dar căzu peste parâme.

— Eşti bine? îl întrebă Alexander.

— Da. Tu?

Cu respiraţia tăiată, Alex încuviinţă din cap şi se ridică stângaci în picioare şi cu mare dificultate, fiind legat de mâini şi de picioare pe la spate.

Deasupra lor se auzeau strigăte din ce în ce mai disperate. Căpitanul încerca în zadar să îşi ţină oamenii la post.

— Staţi calmi la posturile voastre. Jos cârma. Sus velele. Trebuie să o ridicăm.

Alexander trăise un haos similar când *Victorine* fusese capturată. După sunetele de jale pe care le scotea nava, ştia că sunt în pericol de moarte.

În zadar se lupta să scape de sfoară. *Doamne*, *ajută-ne*!, se ruga el. Apoi, cu un strigăt de bătălie, trase de legături cu toată puterea, fără să îi pese dacă îşi jupuia un strat de piele sau îşi disloca încheieturile mâinilor. Reuşi să îşi smulgă mâinile din strânsoare. Pielea îl ardea, dar măcar nu îşi dislocase şi nici nu îşi rupsese niciun os.

Apoi îşi dezlegă şi gleznele.

Din pat, Daniel îl îndemna:

— Du-te. Salvează-te.

— Numai după ce te eliberez.

François îl legase fedeleş pe Daniel. Cu cât se zbătea mai tare, cu atât se strângea mai rău.

— Uneltele mele de dulgherie, strigă Daniel. Sunt în buzunar! Alexander găsi o unealtă potrivită şi începu să taie sfoara. Pe sub uşa cabinei, apa intra şiroaie. Alex tăia rapid. Dacă François ar fi înţeles în ce pericol sunt, oare i-ar mai fi legat? Cu siguranţă, intenţia lui fusese să îi imobilizeze şi să îi dea pe mâna autorităţilor, nu să îi vadă înecaţi. Oricum ar fi fost, Alex simţea o furie cumplită, care îl ardea mai rău decât încheieturile care îi luaseră foc.

Până la urmă, mâinile lui Daniel scăpară din strânsoare. Din fericire, François nu se deranjase să-i lege şi gleznele lui Daniel, fiindcă deja apa ţâşnise în cabină.

Alexander o luă spre uşă, plesnind apa cu picioarele.

— Mă duc după François.

— Ai grijă. Vin şi eu de cum îmi găsesc traista. Daniel începu să caute nervos prin cabina mică.

— Nu sta mult.

Alexander deschise uşa împingând apa şi se năpusti pe scările înguste, de parcă ar fi escaladat o cascadă.

Când ajunse pe punte, îl văzu pe François rulând foaia de hârtie cu care îl necăjise pe Alex şi îndesând-o într-o ploscă de argint. Alexander se gândi că furase plosca de la echipaj pentru a-şi proteja scrisoarea preţioasă. Marinarii erau, nu e de mirare, prea ocupaţi să salveze nava ca să mai bage de seamă că fuseseră jefuiţi. Aşa cum nu păreau să observe nici pasagerii care se îngrămădiseră pe puntea înclinată. Un tânăr îngrozit se cocoţase pe parâma de deasupra.

Cu gândul la laudele lui LaRoche că scrisoarea avea puterea să îl ajute pe Alan, ba chiar să îl salveze, Alex simţi o hotărâre de neclintit. Se repezi pe punte şi prinse plosca, încercând să o smulgă din cuplaj. François se întoarse să îi tragă una în cap, dar Alex se lăsă iute în jos şi îi lovi picioarele, trântindu-l. În timp ce amândoi ţineau plosca cu mâinile, se izbiră puternic de punte, care se ridicase într-un

unghi nesigur. Apa mătura parâmele.

Se luptau prin apele îngheţate. Alex reuşi să smulgă plosca, dar François scoase cuţitul şi i-l înfipse în coastă. Durerea îl străpunse. Cu o mână ţinea plosca, iar cu cealaltă Alex apăsă pe rană şi se aruncă încă o dată pe duşman. Însă, rănit cum era, nu îl nimeri, iar plosca alunecă pe punte.

Timp de câteva clipe, Alex zăcu în apă şi în propriu-i sânge. Apoi Daniel îngenunche lângă el.

— *Capitaine*, eşti bine?

— Nu prea, murmură el. Ţi-ai găsit traista? bolborosi el.

— Nu, dar nu prea mai contează.

— Trebuie… să… îl… oprim… pe François, gâfâi Alex. Prietenul lui îl ajută să se ridice în picioare. Împreună o luară spre parâme şi îl văzură pe François vâslind pe o barcă de salvare de pe *Kittiwake*. Cea de-a doua plutea în derivă, goală şi nefolosită.

— Împieliţatul! îl înjură Daniel.

Ajunseseră prea târziu. Nevăzând plosca pe nicăieri, Alex presupuse că François o luase cu el, împreună cu toate speranţele lui de a-şi salva fratele.

După ce încheie descrierea acelei nopţi cumplite, Laura murmură:

— De acolo ai rana şi încheieturile julite de funie…

Îi luă o mână, îi întoarse încheietura şi îi atinse blând pielea recent vindecată.

El încuviinţă din cap, cu gura uscată. Senzaţia era foarte plăcută. Curând, scenele cumplite ale amintirilor se risipiră.

— Îţi mulţumesc încă o dată că m-ai salvat, domniţă Callaway. Îmi pare rău că te-am răsplătit ascunzându-ţi adevărul. Înţelegi acum de ce vreau plosca?

— Da.

El văzu apoi că Laura tremura şi începu să îi frece ambele mâini ca să o încălzească.

— Ţi-e frig, iar miss Chegwin nu mai are lemne de foc. Lasă-mă să te duc acasă.

Fiindcă în ţară evadările deţinuţilor de război francezi, mai ales a celor eliberaţi condiţionat, sunt din ce în ce mai frecvente în ultima vreme, iar deţinuţii au tendinţa de a se îndrepta spre coastă şi a pune mâna pe orice vas care nu e păzit cum trebuie, prin prezenta îi avertizăm toţi proprietarii de ambarcaţiuni. West Briton, noiembrie 1810

O luară împreună spre Fern Haven. Acolo, se încălziră la focul din bucătăria liniştită la ora asta, fiindcă Wenna se odihnea între mese.

După câteva momente de tăcere, Alexander o întrebă:

— Îmi dai, te rog, plosca şi câteva minute în care să citesc scrisoarea... dacă cumva e încă acolo? Aştept de mult timp să aflu ce scrie în ea.

Laura cumpănea.

— Nu.

— Nu?

Fruntea i se încruntă.

— Ai minţit, iar eu ţi-am susţinut minciunile ca să te protejez. Suntem implicaţi amândoi în treaba asta. La bine şi la rău.

— Atenţie, *ma chère*. Eu am rostit cândva aceste cuvinte şi am ajuns să le regret.

Ea îi întâlni privirea.

— Şi ce dacă? O voi citi împreună cu tine.

— Foarte bine. Am încredere în tine.

— Chiar ai?

— Se pare că n-am încotro.

Luă plosca de unde o ascunsese şi, după ce reveni, spuse:

— Tot nu văd cum ar putea o scrisoare să îl scape pe fratele tău.

— Dă-mi voie să îţi explic. Autorităţile şi-au dat seama că se scurg informaţii din Bretania înspre britanici. Au dat de sursă într-un port de lângă casa noastră şi au început să caute informatorul. Urmele i-au dus la François. Eu cred că el a dat vina pe Alan, ca să îşi salveze capul.

Ea îi dădu plosca. El îi scoase dopul şi îl puse deoparte, în timp ce ea aprinse o lumânare de la focul din bucătărie şi o înteţi suflând.

— Nu văd nimic, spuse ea.

El ridică privirea şi îi luă mâna.

— Adu lumina mai aproape.

Ea făcu întocmai şi văzu ceva din hârtie în interior.

— E ceva.

Cu degetul, el scoase o bucată de hârtie rulată. O întinse, începu să citească şi se încruntă.

— Aşadar, zvonurile despre François erau adevărate. Un ofiţer britanic, Philippe d'Auvergne, i-a trimis scrisoarea asta.

Laurei numele nu i se păru deloc britanic, dar îi suna oarecum familiar.

— Cred că i-am văzut numele în presă. Alexander încuviinţă din cap.

— D'Auvergne e staţionat în Jersey. El trimite oameni în Franţa ca să strângă informaţii şi să îi ajute pe britanici. Guvernul nostru ştie de el. S-a gândit chiar să invadeze din nou Insula Jersey ca să îl oprească, dar încă nu au pus planul în acţiune.

Ridică scrisoarea.

— Ea dovedeşte că François lucrează pentru britanici. Sau că a lucrat. Nu îl scapă pe Alan neapărat, dar să sperăm că e o dovadă suficientă că informatorul local pe care îl căutau era LaRoche. S-ar putea să îl elibereze pe Alan.

Alex se uită spre uşă.

— Trebuie să duc scrisoarea în Franţa. Cu cât stau mai mult aici, cu atât mai mult vă pun în pericol pe tine şi familia ta. Dacă

François vine la Fern Haven, nu va fi o întâlnire plăcută. Nu vreau să păţiţi ceva tu şi cei dragi ai tăi.

— Chiar crezi că suntem în pericol?

— Atâta vreme cât mă adăpostiţi pe mine, sunteţi. Trebuie să găsesc un vas care să mă ducă în Bretania sau măcar în

insulele din Canalul Mânecii. Ştii pe cine am putea convinge?

— Multe vase sunt, pur şi simplu, de pescuit sau, mai bine zis, de traficanţi. Doar nu vrei…

— De fapt, ar fi perfect. Ele merg de obicei în insule ca să îşi vândă marfa, nu?

— Aşa cred, răspunse ea sec. Din păcate, nu cunosc prea mulţi traficanţi.

El ridică o sprânceană.

— Eşti sigură? Şi Treeve Kent?

Laura se opri, aducându-şi aminte că îl văzuse pe Treeve cu Tom Parsons în noaptea naufragiului şi în timpul transportului nocturn de marfă traficată. Da, Treeve avea multe relaţii, dar era oare dispus să ajute un deţinut de război francez? Încruntătura lui Alexander o trezi pe Laura din visare chiar când el se uita din nou în ploscă.

— Ia stai. Ce e asta?

Ea ridică lumânarea până lângă ploscă, iar el vârî din nou degetul înăuntru şi scoase cu greu o bucată subţire de hârtie care fusese rulată sub scrisoare. El o întinse şi o analizară. Era o bancnotă de 50 de lire de la banca Mortlock’s Cambridge, semnată de John Mortlock în persoană.

Alexander răsuflă uşurat.

— Aşadar François a furat din biroul supraveghetorului. Agentul meu de probaţiune mi-a pus mie în cârcă furtul.

Clătină din cap.

— Nu pot fi prins cu ea asupra mea. Jandarmii vor crede că eu am fost hoţul, dacă François nu m-a acuzat deja pe mine.

Laura întinse mâna.

— O voi duce eu la vamă. Poate că nu va ajunge înapoi la închisoare, dar se va întoarce la guvern. Tot e bine.

— Sunt de acord.

Îi dădu bancnota vădit uşurat.

În uşa de la intrare se auziră bătăi puternice.

Speriată, fără să vrea, Laura îl luă de braţ, strângându-i în parte muşchii tari.

Oare venise François, aşa cum îi ameninţase?

O auzi pe Newlyn apropiindu-se timid, uşa deschizându-se şi o voce oficială, care anunţă:

— Locotenent Moore şi sublocotenent Rogers, regimentul de nord din Devon. Am venit să îl interogăm pe musafirul domniilor voastre.

Nu recunoştea numele ofiţerilor. Regimentele armatei slujeau, de obicei, departe de casă şi erau mutate des pentru a reduce riscul de a se simpatiza cu localnicii în timpul revoltelor civililor.

Alexander făcu un pas în faţă, dar Laura îl reţinu.

— Nu acum. Nu câtă vreme avem bancnota asupra noastră. Ieşi prin uşa de la bucătărie şi du-te înapoi la miss Chegwin. Să nu fii văzut!

— Nu îmi place să fug.

— Nici mie nu îmi place să te ştiu în închisoare. El îşi şterse faţa cu mâna.

— Prea bine.

Se strecură afară, iar ea închise încet uşa în urma lui. Spera să nu fie văzut pe fereastră. Ieşi în hol în vârful picioarelor şi de acolo auzi vocile din salon. Unchiul Matthew, doamna Bray şi cei doi ofiţeri.

— A plecat azi-dimineaţă devreme, cred, spunea doamna Bray. Nu ştiu dacă se va mai întoarce, deşi aşa credeam.

Unchiul adăugă:

— Nu ar pleca fără să îşi ia la revedere.

Uşa salonului se închise, înăbuşindu-le vocile.

Laura ar fi vrut să audă ce spuneau, dar nu voia să fie prinsă trăgând cu urechea.

Pesemne că ofiţerii ceruseră să vadă odaia unde stătea musafirul lor, fiindcă după câteva minute, uşa salonului se deschise şi doamna Bray îi duse sus. Laura se strecură din nou în bucătărie, neobservată.

Oare la ce concluzie vor ajunge în urma celor câteva

posesiuni ale lui, o Biblie împrumutată, o pereche de pantofi? Oare îşi lăsase ceasul acasă? îi vor scoate capacul din spate, cum făcuse ea, şi vor vedea că e făcut de un ceasornicar francez? Puţin probabil. Din fericire, nu prea mai avea mare lucru care l-ar putea da de gol că era francez.

În timp ce Laura se gândea ce să facă mai departe, Eseld ajunse acasă şi se furişă prin uşa bucătăriei, cum făcuseră şi Laura, şi Alexander. Avea o privire vinovată.

Văzând-o, Eseld duse mâna la inimă.

— Ce bine că eşti doar tu.

Laura se întreba în treacăt unde fusese, dar nu zise nimic, în schimb, o întrebă:

— Mai mergi la Padstow, în după-amiaza asta, cu domniţa Roskilly?

— Da. Te-ai răzgândit?

— Aş vrea să merg cu voi. Eseld se înseninã.

— Excelent. Mă întâlnesc cu ea la feribot peste o oră. Unchiul tău s-a oferit să mă ducă cu trăsura până acolo.

Fata abia aştepta să cutreiere magazinele din Padstow, un oraş mai mare. Laura nu îi spuse că azi nu mergea în oraş la cumpărături.

În uşa bucătăriei, Eseld se întoarse.

— Ai bani de cheltuială? Laura încuviinţă din cap.

— Am în plan să plec din Padstow cu portofelul mai gol. Eseld îi zâmbi strengăreşte.

— Aşa te vreau.

După ce plecară ofiţerii, iar soţii Bray se întoarseră în salon, Laura aşteptă câteva minute, apoi trase adânc aer în piept ca să se liniştească şi intră în încăpere cu un aer degajat.

— Laura, exclamă unchiul ei, unde ai fost? Alexander e cu tine?

— Nu este acasă. Eu am fost în bucătărie cu Eseld. Ce voiau bărbaţii aceia?

— Erau de la garnizoană, Laura, îi explică doamna Bray.

Vor să îl interogheze pe oaspetele nostru. Au motive să creadă că e un deţinut francez de război care a evadat.

Laurei i se strânse stomacul, dar se prefăcu surprinsă.

— Serios?

Unchiul ei încuviinţă.

— Le-am spus că e din Jersey, dar nu sunt convins că au plecat mulţumiţi.

— Chiar deloc, izbucni doamna Bray. Se vor întoarce. Ai să vezi!

Unchiul Matthew îi răspunse blând:

— Sunt sigur că domnul Lucas va reveni curând, va răspunde la întrebări şi va rezolva treaba.

Se ridică şi zise:

— Acum, ar fi bine să mă schimb. Merg la Porthilly să ţin slujba. I-am promis lui Eseld că o las la feribot. Ea şi domniţa Roskilly merg la Padstow.

— Pot să merg şi eu? întrebă Laura.

— Desigur. Dar trebuie să fii gata în zece minute.

Laura se scuză şi plecă în camera ei ca să îşi ia poşeta şi cea mai călduroasă haină. De la fereastra ei, îi vedea pe unchiul Matthew şi pe Eseld vorbind sociabil în timp ce se îndreptau spre grajduri împreună. Laura coborî scările grăbită, nerăbdătoare să ducă bancnota furată la vameş. Uşa de la intrare era mai aproape, aşa că o luă pe acolo, strecurând plosca de argint în poşetă în timp ce mergea grăbită pe alee.

Se opri icnind.

François LaRoche era în faţa ei, cu ochii albaştri ţintă la poşeta ei. Oare văzuse ce băgase ea înăuntru? Recunoscuse plosca? Trase de şnur şi o închise strâns.

— *Bonjour*, *mademoiselle*, se gudură el cu o voce mieroasă.

— Domnule LaRoche, m-ai speriat.

— Chiar aşa? Am spus că voi veni în vizită. Domniţă Callaway, ce ai ascuns în geantă?

— Să ascund? Am luat cele trebuincioase pentru o după-

amiază de cumpărături.

— Am văzut o licărire de argint.

— Sper. Feribotul nu e gratis.

O, nu trebuia să îi spună că vor să ia feribotul.

— Pot să mă uit şi eu?

— În poşeta mea?

Laura ridică nasul chipurile jignită.

— Poşeta unei femei e un loc privat şi misterios, *monsieur*. Un englez nu ar face o astfel de cerere.

— Dar eu nu sunt englez. Rânjind, o luă spre ea, cu cicatricea şi privirea lui lacomă.

— Te rog să mă scuzi. Nu vreau să îl fac pe unchiul meu să aştepte.

Dădu să îl ocolească, dar el o prinse de mână.

Slavă cerului că unchiul Matthew şi Eseld se apropiară cu trăsura. Auzind zăngănitul, LaRoche slăbi strânsoarea. Eliberată, Laura o întinse spre ei.

— Hai odată, melcule, îi strigă Eseld. Trebuie să ne grăbim, altfel pierdem feribotul!

Unchiul Matthew, cu hăţurile şi biciul în mână, îl privi aspru. François rămase locului.

— Rămas-bun, *monsieur*, îl dojeni Laura, sperând că nu se va lua după ele.

— *Très bientôt*, răspunse el. *Ne-om vedea noi foarte curând*. Laura se ruga să nu fie aşa.

Unchiul ei îi întinse mâna ca să urce în trăsură şi cei trei îşi văzură de drum. Ajunşi în vârful dealului, Laura riscă să se uite peste umăr, dar nici urmă de LaRoche.

La scurt timp după ce ajunseră la Black Rock, Eseld şi Laura coborâră pe chei unde trebuia să se întâlnească cu domniţa Roskilly. Aşteptară aproape un sfert de ceas, dar nici urmă de ea. Cârmaciul le spuse că trebuiau să plece.

— Vrei să mai aşteptăm? întrebă Laura. Eseld clătină din cap.

— S-a întâmplat ceva de n-a mai venit. E flux. Să plecăm cât se mai poate.

Plătiră şi urcară la bord, salutându-l pe cârmaci, pe care îl ştiau de ani de zile.

Tocmai când fiul său Martyn dezlegă frânghia, gata să ridice ancora, un bărbat sări la bord. François LaRoche.

Laura simţi un gol în stomac şi inima începu să îi bată mai tare. Se simţea prinsă în cursă.

— Domniţă Callaway. *Enchante*.

Se întoarse şi îi zâmbi hain însoţitoarei ei.

— Domniţă? *Excusez-moi*, ţi-am uitat numele. Ştiu că eşti prietenă cu domniţa Roskilly.

— Mably, răspunse Laura în locul lui Eseld.

Omul ăsta avea ceva ce o puse în gardă pe tânără, altminteri mereu dispusă să flirteze. Eseld murmură:

— *Monsieur*.

Dar nu îi zâmbi şi nici nu îi răspunse. LaRoche se strecură lângă Laura.

— Ce treburi ai în Padstow?

— Nu te interesează, te asigur. Minciuna o frapa.

— Tu?

Poate că ar trebui să îl placă mai mult acum că ştia că e spion pentru britanici, dar nu îl plăcea. Nici nu avea încredere în el.

— Mă întreb dacă ai ceva ce îmi aparţine, spuse el. Ceva ce mi-ar plăcea să primesc înapoi.

— Mă acuzi de furt, *monsieur*?

— Nu pe tine. Poate pe musafirul tău?

Laura o luă pe Eseld de braţ şi se duseră mai aproape de cârmaci, dar, spre uimirea ei, se apropie şi LaRoche.

— Ce mai faci, domnule Wilkes? îl întrebă ea ca între vecini, căutând protecţie, deşi el nu băgă de seamă.

Bărbatul avea privirea înceţoşată şi mirosea a băutură. Din fericire, putea să traverseze estuarul şi să intervină, dacă LaRoche ar fi încercat să îi facă ceva rău.

În timp ce se apropiau de Padstow, Laura strecură un obiect micuţ din poşetă în mănuşă, ca să fie sigură. Apoi se întoarse spre LaRoche.

— Eu merg să vorbesc cu vameşul, te rog să mă scuzi. Spera că dezvăluindu-i planul de a contacta un oficial britanic îl va împiedica pe François să o urmărească.

După ce andocară în Padstow, Laura şi Eseld o luară pe chei până la clădirea înaltă unde erau vama şi depozitul. Clădirea din piatră şi cărămidă avea ferestre albe şi era aşezată pe malul apei, cu faţa spre port.

— E musai să intru cu tine? se plânse Eseld. E o croitorie perfectă în capătul străzii.

Laura nu ştia ce să zică.

— O, prea bine. Dar să vii înapoi aici. Să nu pleci departe. S-ar putea să am nevoie de tine.

— Pentru ce?

— Nu contează, dar să nu stai mult.

De cum intră Eseld în croitorie, François se puse în faţa Laurei, blocându-i intrarea în vamă.

— Din nou, *mademoiselle*, trebuie să te întreb dacă ai ceva ce îmi aparţine.

Uşa se deschise şi un bărbat într-o uniformă neagră şi simplă dădu să iasă, oprindu-se brusc în faţa celor doi.

— Aş putea să vorbesc cu ofiţerul de serviciu? îl întrebă Laura.

— Desigur. Pe aici, domniţă, îi deschise uşa ca să intre. François o urmă îndeaproape. Surprinsă, Laura îl întrebă printre dinţi:

— Eşti sigură că vrei să intri?

Plictisit, bărbatul din spatele biroului o întrebă:

— Da, cu ce vă pot ajuta? Laura se uită la ecuson.

— Domnule Prisk, am venit să predau ceva ce am găsit pe plaja din Polzeath după naufragiul navei *Kittiwake*.

— A? Aţi vorbit cu agentul navei, domnul Hicks?

— Nu. Am venit direct la dumneata.

Desfăcu poşeta şi scoase plosca. Argintul strălucea în lumina lumânării de pe birou. Riscă o privire spre François, care se uita la ea cu jind.

— Domniţă, noi ne ocupăm cu precădere de bunuri

impozabile, ceai, brandy, din astea. Plosca nu e…

— E-a mea, interveni François. Am pierdut-o în timpul naufragiului. Sunt unul dintre supravieţuitori.

— Chiar aşa? Bărbatul îngustă privirea. Sunteţi francez, aşa-i?

— Da. Dar sunt aici legal.

— Da? Ofiţerul se întoarse spre Laura. Îl cunoaşteţi, domniţă?

— Ne ştim, dar nu pot să garantez că e un om de cuvânt. François îi făcu semn spre ploscă.

— Am pierdut-o în timpul naufragiului. Doar o vreau înapoi. M-aş bucura să ofer o recompensă modestă în schimbul ei…

Laura se adresă ofiţerului:

— Poate verificaţi ce e înăuntru înainte să decideţi.

— Aşa e?

François se uita cu duşmănie.

— Repet, e a mea. Şi plosca, şi ce e în ea.

Ofiţerul începu să îi scoată dopul. LaRoche stătea lângă ea, încordat.

Ofiţerul Prisk scoase bancnota rulată, cum făcuse şi Alexander, şi o analiză.

— Ştiţi ce e interesant? Se lăsă în scaun, pe spate. Recent a fost trimis un raport către jandarmi, vamă şi fisc. Era vorba despre nişte deţinuţi de război care au evadat de la Norman Cross şi un furt de bancnote emise de banca Mortlock’s Cambridge, cam ca asta. Ridică privirea la François. Spui că e a dumitale?

François nu ştia ce să zică, dându-şi seama de cursa ce i se întinse. Bătu în retragere.

— Nu ştiu despre ce furt e vorba. Asta e plata pentru serviciile pe care le-am făcut pentru supraveghetor. Scrieţi-i, dacă nu mă credeţi.

— Aşa voi face.

— Între timp, LaRoche continuă, dacă vreţi să găsiţi un deţinut evadat, e bine să căutaţi începând cu musafirul

acestei domniţe, căpitanul Carnell, deşi a folosit numele de Lucas ca să nu fie reperat.

Ofiţerul flutură mâna.

— E treaba jandarmilor. Unde e acum acest căpitan francez?

— Nu ştiu, spuse Laura. A plecat azi-dimineaţă de la Fem Haven.

— Hm! Ei bine, deocamdată trebuie să pun bancnota asta sub cheie. Voi scrie supraveghetorului de la Norman Cross pentru a-mi confirma. Între timp, aş vrea numele dumitale, domnule. Şi actele.

Lui LaRoche îi scăpărau ochii.

— Şi eu îmi vreau actele. Ar fi trebuit să fie în ploscă. Le-am pierdut în timpul naufragiului.

Vameşul îi întinse Laurei plosca goală.

— Trebuie să primiţi o recompensă pentru că aţi adus bancnota. Neştiind ce să facă, o primi.

François îi dădu numele ofiţerului şi îi spuse unde stătea. Auzind numele familiei Roskilly – un nume cunoscut în zonă – ofiţerul decise să nu îl reţină pe François, ci să îl elibereze pe propria răspundere până când primea veşti de la Norman Cross. LaRoche o urmă pe Laura afară. O căută pe Eseld, dar nu o văzu. O luă spre croitorie.

LaRoche o strigă.

— Ai ceva ce îmi aparţine şi vreau să mi-l dai înapoi. Ea se întoarse spre el.

— Dacă plosca înseamnă atât de mult pentru tine, ia-o. O aruncă înspre el sau, mai degrabă, în el şi se îndepărtă hotărâtă. Auzi vag cum îi deschidea dopul, dar curând se îndepărtă prea mult şi nu mai auzi nimic.

Aproape că ajunsese la croitorie când o mână aspră o prinse de braţ şi o învârti pe loc. Se simţi indignată şi jignită.

— Ia mâna de pe mine!

Văzându-i privirea ucigaşă, frica luă locul furiei.

— Scrisoarea mea nu e aici. Asta înseamnă că e la tine sau

la Camell. O vreau înapoi.

Nu era la ea, dar nu voia nici să îl caute pe Alex. Văzându-i ezitarea, îi smulse din mână poşeta, care zbură în aer şi se izbi de pământ, împrăştiindu-se tot ce era în ea.

— Opreşte-te! strigă Laura.

El îngenunche şi scotoci printre lucruri: un pieptăn mic, o batistă şi câteva agrafe de păr, mormăind în tot acest timp. De peste stradă se auziră nişte paşi care veneau spre ei. O voce de bărbat strigă la ea:

— S-a întâmplat ceva, domniţă?

Ea se întoarse şi se uită spre ei vădit uşurată. Doi ofiţeri traversară strada spre ei, unul mai scund, altul mai înalt, înainte să apuce să răspundă, LaRoche deschise gura:

— Domniţa Callaway a scăpat poşeta pe jos. M-am oprit să o ajut.

Ea clătină din cap.

— Nu e adevărat!

Ofiţerul mai scund îl măsura din ochi pe LaRoche.

— Accentul dumitale. Franţuz, dacă nu mă înşel.

Vocea lui îi părea cunoscută. Erau aceiaşi ofiţeri care veniseră acasă să îl caute pe Alexander? LaRoche ridică bărbia.

— Am venit aici legal, ca mulţi concetăţeni ai mei care au fugit din Franţa în timpul Revoluţiei.

— Arătaţi-ne paşaportul. El întinse ambele mâini.

— Sunt victima unui naufragiu. Am pierdut tot. Ofiţerii se uitară la ea.

— E adevărat, domniţă Callaway? Laura nu putea nega.

— Da, de pe nava *Kittiwake*.

Ofiţerul mai scund se întoarse spre tovarăşul său.

— Ai lista de la Oficiul pentru Transport?

Colegul lui scoase o foaie de hârtie din buzunar şi o desfăcu.

— Cum ziceaţi că vă cheamă?

— Nu am zis.

— François LaRoche, răspunse Laura plină de bunăvoinţă.

Ofiţerul citi din listă.

— F. LaRoche. Păr negru, ochi albaştri, 30 de ani, cicatrice pe obrazul stâng.

Partenerul lui scoase pistolul.

— Am dreptul să fiu aici, insistă François. Întrebaţi-l pe Philippe d'Auvergne. El va gira pentru mine. Lucrez pentru el.

— Nu ştiu cine e. Pare un alt franţuz. François se încruntă.

— E un ofiţer britanic staţionat în Jersey.

— Veniţi cu noi şi vom investiga cele spuse. François ridică mâinile în aer protestând.

— Şi Carnell? El nu stă aici legal. E deţinut de război evadat. Ba mai rău, un hoţ. Găsiţi-l pe *capitaine* Camell şi veţi avea o răsplată mare.

— Presupun că nu ştiţi unde e? întrebă ofiţerul înalt.

— *Non*. Darduceţi-vă la ea acasă-întinse un deget spre Laura-şi sigur îl găsiţi acolo.

— V-am spus, a plecat, spuse Laura.

— O, se va întoarce. Doar l-ai salvat de la moarte.

— L-am ajutat, dar nu sunt păzitoarea lui.

François rânji, scoţând în evidenţă cicatricea de pe obraz.

— Îţi subestimezi şarmul, *mademoiselle*.

— L-am căutat, dar nu l-am găsit, recunoscu ofiţerul înalt.

— Vă ajut eu, spuse François. Ştiu cum arată.

— Vom vedea. Deocamdată, veniţi cu noi.

Arătându-i calea cu puşca, bărbaţii îl luară pe LaRoche cu ei, spre uşurarea Laurei, deşi se temea ca jandarmii să nu îşi sporească eforturile de căutare a lui Alexander. Se rugă să nu-l fi condamnat la închisoare din nou… sau la moarte.

Pe jumătate îngropată în nisipurile mişcătoare de pe malul de est al estuarului se înalţă biserica St. Enodoc. Ghidul Black pentru ducatul din Cornwall, 1876

Î

nainte să se întoarcă la feribot, Laura trecu pe la magazinul de antichităţi şi curiozităţi din Padstow. Proprietarul se lumină la faţă când o văzu.

— A, domniţă Callaway. Ce mi-aţi adus azi?

Laura vârî mâna în mănuşă, unde îşi ascunsese comoara, scoase broşa cu salamandră şi o puse pe tejghea.

La scurt timp, după ce îşi rezolvase toate treburile, Laura o luă spre croitorie şi aproape că o scoase cu forţa pe Eseld dintre bonete, panglici şi dantele. Se întoarseră împreună în port ca să aştepte feribotul.

Ajunseră la Black Rock la căderea serii. Unchiul Matthew le aştepta la debarcader. Niciun semn de la Kayna Roskilly. Eseld era deja îngrijorată pentru prietena ei şi îl rugă pe Matthew să o ducă la ea acasă.

În cele din urmă, bărbatul cedă şi întoarse trăsura spre Pentire, deşi ocolişul avea câteva mile bune.

— Sper că nu e bolnavă sau ceva de genul acesta, spuse Eseld. Nu îi stă în caracter să nu îşi onoreze întâlnirile fără să trimită măcar o vorbă.

Laura nu putea să o învinuiască pe Eseld pentru îngrijorarea ei, dar ea era şi mai îngrijorată pentru Alexander. Oare era tot la domniţa Chegwin acasă? Tânjea să îi mărturisească totul unchiului ei, dar credea că era cel mai bine să îşi ţină gura.

Când ajunseră în faţa casei familiei Roskilly, un valet o ajută pe Eseld să coboare, iar ea se grăbi să intre în casă, în timp ce Laura şi unchiul ei aşteptau afară. Eseld se întoarse câteva minute mai târziu împreună cu domnul doctor Kent.

— Familia e supărată, le explică Perry. Au fost jefuiţi. Banii strânşi la balul de caritate au dispărut. La fel şi o pereche de cercei ai lui Kayna.

Unchiul Matthew se schimbă la faţă.

— Îmi pare foarte rău să aud asta.

— Ştiu. Eseld îi strânse mâna. Voi sta o vreme cu Kayna. Tatăl ei a plecat după jandarmi.

Unchiul Matthew încuviinţă din cap, cu privirea îngrijorată.

— Foarte frumos din partea ta. Aş sta şi eu, dar mă aşteaptă doamna Bray.

— Mă voi asigura că Eseld ajunge acasă în siguranţă,

domnule, se oferi tânărul.

— Mulţumesc, Perran.

Întinzându-i braţul, Perry o conduse pe Eseld în casă, iar Laura şi unchiul ei o luară înapoi spre Fern Haven.

— Îmi pare rău, unchiule Matthew, spuse Laura. Ştiu cât de mult îţi doreşti să restaurezi biserica St. Enodoc.

El încuviinţă din cap fără să zică nimic, vădit descurajat şi dezorientat de acest obstacol.

Decise să nu adauge la durerea lui, împărtăşindu-i ce se întâmplase în Padstow sau ce aflase despre musafirul lor.

Când se întoarseră la Fern Haven, Laura îl ajută pe unchiul ei cu calul, apoi cei doi intrară în casă. El se duse în salon să stea de vorbă cu soţia lui, iar Laura urcă în camera ei. Voia să meargă acasă la miss Chegwin, dar mai întâi avea nevoie să ia o pungă cu câteva monede pentru Alexander. Văzând un bărbat aşezat în hol la uşa dormitorului ei, tresări, apoi vorbi în şoaptă:

— Ce faci aici?

Alexander se ridică, zâmbind emoţionat.

— Mă aşteptam la o altfel de primire.

— Nu ar trebui să fii aici. Te caută jandarmii. Vor ajunge aici din clipă în clipă. Acum îl interoghează pe *monsieur* LaRoche.

Îi povesti ce se întâmplase în faţa vămii. El se apropie de ea şi îi cercetă faţa, îngrijorat.

— Eşti bine?

— Da. Speriată, dar bine.

— Bine.

Îi strânse mâinile şi o privi întunecat.

— Omul ăla… îmi face zile amare.

Alexander trase adânc aer în piept şi îşi trase umerii în spate.

— Ai găsit vreun vas care mă poate trece Canalul?

— Încă nu… îmi pare rău.

— Să nu îţi pară rău, *ma chère*. Nu ar fi trebuit să îţi cer aşa ceva.

— Voi încerca, dar, până una alta, asta ar trebui să ajute.

Îi întinse banii din vânzarea broşei. Avusese dreptate. Valorase mult.

El clătină din cap.

— Nu, domniţă Callaway. Nu pot accepta, dar îţi mulţumesc, în depărtare, undeva afară, se auzeau voci bărbăteşti. Laura se uită pe o fereastră şi văzu nişte siluete care se apropiau – două în uniformă şi un bărbat. LaRoche?

— Şşt! Vin!

Duse un deget la gură, apoi îl întoarse de umăr.

— Ieşi din nou prin spate. Fugi! Ascunde-te! Dacă te prind, vei fi trimis înapoi la închisoare sau chiar închis.

El îşi încleşta buzele.

— Nu îmi place să fug ca un iepure speriat care caută o vizuină în care să se ascundă.

— Ştiu, spuse ea. Dar nu uita, dacă eşti prins, nu vei ajunge acasă, la fratele tău.

El se încruntă, apoi oftă.

— Fie! Pentru Alan şi familia lui, voi fugi. O luă la fugă pe scări, dar se întoarse.

— Înainte să plec, trebuie să îţi spun ceva.

— Cee...?

Îi astupă gura cu buzele lui, reducând-o la tăcere. Pentru o clipă, nu mişcă de surprindere, apoi îl sărută şi ea, sperând să nu fie în loc de adio.

El se desprinse de ea şi îi zâmbi.

— Asta trebuia să îţi spun.

Ea reuşi să îi zâmbească, tremurând uşor.

— Mă bucur că aud asta.

Revenindu-şi din visare, îl împinse spre scări.

— Du-te acum!

El coborî ca o umbră şi se strecură pe uşa din spate, în timp ce doi jandarmi şi LaRoche intrau pe poarta din faţă. Laura rămase nemişcată. *Vizuina* despre care pomenise Alexander îi dădu o idee întârziată unde s-ar putea ascunde. Luându-şi repede haina şi mănuşile, o luă grăbită

în urma lui, ajungându-l din urmă în grădina din spate.

— Ce faci? o întrebă el încet.

— Merg cu tine. Ştiu unde te poţi ascunde, dar vei avea nevoie de mine pentru asta.

Îl îndrumă pe poteca ce ducea pe lângă drumul părăsit.

— În pivniţa rece? întrebă el. Ea clătină din cap.

— E prea riscant. Unchiul meu şi Eseld ştiu despre ea. S-ar putea gândi că te ascund acolo şi le-ar putea spune jandarmilor.

Merseră cât de mult putură în umbra unor tufe uscate până la cea mai apropiată dună. Vântul bătea şi le arunca nisip în ochi. În cele din urmă, o cărare îngustă îi duse la St. Enodoc, biserica parţial îngropată.

Laura trase funia din şopronul paraclisului. Intrară apoi pe poartă în cimitirul bisericii. Ea urcă repede movila înverzită şi ajunse pe acoperiş. Alexander mergea în urma ei.

— Eşti sigură? o întrebă el.

— Ai o idee mai bună?

— Să fug întruna?

— Şi cum aş putea să îţi trimit vorbă dacă aş găsi un căpitan gata să te ducă peste Canal?

— Bună întrebare. Prea bine. Am să cobor, dar, dacă mă găsesc aici, mă vor lua ca din oală.

— Jandarmii nu sunt de prin partea locului. Să sperăm că nu ştiu despre trapa din acoperiş. E singura intrare.

Ca în fiecare an de când venise în Cornwall, făcu un nod strâns în jurul crucii de pe movilă şi deschise trapa. Aruncă jos celălalt capăt al sforii şi spuse:

— Domnul cu tine!

— Şi cu tine, *ma chère*.

O sărută din nou apăsat pe gură, se lăsă în jos, trăgând de sfoară spre altar şi ajunse cu picioarele pe podeaua de piatră dintre altar şi catapeteasma.

— Dacă vine cineva să caute aici, ascunde-te după ceva, îi strigă. Ar fi fost bine să-ţi fi adus ceva de mâncare, adăugă ea.

— Mă descurc. Am mâncat bine în ultima vreme.

— Îţi voi aduce ceva cât de repede pot. Cât să fii în siguranţă.

— Mulţumesc, domniţă Callaway.

Ea trase funia în sus, închise trapa şi se grăbi să se dea repede jos de pe acoperiş. Dacă o prindeau aici sus, i-ar fi deconspirat grav ascunzătoarea.

În loc să ducă înapoi funia în şopron, o ascunse între un mormânt din apropiere şi zidul bisericii. Nu voia să le dea urmăritorilor pe tavă mijlocul prin care ar fi putut să intre în biserică, dacă ar fi ştiut, cumva, despre trapă. Spera că jandarmii nu chemaseră agentul local în ajutor.

Auzind paşi grăbiţi, ieşi repede prin poarta cimitirului şi se strecură pe lângă gardul viu. Spera să ajungă cât mai departe. Dacă o găseau, să nu îşi dea seama pe loc că fusese la biserică. Ocoli şopronul paraclisului şi se opri să îşi tragă sufletul, dar icni surprinsă. În umbre stăteau două persoane, îmbrăţişate strâns, în lumina amurgului, îşi dădu seama că erau Eseld şi Perry.

Perry se trase în spate jenat şi îşi drese glasul, dar Eseld, fermecată de-a dreptul, doar îi zâmbea tandru. Tânărul medic îi spusese unchiului Matthew că o va însoţi pe Eseld în siguranţă acasă. Decisese, pesemne, că o plimbare uşoară sub clar de lună era mai romantică decât una scurtă cu trăsura.

Perry dădu să zică ceva, dar Laura clătină din cap şi duse un deget la gură în semn de avertisment.

Se auziră paşi trecând pe lângă ei şi intrând în curtea bisericii.

— Să căutăm în biserică, se auzi o voce masculină cunoscută. Jandarmii pe care îi cunoscuse în Padstow, se gândi Laura.

Oare François era cu ei? Inima îi bătea tare, iar palmele îi transpirau. Abia respira şi avea urechile ciulite, ca să audă ceva. Surprinse un târşâit de paşi şi o înjurătură printre dinţi.

— Intrarea e blocată de nisipul ăsta blestemat.

Cu greu se vedea ceva în interior, se linişti Laura, presupunând că Alex nu făcuse vreo prostie şi nu aprinsese vreo lumânare cu pietre.

Le spuse celor doi în şoaptă:

— Jandarmii îl caută pe Alexander.

Eseld se miră, iar Perry se apropie şi îi răspunse fără să fie auzit de ceilalţi.

— Ştii unde e?

Laura nu ştia ce să facă. Avea încredere atât în el, cât şi în Eseld, dar amândoi aveau o problemă cu discreţia, se ştia. Încuviinţă dând din cap.

Închiderea trapei făcu ecou în toată biserica, dar apoi se risipi. Se auziră paşii Laurei care plecase şi se aşternu liniştea. Alexander stătea în liniştea rece şi tristă a bisericii St. Enodoc până când ochii i se obişnuiră cu lumina slabă. Apoi dădu un tur pe la altar, naos, capela din laterală şi pridvorul care era îngropat în nisip. Nu se putea intra. O luă încet prin mijloc, pe lângă transeptul care ducea în turn. Bocănii îi clămpăneau pe gresia netedă. Trecu pe lângă stranele de lemn şi ajunse la cristelniţa din granit din spate. Cristelniţa şi catapeteasma păreau foarte vechi.

Întorcându-se la altar, se aşeză pe prima bancă şi se uită la tavanul înclinat. În braţele negre ale candelabrului din fier forjat erau nişte resturi fantomatice de lumânări albe. Amurgul blând se strecura prin vitraliile modeste – o fereastră cu trei ochiuri deasupra altarului şi una în capela laterală alăturată.

În acest loc tăcut şi reverenţios, rugăciunea părea ceva natural.

— Tată, Te rog să o protejezi pe Laura. Nu lăsa să i se întâmple ceva rău din cauza mea. În mila Ta, Te rog să mă ajuţi să ajung la timp, ca să îl ajut pe Alan.

Alex se lăsă pe spate şi se odihni în liniştea sanctuarului… dar nu pentru mult timp. Se auzeau paşi apropiindu-se rapid – erau cel puţin doi sau trei oameni. Lumina torţelor

pătrundea prin vitralii ca un far.

— Hai să căutăm în biserică, se auzi o voce.

Lui Alexander deja îi bubuia inima. Amintindu-şi avertismentul Laurei, se dădu în spate în vârful picioarelor şi se strecură în pridvorul învăluit de nisip. Stătea nemişcat, ciulind urechile ca să surprindă ceva printre bubuiturile propriei inimi. Auzi târşâit de bocanci şi un epitet mormăit.

— Intrarea e blocată de nisipul ăsta blestemat.

— Mai este vreo intrare?

Lumina torţelor înconjura biserica, pâlpâind pe lângă ferestrele înalte ale turnului şi ale transeptului. Alex îndrăzni să arunce o privire în altar. Chipuri sinistre lipite de geam încercau să vadă înăuntru. Se lăsă înapoi în pridvor, înaintea uşii cu arcade, respirând greu. Oare îl vedeau? Se îndoia, dar mai bine să fie precaut, decât să îi pară rău.

Ce să facă dacă se deschidea trapa şi cobora cineva să îl caute? Să se predea înainte să se ajungă la violenţă de oricare parte? Să se ascundă în scrinul antic de lângă cristelniţă? Să încerce să fugă prin fereastra din turn? Spera să nu se ajungă la asta.

Se rugă din nou, de data asta în gând, mai disperat. *Ai milă*, *Tată*!

Oare credea că Dumnezeu îl aude? Că îi răspunde? La urma urmei, Dumnezeu nu împiedicase capturarea navei, arestul sau naufragiul prin care trecuse. Dar îl *scăpase* de la moarte. Alexander spera că Dumnezeu avea un plan pentru zilele pe care le avea de trăit, dar şi că arestul n-are să facă parte din el.

Da, se convinse el. Credea că Atotputernicul îi auzise rugăciunile, deşi Dumnezeu nu îi promisese că nu va suferi. Dacă Tatăl permisese pe acest pământ ca Fiul Lui preaiubit să sufere şi să moară, de ce s-ar aştepta un biet muritor ca el să ducă o viaţă liniştită? *Voia Ta să se facă*, *atotputernic Dumnezeu*.

Afară auzi o voce neaşteptată. Era o femeie, dar nu era Laura. Torţele se îndepărtară de fereastră. Întunericul se

aşternu din nou. Alex închise ochii uşurat, în tăcere deplină.

Laura era surprinsă să îi audă vocea lui Kayna Roskilly.

— Nu cred că mai este folosită biserica asta, din motive evidente.

— Cine eşti dumneata, domniţă? întrebă un jandarm.

— Domniţa Roskilly. Tata e proprietarul minei Pentire.

Ce face aici?, se întreba Laura. Familia Roskilly locuia la câteva mile de aici, dar sigur ştia că vicarul intra o dată pe an în biserică – că mai *era* o intrare. Oare Kayna îi ajuta? Din cine ştie ce motiv, îl susţinea pe Alex?

Laura o întrebă pe Eseld în şoaptă:

— Ce faci aici? Când te-am văzut ultima oară, erai la domniţa Roskilly acasă.

— Când a venit agentul, Perry ne-a dus pe mine şi pe Kayna la el acasă, ca să evităm neplăcerile, îi şopti Eseld. Va rămâne la mine în noaptea asta. Crede că se simte mai bine aşa după jaf. De vreme ce Roserrow e doar la o milă de Fem Haven, am decis să ne întoarcem pe jos, iar Perry s-a oferit să ne conducă.

Laura se întreba când anume deveniseră Eseld şi domniţa Roskilly prietene atât de apropiate. Probabil cât ea fusese ocupată cu Alexander.

— Ce drăguţ, murmură Laura, surprinsă că vorbea serios.

Se bucura că Eseld avea o prietenă bună şi că Perry îi intrase în graţii, în sfârşit. Spera ca Eseld să facă eforturi şi să îl merite. Din depărtate, acelaşi jandarm întrebă:

— Ce faceţi aici singură, domniţă? Sau nu sunteţi singură, ci cu un anume franţuz?

— În niciun caz. Nu am încredere în francezi. Am ieşit la plimbare cu două prietene. Din clipă în clipă, vor apărea şi ele.

Laura le şopti planul şi, în câteva momente, cei trei intrară relaxaţi pe poarta cimitirului. La semnul din cap al Laurei, începură să vorbească despre nimicuri şi despre seara plăcută, sperând să fie auziţi şi să evite împuşcături din panică. Aşa cum se gândise, doi jandarmi şi François

LaRoche stăteau în curtea bisericii, împreună cu Kayna Roskilly.

— A, domniţă Roskilly, începu Eseld. Iată-te! Ne întrebam pe unde ai ajuns. Eseld îşi savura vădit debutul în actorie.

Domniţa Roskilly se uita de la unul la altul, gândind rapid fără îndoială.

— Şi uite-i pe prietenii mei.

Arătă cu mâna spre cei trei, apoi le explică:

— Am auzit voci în curtea bisericii şi am venit să văd ce se întâmplă. Aceşti domni căutau o altă intrare în biserică, dar normal că le-am spus că nu există.

— Ei bine, e... începu Perry, dar Laura îl reduse la tăcere cu un cot în coastă.

O fi fost el un doctor învăţat, dar în materie de înţelegere a femeilor nu stătea prea bine.

— Ei bine, e acolo, termină Eseld în locul lui, zâmbindu-le pe rând bărbaţilor.

Laura se bucura acum că verişoara ei avea atâta farmec feminin. Avea, cu siguranţă, cel mai fermecător zâmbet.

Jandarmul înalt îi zâmbi la rândul lui, în timp ce celălalt rămase distant. LaRoche era încruntat.

Jandarmul mai scund întrebă:

— L-aţi văzut pe căpitanul Camell, francezul, pe undeva? Credeam că e cu domniţa Callaway.

Jandarmul făcu semn din cap către Laura.

— Domniţa Callaway e cu noi, spuse Eseld, strecurându-şi braţul protector în jurul taliei ei.

Jandarmul scund se încruntă la domniţa Roskilly.

— Parcă ai zis că ai *două prietene*.

— Ei bine, da, dar nu am vrut să îl pomenesc şi pe domn. Nu aş vrea să denigrez reputaţia prietenelor mele pentru nimic în lume.

Kayna vorbea foarte convingător, de parcă s-ar fi simţit serios jignită. Laura vedea că era cea mai bună actriţă dintre ei, mult mai inteligentă decât o crezuse ea.

LaRoche interveni, vădit dezgustat.

— Sunt împreună în complotul ăsta. E evident. Unde l-aţi ascuns? Chiar trebuie să vă percheziţionăm tuturor casele?

— Domnilor jandarmi, sunteţi bineveniţi, evident, spuse Kayna. Dar fără *acest* individ. Arătă cu mâna spre François. Să nu aveţi încredere deloc în ce spune. L-am luat la noi acasă după naufragiu. Şi cum ne-a răsplătit? Ne-a jefuit şi a sedus-o pe cameristă.

François rânjea.

— Eşti geloasă? Furioasă că mi-am îndreptat atenţia asupra cameristei tale franţuzoaice când mi-am dat seama ce vrăjitoare rece eşti?

— Indiferent de motiv, nu pot decât să mă bucur că ai plecat. Să nu te mai întorci.

— Ce a furat? întrebă jandarmul.

— Nimic, insistă François.

— Mincinosul! A furat banii pe care i-am strâns la balul de caritate şi o pereche de cercei cu pietre semipreţioase, pe care camerista mea îi luase ca să îi cureţe. Poate şi altceva. Tata e acum împreună cu agentul de ordine. Între timp, eu l-aş închide şi l-aş percheziţiona, dacă aş fi locul domniilor voastre. Duceţi-l la temniţa din Bodmin şi scutiţi-vă de efortul de a-l mai trece prin arest.

Furia iadului e mic copil pe lângă cea a unei femei înşelate, se gândi Laura. Cu siguranţă se bucura că tânăra curajoasă o ajuta, dar spera ca LaRoche să nu se răzbune pe limba ei ascuţită.

Francezul spuse:

— Dacă cineva e hoţ, acela e căpitanul Carnell, care îşi spune Alexander Lucas. El mi-a furat şi actele. Probabil a furat şi banii.

Un jandarm o întrebă pe domniţa Roskilly:

— L-aţi văzut pe acest căpitan Carnell? Tânăra dădu din umeri.

— L-am văzut o dată sau de două ori, dar nu recent. Nici nu ştiu unde ar putea fi. Poate în Padstow? Sincer, nu ştiu ce planuri are. Mă îndoiesc că ştie careva dintre noi.

Se uită la cei trei, care încuviinţară din cap conştiincioşi.

— Uitaţi-vă înjur, adăugă tânăra. Nu sunt multe locuri pe aici, pe unde s-ar putea ascunde, decât poate în şopronul paraclisului.

Padstow, care e aglomerat, ar fi un loc mult mai potrivit în care să-ţi găseşti o ascunzătoare.

Laura îşi dorea să nu mai zică nimic de Padstow. Dacă reuşea să găsească o navă cu care să plece Alex, probabil că de acolo va ridica ancora.

— Mai bine ne-am întoarce, spuse domniţa Roskilly.

O luă pe Laura de mână, ca pe o bună companioană, şi o luară înapoi spre Fern Haven. Perry şi Eseld mergeau în urma lor.

Jandarmii nu încercară să îi oprească. Laura se uită în urmă şi văzu că unul dintre ei ţinea arma îndreptată spre LaRoche, în timp ce celălalt căuta în şopron.

Laura nu ştia dacă jandarmii crezuseră prefăcătoria lor, dar François LaRoche cu siguranţă nu pusese botul.

Când ajunseră la Fem Haven, Eseld şi Perry intrară în salon, dar Laura rămase de vorbă discret cu domniţa Roskilly în hol.

— Mulţumesc. Nu ştiu de ce ne-ai ajutat, dar îţi mulţumesc.

— Nu ştii? Ochii ei negri sclipeau. E simplu. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru dragostea adevărată. Uită-te doar cum i-am învârtit pe degete pe Eseld şi Perry şi i-am aruncat unul în braţele celuilalt.

Se uitară amândouă prin uşa deschisă de la salon la cei doi care stăteau lângă şemineu, cu feţele luminate de foc, privind adânc în ochii celuilalt.

Kayna adăugă:

— Ştii că iniţial a avut ochi numai pentru Treeve, deşi el te plăcea pe tine. I-am arătat că e o mare eroare şi nonsens să plângă după el. Acum că tu ţi-ai arătat clar interesul pentru altcineva, să sperăm că, în timp, Treeve se va orienta în altă parte.

— Nu îl vreau pe Treeve, spuse Laura răspicat. Nu l-am vrut niciodată.

— Ştiu că nu îl vrei. De ce crezi că vrea să te câştige? Bărbaţii sunt foarte mândri. Nu suportă să nu fie consideraţi darul lui Dumnezeu pentru o anumită femeie. Asta e greşeala pe care am făcut-o: l-am lăsat pe Treeve să vadă că îl plac. Aşa că a renunţat la goană, doar la zestrea mea nu. Oftă.

— Şi *monsieur* LaRoche?

O încruntătură întunecă chipul frumos al domniţei Roskilly.

— Recunosc că l-am plăcut puţin. Era francezul misterios de sub acoperişul meu. Sunt sigură că înţelegi. E foarte cuceritor când îşi propune, când vrea ceva. Dar un refuz mi-a arătat ce fel de om e. Egoist, uneltitor, periculos.

— Ai arătat mult curaj în seara asta, în felul în care i-ai vorbit. Ea dădu din umeri.

— Era escortat de jandarmi. Nu aveam de ce să mă tem.

— Şi acum?

— Acum… să sperăm că jandarmii îmi urmează sfatul şi că îl ţin închis.

Biata fată se cutremură. Laura îi strânse mâna.

— Cu ce pot să te ajut?

Domniţa Roskilly o privea pătrunzător, cu speranţă.

— Poţi ajuta luându-ţi căpitanul francez şi fugind cu el de aici. François va continua să îl caute. Să sperăm că e ultima oară când l-ai văzut.

— Crezi că e bine să fug cu un bărbat pe care nu îl cunosc bine? Să îl las pe unchiul meu… şi să fug cu el pe ascuns?

Femeia dădu din umeri.

— Hai! Am văzut cum l-ai sărutat pe acoperiş. În plus, mereu ai lăsat să se vadă că vrei să fii oriunde, numai aici nu, de când ai venit prin părţile astea. De ce crezi că nu ai fost niciodată primită cu braţele deschise? Acum e şansa ta.

Aşa era? Oare dispreţul ei pentru acest loc şi oamenii lui fusese motivul pentru care nu se simţise niciodată ca acasă? Laura înghiţi în sec, apoi spuse:

— Nu pleacă nimeni niciunde dacă nu găsesc un vas care să îl traverse pe Alexander peste Canal.

— Atunci caută la Treeve Kent.

— La Treeve? Kayna încuviinţă.

— Am fost curioasă ce activităţi clandestine nocturne are, aşa că l-am pus pe slujitorul nostru să îl urmărească. M-am temut că avea vreo iubită în Padstow. Într-un fel, aşa e. O cheamă *Merry Mary*.

Laura clipi surprinsă.

— Dacă te grăbeşti, probabil îl vei găsi la Hanul Fourways cu noii săi prieteni.

Doamna Bray ieşi ca furtuna din biroul soţului ei.

— Laura…

Văzând-o pe Kayna, şovăi puţin şi o salută politicos.

— Bună seara, domniţă Roskilly. Bine ai venit! Pot să vorbesc cu domniţa Callaway între patru ochi?

— Desigur.

Tânăra se alătură lui Eseld şi lui Perry în salon, în timp ce doamna Bray o duse pe Laura în birou şi închise uşa. Unchiul Matthew stătea pe scaun, dar nu părea în apele lui. Doamna Bray izbucni:

— Jandarmii au trecut din nou pe aici. Ţi-am spus că se vor întoarce. Celălalt supravieţuitor era cu ei. Francezul. Ne-a spus că „domnul Lucas” al dumitale e, de fapt, căpitan în marina franceză. Un ofiţer duşman. Ştiai?

Laura se mută de pe un picior pe altul, simţindu-se ciudat, vinovată pentru că nu le vorbise despre suspiciunile ei.

— M-am întrebat de unde vine, dar nu am ştiut nimic sigur… Unchiul Matthew îi spuse cu blândeţe:

— Nu ştim dacă a vrut să ne facă ceva rău.

Ignorându-l, doamna Bray, ai cărei ochi scăpărau de furie, o privea insistent pe Laura.

— L-ai adus pe individul acela în casa mea. Nu l-am vrut o clipă aici. Dacă ne face ceva, va fi din cauza ta.

Unchiul Matthew încercă să intervină:

— Draga mea, te rog…

Dar doamna Bray rămase tare pe poziţii, ţintuind-o pe Laura cu o privire rece ca piatra:

— Mă auzi?

Simţind că o ia cu ameţeală, Laura încuviinţă din cap şi dădu să plece.

— Da, înţeleg.

Laura se duse la Casa Brea ca să ceară un favor. Cu aprobarea coniţei Chegwin, Jago o ajută pe Laura să se îndrepte spre St. Minver, ducând-o cu măgarul şi trăsura lor.

Ajunşi la Hanul Fourways în scurt timp, Jago legă frâiele şi ocoli căruţa. În timp ce o ajută să se dea jos, Laura îl văzu pe Treeve Kent ieşind cu câţiva bărbaţi pe care nu îi cunoştea.

— Domniţă Callaway, o strigă Treeve. Ce faci aici? Văzându-l pe Jago, ceilalţi bărbaţi rămaseră pe loc, dar Treeve porni spre ei, zâmbindu-le cuceritor.

Când ajunse suficient de aproape, ea începu:

— Înţeleg că ai o navă.

El coborî bărbia surprins.

— Cine ţi-a spus?

— Domniţa Roskilly.

Treeve ridică sprâncenele bălaie.

— Aşa a zis?

Laura încuviinţă din cap.

— Aşa e?

— Da.

— Eşti şi căpitanul ei?

— Nu, las navigaţia pe mâinile celor mai pricepuţi decât mine.

— Pot să întreb pentru ce o foloseşti? Sau e mai bine să nu ştiu?

— O, pentru afacerile familiei. Sări peste dubiile pe care le avea.

— Mă întrebam dacă ai vrea să mă ajuţi cu ceva!

— Orice pentru tine, domniţă Callaway. Ştii prea bine.

— S-ar putea să te răzgândeşti când vei auzi ce vreau. El se apropie mai mult.

— Sună interesant.

— Mă întreb dacă tu… sau cineva cunoscut ar fi dispus să ia un pasager la următorul negoţ în insulele din Canalul Mânecii.

Pe faţa lui Treeve se vedea că îl încercau diverse sentimente. Surpriză. Suspiciune. Admiraţie?

— Am ştiut mereu că eşti deşteaptă. Şi frumoasă. Ce combinaţie captivantă.

— Domniţa Roskilly mă întrece la ambele. E mult mai deşteaptă decât mi-am dat seama. După seara aceasta, am văzut-o cu alţi ochi.

— A, da?

— Îţi voi explica mai târziu. Mă poţi ajuta?

— Adică pe francezul tău, cred că vrei să spui?

— Ei bine, da.

— Aş fi foarte bucuros să îl văd plecând de aici, domniţă Callaway, dacă n-aş şti că te întristează.

— Să îl văd arestat din nou sau împuşcat m-ar întrista şi mai rău. E drept să ştii că jandarmii îl caută. Cererea mea presupune nişte riscuri.

— Aşa cum presupun cele mai multe strădanii care merită, chiar şi cele mai puţin nobile.

Se gândi, apoi rosti:

— Da, ştiu pe cineva. E de încredere, respectabil, unii ar spune chiar că e al naibii de frumos. Îi făcu cu ochiul. Dar pot să am încredere că nu mai spui la nimeni?

— Absolut. Am trăit destui ani pe aici încât să înţeleg că liberul schimb e uneori necesar în vremuri grele şi în sărăcie. Dar să fii implicat tu, un Kent din Roserrow?

— Sărăcia nu ţine cont de nume, domniţă Callaway. Atunci când una dintre cele mai însemnate familii din parohie nu îşi poate plăti facturile, nu poate rămâne la mila fondurilor precare ale acesteia, aşa cum rămân alţii. Trebuie să ne protejăm numele familiei şi să păstrăm aparenţele. Îi zâmbi

răutăcios. Trebuie să accepţi că aparenţa mea merită păstrată.

Clătină din cap, zâmbindu-i binevoitoare.

— Da, Treeve. Arăţi foarte bine, aşa cum ştii prea bine.

— Mulţumesc, scumpo. Îi pieri zâmbetul. De n-ar fi fost nevoie să îţi smulg aceste cuvinte... Inspiră adânc. Acum depinde de mine să susţin financiar familia. Tata a vârât capul în nisip, iar mama, dacă are habar de situaţie, închide intenţionat ochii. Perry e prea ocupat să spargă bube şi să găsească leacuri, ca să vadă ce fac eu. Mulţi cred că sunt un leneş care nu face nimic bun. Dar trebuie să spun că mă descurc binişor. Sunt ca raţa în baltă, cum se spune. Pentru ceai şi brandy se plătesc impozite uriaşe. Dar un mic drum până în Guernsey sau Jersey, şi... *voilà*. Familia mea economiseşte bani pentru consumul de zi cu zi, iar restul îl distribui pe canale profitabile. Cu discreţie, fireşte! îşi îndreptă umerii. Când e gata francezul tău?

— Oricând. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar atenţie la vameşi.

— Sunt mereu atent la ei. Riscurile meseriei. Spune-i că îl aştept la promontoriul Sfântului Mântuitor la ora două dimineaţa. Până atunci, ar trebui să prindem fluxul.

— Dar feribotul nu merge la miezul nopţii.

— Hai, domniţă Callaway. Sunt convins că o fată deşteaptă şi descurcăreaţă ca tine va găsi o soluţie. Să îi spui să poarte haine negre. Şi să nu spui nimănui unde mergem. Promiţi?

— Ai cuvântul meu.

— Batem palma?

Îi întinse mâna, iar ea puse degetele în palma lui. În ochii lui văzu, surprinzător, tristeţe.

— A, de când aştept să ating mâna domniţei Callaway. Sper că nu e ultima oară!

Din Pasul Padstow şi până-n Lundy Light, *E un mormânt de ape zi şi noapte*. Zicală tradiţională din Cornwall

(%*j9 lfa* (*u17*

Înainte să plece de la Hanul Fourways, Laura îi dădu lui Jago bani să cumpere două plăcinte: una pentru el, cealaltă pentru Alex. La întoarcere, Laura îl rugă să meargă la Black Rock. Când ajunseră la casa cârmaciului şi bătură la uşă, ieşi Martyn. La ora aia din noapte, băiatul avea ochii împăienjeniţi şi abia aştepta să se întindă în pat, dar îi dădu o monedă de aur şi se trezi pe loc.

— Îmi pare rău că te deranjez, Martyn. Ai putea să mă ajuţi cu un transport privat la miezul nopţii?

— La banii ăştia? Cum să nu!

Tânărul prelua deseori cârma, mai ales în serile când tatăl său lua prea mult la măsele.

— Mai e ceva.

Vorbiră câteva minute despre planurile pe care le aveau, apoi Laura plecă.

În cele din urmă, ea şi Jago ajunseră în învecinatul Porthilly. Acolo, intră în sacristia de la St. Michael, unde o grămadă de haine donate aşteptau să fie distribuite a doua zi de Crăciun. Alese hainele potrivite, le împături strâns, le vârî sub braţ şi se întoarse la Jago, cu care împărţea drumul, la lumina lunii şi a stelelor. Laura se bucura de compania lui Jago. I-ar fi fost puţin teamă să umble singură după căderea întunericului pe drumuri necunoscute.

Ajungând în vârful colinei de nisip, îi spuse lui Jago să lase căruţa lângă şopronul paraclisului şi cercetă St. Enodoc de acolo, ca să fie sigură că nu era nimeni prin apropiere. Apoi se apropie de biserică, se urcă pe movilă şi apoi pe acoperiş. Deschise trapa, cu stomacul strâns de emoţii şi cu speranţa că îl va găsi bine pe Alexander.

— Eşti acolo? îl chemă ea încordată, în şoaptă.

— Laura?

Inima îi tresări când îşi auzi numele mic pe buzele lui. În lumina slabă a ferestrelor transeptului apăru jumătate din faţa lui.

— Eşti bine? îl întrebă ea.

— Îmi făceam griji pentru tine.

— Eu sunt bine. Prinde!

Îi aruncă plăcinta, pe care el o prinse cu dibăcie.

— Mănâncă şi pune hainele astea pe tine.

Lăsă plăcinta deoparte şi întinse mâinile ca să prindă hainele.

— Mă duc la Fern Haven înainte să mă dea dispărută, dar mă întorc să te iau cât de repede pot. La noapte, ne aşteaptă o navă.

— Sunt pregătit.

Auzindu-şi propriile cuvinte rostite cu voce tare nu făcea decât să-i întărească deznodământul la care Laura ajunsese. *La noapte*, ne *aşteaptă o navă*.

Era, din câte îşi dăduse seama, şansa ei să meargă în Jersey, aşa cum îşi dorea de atâta amar de vreme. Ca să afle ce se întâmplase cu cei dragi, aşa cum îi ajutase pe atâţia alţii. Era greşit oare să îşi dorească să afle pacea asta şi pentru ea? Când ar mai avea o asemenea şansă?

Odată întoarsă la Casa Brea, Laura intră să schimbe o vorbă cu miss Chegwin.

— Îmi poţi împrumuta o rochie neagră? întrebă ea.

Miss dădu capul pe spate surprinsă, dar încuviinţă pe loc.

— Desigur, draga mea.

Îi dădu o rochie veche, din crepon negru. Nu întrebă de ce, dar în ochii ei mari se vedeau întrebările şi îngrijorarea.

— *Meur ras*, *Mamm-wynn*, îi spuse Laura în comică, tremurând, apoi o îmbrăţişa. Îi mulţumi şi lui Jago şi îşi văzu de drum.

Laura trecu şi pe la pivniţa rece să mai ia câteva lucruri, apoi se întoarse la Fern Haven. Lăsă lucrurile jos şi se duse să îi salute pe unchiul ei şi pe doamna Bray şi se duse, chipurile, la culcare. Newlyn veni, ca de obicei, şi o ajută să se schimbe.

— Ies din nou, îi spuse Laura fetei. Nu vreau să îţi faci griji dacă vii aici şi nu mă găseşti. Te rog să nu spui nimănui, bine?

Newlyn făcu ochii mari ca o bufniţă.

— Te vezi cu franţuzu' ăla?

— Voi fi însoţită de două persoane respectabile, pe care domnul şi doamna Bray le cunosc şi în care au încredere. Doar atât pot să îţi spun.

— Fugi în lume, domniţă?

— Nu, nici chiar aşa.

— O, domniţă…

Fata o privea cu îngrijorare.

— Nu mai vreau să aud niciun cuvânt, bine?

Newlyn încuviinţă din cap. Avea privirea îngrijorată în timp ce îi pieptăna părul Laurei şi o ajută să se îmbrace în rochia de doliu a coniţei Chegwin, dar nu mai puse nicio întrebare, îi ură noapte bună şi… adio.

Laura spera că ceea ce urma să facă nu avea să îi păteze reputaţia lui Eseld. Pentru prima oară, se bucura că nu erau verişoare. Ştiind cât de mult o adora Perry pe Eseld, Laura se îndoia că sentimentele lui s-ar putea schimba din cauza ei.

După ce plecă Newlyn, Laura împacheta arca şi alte câteva lucruri într-o traistă de piele pe care o găsise, îi scrise unchiului ei o scrisoare şi suflă în lumânare. Se ruga să nu fie prea îngrijorat. Luând în calcul ultima izbucnire nervoasă a doamnei Bray, aceasta probabil că va simţi o uşurare.

Laura aşteptă până când în casă se aşternu o linişte deplină, apoi coborî în vârful picioarelor în biroul unchiului ei, se apropie de Biblia lui şi avu grijă să vâre scrisoarea mai departe cu şase capitole de locul în care era deschisă. Apoi, luând traista pentru Alex şi o desagă uşoară de călătorie, ieşi pe furiş din casă.

De data asta, nu îl mai rugă pe Jago să o însoţească. Cântărise că era mai bine să meargă singură.

Merse grăbită spre St. Enodoc. Ajungând la capelă, puse bagajele jos, luă funia ascunsă şi o strânse ca întotdeauna. Din nou, se asigurase că nu era nimeni prin preajmă. Se

urcă pe acoperiş, deschise trapa şi lăsă funia în jos.

Îl văzu pe Alexander întins pe o strană, cu capul pe o pernă pentru genunchi. El se ridică într-un suflet şi traversă altarul.

— Gata? întrebă el.

— Gata.

El prinse funia şi se ridică în sus, cu mâinile şi genunchii, cum văzuse marinarii căţărându-se pe parâme. Era o etalare impresionantă de forţă.

Făcând un efort neobişnuit, reuşi să ajungă pe acoperiş şi îşi odihni mâinile pe genunchi ca să îşi tragă sufletul.

— Nu ştiu cum face unchiul tău asta în fiecare an. Laura trase funia şi o făcu colac.

— Stau aici trei bărbaţi şi îl trag în sus. Mă tem că tu mă ai doar pe mine. K

— Şi îţi sunt profund recunoscător.

Aruncând o ultimă privire în adâncul tulbure al bisericii, care semăna cu un mormânt, Laura închise trapa.

— Să mergem.

Duse funia înapoi în şopronul paraclisului. Acolo, îi dădu traista. Văzând creaţia prietenului său în interior, Alex îi mulţumi din toată inima, dar bucuria îi dispăru când primi şi restul camuflajului.

Deja îmbrăcase haina veche pe care i-o aruncase mai înainte, dar acum se uita chiorâş la peruca pudrată.

— Glumeşti.

Nu îl condamna. Numai bătrânii, judecătorii şi avocaţii purtau peruci.

— Eşti căutat de jandarmi. Ca să nu mai spun de François, dacă reuşeşte să scape din arest.

— Nu mă face să am mai multă prestanţă.

Laura îşi puse pe nas o pereche de ochelari vechi, o căciulă şi un şal pe umeri. Se întoarse şi se uită la el pe sub ramele mici.

— Putem face schimb dacă vrei.

— Ha! Ha!

Îşi puse peruca şi pălăria.

— De unde le ai?

— Din colecţia mea şi din darurile pentru săraci, iar rochia neagră e de la miss Chegwin.

— *Quelle folie*! înţeleg de ce e nevoie să mă deghizez eu, dar tu?

— Pe aici mă cunosc mai mulţi pe mine decât pe tine. Deşi sunt obişnuiţi să mă vadă hoinărind pe plaje singură, în fiecare zi, compania unui bărbat după miezul nopţii ar stârni sigur întrebări.

— Ar trebui să rămâi aici, Laura. Mă voi duce singur.

Avea reţinerile ei să îi spună cât de departe voia să meargă, înghiţi în sec şi spuse:

— Şi cum vei şti la ce uşă să baţi ca să îl iei pe fiul cârmaciului, care a acceptat să ne ducă la ora asta? Cum vei găsi locul de întâlnire?

— Ai putea să îmi desenezi o hartă.

— Nu e numai atât. Jandarmii caută un bărbat cu semnalmentele tale. Nu caută un cuplu vârstnic care se îndreaptă spre casă după câteva pahare în plus la Hanul Fourways.

El îşi arcui sprânceana.

— Cam aşa va fi, zici?

— Dacă nu ai tu o idee mai bună.

— Nu… atât de creativă ca a ta.

— Atunci să mergem.

Ocoliră drumul, mergând pe malul mării, pe o cărare abătută, în vântul care le sufla nisip în faţă. Laura simţea gustul de sare al mării. Bucuroasă că îşi luase şalul protector, îl ridică pe faţă.

Îmbrăcat în haina lungă şi pătată de sare şi cu peruca pe cap, Alexander arăta puţin ciudat, dar tot frumos era, un adevărat bărbat, ca un străbun aristocrat din portretele înrămate de la Prideaux, hoinărind pe la periferia portului Padstow.

— Dacă trecem pe lângă cineva, îl preveni ea, va trebui să

te prefaci că eşti un moş.

Alex încuviinţă din cap că înţelesese.

Ajungând la Black Rock, Laura o luă înainte spre casa cârmaciului, unde tatăl lui Martyn probabil dormea, după multe pahare. Cel puţin, de data asta, Laura aşa spera. După ce bătu la uşă, Martyn, pe jumătate adormit, ieşi în prag.

— Care eşti? A... dumneata erai, domniţă. Ciudat să te văd aşa. Credeam că nu mai vii.

— Îmi pare rău, a durat mai mult decât m-am aşteptat. Se întoarse spre Alexander. El e... prietenul meu.

Băiatul încuviinţă din cap, dar nu se uită prea bine la el. Deşi era foarte tânăr, învăţase deja mersul discret al lucrurilor printre localnici. Un marinar înţelept îi privea pe vameşi în ochi şi le spunea că nu poate să descrie persoana pe care o căutau, indiferent că era naufragiată, că făcea trafic sau altceva.

— Uite, aici e ce mi-ai cerut.

Martyn îi dădu ceva în mână. Laura îl băgă în traistă şi îi puse băiatului în palmă o altă monedă.

O luară spre chei, unde era ancorat feribotul şi alte câteva bărci de pescuit. Aşa cum spusese Treeve, era flux.

— Vă deranjează să luăm barca unchiului meu? îi întrebă Martyn. Se vâsleşte mai uşor şi atrage mai puţină atenţie la ora asta din noapte.

— Pare un plan deştept.

După ce tânărul dezlegă funiile, Alexander o ajută pe Laura să urce, iar pe băiat să împingă barca de pe pământ în apă.

— Pot să vâslesc eu, se oferi Alex.

— Nu, spuse Laura. Te poate vedea cineva. Martyn are destulă forţă. Nu-i aşa, Martyn?

— Aha. Vâslesc des pentru tata. Alex se încruntă.

— Prea bine, dar nu îmi place.

La scurt timp, ajunseră în portul Padstow. Martyn se dădu jos, foarte sprinten şi legă funia.

Laura nu era deloc încântată să-i vadă pe cei câţiva indivizi care hoinăreau pe acolo. Oare nu dormeau niciodată? Cu răsuflarea tăiată, spuse:

— E timpul să îţi faci debutul în actorie, căpitane.

Alex se săltă ca să se dea jos din barcă, clătinându-se. Era să cadă pe spate. Ea îi propti spatele şi îl împinse înainte. Copiind-o cât mai bine pe Wenna, îi zise:

— Afar* cu un moşneagule. Nu-mi fi orb.

Alex mormăi ceva fără înţeles sau îşi înăbuşi un râset. Cu capul în pământ şi spatele cocârjat, Laura se dădu jos din barcă după el. Martyn îi întinse mâna, sărindu-i în ajutor.

— Mulţam, băiete.

Martyn sări înapoi în barcă, nerăbdător, pesemne, să revină în patul lui cald.

Laura se agăţă de braţul lui Alex, bucuroasă că avea această şansă. Cei doi se proptiră unul de celălalt, luând-o la pas clătinat pe chei, în speranţa că păreau vârstnici, sau mahmuri, sau poate ambele.

Unul dintre marinari o luă spre ei, privindu-i ca prin ceaţă.

— Ce faceţi pe-aci atât de târziu, babalâcilor?

Îl simţi pe Alex încordându-se, dar o surprinse cu câteva versuri dintr-un cântec marinăresc vechi.

— *Dintre toate nevestele de pe pământ*, *Niciuna nu e ca Nancy Lee*, *vă spun*...

— Taci, omule, îl mustră ea. Scoli morţii din somn.

Deşi o mânca ceafa, Laura rezistă ispitei de a se uita peste umăr, ocolind pontonul împreună cu Alex, trecând pe lângă vamă şi depozitul de nave, pe lângă coastă, până când ieşiră din localitate. Se simţea uşurată că nu auzea paşi în urma lor.

Îşi continuară drumul pe malul estuarului Camei şi ajunseră la promontoriul Sfântului Mântuitor, la o milă distanţă.

— Cât mai e? o întrebă el.

— Până acolo jos. Îi arătă golful luminat de lună, care se întrezărea printre stânci şi copaci. Vezi?

— Bine. Restul de drum mă descurc singur. Inima ei bătea cu putere.

— Nu te cunosc. Eu am făcut aranjamentele şi ştiu…

— Le voi explica, o asigură Alex. L-am văzut pe fratele lui Perry de mai multe ori, mai ţii minte?

— Nu. Eu…

— Laura, nu vreau să te pun într-un pericol şi mai mare. Să traversezi râul e una, dar să dai nas în nas cu traficanţi, când jandarmii sunt prin preajmă?

El dădu din cap, apoi urmă:

— E prea riscant. Nu îmi place că trebuie să te întorci singură, dar…

— Nu pot să mă întorc. Martyn a plecat deja. El o privi îngrijorat.

— Tunete şi fulgere, de ce nu i-ai spus puştiului să aştepte?

— Fiindcă nu vreau să aştepte. Merg cu tine. Alex se încruntă.

— Laura, nu poţi să mergi în aceeaşi navă cu nişte bărbaţi necioplţi. Nu se cade.

— Nu se cade? Cui îi pasă! În plus, unchiul meu are încredere în Treeve. Nu ştie în ce e băgat, dar Treeve nu e nici necioplit, nici străin. Nu ar lăsa pe nimeni să îmi facă rău.

— Nu îţi poate face o astfel de promisiune. Nimeni nu poate. Ştii mai bine decât mulţi cât de nemiloasă e marea. Cum frânge trupuri şi vieţi omeneşti şi le azvârle în larg.

— Vreau să merg.

— Ce vrei să spui? Că mergi până unde mă duc traficanţii şi apoi te întorci cu Treeve al tău?

— Nu e al meu. Cel mult un prieten. Dar, da, vreau să merg în Jersey. Şi să mă asigur că ajungi întreg la familia ta.

— Laura, nu sunt vreun… mesaj într-o sticlă sau un pandantiv pierdut.

— Ştiu. Dar pentru mine contezi. Şi îmi doresc de mult să ajung în Jersey. Să văd mormântul părinţilor mei, dacă

există aşa ceva.

El îşi feri privirea, vădit sfâşiată, apoi îşi şterse faţa nelinişti cu palma.

— Şi bietul tău unchi? Se va îngrijora de moarte.

— I-am lăsat un bilet în Biblie. Îi cunosc bine obiceiurile. Citeşte două capitole în fiecare dimineaţă. Îl va găsi când vom fi deja plecaţi.

Alex dădu din cap.

— Şi ce, Doamne, iartă-mă, i-ai scris?

— Că am ceva de făcut şi că nu trebuie să se îngrijoreze pentru mine. Că sunt însoţită de două persoane în care are încredere şi pe care le respectă şi să nu îşi facă griji pentru mine.

— Tot se va îngrijora.

— Ştiu şi îmi pare rău. Dar ce aş fi putut să fac?

— Să stai acasă. Ea dădu din cap.

— Fem Haven nu este casa mea. El oftă greu.

— Prea bine. Hai să vedem ce părere au prietenii tăi traficanţi de ideea de a lua la bord o femeie. Mulţi marinari cred că prezenţa femeilor la bord aduce ghinion.

Dar ea ştia că lui Treeve îi plăceau femeile. Îi plăcea *ea*. Dar căpitanul navei şi echipajul? Era cu totul altă poveste.

Îşi continuară drumul printre tufe, pe o potecă abruptă, până într-un punct luminat de lună. Se întrezărea o limbă de pământ între apa mai întunecată şi umbre.

La început nu văzu nimic. Oare o înşelase Treeve? Apoi, în capătul acelei limbi de pământ, zări o barcă mică lângă stânci. Era ancorată cu pupa înainte, gata să înfrunte apele.

— Aveţi vreun semn? îi şopti Alex.

— Nu mi-a spus nimic. Laura strigă firav.

— Treeve? Noi suntem.

— Noi?

Ca prin magie, Treeve apăru din umbre. Purta cizme înalte, haină cu pelerină şi căciulă de lână. Nu prea mai semăna cu gentilomul rafinat pe care îl ştia ea.

Se încruntă şi se apropie de ei.

— În ce sunteţi îmbrăcaţi? Am crezut că sunteţi străini. Domniţă Callaway, sunt surprins să te văd. Ştiu că ţi-am spus să găseşti un mod de-a traversa râul, dar nu am crezut că vei veni până aici.

Laura îşi umezi buzele cu limba.

— Vreau să mă asigur că e în siguranţă şi…

— Şi eu care credeam că îţi e dor de mine… Ei bine… Dădu capul pe spate. Stai aşa, vrei să spui că vii cu noi? Nu ştiu dacă oamenii mei ar primi o femeie la bord…

— Treeve, te rog. Vreau să merg în Jersey. Vreau să ajung la mormântul părinţilor mei, din St. Helier.

— O! Se mută de pe un picior pe altul. Tu chiar ţi-ai pus în cap să vii?

— Da.

Treeve pufni.

— Prea bine. Scrută întunericul din spatele lui. Sunteţi siguri că nu v-a urmărit nimeni?

— Cât se poate. Ne-am uitat în spate de mai multe ori.

— Bun. Se întoarse spre bărbatul care aştepta lângă barcă. Să mergem!

Împreună, bărbaţii împinseră ambarcaţiunea în apă. Apoi, Alexander se întoarse către ea şi îi întinse mâna.

— Îmi dai voie?

Ea încuviinţă din cap, cu gura uscată.

O ridică în braţe, o duse până la barcă şi o lăsă jos. După ea, se îngrămădiră şi bărbaţii.

Împinşi de vânt şi de curenţi, vâsleau spre gura estuarului ca să ajungă la velier. În lumina lumii, vasul ancorat părea cenuşiu închis, iar pânzele întunecate. Vasul era mai mare decât alte veli-ere pe care le văzuse ea pe coasta din Cornwall, cu trei catarge, nu două. Bompresul se înălţa de la proră în sus. Aducea cu botul unui delfin.

Ajungând la vas, Treeve fluieră şi se apropiară de el. Câteva siluete masculine vagi se văzură pe punte. Treeve strigă:

— Se pare că avem doi pasageri, nu unul. Unuf dintre

bărbaţi sări neîncrezător:

— O fe… mele, domnule?

— Da. Minunile nu au încetat. Poate că ne va aduce noroc.

— Sau blestem.

În ciuda protestelor, oamenii îi ajutară să urce pe vas şi apoi puseră la locul lui sistemul de debarcare.

Doar după ce promontoriul *Stepper* se făcu nevăzut, iar ei ajunseră în larg, unul dintre bărbaţi aduse un felinar de sub punte.

În lumina lui, Laura văzu trei bărbaţi îmbrăcaţi în pantaloni largi, cămăşi în dungi soioase, haine scurte şi eşarfe la gât. Un al patrulea bărbat robust, încălţat în cizme, haină cu pelerină şi bicorn îi părea a fi căpitanul.

Apoi se uită mai bine şi îşi dădu seama că era tatăl lui Newlyn.

Se uită şi el la ea, ridicând uimit peste măsură din sprâncene.

— Domniţa Callaway?

— Domnule Dyer, dumneata eşti căpitanul? Credeam că eşti pescar.

— Am fost, până când barca mea a fost lovită. În tinereţe, am navigat cu o barcă de patrulare. Am renunţat la comerţ duduia mea, cu ani în urmă. Dar trăim vremuri grele. Dacă barca mea e la reparat, iar domnul Kent, aici de faţă, avea nevoie de un căpitan…

— Înţeleg.

Prezentările oficiale continuară, dar, în următoarele câteva minute, Laura spicui numele, sau poate poreclele, tuturor membrilor echipajului.

Archie, un tip înalt şi slab, era secundul; Pucky era dulgherul, om bun la toate; Jackson repara velele şi mai şi gătea, dar cam fără tragere de inimă; iar John Dyer, căpitan. El supraveghea totul în timp ce îşi savura pipa.

La comanda lui, marinarii începură să ridice vela principală. Cei doi bărbaţi trăgeau tare de funii ca nişte clopotari zeloşi, ridicând catargul în formă de cruce şi

desfăcând vela întunecată. Pânzele erau vişinii închis, ceea ce era pesemne mai bine decât dacă ar fi fost albe. În golfurile întunecate, îi ţineau departe de ochii vameşilor care adunau taxele.

Laura îi urmărea, observând ţesătura complicată de scripete, funii, lanţuri şi colaci de frânghii, asemenea unei broderii imense.

Vântul începu imediat să umfle pânzele, în timp ce valurile băteau ca nişte tobe scândurile carenei.

Căpitanul stătea la cârmă, lăsând-o din când în când pe mâna secundului, ca să se uite prin monoclu sau să discute cu domnul Kent.

Scrutând puntea, catargele şi pânzele, Alex întrebă:

— Un velier, da? Treeve încuviinţă din cap.

— Un velier de pe coasta de sud. Bârne înguste, de doar un metru lungime.

Alexander încuviinţă şi el din cap.

— Curbura joasă o ajută să traverseze estuarul şi să evite nisipurile ascunse din Doom Bar, presupun.

— Întocmai.

— Iar bârnele înguste?

— Ne permit să intrăm în golfurile mai mici şi în locurile unde acostăm şi să ieşim din ele.

— Înţeleg.

Treeve îşi înclină capul.

— Ai experienţă pe mare, nu-i aşa? Alexander îi zâmbi sarcastic:

— Un pic.

Navigând spre sud, velierul străbătea uşor valurile fără să ia apă la bord sau se îndoaie. Din fericire, briza era stabilă, iar marea blândă.

— Vine, strigă căpitanul. Atenţie, ne ridicăm.

În cele din urmă, după ce trecură în siguranţă de Stânca Gulland şi Capul Trevose, Laura răsuflă uşurată pentru prima dată. Îi simţi privirea lui Treeve care se uita la ea din profil.

— Pari epuizată, îi zise el. Ce-ar fi să cobori sub punte şi să dormi niţel? Cabina e mică, dar avem paturi şi o mică plită unde gătim.

Îi arătă uşile de pe punte, din perete.

— Îţi arăt eu. E cam complicat.

Când trase de trapa cabinei, mirosul de năvod umed, peşte, fum şi sudoare o luă pe sus.

— Îmi pare rău. Încă miroase a sardine, ştiu. Deşi, în prezent, nu mai cară marfă atât de puturoasă. Atenţie la cap.

Ştia că se referea la marfa de contrabandă, precum tutun, brandy şi altele asemenea.

Coborând, aprinse o lumânare din tăciunii din sobă şi o puse pe raft. Ea văzu cinci paturi în cabină, trei spre pupă şi două de o parte şi de alta. Lângă fiecare dintre ele, atârnau în cuie pălării şi haine impermeabile. O plită neagră, mică era prinsă de podea, iar de o parte şi de alta, vase cu cărbuni.

— Gătim peşte pe ea sau încălzim plăcinte, îi explică Treeve. Pe vas se mănâncă simplu.

În faţa cabinei era un intrând mic: un pat cu trei laterale care oferea un pic mai multă intimitate decât celelalte. Treeve îi făcu semn cu mâna spre el.

— Poţi să dormi în patul meu. Cred că e cel mai curat şi mai confortabil.

Laura nu ştia ce să zică.

— Nu ştiu dacă se cade.

Îi aruncă o privire piezişă.

— Domniţă Callaway, eşti singura femeie de pe o corabie plină de bărbaţi. Mă tem că e inutil să te gândeşti la ce se cade, în acest moment.

Ea oftă cu tristeţe.

— Aşa e.

El îi arătă o ladă lângă sobă.

— Ai cartofi şi pâine, unt şi brânză. Pe sobă, poţi să încălzeşti apă pentru ceai.

— Cred că o să mă întind puţin, dacă nu deranjează.
— Desigur.
Îi arătă patul lui.
— Castelul meu e şi castelul tău.
— Dar tu nu ai nevoie să dormi?
— Poate vin şi eu mai încolo şi mă pun lângă tine. Ea făcu gura mare de uimire.
— Treeve!
El îi zâmbi ştrengăreşte.
— Te tachinez. Oarecum…
— Trezeşte-mă peste câteva ore. Mă voi scula şi te las pe tine să dormi.
— Bine atunci. Dacă vom avea o noapte liniştită, s-ar putea. Ai grijă cu lumânarea. N-avem nevoie de un incendiu.
— Voi avea.
Treeve se opri, apoi spuse:
— Presupun că francezul tău ar trebui să se ferească să fie văzut cât de mult posibil. Te deranjează dacă îl trimit la tine? Poate să doarmă într-un alt pat, dacă ai încredere în el într-un spaţiu atât de îngust.
— Am. Amabil din partea ta că te-ai gândit la el.
— Nu sunt chiar atât de altruist. Dacă jandarmii sau corăbiile vămii îl caută, nu vreau să le dau motive să ne oprească.
— Bună idee!
O clipă şovăi, apoi se întoarse şi plecă fără să mai zică nimic. După câteva minute, Alexander coborî şi îşi dădu jos pălăria şi peruca.
— Domnul Kent mi-a spus că vrei să stau cu tine?
Rostise cuvintele cu inocenţă, dar chipul Laurei luă foc gândindu-se la ceea ce insinua. Se grăbi să îi explice.
— A zis că ar fi bine să nu fii văzut, pe cât posibil. El o măsură bine.
— Nu te deranjează marea. Ţi-e rău?
— Deloc. Mi se pare captivantă.

— Mă bucur să aud asta.

Traversă cabina, întinzând ambele mâini spre ea.

— Îmi dai voie?

Îmi dai voie ce?, se întreba Laura fără să poată îngăima cuvintele, fiindcă îi atinsese faţa cu mâinile. Încuviinţă firav din cap. Avea răsuflarea tăiată. El îi scoase uşor ochelarii din spatele urechilor şi îi ridică de pe nas. Îi lăsă deoparte şi îşi întoarse privirea către ea. Ea se scufundă în ochii lui întunecaţi ca marea învolburată. Cu vârful degetelor, îi scoase şi boneta de pe cap. Se uita la ea în lumina pâlpâitoare a lumânării.

— E mult mai bine. Ai un păr prea frumos ca să îl ţii ascuns. Puse boneta deoparte, fără să îşi ia privirea de la ea.

— Mulţumesc, domniţă Callaway. Datorită ţie, am parte de speranţă, după multă vreme.

Inima ei tresări la auzul cuvintelor lui calde. Alex întinse mâna şi îi culese o şuviţă de păr rebelă care îi căzuse când îi scosese boneta.

Apoi Alexander îi atinse bărbia. Coborând capul, îşi apropie faţa de a ei. Respiraţia lui dulce, cu aromă de mentă şi săpun era plăcută ca raiul în umezeala cabinei.

Îi inspiră aroma, simţind cum se face roşie ca racul. El se aplecă şi mai aproape şi îi atinse buzele cu ale lui, blând şi precaut. Laura se ridică în vârful picioarelor şi îi apăsă gura şi mai tare. Într-o clipită, Alex o strânse în braţe atât de tare că îi tăie respiraţia.

Se trase repede în spate, o prinse de umeri şi făcu un pas înapoi.

— Iartă-mă, m-a luat valul.

— Şi pe mine.

El îşi drese glasul şi se trase şi mai mult în spate.

— Culcă-te, Laura. Voi veghea eu asupra ta. Laura trase adânc aer în piept şi spuse:

— Poate că ar fi bine să dormi şi tu. Înainte să vină careva să îşi ceară patul.

Se întinse într-un pat de jos, îmbrăcat, după ce îşi puse bocancii pe podea.

Laura îşi desfăcu şi ea ghetele scurte, le scoase şi apoi se vârî în patul lui Treeve, trăgând cearşafurile până la bărbie.

Laura se gândi să doarmă măcar câteva minute. Dar cabina parcă era un pat de copil, care o legăna dintr-o parte în alta. De sus se auzeau din când în când paşi pe punte, bărbaţi la datorie, care o asigurau că sunt pe mâini bune. Tachelajul care lovea încet catargele de lemn o îmbie la somn.

Corabia care nu ascultă de cârmă trebuie să asculte de stânci. Proverb din Cornwall

C

Înd Laura se trezi, lumina pătrundea prin crăpăturile uşii. Alexander stătea lângă sobă şi o veghea. Îi zâmbi:

— Ai dormit bine?

— Da, deşi nu voiam să dorm toată noaptea. Bietul Treeve!

— O, el şi ceilalţi au dormit în schimburi, cum am dormit şi eu. Ea se ridică.

— Mă tem că sunt un exemplu slab al sexului meu.

— Absolut deloc. Eu m-am convins de forţa ta, Laura Callaway. Cine dintre cei ce te cunosc nu s-ar fi convins?

Cuvintele lui erau ca o adiere plăcută. Alex se ridică.

— Te las. Vino sus când eşti gata.

Laura încuviinţă. Îşi legă părul cât de bine putu şi se încălţă. Apoi urcă pe punte, simţindu-se jenată pentru că dormise atât de mult, în timp ce alţii lucrau, dar bărbaţii îşi ridicau respectuos pălăriile şi îi urau mormăind:

— ’Neaţa, domniţă.

Pentru o vreme, îl urmări pe Jackson la treabă, cosându acul ochiurile rupte ale năvodului. Curând, Laura îi luă locul, învăţase să repare „căptuşeala” şi „întăritura”.

Din când în când, căpitanul îi anunţa când treceau pe lângă vreun port sau pe lângă vreun punct de reper. Parranporth, Portreath şi altele. Ceasurile treceau, iar Laura

începea să se relaxeze şi să se bucure de călătorie, să creadă că aveau să îşi ducă planul la îndeplinire. Încerca să nu se gândească la războiul care încă ameninţa şi că ar putea da de vreo navă de război sau vreo baricadă. Însă Treeve părea că se teme mai mult de vameşi.

Alexander se făcea util pescuind din mers, prinzând cod cu undiţa, iar hering şi macrou cu năvodul.

Laura ajutase în bucătărie în anii în care fuseseră doar ea şi unchiul Matthew. Aşa că se oferi bucuroasă să cureţe şi să taie cartofi, să prăjească peştele pe care îl prindea Alex, să facă ceai şi să toarne bere. Mâncau în schimburi. Rareori mâncarea fusese atât de gustoasă.

La căderea serii, trecură pe lângă St. Ives şi se înveseliră, poate ajutaţi şi de berea de după cină.

În urma lor, o corabie plecase binişor din port şi părea să meargă pe urmele lor, dar păstrând distanţa. John Dyer plesni din degete ca să le atragă atenţia, mijind ochii şi strângând din dinţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Treeve.

— O corabie a vămii e staţionată în Portul St. Ives. Am crezut că suntem departe şi că nu atragem atenţia, dar acum mă întreb…

Treeve se întoarse şi, după ce măsură corabia din depărtare, luă un monoclu:

— Nu pot spune cu siguranţă, dar e mai mare decât a noastră. Probabil a ieşit să patruleze.

— Să sperăm.

Îşi continuară drumul, însă, pe măsură ce vântul se înteţea, corabia se apropia din ce în ce mai mult.

— Hai să schimbăm direcţia, să vedem ce face.

Aşa făcură, însă cealaltă corabie îşi modifică şi ea cursul, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

— Vântul bate cu putere din nord, cu 20 de noduri, spuse căpitanul şi le porunci tuturor să schimbe cursul.

Corabia, împinsă de vânt, se apropia cu repeziciune.

— Are pânze rapide, cu siguranţă, spuse Dyer. Cred că

merge cu opt noduri, faţă de cele cinci ale noastre.

Treeve se strâmbă.

— Nu îi putem lăsa să se apropie şi să ne oblige să mergem cu vântul în faţă. Sau să ajungem în raza gloanţelor lor.

Dyer încuviinţă din cap.

— Ridicaţi velatura, mateloţi, le porunci el. Iute! Mateloţii se grăbiră să execute ordinele.

Laura îl strânse pe Alexander de braţ, dar îl întrebă pe Treeve:

— Putem întrece o corabie a vămii?

— Absolut. Dyer a mai făcut asta de nenumărate de ori. Se întoarse spre căpitan. Nu-i aşa?

John Dyer încuviinţă din cap, dar cu gura strânsă.

— Cu mult timp în urmă.

— Şi o poţi face din nou, îl asigură Treeve. Scapă de nava aia, căpitane!

Laura întrebă încet:

— Şi dacă nu poate?

— Dacă nu putem să îi întrecem, va trebui să fim mai isteţi decât ei, să îi învingem sau... să îi mituim ca să nu ne aresteze. Din păcate, nu am banii necesari pentru ultima variantă.

Căpitanul dădea comenzi în continuare. Pe măsură ce corabia îi urmărea, echipajul velierul se străduia să îi întreacă.

— Mai bine cobori sub punte, domniţă Callaway, îi spuse Treeve. Nu vrem să te arunce verga în apă.

O spuse blând, dar îi văzu tensiunea din privire. Ea încuviinţă.

— Prea bine.

Laura coborî, dar lăsă chepengul deschis şi urmărea toată agitaţia cu o neliniştită uimire.

Alexander rămase pe punte ca să ajute echipajul. Anii din marină îi prindeau bine acum. De acolo ştia să manevreze velatura şi parâmele. Vântul era din ce în ce mai aprig,

valurile de opt picioare spărgându-se în fâşii strălucitoare, precum coamele unor cai albi în galop.

Treeve măsura din nou prin monoclu avansul corăbiei, care încă era în urma lor.

— Tot ia avans spre noi.

Căpitanul înjură şi îi dădu cârma secundului.

— Ia să văd şi eu. Rosti o altă înjurătură.

— E clar ca lumina zilei că e *Dolphin*.

— Stai calm. Nu avem marfă ilegală la bord. Încă.

— Nu? Da' el?

Secundul ridică bărbia spre Alexander.

— Ei bine, de ce-ar fi interesaţi cei de pe corabia vămii de el? întrebă Dyer.

— Să zicem că jandarmii i-au rugat pe vameşi să îl caute şi pe el.

— Sau poate că le părem suspecţi din alte motive, spuse Treeve. Dyer se încruntă.

— Nu vreau să plătesc amendă sau să fiu arestat când singura încărcătură ilegală pe care o cărăm sunt un francez şi iubita lui.

— Dacă ne opresc, spuse Treeve, e destul echipament la bord să ne amendeze. Ce faci cu plutele, pietrele de scufundare, ploştile şi altele asemenea?

— Le înghesui în ascunzătoare, se oferi Jackson. Că n-oi vrea să le arunc peste bord?

— Încă nu. Să vedem dacă se apropie suficient şi înalţă steagul de avertisment.

— Chiar crezi că sunt în patrulă şi nu dau doi bani pe noi? Treeve dădu din umeri.

— Tot ce se poate. Dyer se încruntă.

— Şi vrei să rişti?

— Nu prea. Ai tu alte sugestii?

— Suntem aproape de Land's End. Curând ne vom apropia de insulele Longships.

— Exact. Va trebui să le ocolim.

— Sau am putea să ne strecurăm printre ele şi mal. Treeve

îşi şterse faţa cu mâna.

— Credeam că nu există nicio trecere sigură printre insulele Longships şi Land’s End, ci doar bancuri înşelătoare şi vârtejuri.

— *Există* o trecere printre ele, spuse Dyer, dar locul e îngust şi dificil. De asta e rareori navigat. Putem să dăm de fundul apei, dar e mai uşor pentru noi să trecem decât pentru o corabie cu pescaj mai mare.

— Dacă facem o manevră atât de riscantă, le vom risipi orice îndoială că încercăm să fugim de ei.

— Adevărat. Dar *chiar* vom scăpa de ei! Treeve încleşta din dinţi.

— Pentru cât timp? Vor ocoli toate pericolele şi ne vor prinde din urmă.

— Vom câştiga timp.

— Pentru ce?

Înainte ca Dyer să apuce să răspundă, Archie ridică un deget înspre Alex.

— Să scăpăm de el. Alexander interveni.

— Dacă crezi că din cauza mea vă urmăreşte nava, te rog să te apropii de mai şi să mă laşi acolo.

De sub trapă, o auzi pe Laura protestând:

— Alexander, nu!

— Nu voi fi ca Iona, să aduc dezastrul asupra întregii nave.

— Iona, ai?

Cu ochii la parâme, Archie îi spuse:

— Tocmai mi-ai dat o idee.

— Nu, acum… Stai aşa. Treeve ridică ambele mâini. Nu zboară nimeni peste bord. Dar căpitanul are dreptate. Nu avem nicio şansă să îi întrecem în larg până în Jersey. Putem acosta la mal şi ascunde tot ce… ridică suspiciuni… şi apoi să îi lăsăm să vină la bord, dacă vor. Dacă nu vor găsi nimic şi pe nimeni suspect, ne vor lăsa în pace. Sper. Se întoarse spre Dyer. Poţi să faci asta?

Dyer se schimonosi gândindu-se.

— Vine refluxul cu curenţi rapizi. Ca să trecem de stâncile

astea, am nevoie de o hartă şi de o busolă.

Puckyi le aduse pe amândouă.

Căpitanul Dyer întinse harta şi îşi trecu un deget peste ea, trasând un canal îngust printre stânci. Alexander se aplecă şi studie harta.

— Adâncime?

— Destulă, conform acestei hărţi. Dar e una veche.

— Asta-i tot ce avem.

În depărtare, la sud-vest de Land’s End, se ivi turnul de granit din Longships, un far în mijlocul unui şir formidabil de aflorimente stâncoase, printre care şi ceea ce Dyer numea primejdioasa înotătoare a Rechinului”. Alexander îl urmărea pe Dyer care măsura deschiderea dintre ele şi două stânci denumite Fundul Ibricului”, aflate între Longships şi coastă.

Dyer bătu harta cu degetul.

— Vom trece la mustaţă, dar dacă ne urmăreşte corabia vămii, o să se împotmolească.

— Crezi că o treci?

— Aşa cred. Cu calcule bine făcute şi ochii-n patru.

— Prea bine, spuse Treeve. Prin pasaj, arunci.

Pucky îşi făcu cruce, iar Jackson se ruga neîncetat. Şi Alexander la fel.

Decizia fiind luată, îndoielile lui Dyer parcă se risipiră în vânt, odată cu chemarea datoriei. Cu pieptul înainte şi bărbia în sus, strigă:

— Trecem, băieţi. Atenţie la velatură. Ajutaţi-o cum puteţi mai bine.

Ceilalţi mateloţi erau gata de acţiune lângă lanţuri şi rulete. Archie era cu ochii pe căpitan, gata să se arunce cu toată puterea pe cârmă.

— Est, sud-est, să trăiţi. În clipa asta.

— Lasă moale cârma. Velele acolo.

Merry Mary se întoarse cu faţa în vânt, împroşcând apa.

— Pucky, sus pe catarg şi fii cu ochii pe stânci, flux şi vârtejuri.

— Da, să trăiţi!

Se urcă pe parâme şi strigă:

* în engleză: Shark’s Fin (n.tr.).

** în engleză: Kettle’s bottom (n.tr.).

— Dă-i bătaie, şefu’. Liber la tribord!

De o parte şi de alta, pericolele se vedeau cu ochiul liber, înotătoarea Rechinului şi insulele Longships se întindeau la tribord, Fundul Ibricului, la babord. Trecură prin strâmtoare, bompresul velierului năvălind înainte ca un marsuin agresiv. Spumegând, valurile se înălţau şi cădeau, dezvelind stânci peste tot. Pasajul era şi mai îngust decât şi-l închipuise Alex din hartă.

În spatele lor, corabia vămii schimbă tactica, luând-o spre vest, pe după Longships.

Stâncile reveniră, chila se auzi scârţâind, iar Alex auzi cum lemnul zgâria înfiorător stânca. O văzu pe Laura prinzându-se de trapă şi ţinându-se bine. Dar scârţâiturile se opriră. Aproape că scăpaseră de tunelul îngust de stânci negre şi ascuţite şi de spuma albă. De pe parâme, Pucky strigă:

— Stânci la proră, să trăiţi!

— Ţine cârma! strigă Dyer.

Bompresul se lăsă într-o parte, dar curentul îi împinse pupa înapoi.

— Lasă moale cârma!

Alexander se pregăti să audă lemnul sfărmându-se şi carena zdrobindu-se. Văzând zbaterea secundului, Alex alergă pe punte ca să contrabalanseze cu greutatea lui, împing timona la babord.

Trecu o secundă. Două. Alexander îşi ţinu respiraţia, dar sunetul dezastrului nu se auzi.

— Am trecut, să trăiţi! strigă Pucky de sus.

Alex întâlni privirea Laurei din partea cealaltă a punţii şi înălţă o rugăciune de mulţumire. Ceilalţi îşi ridicară mâinile.

Căpitanul Dyer închise ochii uşurat, fără să zică nimic, în timp ce Treeve rânjea prosteşte.

Odată ajunşi în partea cealaltă, *Dolphin* nu se mai vedea. Dispăruse din vizorul lor, în spatele stâncilor şi al valurilor.

— Bună treabă, mateloţi, strigă Treeve.

Tatăl lui Newlyn încuviinţă din cap, încordarea din obrajii lui arătând că navigarea pasajului nu fusese deloc o glumă.

În timp ce tachelajul zbârnâia deasupra capetelor lor, *Merry Mary* continua să spintece apele. La comanda lui Dyer, mateloţii coborâră o velă pentru a reduce viteza. Cârma se linişti.

La scurt timp, Dryerândreptă velierul spre un golf uleţ pitit parţial între nişte stânci mari. Alex spera ca portul izolat să însemne mai puţine şanse de a fi văzuţi de vreo corabie trecătoare.

Laura se rezemă de perete, oftând uşurată. Ce bine era că scăpaseră din largul mării, de vuietul valurilor şi de vâltoarea apei şi intraseră la adăpost. Căpitanul dădea în continuare ordine. Curând, coborâră şi celelalte vele şi ancorară în golful liniştit.

Îşi adună cele câteva lucruşoare şi urcă pe punte, cuprinsă de nesiguranţă şi teamă, pentru că lucrurile nu decurseseră conform planului.

— Şi acum ce facem? întrebă ea. Unde suntem? Căpitanul Dyer o privi cruciş peste hartă.

— În Porthgwarra. Nu prea e nimic pe aici. Câteva colibe şi un han. Porthcurno e la o milă spre est. Iar Penzance, la încă zece mile.

Treeve se gândea.

— Poate ne întâlnim în Penzance mâine. Dyer dădu din cap:

— E nava ta, domnule Kent, da’ mie nu mi-a plăcut de la început să iau un francez şi o femeie la bord. Nu sunt gata nici acum.

Archie încuviinţă din cap că era de acord.

— Să găsească alt drum spre Jersey.

Treeve se uita neconvins de la Laura la mateloţi şi înapoi.

— Dar le-am dat cuvântul meu. Domniţa Callaway e prietenă de familie.

— Şi fata mea lucrează pentru ea, spuse Dyer. Da’ nu-mi

pasă nici dacă e prinţesă încoronată. E prea periculos cu *Dolphin* în ceafă.

— E în regulă, încheie Alexander. Găsesc eu alt drum. Mulţumesc că m-aţi adus până aici, domnule Kent, mateloţi. Ştiu că aţi riscat cu toţii.

Lăsară barca la apă, iar Alexander urcă în ea. Laura o luă după el. Treeve se opuse:

— Domniţă Callaway, ce faci? Te pot duce acasă în siguranţă. O vreme ne vom ascunde aici, dar apoi…

— Să se ducă, dacă vrea, spuse Archie. Cum a spus şi căpitanu', nu iese nimic bun cu o femeie la bord. Şi nici cu un franţuz.

Alexander se încruntă.

— Laura, nu. S-a ajuns prea departe. Nu putem hoinări prin ţară împreună, fără nicio ţintă.

— Sunt de acord. Nu vom hoinări fără cap. Vom merge în Penzance. Ştiu pe cineva acolo care ne-ar putea ajuta.

Câteva minute mai târziu, Treeve şi Pucky vâsleau spre ţărm barca în care erau şi ei. Treeve o luă deoparte.

— Şi eu ce le spun alor tăi?

Ai ei nu mai erau, dar ştia că se referă la soţii Bray.

— Spune-le că sunt bine şi că nu vreau să se îngrijoreze, că vreau să merg la mormântul părinţilor mei şi că mă voi întoarce când voi putea.

Treeve făcu ochii mari şi îi spuse cu zel:

— Trebuie doar să scrii şi vin cu velierul după tine. Îmi pare tare rău că nu pot să te duc acum acolo şi să te şi iau înapoi. Îi strânse mâna. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, pui mic.

Auzind cum îi vorbea ca unui animal dulce de companie, simţea că i se strânge inima de tristeţe.

— Să nu îţi pară rău. Îţi voi fi pururi recunoscătoare pentru ajutor.

El îi zâmbi mâhnit.

— Să vedem cât de recunoscătoare vei fi la final. Sper să nu regreţi.

În schimb, Laura nu reuşi decât să îi zâmbească firav.

— Aşa sper şi eu.

Din iunie 1810 până în iunie 1812, 464 de ofiţeri au încălcat eliberarea condiţionată, *iar 307 au reuşit să treacă peste Canal cu ajutorul traficanţilor*. Paul Chamberlain, *închisoarea napoleoniană de la Norman Cross*

L

aura urca pe cărarea abruptă în urma lui Alexander, părăsind astfel golful. Desaga i se legăna uşor pe spate. În depărtare, văzu câteva colibe modeste şi hanul despre care vorbise domnul Dyer.

Se uită spre ea cu speranţă.

— Oare au vreo cameră de închiriat? Alexander strâmbă din nas.

— E prea riscant. Dacă oamenii legii găsesc barca lui Kent şi încep să ne caute, nu crezi că acolo s-ar duce prima oară? Mai bine mergem mai departe.

— Ai dreptate, nu încape vorbă.

Laura îşi forţă un zâmbet şi continuă drumul. Nu înţelegea de ce se simţea atât de obosită. Bănuia că de la încordarea şi pericolele prin care trecuseră în ultimele zile.

Mergeau spre est, prin asfinţit. Începuse să plouă. Umezeala nu îi afecta traista de piele a lui Alex, dar ea, ca să îşi protejeze desaga din material, o vârî sub pelerină, oftând.

După vreo milă, ajunseră la Porthcurno. Satul era alcătuit dintr-o cabană cu două etaje pe care scria Hanul „Seaview” şi câteva cocioabe îngrămădite într-o vale îngustă.

— Ai vrea să rămânem aici peste noapte şi să ne continuăm mâine drumul? întrebă ea, simţindu-şi picioarele ca în butuci.

El se gândi, afişând pe chip o grimasă.

— Cred că ar trebui să mergem cât mai departe de velier. Apoi se uită la ea şi făcu ochii mari de îngrijorare.

— Laura, eşti frântă. Iartă-mă! Sigur că ne putem odihni

aici, dacă sunt camere. Ai avut o zi de pomină.

Îi deschise uşa şi intrară în încăpere, dându-i bineţe hangiului, care stătea în spatele tejghelei.

— Bună seara, spuse Alexander. Aveţi camere libere?

— Am o cameră, domnule, cu două paturi mari. Numa' bune pentru tine şi domniţa ta. Îmi aduc aminte când nevastă-mea stătea să nască, cum se întorcea de pe o parte pe alta, ca să îşi găsească locul.

Laura se uita uimită. *De ce crede*? *Se* uită în jos la burta ei umflată şi se făcu roşie la faţă.

— O, nu sunt, adică… Trase desaga de sub pelerină.

— O feream de ploaie. Hangiul se roşi şi râse stânjenit.

— Mii… de scuze, doamnă.

— E în regulă. E de înţeles.

Laura înghiţi în sec şi se uită neliniştită spre Alexander.

— Dar eu şi el nu suntem…

— Nu suntem pretenţioşi, interveni Alex. Nu-i aşa, draga mea? O luă de mână, ca să nu se vadă că nu avea verighetă. Ridicând din sprâncene, Alex o întrebă:

— Ne ajunge o cameră? Mă voi strădui să nu sforăi.

Ea se uită la el, clipind din ochi, neştiind ce se întâmplă. Şi arunci îşi dădu seama.

— O, hm, da. Sunt atât de obosită, că ai putea să tai lemne pe mine.

Hangiul se uita când la el, când la ea.

— Prea bine. Vă trimit o tavă cu mâncare.

— Da, mulţumesc. Sunteţi foarte de treabă, îi dădu cheia lui Alexander.

— În capătul scărilor, prima uşă pe dreapta. Alex îi luă Laurei traista şi îi făcu semn să urce.

— După tine.

Ajunse la uşă şi o descuie. Laura intră prima. Alexander închise uşa, dar rămase lângă ea. Cu glas stins, zise:

— Iartă-mi, te rog, îndrăzneala. M-am temut că ne va da afară dacă află că nu suntem doi soţi care călătoresc împreună.

— Ai făcut bine. Ai gândit bine. Punând jos bagajele, zise:

— Voi aştepta o vreme, apoi voi coborî la bar şi voi dormita acolo, într-un colţ.

Se uită de la paturi spre el.

— Nu e cazul. Sunt două paturi, aşa cum a spus, şi am încredere în tine.

— Serios?

Ea se opri şi se gândi mai bine.

— Da, aşa cred.

— Prea bine.

O bătaie în uşă îi sperie pe amândoi. Fiindcă nu avură nicio reacţie, se auzi o voce de femeie:

— Cina voastră.

— A, da!

Alex se întoarse şi deschise uşa.

O cameristă la vreo 30 de ani intră şi aşeză tava pe măsuţă, întinzând un şervet de bumbac cu mare emfază.

— U-la-la! exclamă ea, pronunţând greşit în franceză. Strâmbând din nas, Alex o corectă:

— Adică *voilà*.

— Cum?

— Nu contează. Mulţumim!

Îi dădu femeii o monedă din banii lui.

— O poţi ajuta pe doamna mea cu ce are nevoie cât suntem pe-aici?

Cu ochii sclipind la văzul monedei, camerista răspunse:

— Cu mare drag, domnule. Mă întorc peste o jumătate de oră să iau tava şi o ajut atunci, dacă e bine.

— Da, răspunse Laura, bucuroasă că Alexander se gândise la ea. E perfect, domniţă?

— Îmi poţi spune Rennet, domniţă.

Camerista îi făcu o reverenţă demnă de scena unui teatru şi ieşi din cameră.

După ce femeia îşi făcu ieşirea teatrală, Laura şi Alex îşi zâmbiră amuzaţi.

Apoi Laura se uită la el cu un amestec de uimire şi

recunoştinţă.

— Te gândeşti la toate. O privi trist.

— Cât de mult aş vrea să fie aşa!

Alexander spera ca Laura să nu regrete că venise cu el. Se temea că ar putea regreta. Îi arătă scaunul de la masă, iar el se aşeză pe celălalt scaun din cameră. Îi dădu un castron cu tocană şi o lingură şi începură să mănânce.

Bucăţile moi de carne de vită, morcovi şi ceapă înmuiate în sosul bogat erau delicioase şi îi încălzeau inima, amintindu-i de mâncarea preferată a tatălui său: tocană de vită *à la bourguignon*.

Mâncau în linişte, într-o încordare ciudată. Petrecuseră multe ore în camera de oaspeţi de la Fem Haven şi împărţiseră aceeaşi cabină pe velier, deşi rareori fuseseră singuri, dat fiind că mate-loţii dormeau în schimburi.

Acum erau singuri, fără doar şi poate. Oare de aceea li se părea aşa de diferit? *Şi*... periculos?

După ce terminară de mâncat, Laura strânse castroanele şi tacâmurile şi puse tava deoparte. Tăcerea tulburătoare nu se îndura să dispară.

Laura ridică mâinile şi începu să îşi scoată agrafele din păr.

— Sper că nu te deranjează. Acele îmi intră în piele.

— Câtuşi de puţin!

Părul ei lung îi atârna pe umeri ca un văl în culorile toamnei, de chihlimbar, scorţişoară şi frunze de arţar. Lui Alex i se strânse stomacul.

Ea începu să îşi maseze pielea capului. Îl mâncau degetele să îi atingă părul mătăsos şi lung.

— Ai un păr frumos, îi zise el, incapabil să îşi ţină gura.

— Mulţumesc!

Ea coborî privirea în pământ, clar stânjenită. Încercând să nu se holbeze la ea, Alex se ridică şi luă camera la pas căutând ceva de făcut.

— Eu... îâî... trebuie să mă spăl pe dinţi.

Se întoarse la lavoar, îşi curăţă dinţii cu periuţa şi pudra de

dinţi din traistă şi îşi spălă mâinile şi faţa, bucurându-se de apa rece.

Camerista Rennet se întoarse, aşa cum promisese. Laura îi zâmbi.

— Ai putea să-mi desfaci legăturile?

— Da, domniţă.

Pentru a păstra aparenţele că îşi propusese să petreacă noaptea cu *soţia*, Alexander rămase în cameră, în loc să plece ca un intrus ce era.

Îşi şterse buzele uscate.

— Eu voi... îâî... citi cât te schimbi.

Mută scaunul într-un unghi din care nu le vedea şi se aşeză, încercând zadarnic să citească Noul Testament şi Psalmii pe care îl găsise pe măsuţa de lângă pat.

Camerista îi desfăcu nasturii şi şnururile din spatele rochiei negre, fără formă.

Ochii lui rebeli de-acum îi fugeau chiorâş, surprinzând o fărâmă de umăr gol în oglinda de pe masă. Uşor, *Carnell*. *Nu sunteţi căsătoriţi*, *oricât de mult ţi-ai dori în clipa asta*. *Gândeşte-te la altceva*...

Dar simţea că pierde bătălia. După vreo două minute, îşi drese glasul şi se ridică. Mergând spre uşă, adăugă:

— Eu mă duc jos să beau ceva, până când te pregăteşti tu de culcare.

Părăsi repede încăperea... şi imaginea chinuitoare a Laurei Callaway care se dezbrăca şi a părului ei superb care îi îmbrăca umerii.

După vreo jumătate de oră, bătu la uşă şi intră. În cameră era întuneric acum, focul mocnea şi o singură lumânare lumina, cea de pe masa de lângă patul gol.

Laura stătea întinsă pe o parte în celălalt pat, cu faţa la perete şi păturile trase până la urechi. Oare dormea sau se prefăcea?

Îşi scoase haina şi o atârnă într-un cuier. Îşi smulse cizmele din picioare, apoi vesta, pe care o împături cu precizie militară, îşi trase cămaşa pe cap, o spălă în lighean

şi o atârnă lângă foc ca să se usuce pentru a doua zi. Lui îi era destul de cald aşa, dar, fiindcă îşi aminti cum tremurase Laura mai devreme, mai puse o mână de cărbuni pe foc şi se vârî în pat, întrebându-se dacă va dormi vreun pic, fiind atât de aproape de ea.

Abia aţipise, dar o bătaie într-o uşă îndepărtată îl trezi. Alex sări din pat şi se duse greoi la fereastră. Afară, văzu doi bărbaţi cu felinare în mâini şi un alt bărbat îmbrăcat în uniformă, care arăta ca un om al legii.

— Deschideţi!

O fereastră se deschise scârţâind şi hangiul strigă:

— Nu mai avem locuri, oameni buni, iar cârciuma s-a închis pentru seara asta.

Laura se duse lângă Alex, la fereastră, apucându-l temătoare de mână.

— Nu vrem cameră, vrem să vorbim, strigă omul legii. Căutăm un francez, un prizonier de război evadat. S-ar putea să călătorească alături de o tânără.

Laura îi spuse în şoaptă:

— Îmi pare rău. Aveai dreptate. Ar fi trebuit să mergem mai departe.

Strângând din dinţi, Alex spuse:

— Cred că trebuie să fugim. Cel puţin eu. Tu nu ai făcut nimic rău.

— Decât că te-am ajutat?

— Dacă trebuie, spune-le că te-am forţat.

Îşi trase cizmele în picioare şi se duse la cealaltă fereastră a camerei, care dădea în laterala hanului.

— Cred că mă pot lăsa pe acoperişul pridvorului şi să sar de acolo.

— Merg cu tine, îi răspunse ea în şoaptă.

— Nu.

El se prinse de zăvorul ferestrei şi auzi iar vocea hangiului strigând de jos.

— N-avem niciun francez aici. Musafira noastră e o femeie ţâfnoasă şi însărcinată. Vai de cine îi tulbură somnul!

— Eşti sigur? întrebă bărbatul.

— Normal că sunt. Aţi mai căutat şi altă dată la mine în han şi n-aţi găsit nimic. Mi-aţi enervat musafirii şi nevasta, fără rost. M-a costat.

Uşa de la dormitorul lor se întredeschise, iar Laura abia îşi înghiţi un icnet. Rennet intră tiptil, cu degetul la buze şi candela în cealaltă. Le făcu semn să o urmeze. Aşa făcură, în vârful picioarelor, până în dosul odăii care părea un zid banal. Căută cu degetele un zăvor ascuns şi deschise un fel de panou. În pâlpâi-ala lumânării, zăriră un fel de încăpere cât un dulap, în care erau stivuite mai multe butoaie şi o ladă de ceai deasupra lor. Marfă de contrabandă.

Laura şi Alex păşiră înăuntru. Camerista aruncă haina lui, cămaşa umedă şi traista peste ladă, apoi trase panoul şi îi închise înăuntru, chiar când uşa de la intrare se deschise sub ei.

Tare, ca şi când îi puneau la încercare îndelunga răbdare, hangiul rosti:

— Prea bine, dacă insistaţi să cotrobăiţi iar hanul, terminaţi repede.

Alexander îşi strecură braţul protector pe după mijlocul Laurei, iar ea se rezemă de el, lăsându-şi părul moale pe pieptul lui dezgolit. Oare auzea cum îi bubuia inima? Trase adânc aer în piept şi se rugă să nu fie descoperiţi.

Printr-o crăpătură subţire văzură cum camerista aranja un pat, vârî o pernă sub cămaşa de noapte şi se băgă în celălalt pat.

Uşa camerei se deschise larg, iar cei trei bărbaţi dădură buzna înăuntru.

— Cine-i? strigă femeia speriată, ridicându-se în capul oaselor cât de bine putea cu burta ei uriaşă. Ce căutaţi în odaia mea? Aţi venit să mă omorâţi în pat la mine? Valea de-aici că, dacă nu, ţip. Afară, afară! Dacă vine ăla mic mai repede din cauza voastră, viaţa lui nevinovată să fie pe capetele voastre şi ale copiilor voştri!

Omul legii ridică o mână.

— Liniştiţi-vă, doamnă, liniştiţi-vă! Căutăm un prizonier de război evadat.

— Da’ aveţi orbu’ găinilor, domnilor? Eu nu sunt nici bărbat, darămite prizonier. Afar’!

Uitându-se rapid sub pat, bărbaţii părăsiră camera cu coada între picioare, cotrobăind în continuare hanul. O jumătate de oră mai târziu, plecau de la han cu mâinile goale.

După ce se aşternu din nou liniştea, camerista le şopti să aştepte şi ieşi tiptil din cameră. La scurt timp reveni şi dădu panoul la o parte.

— V-am adus lapte ca să dormiţi mai bine, zise ea, de parcă nu se întâmplase nimic deosebit.

— Mul… ţumesc, îngăimă Laura.

— Îţi suntem recunoscători, adăugă Alex. Femeia încuviinţă din cap.

— Noapte bună, domnule. Doamnă, revin dimineaţă. Ieşi fără să mai zică un cuvânt.

A doua zi dimineaţă, Alex se trezi şi ieşi din cameră înainte ca Laura să se trezească. Ce frumos din partea lui că se gândise să o lase să se îmbrace nestingherită! Aceeaşi cameristă intră cu apă caldă, trimisă de *domnu’ matale*.

Când Laura o întrebă cât e ceasul, se miră că era atât de târziu, îşi pieptănă părul încâlcit şi se spălă cu apa caldă. O minunăţie! Din nou, Rennet o ajută să îşi lege şnururile şi să îşi încheie nasturii. Dacă se gândea mai bine, făcuse o prostie că nu luase doar rochii care se închideau în faţă. Azi purta rochia ei. Chiti rochia neagră a coniţei Chegwin şi o vârî în desagă, peste celelalte lucruri pe care le împachetase. Când se uită în oglindă, văzu că arăta mai bine.

— Mulţumesc din nou că ne-ai ascuns azi-noapte, spuse Laura. Ce bine ţi-ai jucat rolul!

Rennet îi zâmbi.

— Crezi? Mi-am dorit mereu să joc pe Drury Lane, dar tata a zis că nu se cade. „Mai bine cureţi oale de noapte toată

viaţa”, mi-a zis. Şi iată-mă aici.

— Eşti o actriţă talentată. Femeia îi zâmbi frumos.

— Mulţam, coniţă. Mă bucur mult să aud asta.

După ce Rennet plecă, Alex se întoarse cu pâine, unt şi căni cu ceai aromat şi fierbinte. Laura l-ar fi sărutat.

După ce terminară de mâncat, ea scoase câteva monede din poşetă şi i le întinse.

— Pentru cameră.

Însă el nu vru să ia banii:

— Nu e nevoie. Am bani de când am ajutat la recuperarea mărfurilor de pe corabia naufragiată.

— Păstrează-i pentru călătorie.

— Ar fi nedemn de un gentilom să îmi plăteşti tu drumul.

— Banii sunt din vânzarea broşei cu salamandră. Nu sunt ai mei, de fapt. M-aş simţi mult mai bine să ştiu că sunt cheltuiţi pentru a returna o altă comoară decât pentru mine.

— Acum sunt o comoară, zici? Mai bine decât un naufragiat, îmi închipui. Îi făcu cu ochiul.

De jenă, Laura simţi cum se încălzeşte la faţă, dar îşi dădu seama că vorbele ei îi fuseseră pe plac şi îl amuzau, aşa că nu regreta nimic din cele spuse.

Strânseră şi restul de lucruri şi coborâră.

Găsindu-l pe hangiu singur, Laura spuse:

— Vă mulţumim pentru... că aţi fost discret... aseară. Bărbatul încuviinţă chibzuit.

— Sunt cârciumar în Porthcumo, doamnă. Sunt învăţat să neg orice mă întreabă vameşii. Îşi drese glasul. Rennet mi-a spus că v-a ascuns. Nădăjduiesc că mă pot baza pe discreţia voastră, în schimb?

— Întru totul.

Îşi zâmbiră unul altuia şi îşi plătiră datoria. Cei doi călători porniră la drumul lung spre Penzance. Era frig, umezeală şi ceaţă. Trecură câteva căruţe, iar Laura spera ca una să se îndure să îi ia şi pe ei. Dar nu opri niciuna.

Zece mile de drum obositor, prin ploaie, erau cu fiecare

pas din ce în ce mai grele.

Văzând că i se uda desaga, Laura o vârî din nou sub pelerină şi îşi dori să fi luat ceva din piele, mai zdravăn, deşi ar fi fost mai greu.

Trecu pe lângă ei şi un car. Vizitiul opri caii.

— Ho, băieţi! Unde mergeţi voi doi? strigă el.

— La Penzance.

— E cam departe pentru o femeie în starea ei. Urcaţi! Alex se uită la ea surprins, apoi îi zâmbi. Fermierul le făcu semn cu capul spre oile din car.

— Nu mi-aş pune fetele să meargă atâta pe jos.

— Aveţi dreptate, domnule, spuse Alexander spăsit. Apreciem efortul dumitale.

O ajută pe Laura să urce pe banchetă şi se înghesui lângă ea.

Îşi văzură mai departe de drum. Trăsura nu gonea, dar era mai bine decât să meargă pe jos toate cele zece mile.

Ajungând la Penzance, Alex îi oferi bărbatului ceva pentru amabilitate, dar el refuză, dând din mână. După ce îi mulţumiră, se plimbară prin port şi întrebară de vreo corabie. Fiindcă nimeni nu era dispus să îi ajute, Laura întrebă un trecător cum să ajungă la Casa Quayside. După începutul târziu, ritmul lent şi întrebările zadarnice, se mai şi întuneca cerul.

În cele din urmă, găsiră drumul spre casă. Laura îi dădu lui Alex traista şi îi şopti:

— Lasă-mă să vorbesc eu prima.

Alex încuviinţă din cap şi se dădu într-o parte, în spatele ei. Laura trase aer adânc în piept şi bătu la uşă.

După câteva minute, o menajeră rotunjoară şi scundă le răspunse:

— Ce-i?

— Bună seara! Aş dori să vorbesc cu domnul Truscott. E acasă?

Femeia şovăi, măsurând-o din cap până în picioare. Ridicând bărbia, Laura îşi smulse un zâmbet, sperând să

arate mult mai bine decât reuşise în ultimele zile.

— Să văd. Aşteptaţi aici. Închise uşa şi îi lăsă afară, în frig.

Doamne, *Te rog*, *fa să îşi aducă aminte de mine şi să ne primească binevoitor*.

Uşa se deschise din nou după câteva minute şi un bărbat subţire, chel, se holba la ea, cumva prudent. Laura înghiţi în sec.

— Bună seara, domnule Truscott. Îmi pare rău că am venit fără să vă anunţ, dar aţi spus că, dacă trec vreodată prin Penzance, să vă vizitez.

— Şi cine eşti dumneata? întrebă el.

— Laura Callaway. V-am scris despre prima dumneavoastră soţie acum câteva luni. Şi am primit răspunsul dumneavoastră amabil şi neaşteptat, aş zice.

Uimit, el îi răspunse:

— Mă tem că aţi ratat nunta.

— Ştiu. Nădăjduiesc că totul a fost bine?

— Da, noua doamnă Truscott şi eu suntem foarte fericiţi. Aş fi vrut să vă cunoaşteţi, dar nepoata ei a născut de curând şi s-a dus să stea cu ea peste noapte, ca să se poată odihni.

— Ce amabil din partea ei!

— Da, aşa e Ruth. El se mută pe alt picior, vădit neliniştit. Ştiu că v-am oferit o recompensă, dar mă tem să nu mă confundaţi cu un om bogat. Sper că nu aţi bătut atâta drum pentru nu ştiu ce sumă de bani.

— Nu, domnule, nu de asta am venit. Noi… eram în trecere, eu şi prietenul meu. Corabia noastră a tras neaşteptat la mal şi nu ne mai poate duce mai departe. Dacă aveţi cumva o cameră liberă…

— Prietenul dumitale? întrebă el, lăsându-se într-o parte şi uitându-se la Alex.

Alexander făcu un pas în faţă şi se înclină.

— La dispoziţia dumitale, domnule.

Domnul Truscott se uita de la unul la altul şi îşi frământa buzele.

— Călătoriţi împreună, aţi zis? Presupun că nu sunteţi căsătoriţi? Eu unul n-aş face pe sfântul, dar, aşa cum v-am scris, proaspăta doamnă Truscott ţine foarte mult la decenţă şi se ţine departe de orice umbră de păcat. V-aş putea oferi adăpost, dar nu cred că ar fi de acord cu amândoi, numai dacă… pot să îi spun că sunteţi soţ şi soţie, proaspăt căsătoriţi? Atunci nu ar avea nicio obiecţie.

Laura nu ştia ce să zică, dar îi era frig şi îi tremurau toate oasele. Alexander îi atinse braţul.

— Du-te tu, Laura. Eşti frântă. Voi găsi eu adăpost undeva. În vreo biserică sau vreun hambar, poate.

Domnul Truscott se încruntă.

— Nu, nu, spuse el. Nu vă pot alunga. Intraţi amândoi, insist. Abia vă mai ţineţi pe picioare. Lăsaţi că văd eu ce spun, dar presupun că vă veţi purta ca un gentilom sub acoperişul meu!?

Îl privi pe Alex până în adâncul sufletului.

— Pe onoarea mea, domnule.

— Bun, bun. Atunci e clar. Poftiţi, poftiţi. Pesemne că sunteţi flămânzi şi însetaţi după drum.

Strigă spre hol:

— Rozenn, adu ceva de mâncare pentru musafirii noştri, te rog.

Câteva minute mai târziu, se aşezau şi mâncau o cină simplă, dar copioasă: pui rece, vită, napi, pâine, unt şi tartă cu mere la desert.

După masă, statură de vorbă puţin pe lângă un pahar de brandy. Domnul Truscott o conduse pe Laura pe scări, printr-un salon, într-o cameră de oaspeţi micuţă. Apoi îi spuse lui Alex:

— Aţi putea să dormiţi aici, în salon? îi arătă o sofa veche şi tapiţată.

— Am dormit aşa de multe ori, vă asigur.

— Perfect.

Fiindcă domnul Truscott nu mai ştia ce să zică, se întoarse spre Laura.

— Aş prefera, hm, ca menajera noastră să nu aibă nimic de a face cu micul nostru vicleşug. Ea îi spune totul soţiei mele. Vă puteţi descurca singură o noapte?

— Fără probleme, răspunse Laura. Vă mulţumesc, domnule Truscott.

Gazda le aduse o carafă cu apă ca să se spele, le făcu focul în ambele camere şi le ură noapte bună. După ce plecă, Alex o întrebă în şoaptă:

— Te *descurci* fără cameristă? Ea dădu din umeri.

— Pot să dorm în rochie.

— Nu e foarte confortabil. Te pot ajuta eu, dacă nu te deranjează.

Laura nu ştia ce să zică. A doua zi trebuia să poarte aceeaşi rochie, n-ar fi vrut deloc să doarmă în ea. Ar fi preferat să o lase să ia aer, decât să se trezească în ea şifonată.

— Dacă ai putea să îmi desfaci şi mie legăturile şi nasturii de la spate, aş putea dormi în dedesubturi.

Urechile îi luară foc când aduse vorba despre propria ei lenjerie, dar îşi aminti că Alexander fusese căsătorit la un moment dat. Pesemne că era versat în hainele de damă.

El se apropie, iar ea îi întoarse spatele, recunoscătoare că avea o scuză să îşi ascundă faţa roşie. Degetele lui nu păreau să ştie prea bine cum să desfacă nasturii.

— Iartă-mă! Sunt minusculi.

Ea îşi strânse mâinile. Îi tremurau.

— E în regulă.

Până la urmă, îi desfăcu mult mai uşor. Îşi opri mâinile şi zăbovi o clipă pe talia ei.

— Altceva?

Îi venea să se lase în braţele lui, dar se nevoi să îşi întoarcă privirea şi să îi zâmbească.

— De aici mă descurc. Mulţumesc! Noapte bună!

Laura închise încet uşa camerei în spatele lui, apoi se sprijini pe ea, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi rămas. Se vedea lăsându-se pe pieptul lui puternic, iar el

înfăşurând-o în braţele lui. Alexander îi săruta umărul, gâtul… închise strâns ochii. Nu. Făcuseră ce era bine.

Oftă. Uneori bine însemna o cameră rece şi singuratică.

Laura îşi lăsă rochia să alunece, o atârnă într-un cuier şi îşi trase cămaşa de noapte peste dedesubturi. Îşi spălă dinţii şi se urcă în patul mic şi rece. Se aruncă în el şi se întoarse, cu mintea vie, deşi trupul ei era frânt. Se rugă o vreme şi apoi adormi.

La un moment dat, în timpul nopţii, se trezi tremurând. Se ridică să mai pună lemne pe foc. În lumina lui, deschise cufărul de la piciorul patului şi scoase două pături de lână. O puse pe prima pe patul ei şi pe cea de-a doua o vârî la subraţ. Sperând să nu îl trezească pe Alex, deschise uşa prudent şi se duse tiptil spre sofa. El era întins acolo, cu un braţ peste cap şi un picior pe podea, sub o pătură tricotată. Îl acoperi atentă cu pătura de lână. O clipă, stătu acolo şi îi admiră chipul frumos în lumina lunii. Oare mai avea vreo şansă?

Se aplecă şi îl sărută uşor pe frunte. Alexander făcu ochii mari şi o prinse de mână. O trase şi o lipi de el, sărutând-o apăsat şi dulce. Laurei îi bubuia inima. După ce sărutul încetă, îşi ridică privirea, dar nu îi venea să plece.

El îi spuse încet şi răguşit:

— Fuga repede în camera ta până nu îmi încalc cuvântul de gentilom.

— Voiam doar să mă asigur că îţi e cald. El îi atinse obrazul.

— Acum da.

Cu picioarele moi ca un jeleu şi cu inima zvâcnindu-i, Laura se întoarse în pat.

Când se trezi, lumina firavă a dimineţii se strecura printre obloane. Se ridică şi le deschise, dezvăluind o zi înnorată, dar măcar nu mai ploua.

Îşi pieptănă părul încurcat şi se spălă în apa deja rece. Când se uită în oglindă, văzu o strălucire ciudată în ochii ei şi nişte obraji roşii, deşi în cameră era destul de frig. Se

îmbrăcă cât de bine putu, bătu la uşa salonului şi o deschise.

Alexander stătea în picioare lângă oglinda şemineului şi îşi lega cravata.

— Bună dimineaţa, şopti ea.

El se întoarse şi îi măsură cu ochi calzi şi insistenţi părul, rochia şi chipul.

— Cum te simţi?

— Puţin neliniştită, dar bine. Poţi să îmi închei şi mie rochia?

— Desigur.

Se întoarse din nou cu spatele, iar el începu să îşi facă treaba cu mâini mai hotărâte în dimineaţa asta.

Când termină, se auzi o uşă deschizându-se sub ei şi amândoi săriră. Pe scări se auzeau voci care urcau.

Domnul Truscott exclamă:

— Dragostea mea, ai venit devreme. Nu te aşteptam până diseară.

— Aşa e, dragul meu, dar mi-a fost dor de tine, iar Joan se descurcă foarte bine…

Laura şi Alex schimbară priviri neliniştite. Se întorsese doamna Truscott.

— Eu prima, îi şopti Laura.

— Stai, îi răspunse el printre dinţi, smulgându-şi inelul şi punându-i-l ei pe deget.

Ea încuviinţă din cap, trase adânc aer în piept şi o luă spre scări. Domnul Truscott se întoarse în timp ce ea cobora scările.

— Ah! Nu ghiceşti cine a venit în vizită, iubita mea. E domniţa Laura Callaway, hm, adică a fost. Ea ne-a scris despre decesul lui Prudie. Îţi aminteşti?

Femeia între două vârste, încă în palton şi bonetă, se întoarse spre ei cu privirea senină.

— O, da, îmi amintesc. Domniţa Callaway, ce plăcere! Ce amabil că aţi venit!

— Mm, am spus că o chema domniţa Callaway, draga

mea. S-a căsătorit recent. Acum e doamna…

Se întoarse cu ochi rugători spre Laura.

— Carnell.

El îi zâmbi uşurat.

— Doamna Carnell acum.

— Felicitări, draga mea, îi ură doamna Truscott simplu, dar amabil.

— Şi soţul dumitale?

— Coboară şi el din clipă în clipă. A, iată-l! Alexander coborî într-o doară scările şi se duse lângă ea.

— Bună dimineaţa, om bun, îl salută domnul Truscott un pic cam tare. Doar ce îi spuneam soţiei mele dragi că dumneata şi această doamnă deosebită trebuie să fiţi felicitaţi.

Alex se încruntă confuz.

— Aşa trebuie?

— Pentru ceremonia recentă, desigur! adăugă gazda, oarecum disperat.

Lui Alexander i se lumină faţa.

— A, da. Mulţumesc! Sunt un om binecuvântat. Se apropie de Laura şi o luă de mână.

Făcură prezentările, iar doamna Truscott sugeră să ia micul-dejun împreună. Gândul la conversaţia de la masă şi la minciunile necesare pentru a întreţine vicleşugul o umplea pe Laura de groază. Domnul Truscott se uita de la unul la altul şi îşi frângea degetele.

— Draga mea, ce-ar fi să îi lăsăm pe cei doi proaspeţi miri să mănânce singuri? Eu am mâncat deja, iar tu ai putea să îţi aduci o tavă la mine în birou. Aş savura câteva clipe cu tine, iubirea mea. Îmi poţi povesti despre bebeluşul nepoatei tale.

Doamna Truscott îi zâmbi soţului ei, umplându-şi chipul dulce de dragoste adevărată.

— Şi eu, dragul meu, dar nu se cade să ne neglijăm oaspeţii.

— Sub nicio formă, doamnă Truscott, îi răspunse Alex

politicos. Am venit neanunţaţi. Nu ne deranjează absolut deloc.

Domnul Truscott încuviinţă din cap.

— Vezi, draga mea, nu sunt eu singurul mire dornic să petreacă timp singur cu soţia lui.

— Mulţumesc, dar chiar îmi doresc să stau de vorbă cu oaspeţii noştri, insistă doamna Truscott blând, dar ferm. Noi doi putem vorbi mai târziu.

Domnul Truscott consimţi fără tragere de inimă.

— Cum doreşti, iubirea mea.

Se aşezară în sufragerie, unde slujnica aduse un castron de terci, pâine prăjită şi un platou rece. Pe masă erau deja borcane cu dulceaţă, miere, unt şi cutii de ceai.

Doamna Truscott se întoarse spre Alexander.

— Aţi vrea să rostiţi binecuvântarea, domnule Carnell?

— Cu plăcere.

Îşi lăsă capul în jos, iar Laura îi urmă exemplul, deşi nu închise ochii de tot, nerăbdătoare să vadă cum îşi manifesta el credinţa.

— Doamne Atotputernic, uită-Te cu milă la cei adunaţi şi acceptă cererea noastră umilă. Suntem recunoscători pentru această nouă zi şi pentru ospitalitatea mare a gazdelor noastre. Te rugăm să ne ierţi pentru ceea ce Ţi-am greşit până ieri şi păzeş-te-ne de rău azi. Tu ştii slăbiciunile şi ispitele care ne înconjoară. Te rugăm să ne protejezi de orice pericol care ne aşteaptă. Ne rugăm pentru toţi cei ce călătoresc pe mare sau pe uscat. Amin!

Toţi răspunseră „Amin!”

Doamna Truscott îi mulţumi şi turnă ceaiul.

— Nu aţi menţionat logodna când aţi scris, domniţă Cal… a, doamnă Carnell. Pesemne că v-aţi căsătorit mai recent decât noi.

— Da, şi eu sunt la fel de surprinsă. A fost foarte neaşteptat. Printre înghiţituri de terci şi pâine prăjită, doamna Truscott întrebă:

— Vă ştiţi de multă vreme?

— Nu, ne-am cunoscut luna trecută.

John Truscott încuviinţă din cap înţelegând.

— Dragoste la prima vedere, nu-i aşa?

Alex se uită la Laura şi răspunse cât se poate de sincer:

— Într-adevăr. Cel puţin pentru mine.

— Şi pentru tine, draga mea? o îmboldi doamna Truscott, clipind din gene.

Laura simţea că îi ia faţa foc.

— Am fost… cu siguranţă luată prin surprindere.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Mm… m-am pomenit cu el în viaţa mea.

— Soţia mea e foarte modestă, spuse Alexander. Eu am fost rănit în urma unui naufragiu, iar ea m-a salvat şi a avut grijă de mine să mă fac sănătos.

Doamna Truscott îşi duse mâna la inimă.

— Ce romantic!

— Mă tem că la început nu a fost aşa, spuse Laura. Nu ştiam dacă va trăi. Din păcate, mulţi alţii au murit. Inclusiv unul dintre prietenii lui.

— Îmi pare tare rău să aud asta.

Urmă o clipă de tăcere plină de respect. Doamna Truscott luă o gură de ceai şi întrebă:

— Sunteţi în voiajul de nuntă?

— Într-un fel, îi explică Laura. Domnul Camell speră să îşi viziteze familia, iar eu… să îi omagiez pe ai mei.

— Nu au putut veni la nuntă?

Laura lăsă bărbia în jos, neputând să se uite în ochii ei sinceri.

— Părinţii mei nu mai sunt, din păcate. Dar sunt înmormântaţi în Jersey. Familia lui Alexander locuieşte acolo, Sperăm să îi onorăm pe toţi.

— Din păcate, corabia care ne ducea acolo a avut probleme lângă Longships, adăugă Alexander.

— O, nu! Sper că nu a fost un alt naufragiu?

— Nu, mulţumesc Domnului. Dar căpitanul a considerat că e cel mai bine să rămână o vreme în Porthgwarra.

Domnul Truscott încuviinţă din cap.

— Pentru reparaţii, nu-i aşa? Sper că toată lumea e bine.

— Erau bine cu toţii când am plecat. Am hotărât să încercăm să ajungem altfel în Jersey. Ştiţi cumva pe cineva care ar fi dispus să ne ducă?

Doamna Truscott căpătă o mină gravă.

— Îmi pare rău. Aş vrea să vă pot ajuta, dar noi nu avem o corabie şi nici nu ştiu pe nimeni care ar vrea să călătorească în Franţa, mai ales că e război. Tu ştii pe cineva, dragul meu?

Domnul Truscott tresări şi, cu o privire convingătoare către soţia lui, le răspunse:

— Daţi-mi voie să mă gândesc puţin.

Ulterior, după ce doamna Truscott plecă la o întâlnire caritabilă la biserică, domnul Truscott îi luă deoparte.

— Chiar ştiu pe cineva care v-ar putea duce în Jersey. V-am scris că soţia mea m-a părăsit pentru un traficant. El nu mai e, dar fratele lui e încă aici şi are o mică goeletă. Mi-e ruşine de Ruth să recunosc că am păstrat legătura cu el. Ea nu ar fi de acord. Dar brandyul franţuzesc de aseară şi ceaiul bun de la micul-dejun? Să spunem că ştiu mai mulţi bărbaţi care fac comerţ liber în insulele Canalului. Fratele ei îmi e dator. Voi merge să vorbesc cu el. Voi staţi aici şi, dacă se întoarce Ruth înaintea mea, spuneţi-i că am plecat la depozit să verific o comandă.

El se întoarce şi îi privi spăsit.

— După cum vedeţi, doamna mea e o sfântă, dar soţul ei nu e. Alex îi zâmbi bărbatului şi o luă pe Laura de după umeri.

— Nu se întâmplă aşa de obicei, doamnă Carnell?

Îi făcu cu ochiul şi o trase într-o îmbrăţişare afectuoasă, din lateral.

Râzând, îşi dori să rămână în braţele lui.

Mai târziu în după-masa aceea, Alexander şi Laura stăteau cu domnul Truscott pe chei. În buza scărilor, într-o mică ambarcaţiune, îi aştepta un bărbat.

Laura se întoarse spre gazdă şi îi întinse mâna:

— Mulţumesc, domnule Truscott. El îi strânse mâna.

— Plăcerea mea, stimată domniţă. Până la urmă, v-am oferit o recompensă. Îmi pare rău că nu s-a putut mai mult.

Ea îi zâmbi ridicând privirea.

— E mai mult decât suficient.

— Sper că nu v-aţi făcut o impresie prea rea despre mine, că ascund lucruri de soţia mea. Ea e din Somersetshire, vedeţi dumneavoastră, şi nu înţelege cum stau lucrurile în Cornwall.

Laura încuviinţă din cap:

— Înţeleg prea bine.

Se legăna pe călcâie, cu mâinile la spate.

— Poate că, ştiind acum despre activităţile mele… consideraţi că Ruth este prea bună pentru mine. Zâmbi poznaş. Şi aţi avea dreptate.

Dădu mâna cu Alex şi o ajută pe Laura să urce în barca ce îi ducea la goeleta ancorată în port.

La scurt timp, *Curlew* ridica ancora şi pânzele, şi pornea spre Jersey. Căpitanul şi echipajul nu întrebară despre ei, iar Laura se bucura de tăcere, sătulă de atâtea minciuni. Obosită, în general. Găsi un colţ ferit, se aşeză pe o ladă şi îşi puse desaga lângă ea.

Alex veni şi se puse pe vine lângă ea.

— Eşti bine?

Încuviinţă din cap, dar în fapt se simţea năucă, ceea ce era ciudat, fiindcă nu simţise nici pic de rău în corabia lui Treeve. Alex o sărută pe frunte, circumspect, şi o mângâie, mâna adăstându-i peste ea.

— Eşti caldă. Prea caldă.

— Mi-e puţin greaţă.

— E prea mult pentru tine. După atâta încordare şi atâtea nopţi târzii, în frig, ca să nu mai zic de ploaie.

— N-am nimic! zise ea.

— Nu sunt atât de convins. Dar acum nu ne mai putem întoarce din drum. Cu voia Domnului, vom ajunge în Jersey

mâine cândva. El se ridică. Mă întorc imediat.

După o scurtă discuţie cu căpitanul, Alexander reveni.

— Vino, căpitanul spune că te poţi odihni în cabina lui. Îşi lăsă mâna în mâna lui, iar el o ridică în picioare.

— Eşti sigur că pot? întrebă ea.

O luă de braţ şi o duse spre chepeng.

— Da. Poţi să mă strigi dacă ai nevoie de ceva.

— Ce bine că mă pot odihni!

Ajutând-o să coboare sub punte, o duse într-o încăpere micuţă în care era un pat şi o masă.

Acolo, o sărută pe frunte şi dădu să plece.

— Odihneşte-te, Laura. Aproape ai reuşit. Alex o trezi blând după o vreme.

— Laura? Trebuie să te scoli. Văd castelul în depărtare. Curând vom ajunge în Jersey.

— Da? Se ridică în coate. Ce repede a trecut timpul.

— Ai dormit tot drumul. E a doua zi. Se holbă la el speriată.

— Nu.

— Da. Ştiam că eşti obosită, dar nu mi-am dat seama cât de tare.

— Căpitanul trebuie să fie supărat.

— A dormit câteva ore în patul secundului. El e mai supărat. Dar mai bine să fie el, decât căpitanul.

Ea îi înmâna poşeta.

— Răsplăteşte-l cum crezi mai bine.

— Dacă vrei.

După câteva minute, urcară pe punte şi statură lângă parâme, cu ochii pe insula care se apropia din ce în ce mai mult. Curând, trecură pe lângă un castel mare, cocoţat pe un ostrov din golf.

— Ce e? întrebă Laura.

— Château Elizabeth, o fortăreaţă militară.

Continuară să avanseze şi intrară în portul aglomerat. În portul mare, Laura văzu corăbii înalte şi multe clădiri pe malul rotunjit, în spatele cărora se înălţau dealurile verzi din

St. Helier. Alexander îi arătă câteva şantiere navale înghesuite pe ţărm şi Fortul Regent care trona peste toate acestea.

Laura admira fascinată Jersey pentru prima oară – locul unde muriseră părinţii ei. Oare aşa arăta şi când veniseră ei? Trecuseră zece ani lungi de atunci. Spera să găsească pe cineva care încă îşi amintea de ei, care îi puteau spune despre ultimele lor zile sau măcar să îi arate unde erau înmormântaţi.

Mamă… tată… în sfârşit am ajuns. Şi tot îmi e dor de voi.

Goeleta aruncă ancora şi lăsă în jos o barcă.

— Sunt curenţi, îi spuse Alex comandantului. Nu te apropii direct de chei?

Omul dădu din cap că nu:

— Nu îmi place să mă apropii prea mult de oamenii legii. Vă lăsăm şi plecăm mai departe, orice ar fi.

— De obicei, nu ancoraţi aici?

— Ba da, dar în porturi mai puţin păzite. Aici am venit pentru voi.

— Vă mulţumim.

Alex îi vârî în palme monedele pentru căpitan şi secund, şi se întoarse la parâme.

Un matelot îi ajută pe Laura şi pe Alex să coboare în barcă şi îi duse la mal. Când ajunseră la chei, Alex urcă primul, apoi îi întinse mâna Laurei şi o ajută şi pe ea să urce. Se simţea ciudat de slăbită şi avea nevoie urgentă de puterea lui. Simţind, în sfârşit, pământ tare sub picioare, Laura ar fi trebuit să fie mai sigură pe ea, dar pământul continua să se clatine.

Alex o sprijini, ţinând-o de braţ.

— Eşti bine? S-ar putea să dureze câteva minute până când te vei simţi din nou stăpână pe picioare.

Ea încuviinţă din cap, trăgând aer sărat în piept şi încercând să alunge ameţeala şi greaţa care o învăluiau din ce în ce mai mult. Ce se întâmpla cu ea? Vederea i se îngusta şi totul se întuneca în jurul ei.

Simţi că o lasă picioarele şi apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Ceafa o împresurase şi nu ştia unde se află. *Îşi pierduse direcţia*. S. Baring-Gould, *în vuietul mării*

CafWM20

L

aura simţea că cineva îi mângâie sprânceana. Din când în când vedea câte ceva, neclar la început, de parcă s-ar fi chiorât printr-un strat subţire de ceară.

Zări o mână ridicată şi auzi o voce caldă a cuiva vârstnic. *Miss Chegwin*?, se întreba Laura.

Oare rostise numele cu voce tare? Fiindcă vocea o şâşâia, încercând să o liniştească. Femeia vorbea engleză, dar avea un altfel de accent. Nu era din Cornwall. Oare era franţuzoaică? Laura nu credea asta.

— Şşt, acum! Bea asta.

Ceva lichid şi cald îi atinse buzele, gâtul, stomacul, iar Laura adormi din nou.

Când se trezi din nou, simţi o lingură pe buze.

— Hai, Sara, trebuie să mănânci ceva.

Sara? Aşa o chema pe mama ei. De ce îi spunea femeia Sara?

— Laura, zise ea murmurând sau aşa încercase.

— Aşa e. Laura. Scuze!

O voce masculină necunoscută spuse ceva ce nu distingea. Femeia răspunse:

— Chiar e nevoie de o doză atât de mare? Da, da, ştiu că sunteţi medic, dar…

Mai târziu, Laura auzi o voce pe care chiar o recunoştea. Alexander sugera ceva.

— Ai dreptate, îi spuse femeia vârstnică. Aerul proaspăt îi va face bine.

Laura simţi că e ridicată şi purtată pe braţe.

— Puneţi-mă jos, bâigui ea stânjenită de propria ei slăbiciune. O aşezară binişor pe un şezlong. Soarele cald îi lumina pielea, iar aerul proaspăt îi umplea plămânii, dar stupoarea nu o părăsea, îşi simţea pleoapele cumplit de

grele, de parcă ar fi atârnat ceva de ele.

Ce se întâmplă cu mine?

— Vezi-ţi de treabă, domnule, spuse femeia. Stau eu cu ea. Laura simţea un amestec de uşurare, confuzie şi spaimă că

Alexander era încă acolo. Nu trebuia să fie undeva anume şi să se ocupe de lucruri importante? Ce anume era? Creierul ei refuza să îi răspundă.

Laura simţi o strânsoare de mână, un miros pătrunzător de săpun de bărbierit şi gata, el plecă.

Nu era sigură că ştia cum o cheamă pe sora medicală, dar era pe undeva conştientă că stătea în grădina micuţă a cuiva şi că pereţii de piatră o protejau de vânt. Sunetul pescăruşilor îi spunea că marea era aproape.

Timpul se scurse. Laura adormi, se întoarse de pe o parte pe alta şi adormi din nou, printre vise şi realitate.

De lângă ea, sora îi spuse:

— O ceaşcă de ceai, poate... Odihneşte-te, revin cât ai clipi! Se ridică şi o acoperi cu încă o pătură.

Laura auzi paşi şterşi şi o uşă care se deschise şi apoi se închise cu grijă. Fusese lăsată într-o pace deplină.

Apoi un alt sunet îi răsună în minte. Nu era o uşă, ci un scârţâit de balamale. Poarta grădinii?

Auzi alţi paşi care se apropiau de ea, de data asta pe lespezi de piatră.

Laura întoarse capul şi, sforţându-se, ridică pleoapele. Ceaţa se mai ridicase, dar încă o dureau ochii de la lumina soarelui. Lăsă pleoapele să îi cadă din nou, de data asta întredeschise. Prin ceaţă şi gene, văzu o siluetă feminină. O femeie într-o pelerină lungă şi verde închise poarta grădinii în spatele ei. Avea o aură de păr roşu, şters de lumina soarelui sau de vârstă. Din profil, cu ochelarii mici pe care îi purta, îi părea cineva cunoscut.

Femeia se întoarse spre ea, iar Laura duse mâna la piept.

Era mama ei, care se întorsese din morţi. Oare încă visa? Dar se simţea cât se poate de trează. Dacă mama ei trăia,

cu siguranţă nu ar fi lăsat să treacă atâţia ani fără să îi trimită vorbă.

Cred că halucinez. Auzise că oamenii aveau închipuiri ciudate de la febră. Ce îi dăduse totuşi medicul?

Sau… o altă explicaţie îi străpunse inima.

Murise? Ajunsese în rai – şi aşa cum spuneau mulţi, cei dragi veniseră pe malul superb să o întâmpine. Cel puţin… o persoană dragă.

Laura simţi că o trec valuri de emoţii. Da, era uşurată că ajunsese în paradis, având în vedere neadevărurile pe care le rostise de curând. Îşi aminti de unchiul Matthew care îi spunea că Dumnezeu e milos şi îi iartă în mod sigur păcatele, dacă le mărturiseşte. Pentru asta era recunoscătoare.

Da, era şi tristă. Nu era pregătită să părăsească lumea asta şi să îi lase pe a ei în urmă, pe Alexander. Poate că el se învinovăţea pentru boala ei, dar nu trebuia. Nu era vina lui. Ea alesese acest drum şi ar face-o din nou.

Sora vârstnică se întoarse cu ceaiul şi spuse mirată:

— O, ai revenit!

Întorcându-se la Laura, ea întrebă:

— Sara… adică Laura, mă auzi?

Din cauza şocului, limba i se lipi de cerul gurii şi nu putea să zică nimic.

Femeia vârstnică rosti următoarele cuvinte către persoana cealaltă.

— Medicamentul de febră pe care i l-a dat domnul doctor Braun conţine mult laudanum. E o doză pentru soldaţi sau marinari, nu pentru o femeie firavă. Nu e de mirare că nu e în apele ei. Nu îi mai dau deloc. Nu îi spune când vine să o vadă.

Îi atinse blând mâna Laurei şi repetă:

— Domniţă Callaway? Mă auzi?

Laura întoarse încet capul şi o văzu pentru prima dată clar pe soră, o femeie cu chip blând, la vreo şaizeci de ani, cu părul blond, cu şuviţe argintii.

Sora îi zâmbi Laurei.

— A venit cineva care e nerăbdătoare să te vadă.

Oare apariţia era tot acolo? Laura întoarse capul în partea cealaltă. Da, era tot acolo… şi avea un chip binecuvântat de cunoscut.

Laurei i se uscă gâtul, iar ochii îi luară foc. Dintr-odată, se simţi deopotrivă uluită, bucuroasă şi trădată.

— Mamă?

Ochii căprui care o priveau erau plini de lacrimi. Dând din cap încet, dâre sclipitoare îi umplură obrajii albi.

— Nu, draga mea. Sunt mătuşa Susan. Laura clipi.

— Dar ai murit şi tu!

— Nu, n-am murit. Ar fi trebuit. Dar tatăl tău a fost cel mai bun medic pe care l-am cunoscut vreodată. Nu ştiu de ce a cedat bolii căreia eu i-am supravieţuit, dar el nu a învins-o. Nici mama ta. A fost foarte nedrept. M-am simţit atât de vinovată în toţi aceşti ani…

Laura se holbă la ea, savurându-i cuvintele şi chipul, străduindu-se să le înţeleagă pe amândouă. Nu o văzuse pe mătuşa Susan de mulţi ani, dar nu îşi amintea să semene atât de izbitor cu mama ei, care purta ochelari şi era mai plinuţă decât sora ei suplă. Nu avea mătuşa ei cumva păr brunet? Sau amintirea mamei ei pălise rău de-a lungul anilor, iar acum sora ei părea leită ea?

Murmurând, îngăimă:

— Arăţi… altfel. Părul tău? Mătuşa ei încuviinţă din cap.

— Când eram tânără, nu îmi plăcea deloc părul roşcat. Camerista mi-l vopsea negru cu o soluţie de nuci fierte. Am fost o prostuţă, după câte îmi dau seama, mai ales că văd acum cât de frumos e părul tău.

— Nu aveai ochelari.

— De bătrâneţe, draga mea. Ochii mei nu mai sunt ce au fost cândva! spuse ea şi îşi bătu abdomenul durduliu zâmbind. Nici adaosurile astea.

Laura clătină din cap.

— Semeni atât de bine cu ea!

Sau din câte îşi amintea Laura, în orice caz.

— Îl iau ca pe un compliment sincer, deşi nu mă surprinde. La urma urmei, eram gemene. Şi atât de apropiate. Nu trece zi fără să îmi fie dor de ea.

Laura simţi o strângere de inimă.

— Nici pentru mine.

Mătuşa ei o strânse de mână, vărsând şi mai multe lacrimi.

— Îmi arăţi unde sunt înmormântaţi? întrebă Laura.

— Cu siguranţă, dar după ce te înzdrăveneşti. Încă eşti slăbită. Laura se întoarse spre femeia vârstnică, care le privea cu ochii în lacrimi.

— O cunoşteaţi pe mama mea? De asta mi-aţi spus Sara? Sora încuviinţă.

— Da. Eram în port, cumpăram peşte, când ai căzut din picioare. Semeni cu ea grozav. Am crezut că văd o stafie.

Laura îi zâmbi dulce.

— Ştiu prea bine ce vreţi să spuneţi.

— Doamna Tobin a insistat ca prietenul dumitale să te aducă aici, ca să aibă grijă de tine, îi explică mătuşa Susan. Tot ea a avut grijă cu mult devotament şi de mama ta, atunci când a fost bolnavă.

Femeii îi tremura bărbia:

— De-am fi salvat-o! De i-am fi salvat pe amândoi! Laura îi întinse mâna:

— Mulţumesc că aţi încercat.

Vântul se înteţi, iar doamna Tobin insistă să mute pacienta înăuntru. Femeile o ajutară pe Laura să se ridice în picioare şi o duseră într-un salon plăcut. Laura şi mătuşa ei stăteau una lângă alta, Susan pe un scaun capitonat, iar Laura pe sofa. Pe nesimţite, doamna Tobin ieşi şi le lăsă să stea de vorbă, intrând doar ca să le toarne ceai şi să le dea sandvişuri.

Laura îşi bău ceaiul, întrebările pe care tânjea să le pună îi stăteau în gât. În schimb, întrebă:

— Locuieşti în preajmă?

— Locuiesc cu doamna Tobin, îi explică Susan, de când a murit soţul meu. Sunt aici de când ai venit.

— Într-adevăr? Nu mi-am dat seama.

— Eram încă răcită când ai venit, acum câteva zile. Am păstrat distanţa. Tu nu erai conştientă din cauza febrei, iar laudanumul ţi-a făcut mai mult rău. Mi-a fost teamă că nu te mai faci bine şi că nu voi avea ocazia să... – vocea i se gâtui – îţi explic.

Laura înghiţi greu şi întrebă:

— De ce nu ai luat niciodată legătura cu mine? Femeia se strâmbă de durere.

— Am încercat, draga mea. Te rog să nu uiţi că eram grav bolnavă pe atunci şi abia am supravieţuit. După ce mi-am revenit fizic, am fost copleşită de durere din cauza morţii soţului meu, a surorii mele iubite şi a tatălui tău. Multă vreme am zăcut tristă, aşa că nici măcar nu mă puteam ridica din pat. Nu mai aveam nicio poftă de viaţă, mi-aş fi dorit să fi murit şi eu cu ceilalţi. Şi-atunci mi-am adus aminte de tine. Fiica surorii mele. Am scris pe adresa părinţilor tăi, dar casa fusese vândută, iar noii proprietari nu ştiau unde eşti. Am citit corespondenţa mamei tale şi am găsit numele şcolii de fete. Am scris şcolii, iar pedagoga mi-a răspuns şi mi-a dat adresa din Oxford a domnului şi doamnei Bray. Dar scrisoarea s-a întors. Pesemne că se mutaseră deja. I-am scris şi asociatului tatălui tău şi, prin el, am aflat numele avocatului părinţilor tăi. M-a ajutat să găsesc o adresă a unchiului şi mătuşii tale din Truro, dar nici la scrisoarea aceea nu am primit vreun răspuns. Am început să cred că poate nu vrei să auzi de mine. Sau că soţii Bray nu voiau, din cine ştie ce motiv.

Mătuşa Susan clătină din cap.

— Dacă ar mai fi trăit soţul meu, poate că aş fi reuşit să aflu unde eşti. Dar legăturile lui cu Bretania, accesul lui la canalele oficiale au murit odată cu el. Şi să nu uiţi că Franţa şi Anglia sunt în război de ani de zile. Nu a fost tocmai uşor să-i conving pe cei de lângă mine că nişte probleme

familiale merită o aşa investiţie de timp. Mi-e ruşine să spun că am renunţat, gândindu-mă că ţi-e mai bine cu mătuşa ta Anne decât cu mine, umbra femeii vinovate care am fost, din îndepărtata insulă Jersey.

— Mătuşa Anne a murit la naştere, la puţin timp după ce m-am dus la ei, spuse Laura. Şi unchiul Matthew a suferit cumplit. Dar, până la urmă, s-a adunat şi s-a recăsătorit. Pentru a doua soţie, s-a mutat în nordul ţinutului Cornwall.

— Unde?

— St. Minver este numele parohiei. E lângă Padstow.

— Nu mă mai mir că n-am primit răspuns la scrisori. Laura încuviinţă din cap.

— Matthew Bray i-a scris unchiului Hilgrove la garnizoană, dar scrisoarea s-a întors, cu ştampila: „decedat”.

Mătuşa Susan tresări la auzul cuvântului.

— Da. Deja eram în convalescenţă aici, la doamna Tobin. În cele din urmă, noul comandant al garnizoanei s-a mutat în fosta noastră casă. Am fost bolnavă prea mult timp, iar soarta mea a atârnat de un fir de aţă. Nimeni n-a mai ştiut nimic de existenţa mea.

— Îmi pare rău.

Susan se ridică şi începu să bată camera la pas, neliniştită.

— Nu ai de ce să îţi pară rău. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult, să nu mă dau bătută. Mă ierţi?

Laura ridică privirea. Nu o vedea doar pe sora mamei ei, ci şi pe mama ei, privind-o cu ochi căprui rugători, atât de asemănători cu ai ei, care îi cereau să o ierte pentru că o părăsise. Pentru că o pierduse.

— Desigur că te iert, spuse Laura, gândind: *Vă iert pe amândouă*.

Alexander mergea prin cartierul *Havre des Pas*, cu gândul la Laura. Ştia că, în curând, trebuia să o lase şi să se ducă în Franţa, şi era hotărât să meargă singur. Cu un viitor atât de nesigur al său şi al familiei sale, era legat de mâini de picioare. Dar, între timp, se ruga pentru ea să se facă bine.

Ici-colo, pâraie străbăteau drumul – venind de pe dealurile

de primprejur şi căutându-şi calea spre mare, după ploile recente. Se folosea de scândurile lăsate de locuitori ca să treacă peste ele fără să se ude. Se vedea că cetatea se dezvoltase de când îşi petrecea el verile aici. Se construiseră multe case şi străzi noi, cele vechi fuseseră lărgite, iar numele schimbate din franceză în engleză. Ajunse pe o stradă îngustă de numai doi metri şi ceva, care se numise cândva *Rue des Trois Pigeons*, dar pe indicator scria *HUI Street*. Băiat fiind, numele iniţial i se păruse amuzant, iar cel nou nu i se părea cu mult mai bun.

În depărtare, peste acoperişuri, recunoscu turnul crenelat al bisericii, probabil chiar cea pe care o frecventaseră cândva bunicii lui. Se hotărî să meargă până la ea şi să caute casa bunicilor lui de acolo.

Până una alta, simţi o aromă. Delicioasă şi cunoscută. Mirosul îl duse la zilele fericite ale copilăriei, când bunica îl ducea la patiseria locală, de unde îşi lua cornurile lui preferate, cu alge sau din cele împletite, zise şi *mervelles*.

Ţinu drumul drept. În copilăria lui, din nordul străzii King se vedeau câmpurile verzi. Acum, în fostul câmp deschis, erau numai case şi zarvă. Dădu colţul, trecu pe lângă o fierărie, un aprozar, o prăvălie de pălării, o tarabă de ziare şi iat-o: Patiseria Egre. Ferestrele arcuite sclipeau, etalarea de pâini rumenite, prăjituri şi toate bunătăţile îl atrăgea spre uşile binecunoscute. Simţea mirosul de pâine caldă dospită, nucşoară şi *chocolat*, cumva şi mâna bunicii care îl ţinea strâns.

Intră în clădire cu senzaţia că păşea înapoi în timp. Bărbatul din spatele tejghelei îl salută şi se oferi să îl servească.

— Veneam des aici când eram copil. E singurul loc care, din fericire, arată la fel ca atunci.

Alexarider cumpără câteva cornuri cu alge şi câteva *mervelles* rumenite, calde încă. Se hotărî să le împartă cu Laura şi cu mătuşa ei. Dacă reuşea să nu le înfulece singur.

Îl întrebă pe om dacă îi poate spune cum să ajungă pe *Rue*

des Vignes.

— Vreţi să spuneţi *Vine Street*? Cum să nu…

Urmând instrucţiunile omului, Alex ajunse pe o alee de case îmbrăcate în viţă-de-vie. Acolo o văzu, înconjurată de alte case, pe când altă dată se mândrea cu peluze întinse pe ambele laturi. Părea mai mică decât îşi amintea. Porţile ruginite de fier îi păreau mai puţin înalte. Dar, chiar şi aşa, o recunoscu.

Se opri în faţa porţii şi scoase un corn din pungă, ridicându-l în onoarea bunicii lui şi savurând fiecare înghiţitură.

În cele din urmă, se întoarse în port şi admiră toate vasele ancorate, care îi aminteau de prima sa întâlnire cu *Victorine*.

Observă un bărbat vârstnic îmbrăcat într-o haină de lână şi o pălărie ponosită, care îl privea cu interes prietenesc. Când Alex întoarse privirea spre el, omul îl întrebă:

— Admiraţi vasele sau visaţi cu ochii deschişi?

— Amândouă, de fapt. Admir cu precădere bricul de acolo. Bărbatul îşi îndreptă spatele şi îşi umflă pieptul.

— Aveţi ochi buni, domnule, e corabia mea.

— Chiar? Ce mândru trebuie să fiţi!

— Sunt. Tocmai ne-am întors după câteva săptămâni pe mare. Bărbatul arată cu un gest din cap spre punga lui Alex. Văd că aveţi ochi buni şi pentru cornuri.

— Da. Chiar m-am bucurat de câţiva paşi în trecut. Bunica mea mă ducea la Patiseria Egre. Poftiţi, serviţi-vă!

Îi întinse punga maronie, care purta pe ea câteva pete de grăsime.

Omul ridică o sprânceană stufoasă.

— Sunteţi nemaipomenit de generos. A, bunătăţi din Jersey. Înseamnă că aţi copilărit pe aici?

Alex ridică din umeri.

— Am copilărit verile aici. Luaţi două. Ochii mei au poftit mai mult decât stomacul.

Bărbatul vârstnic îşi mângâie abdomenul rotunjor.

— Pentru mine nu pun probleme, după cum vedeţi. Luă o gură. Delicios!

— De acord.

Mestecând, bărbatul adăugă:

— Accentul dumitale... Mă înşală urechile sau recunosc ceva franţuzesc... din Normandia poate?

Alex întoarse capul surprins.

— Aproape. Bretania. Aveţi urechi bune, domnule. Deşi nu am mai fost acasă de câţiva ani, onorabilul meu tată locuieşte lângă Quimper.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Am fost acolo. Frumoasă zonă. Dar Camaret-sur-Mer este preferata mea.

— Camaret-sur-Mer! Când eram copil obişnuiam să mergem la mare acolo. Din câte văd, aveţi şi gusturi, şi urechi rafinate.

Bărbatul îşi şterse firimiturile de la gură cu dosul palmei.

— Am petrecut mult timp în Franţa şi am învăţat să sesizez nuanţele. Am ajuns să iubesc ţara asta. De fapt, m-am gândit să mă mut acolo când se termină războiul ăsta nenorocit. Ei bine, şi Jersey are... o anumită frumuseţe... care mă ţine aici.

Alexander se uită la faţa omului vârstnic şi ghici:

— Şi această *anumită frumuseţe* are un nume?

— A, sunteţi prea deştept pentru mine, domnule.

— Am venit şi eu în Jersey cu frumuseţea mea.

— O? Poate că o cunosc pe această domniţă. St. Helier nu este un oraş atât de mare. Da, e mai mare decât altă dată, dar nu ca o metropolă unde nu ai habar cu cine eşti vecin.

— Domniţa Callaway este nepoata doamnei Hilgrove, îi explică Alex. Locuieşte împreună cu o soră de prin părţile astea, doamna Tobin.

— Susan Hilgrove... Adică... doamna Hilgrove, da. A... minunată doamnă.

— Vă cunoaşteţi bine?

— Nu atât de bine pe cât aş vrea, dar nu vreau să spun

mai multe. Recunosc că nu e demn de un gentilom să vorbească despre o doamnă. Nepoata ei, spuneţi? Nu ştiam că îi vine în vizită o nepoată.

— Cred că e cinstit să spun că vizita ei e neaşteptată.

— Ei bine, trebuie să îi fac o vizită să văd despre ce e vorba. Văzu în privirea bărbatului un licăr de neastâmpăr.

— Arunci, pesemne că ne mai vedem.

— Sper. Bătrânul îi întinse mâna aspră şi puternică. Bert Gillan. Alex îi întinse la rândul lui mâna.

— Alexander Camell… De fapt, căpitanul Carnell.

Din nou, mai vârstnicul bărbat ridică sprânceana stufoasă.

— Căpitan, ziceţi? Măi, măi. Nu voi întreba de partea cui. La urma urmei, eu sunt neutru, fac afaceri atât cu Franţa, cât şi cu Anglia.

— Bine de ştiut.

— Staţi la doamna Hilgrove? întrebă bărbatul gânditor.

— Nu, am închiriat o cameră la hanul La Folie. Alex făcu semn spre micul han înghesuit într-un colţ din port.

Bărbatul se uită la el şi încuviinţă din cap.

— Mult caracter are locul acela vechi. Şi e frecventat de multe persoane. E preferatul marinarilor, al cârmacilor, al docherilor şi al altora asemenea. Pescarii de pe-aici îşi vând prada chiar la uşa lui.

Da, Alexander văzuse grămezile de peşte şi le adulmecase deja, dar spera că nu dusese mirosul cu el în vizită la domniţa Callaway.

Alex dădu să plece şi îşi luă la revedere.

— Pot să îi spun doamnei Hilgrove că v-am cunoscut?

— Da, şi puneţi o vorbă bună pentru mine când ajungeţi acolo, bine?

Alexander îi zâmbi şiret.

— Aşa voi face.

Mătuşa insista ca Laura să se odihnească, dar mai târziu, în seara aceea, după un pui de somn şi o cină bună, cele două erau din nou împreună. Doamna Tobin le ţinea companie.

Laura întrebă de căpitanul Camell.

— Nu l-am mai văzut de azi-dimineaţă, îi răspunse doamna Tobin. Se ducea spre port.

Caută o corabie cu care să ajungă în Franţa, se gândi Laura cu durere în suflet. Era o chestiune de timp până când avea să plece de lângă ea. Aşa cum făcuseră şi părinţii ei...

Întorcându-se spre mătuşa ei, Laura zise:

— Când mama şi tata m-au lăsat la mila unei şcoli englezeşti cu internat, m-am simţit abandonată, ca şi când ei ar fi scăpat de un inconvenient, ca să poată călători fără impedimente. Iar eu eram pe atunci o adolescentă irascibilă.

Cele două femei schimbară priviri cu subînţeles.

— Fiindcă nu am primit nicio scrisoare de la ei, am presupus că m-au uitat şi că se bucurau de noua lor casă din insulă.

Doamna Tobin dădu din cap:

— Nu au uitat de tine, draga mea. Pot să îţi garantez asta. Sora îi puse ceva în mână:

— Mama ta a purtat asta aproape încontinuu.

Laura primi medalionul, uitându-se atent la ovalul de aur. Aproape că uitase de el. Deschizându-l, văzu portretele miniaturale al tatălui ei şi al ei, de când era copilă.

— V-a iubit pe amândoi foarte mult, spuse sora. L-a ţinut strâns la piept când şi-a dat ultima suflare.

Ochii Laurei ardeau de lacrimi. Îşi judecase greşit mama. *Îmi pare rău*, *mamă*, îşi şopti ea în inimă. *Te rog să mă ierţi*!

— Mama ta ţi-a scris o ultimă scrisoare, adăugă mătuşa Susan. Voiam să ţi-o trimit de cum aflam unde eşti, dar nu am reuşit... aşa că e încă la mine.

Scoase scrisoarea şi i-o dădu Laurei. Apoi cele două femei o lăsară singură. Recunoştea scrisul de mână al mamei, dar văzu că era tremurat şi apăsat din loc în loc.

Scumpa mea Laura.

Mă tem că vizita noastră în Jersey nu a fost aşa cum am

sperat. Ştiu că eşti supărată că te-am lăsat acasă. Însă, uitându-mă în urmă, nu regret că ai rămas în Anglia, fiindcă ai scăpat de boala asta care i-a răpus pe mulţi.

Îmi pare tare rău să îţi spun că dragul tău tată a murit acum patru zile. A fost prea slăbit în ultimele zile ca să se mai dea jos din pat, dar, înainte de asta, i-a vizitat neobosit pe bolnavii de aici şi a făcut tot ce a putut ca să le aline suferinţa. Această febră sau ce-o fi ea a făcut ravagii prin garnizoană şi în mai toată aşezarea St. Helier.

Am sperat că ne va ocoli. M-am gândit că Dumnezeu nu ne va lua pe amândoi. Nu te va lăsa orfană.

M-am înşelat.

Îmi pare rău, draga mea fiică. Am sperat că te voi vedea crescând, ca să te pot îndruma şi să te pot iubi mult. Pesemne că nu a fost să fie. Şi sora mea e grav bolnavă, dar sper că sora tatălui tău – mătuşa ta, Anne – îmi va ţine locul şi îţi va fi ca a doua mamă. Sper că o vei lăsa să te iubească şi să aibă grijă de tine aşa cum sunt convinsă că va vrea să facă.

Mereu ai avut o voinţă puternică şi ai fost o copilă hotărâtă, Laura Callaway. Deşi mă întristează să te las să ajungi om mare de una singură, ştiu că vei duce o viaţă bună, că îl vei onora pe Dumnezeu şi că ne vei face mândri pe mine, pe tati şi pe Tatăl tău ceresc.

Viaţa te poate dezamăgi, prietenii te pot părăsi. Dar Dumnezeu e credincios. Rămâi lângă El şi nu te vei abate de la calea cea dreaptă.

Mă rog pentru tine chiar şi acum, scumpa mea, şi te voi iubi mereu.

Mama

Lacrimile îi curgeau, lăsându-i dâre pe obraji şi ştergând ultimele urme de resentiment din inima Laurei.

*Una dintre cele mai des întâlnite păsări de apă de pe meleagurile noastre, în special de pe malurile stâncoase şi pline de alge, în orice sezon, este pietruşul. Dar niciodată nu îşi face cuib aici, orice s-ar spune. R.*D. Penhallurick,

C

câteva zile se scurseră plăcut şi liniştit. Femeile luau masa împreună şi stăteau de vorbă, în timp ce coseau sau citeau seara. Doamna Tobin mergea zilnic să aibă grijă de bătrânii din orăşel şi să îi ajute cu ce putea. Ambele femei făceau acte de caritate, dar, după venirea Laurei, mătuşa Susan stătea cu ea acasă, ca să nu rămână singură.

Nu îl mai văzuseră pe Alexander de câteva zile, iar Laura începuse să se teamă că plecase de pe insulă fără să îşi la revedere.

În după-masa aceasta, doamna Tobin intră în salon cu ochi luminoşi.

— A venit un domn să te vadă, draga mea. Te simţi în stare să primeşti vizite?

Emoţia de a-l revedea pe căpitanul Carnell din nou îi umplea inima.

— Sigur că da.

Se ridică, netezindu-şi părul şi corsetul şi oprindu-şi mâna deasupra inimii care îi bătea tare. *Fii calmă*!

Dar bărbatul chipeş care intră în încăpere, cu pălăria în mână, nu era cel pe care îl aştepta ea.

— Treeve! Ce surpriză!

Zâmbea nesigur, răsucind borurile pălăriei.

— Sper că nu... una neplăcută? Rareori îl văzuse atât de neîncrezător.

— Nu! Cum ar putea? Mă întrebam ce ai mai făcut după ce ne-am despărţit acum aproape o săptămână.

— Zece zile.

— Serios? Din păcate, am fost bolnavă, aşa că nu ştiu când a trecut timpul.

— Bolnavă?

Ridicând sprânceana bălaie, părea sincer îngrijorat.

— Nu îţi face griji. Aproape că mi-am revenit de tot.

— Mă bucur să aud asta. Te rog să iei loc. Nu sta în picioare pentru mine.

— Prea bine.

Se aşează din nou pe scaun şi îl invită cu un gest să stea şi el pe cel de lângă ea.

El se aşează pe scaunul mic, cu genunchii la gură. Arăta foarte nelalocul lui.

— Iar eu mă bucur să văd că n-ai fost arestat, îi spuse Laura. Ce s-a întâmplat cu corabia vămii?

— Din fericire, nu au căutat în golful nostru. Dar, ca să fim siguri, am ascuns toate uneltele într-un câmp învecinat. Pe cele mai multe le-au luat localnicii. Ne va costa scump să luăm altele.

— Atunci, poate că ar fi mai bine să nu mai luaţi altele. Poate că e un semn. O şansă să alegi o altă cale.

Treeve lăsă ochii în pământ, răsucind din nou borurile pălăriei cu degete nesigure. Ea schimbă tactica.

— Cum m-ai găsit?

— N-a fost greu. Ştiam că mergeţi la St. Helier, aşa că am întrebat în port până când am găsit pe cineva care v-a văzut pe tine sau pe căpitanul Camell. Proprietarul unui vas care l-a cunoscut pe căpitan mi-a spus să vin aici.

— Ce amabil din partea ta să mă cauţi. El ridică din umeri.

— Am vrut să mă asigur personal că ai ajuns în Jersey, aşa cum ai vrut. Şi acum mă simt prost că nu te-am putut aduce chiar eu.

Oare doar de asta venise? se întreba Laura. *Sau mai voia ceva*?

— Nu e cazul să te simţi prost.

— E o uşurare să ştiu că eşti bine şi… cât de cât sănătoasă. Am vrut să vin mai devreme, dar mateloţii au decis că e mai înţelept să aşteptăm o vreme până să trecem Canalul. Treeve se uită de jur-împrejur.

— Dar… bunul căpitan nu e cu tine?

Laura nu ştia ce să zică, fiindcă, de fapt, nu ştia unde e.

— A fost în St. Helier, dar nu l-am mai văzut de câteva zile. După câte vedea, Treeve o urmărea cu atenţie. Laura spera ca faţa să nu îi trădeze dezamăgirea. Adăugă cu mai multă

însufleţire:

— Îmi închipui că e ocupat să găsească un vas care să îl ducă în Franţa.

Treeve tresări cu părere de rău.

— Mă tem că nu mă pot oferi să îl duc eu. Am fost la un pas să fim prinşi, ceea ce ne-a afectat pe toţi. Cred că Dyer ar face scandal dacă i-aş sugera să intrăm în apele inamicului, iar eu nu l-aş condamna.

— Nici eu, încuviinţă Laura. La urma urmei, are o familie care îl aşteaptă acasă. Aşa cum ai şi tu, Treeve... să nu uităm.

— Dar Dyer are o soţie, însă eu n-am. Îşi schimbă poziţia neliniştit:

— Dacă aş avea o soţie care m-ar încuraja să mă las de trafic, aşa cum are Dyer, mi-ar fi mai uşor să fac asta.

Laura clătină uşor din cap.

— Nu te schimba pentru o femeie, Treeve. Schimbă-te fiindcă aşa e corect. Să trăieşti după lege şi după conştiinţa dată de Dumnezeu. Ştiu că ai spus că familia ta are probleme financiare, dar închipuie-ţi cu cât mai rău şi dureros ar fi dacă fiul lor cel mare, moştenitorul, ar fi închis.

Treeve lăsă din nou ochii în pământ, iar Laura simţi o împunsătură de regret.

— Iartă-mă! Nu am vrut să fiu aspră sau să te judec. Nu e treaba mea.

El ridică privirea spre ea printre genele blonde.

— Ar putea fi.

— O, Treeve. Laura simţi un nod în stomac şi inima strângându-i-se. Mulţumesc! Sunt sincer flatată, dar noi doi nu ne potrivim. Pe lângă asta, n-aş putea suporta ca viaţa şi casa mea să fie susţinute de câştiguri necinstite. Nici să mă tem că soţul meu va fi arestat de câte ori ridică pânzele.

Ea clătină din cap şi încercă să îl tachineze.

— O fată de oraş rămâne o fată de oraş. Se aplecă înainte. Dar există o femeie pe care merită să o iubeşti şi să o respecţi, care ştie în ce eşti băgat şi ţine la tine chiar şi aşa.

S-ar putea ca şi ea să îţi ceară să renunţi, dar s-ar căsători cu tine cu toată inima. Eşti foarte norocos că i-ai câştigat respectul domniţei Roskilly. Sper că vei avea maturitatea să nu o priveşti cu dispreţ pentru slăbiciunea pe care o are pentru tine. Îndrăznesc să spun că şi pe mine m-ai fi privit la fel dacă aş fi flirtat cu tine la fel de îndârjit ca ea sau ca Eseld.

El chicoti firav.

— Din păcate, aşa e. Ştiind câte neajunsuri am, nu pot să respect nicio femeie care mă place.

Ea îi măsură privirea vulnerabilă.

— Pari atât de sigur pe tine, dar m-am întrebat mereu dacă e chiar aşa. Nu ai de ce să îţi fie ruşine. Toţi avem aspecte în care nu suntem siguri pe noi, toţi avem slăbiciuni.

— Şi cam ce slăbiciuni ai putea avea tu, domniţă Callaway?

— Multe. Sunt mândră. Mi-am judecat aproapele, pentru că ce face e ciudat şi greşit în ochii mei. M-am simţit superioară şi, în acelaşi timp, nedemnă să fiu primită. Am refuzat să iert şi am fost răzbunătoare. O, şi să nu uităm de părul meu roşcat.

Întrezări un zâmbet strengar.

— Şi Camell ştie ce aşa-zise slăbiciuni ai tu? E evident că te place oricum.

— Cred că ştie, da. Dacă mă place sau nu, rămâne de văzut.

— Să aştept până când se limpezesc apele între voi? Sau să nu am nicio speranţă?

Laura căzu pe gânduri. Era ispititor să lase uşa deschisă. Era un mod sigur de a se reîntoarce în Cornwall şi de a-l vizita pe unchiul Matthew. Dar nu ar fi corect. Nici cinstit. Nici faţă de Treeve, nici faţă de Kayna Roskilly.

Clătină încet din cap:

— Vom fi mereu prieteni, Treeve. Şi vei avea mereu un loc în inima mea. Dar nu aştepta. Du-te acasă la familia ta şi la

domniţa Roskilly.

El se ridică.

— M-am gândit că vei spune asta. Totuşi, trebuia să încerc, încă o dată, de dragul vremurilor de altă dată.

Se ridică şi ea.

— Apreciez sincer că ai venit să mă vezi. Pot să te rog să îi saluţi pe unchiul meu şi pe Eseld? spuse ea cu glas frânt. Şi pe Perry, miss Chegwin şi... Ei bine, mă gândesc că nu te întâlneşti prea des cu Mary Chegwin, dar...

El ridică palma şi zâmbi brav:

— Voi transmite cu drag saluturile tale oricui te iubeşte şi îi e dor de tine. Mă includ şi pe mine printre ei.

Îi luă mâna şi o duse la buze.

— La revedere, pietruş mic.

Laura clipi, alungându-şi lacrimile. Avea un nod în gât.

— La revedere, Treeve Kent.

Un zgomot de paşi întrerupse momentul emoţionat. Laura se întoarse când auzi uşa crăpându-se. În pragul ei, era căpitanul Carnell. Acesta se opri brusc privindu-i rece pe Laura şi pe vizitatorul ei.

Laura îşi retrase mâna din mâna lui Treeve.

— Uite cine a venit în vizită!

Treeve Kent îşi reluă tonul îndrăzneţ. Îndreptându-şi spatele şi ducând mâna la inimă, spuse pe un ton galant:

— Nu mă puteam linişti fără să mă asigur că domniţa Callaway e pe mâini bune. Şi tu la fel, desigur.

Alexander îi privea precaut.

— N-am ştiut că aveai în plan să ne vizitezi, domnule Kent.

— Nici eu, adăugă Laura. Am fost uimită şi uşurată să văd că e bine şi că e liber. M-am temut să nu dea de belele pentru că a încercat să ne ajute.

— Şi eu m-am temut, spuse Alexander. Deşi mă tem că domnul Kent este prea fermecător şi are prea multe relaţii ca să aibă parte de probleme serioase.

— Încrederea dumitale în mine îmi înmoaie inima, căpitane. Dar n-aş fi primul gentilom care ar înfrunta

consecinţe legale pentru contrabandă.

— De aceea ai venit? Ca să faci negoţ? îl întrebă Alex. Sau ca să o vezi pe domniţa Callaway?

— Pentru ambele. Sperăm să mai facem un transport profitabil ca să ne acoperim cheltuielile şi să trecem de iarna lungă care ne aşteaptă. După aceea, Dyer se lasă. De ceilalţi nu ştiu.

— Dar tu?

— Încă nu m-am hotărât.

— Între timp, te rog să fii atent, îi spuse Laura cu sinceritate, îi atinse mâna lui Treeve, atrăgând pe loc privirea celor doi bărbaţi. Dându-şi seama, o retrase neîntârziat.

— Aşa voi face. Mulţumesc! Ei bine, ar cam trebui să plec! spuse el înclinându-se. A fost o plăcere să vă revăd pe amândoi.

— Şi pentru noi, spuse Laura.

— Cu Domnul înainte!

Laura şi Alexander stăteau amândoi în picioare, într-o atmosferă stânjenitoare, în timp ce paşii lui Treeve se stingeau pe hol, iar ecoul uşii care se închisese umplea toată casa.

— Ei bine, ce surpriză! spuse ea.

— Sunt de acord, deşi nu ar fi trebuit să fie. E evident că omul te place.

Laura se mută pe alt picior, cumva stânjenită.

— Ei bine, până la urmă, suntem prieteni. El îi măsură privirea.

— Cum te simţi?

Că l-am revăzuse pe Treeve sau fizic?, se întreba ea şi alese să răspundă la cea de-a doua întrebare.

— Mult mai bine. Sunt încă puţin slăbită şi obosesc repede, dar, în mare, mă simt foarte bine.

— Mă bucur să aud asta. M-ai speriat.

— Tu ce ai mai făcut? Nu te-am văzut de zile întregi.

— Nu am vrut să îţi tulbur revederea cu mătuşa ta. Pe

lângă vas, am căutat şi fosta casă a bunicilor mei. Se pare că nu e departe de aici.

— Aş vrea să o văd şi eu.

— Pot... să îţi spun cum să ajungi acolo, dar s-ar putea ca eu să nu mai stau atât de mult pe-aici ca să îţi arăt unde e. Am găsit un negustor care s-ar putea să mă ducă în Franţa cu vasul său.

— O! Ei bine... bravo! Se sili să îi zâmbească.

Nu o ruga să meargă cu el, din câte vedea. Alexander avea o familie, la urma urmei: un tată, un frate, o cumnată, un nepot, care se vor bucura că se întoarce, se gândi, ea, în ciuda certurilor din trecut. Ea n-avea ce să caute la reuniunea familiei Carnell. Pe lângă asta, ajunsese în Jersey, şi acesta fusese obiectivul ei.

Atunci zise:

— Aş vrea să văd că te întorci acasă, dar... El ridică mâna.

— Ştiu. Abia ţi-ai regăsit mătuşa, şi nu vrei să o părăseşti.

— E adevărat! încuviinţă ea.

Nici nu avea de gând să îl implore să o ia şi pe ea. Mătuşa Susan intră, iar Laura se întoarse şi o invită în discuţia lor.

— O cunoşti pe Susan Hilgrove, mătuşa mea?

— Da. Mă bucur să vă revăd, doamnă.

— Şi eu pe tine, căpitane. Mulţumesc din nou că mi-ai adus nepoata.

— De fapt, ea m-a adus pe mine.

— Ei bine, oricum ai fi ajuns aici, îţi mulţumesc. Ştiu că ai făcut tot posibilul să ai grijă de ea şi să ajungă aici în siguranţă.

El tresări.

— Îmi pare rău că e atât de slăbită după această călătorie.

— Nu te învinovăţi, spuse Laura. A fost alegerea mea. Şi sunt din ce în ce mai bine.

— Şi acum ce vei face, căpitane Carnell? îl întrebă mătuşa Susan.

— Sper să ridic pânzele spre Bretania cât de curând pot. Un anume domn Gillan s-a oferit să mă ducă cu unul din

vasele sale. Se pare că face comerţ în zona în care mă duc. A spus că vă ştiţi.

În mod surprinzător, obrajii mătuşii căpătară culoare.

— Da, un om încântător, dar cam… excentric. Alexander încuviinţă din cap.

— Aşa mi se pare şi mie.

— Şi ce vei face când vei ajunge în Bretania?

— Merg să îmi văd tatăl şi fratele, care e închis. Caut să fac ceva ca să îl eliberez.

— E închis… pentru ce? De ruşine, se făcu roşu.

— E acuzat de trădare ca spion. Sper să pot dovedi că un alt bărbat a fost informatorul pe care oamenii legii l-au depistat în satul nostru.

Laura ştia că se referă la François LaRoche. Oare scăpase de jandarmi şi se reîntorsese în Jersey?

— A spionat pentru britanici? îl întrebă mătuşa Susan.

— Probabil.

— Atunci ar trebui să vorbeşti cu generalul d'Auvergne. Laura simţi că o trec valuri de îngrijorare. Era bărbatul pentru care lucrase LaRoche.

Căpitanul ridică sprânceana surprins.

— Îl cunoaşteţi?

Susan încuviinţă din cap.

— Soţul meu îl cunoştea. Ar putea veni aici la invitaţia mea, dacă nu e la datorie.

Alexander se încruntă ironic.

— Ar putea la fel de bine să mă şi aresteze.

— Aşa e, recunoscu mătuşa ei, măsurându-l din priviri. Să îl întreb?

Alexander încuviinţă din cap hotărât.

— Da, vă rog.

În seara aceea, femeile îi invitară pe domnul Gillan şi pe Alexander la cină. Pregăteau împreună masa. Mătuşa Susan şi doamna Tobin nu aveau un bucătar angajat, ci doar o menajeră care făcea de toate, dar care nu se pricepea deloc la gătit.

Meniul lor consta într-o supă bogată de tipar, peşte cu sos aromat, cartofi şi *bourdelots aux pommes* – plăcintă cu mere.

La ora stabilită, domnul Gillan sosi cu o oală de scoici fierte, în timp ce Alexander aduse flori pentru gazdele lor.

După ce îşi luară fiecare câte o farfurie, mătuşa Susan se ridică puţin timid şi zise:

— Cred că se cade să facem un toast. Mă simt ca femeia din Scriptură care şi-a pierdut moneda preţioasă şi, după ce a găsit-o, şi-a chemat prietenii şi vecinii şi le-a spus: „Bucuraţi-vă împreună cu mine, căci am găsit leul pe care-l pierdusem”.

Ridică paharul spre nepoata ei, cu ochii în lacrimi:

— Pentru Laura!

— Pentru Laura! răspunseră ceilalţi, cu paharele sus. Laura avea inima mică de emoţie şi încântare.

— Acum, să mâncăm şi să ne veselim, adăugă Susan.

— Aşa să facem, încuviinţă domnul Gillan, privind-o senin. Mătuşa se aşează din nou pe scaun, vădit stânjenită, dar mulţumită în acelaşi timp.

Începură să mănânce şi după câteva minute de discuţii generale, Laura ajunse la concluzia că domnul Gillan era un bărbat plăcut. Avea un păr bogat, brunet, cu şuviţe cărunte şi favoriţi stufoşi, pielea bătută de soare şi ochi albaştri, veseli. Nu era înalt, ci doar cu vreo doi centimetri mai înalt decât mătuşa Susan, dar părea mai mare, cu umerii lui laţi, cu statura robustă şi cu personalitatea vibrantă.

Vorbea puţin cam tare şi gros, doar pentru că nu avusese parte de educaţie, gândi Laura, nu pentru că avea un caracter mărunt ori meschin. Dimpotrivă, părea amabil şi nobil. Manierele lui la masă suportau îmbunătăţiri, dar, având în vedere că, de obicei, mânca singur sau în compania unor marinari necioplţi, nu îl condamna.

Şi, cel mai grăitor aspect, era îndrăgostit clar de Susan Hilgrove, ceea ce vorbea de bine despre caracterul şi discernământul lui.

De multe ori în timpul cinei, nu îşi putea lua ochii de la ea şi sărea imediat să o servească cu încă o porţie sau să îi umple paharul.

— Eşti prea slabă, doamnă dragă. Un vânt puternic te-ar spulbera de pe punte. Mai ia scoici. Le-am cules chiar eu dintre stânci. Delicioase!

Doamna Tobin luă cuvântul.

— Îţi plac scoicile, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Le savurez efectiv. Bătu uşor cu mâna pe nasturii din talie, care stăteau să plesnească. Le-am fiert la foc mic pentru voi.

— În supă de peşte?

— Cum altcumva?

Susan mâncă politicos altă scoică ce semăna cu un melc. Laura nu putea decât să se bucure că omul nu era îndrăgostit de *ea*.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Alexander se întoarse spre ea, cu un licăr de tachinare în priviri.

— Încă una şi pentru tine, domniţă Callaway?

— Nu, mulţumesc. N-aş mai putea înghiţi nimic.

Laurei îi plăceau multe specialităţi din Jersey: mâncarea de fasole, pandişpanul, homarul, crabul şi multe altele, dar încă nu putea înghiţi moluşte.

În timp ce mâncau, cei doi bărbaţi vorbeau prieteneşte despre viaţa lor pe mare. Laura se bucura să vadă că se înţelegeau atât de bine.

După desert, mătuşa Susan se ridică din nou.

— Să vă lăsăm să vă savuraţi trabucul şi vinul? Ridicându-se direct în picioare, domnul Gillan ripostă:

— Nu în ce mă priveşte, vă implor. Doamnelor, vă rog să rămâneţi cu noi. Dacă e şi dorinţa căpitanului, evident.

— Sigur că da, încuviinţă Alexander.

Aşa că rămaseră împreună la ceai, cafea şi discuţii inteligente timp de încă o oră. Domnul Gillan insistă ca Alexander să renunţe la camera de la han şi să stea, în schimb, cu el, aşa că spuse:

— Orice prieten al doamnei Hilgrove este şi prietenul meu. Noi, bărbaţii, trebuie să rămânem împreună. Am cumpărat o casă mică şi frumoasă nu departe de aici. Nu că aş sta prea mult pe uscat, ca să mă bucur cu adevărat de investiţia mea, dar sper ca, într-o zi, să mă aşez la casa mea şi să am un cămin cu adevărat.

Privirea îi fugi spre Susan în timp ce rostea cuvintele, apoi reveni la Alex:

— Aş fi onorat să fiţi oaspetele meu.

— Mulţumesc, domnule. Primesc, răspunse Alexander. Deşi nu voi zăbovi prea mult pe aici.

Laura se uita la el în timp ce vorbea, dar el nu întoarse privirea spre ea.

A doua zi, Laura, învelită în şal şi cu o pătură în poală, se odihnea din nou în grădina protejată. Era mai cald în Jersey decât în Anglia. Se bucura de soarele blând de toamnă şi de briza mării. Se simţea aproape la fel ca înainte, avea mintea clară, deşi încă obosea mai uşor decât altă dată.

Mătuşa Susan şi doamna Tobin se ocupau de bucătărie, iar Alexander era cu domnul Gillan, făcând ultimele aranjamente pentru călătorie.

Venind din nou să vadă ce face, domnul doctor Braun aduse încă o sticluţă cu poţiunea lui preţioasă.

— Cum vă simţiţi în dimineaţa asta, domniţă Callaway?

— Foarte bine, domnule doctor Braun. Vă mulţumesc!

— V-ai luat doza de medicament pentru azi?

— Mm... încă nu. Nu cred că mai am nevoie de ea. Eu...

— E important să continuaţi tratamentul două săptămâni. Daţi-mi voie.

Îi turnă o doză generoasă în ceai.

— Voi lăsa sticla la doamna Tobin şi îi voi reaminti să nu uite sub nicio formă să v-o dea.

Când reveni în încăpere, reuşi să îi zâmbească neconvingător şi să ţină cana în mână cu responsabilitate. De cum închise uşa în spatele lui, puse ceaşca jos şi plănui să o verse cu prima ocazie. Laura abia aţipi, că o şi trezi

scârţâitul de-acum binecunoscut al porţii grădinii. Deschise ochii, aşteptând să îl vadă pe domnul Gillan sau pe Alexander, dar zâmbetul ei anticipativ îi pieri.

Era François LaRoche.

— Ei bine, domniţă Callaway. Ne întâlnim din nou. Îi zâmbi şiret, în timp ce ei îi răsunau în cap clopote de alarmă.

— *Monsieur* LaRoche. Laura înghiţi sec şi se îndreptă de spate. Ce faci aici?

El se apropie de ea, inima Laurei bătându-i mai tare cu fiecare pas al lui.

— Am fost de mai multe ori în Jersey până acum, deşi a trecut ceva timp. Am venit să reiau legătura cu vechile cunoştinţe.

— Căpitanul Carnell nu este aici, spuse ea, atât uşurată, cât şi tristă că Alexander nu era acolo.

— Poate că nu e acum, dar, de vreme ce eşti tu aici, nu poate fi departe, aşa cum nici albina nu rezistă prea mult fără floare.

Cuvintele lui ar fi fost măgulitoare din partea oricui altcuiva, dar, venind de la el, sunau insinuante şi jignitoare. Să strige după ajutor, punându-le în pericol pe mătuşa ei şi pe doamna Tobin? îşi propuse să rămână calmă. Să gândească.

Ultima oară când îl văzuse pe LaRoche, fusese reţinut de jandarmi, îşi umezi buzele uscate şi zise:

— Pot să te întreb cum ai ajuns aici?

— Ca orice om. Cu vasul. Prietenul tău, Tom Parsons, a fost bucuros să mă aducă. Mereu bucuros să aibă motiv de negoţ în insulele Canalului. Aş fi venit mai devreme, dar mi-a luat ceva să scap de autorităţile alea *tâmpite*.

— Ţi-au dat drumul? El rânji.

— Parsons are putere de convingere.

Fără invitaţie, se aşeză lângă ea. Văzu că se uita la ceaiul din tavă.

— Doreşti o gustare, *monsieur*? Trebuie să îţi fie foame şi sete după călătorie.

— Ne prefacem politicoşi, nu-i aşa? Dădu din umeri. *Eh bien*. Nu îmi prinde rău.

Înfulecă un biscuit, iar ea împinse mai aproape de el ceaşca de ceai neatinsă.

— Poftim!

Înfulecă încă un biscuit şi dădu ceaiul pe gât, apoi zise:

— Speram să mă întâlnesc şi cu vechiul meu prieten Philippe d'Auvergne. Cu relaţiile lui, îmi poate da un alt paşaport şi nişte bani cu care să încep o viaţă nouă. Merit o recompensă pentru necazurile pe care le-am suferit ca informator al său: neplăceri, închisoare, naufragiu…

Doamna Tobin, probabil, fiindcă văzuse un străin în compania tinerei ei musafire, veni fuga afară, ca o cloşcă protectoare, cu şorţul pătat şi bătătorul de carne în mână. Mătuşa Susan o urma.

— Cine este acest domn, Laura? întrebă sora medicală.

— Domnul LaRoche, supravieţuitor al aceluiaşi naufragiu ca Alexander.

Oare îşi aminteau ce le spusese despre acest om? Femeile rămaseră locului.

— Şi ce te aduce în Jersey, *monsieur*? îl întrebă mătuşa Susan.

— Am venit să îmi revăd prietenii vechi, în special pe domnul Philippe d'Auvergne. Îl cunoaşteţi?

— În Jersey, toată lumea ştie cine e. Recent a fost promovat viceamiral al marinei. E fie la Londra, fie pe mare, fie acasă.

— Ce bine de el! spuse LaRoche sec. Poate de asta mi s-a spus că e ocupat când m-am dus să îl văd. E prea important acum pentru cei ce şi-au riscat viaţa pentru el. Măcar aghiotantul lui mi-a spus unde să o găsesc pe domniţa Callaway.

Pesemne că mătuşa ei o menţionase când i-a trimis invitaţie lui d'Auvergne să vină în vizită. De nu i-ar fi spus…

În acel moment, Alexander intră cu paşi mari pe poartă. Se opri brusc şi faţa i se întunecă.

— François.

Laura simţi un gol în stomac.

Doamne bun, *ajută-ne*.

François rămase aşezat pe canapea lângă Laura.

— *Bonjour*, bătrâne prieten. Alexander simţea că plesneşte.

— Nu mai suntem de mult prieteni.

— Aşa întâmpinare pentru bărbatul care are pistolul îndreptat spre femeia pe care o iubeşti?

Laura trase o gură de aer şi se uită la el. LaRoche avea o armă în talie.

Alex se opri unde era.

— Las-o în pace. Nu a făcut nimic.

— Că te-a salvat nu înseamnă nimic? Că te-a ascuns, că te-a ajutat să scapi, tot nimic?

— Nimic pentru tine.

— Aici te înşeli. Vreau să te distrug.

— De ce?

— Ştii de ce, numele ei e Enora. Alexander vorbea surprinzător de calm.

— Am crezut sincer că nu te mai întorci.

— Ai crezut ce ai vrut tu. În primul rând, că i-ai frânt inima lui Leonie, apoi pe a mea.

— Leonie? Ce are de-a face cu asta?

— A crezut c-ai s-o iei de nevastă. Toţi am crezut. Dar tu, în schimb, mi-ai furat-o pe Enora. Flutură mâna în vânt a nepăsare. Nu mai contează. Ţi-am suflat-o înapoi.

Alexander simţi un obraz tresărindu-i, dar se stăpâni.

— Atunci te-ai răzbunat.

— Şi nu e tot ce ţi-am făcut, continuă François. Să îţi mai dau detalii înainte să te împuşc?

Simţind cum îi bubuie inima, Laura văzu cum îi fugeau ochii lui Alexander dintr-o parte în alta. Căuta să îi sustragă arma lui LaRoche, presupunea ea.

— Da, spune-mi, îl îndemnă Alex, trăgându-l de limbă. Trăgând de timp. Ştiu că te-ai simţit trădat când ne-am

căsătorit, dar Enora te-a iubit pe „tine”. Tu ai fost tatăl copilului ei. De ce vrei să mă distrugi?

François îndreptă spre el un deget acuzator.

— Fiindcă ai crescut având tot ce mi-am dorit şi am meritat eu, doar datorită familiei în care te-ai născut. Bogăţie, educaţie, influenţă… Se aplecă înainte. Ştii că l-am pârât pe taică-tău că simpatizează cu monarhiştii, dar, fiindcă tu erai în slujba lui Napoleon, a scăpat. Aşa că mi-am pus în cap să te distrug altfel. Se lăsă pe spate cu emfază.

Alexander simţea că ia foc.

— Vorbeşti despre Alan?

— Alan. François pronunţă ultima silabă în franceză. Atât de cinstit. Un idealist. Foarte uşor de convins.

— L-ai recrutat ca să îmi faci în ciudă? François ridică din umăr nepăsător.

— L-am convins, pur şi simplu, că, ajutându-i pe britanicii lui Napoleon, îi ajuta pe monarhişti.

Alex scrâşni din dinţi.

— Alan a fost închis. Tu ai scăpat – cum se spune? – curat ca lacrima!

François rânji din nou.

— Sunt prea viclean ca să mă las prins.

— Viclean? îi întrerupse o altă voce. Aşa spui tu?

François sări în picioare, iar Alexander se întoarse surprins.

Un bărbat impunător şi vârstnic, îmbrăcat în uniforma marinei britanice intră cu paşi apăsaţi în grădină, cu pălăria sub braţ şi părul cărunt prins la spate şi pieptănat îngrijit pe frunte.

Laura observă doi soldaţi în spatele porţii, dar LaRoche părea să aibă ochi doar pentru bărbatul care presupunea ea că e d’Auvergne.

Stătea în picioare, drept, ca în aşteptarea unui ordin.

— Să trăiţi, domnule viceamiral! Bătrânul se înclină înspre doamne.

— Vă rog să îmi iertaţi deranjul. Să vă spun cum a scăpat *mon-sieur* LaRoche, deşi toţi ceilalţi agenţi ai mei au fost arestaţi?

Femeile încuviinţară din cap. Dar Alex, observă Laura, era cu ochii pe arma lui François, care o ascunsese.

— LaRoche a fost unul dintre curierii mei. El şi alţi câţiva erau trimişi în Franţa de mine, de multe ori ca să strângă informaţii, pe care ulterior le trimiteam la Londra. În acea ultimă călătorie fatidică, oamenii mei au găsit închise toate porturile altă dată sigure. Multe săptămâni au călătorit prin Bretania şi au trăit la limită, dar, după mai multe încercări nereuşite, au reuşit să revină pe furiş în Jersey. LaRoche s-a predat francezilor. Apoi a dus poliţia secretă la tovarăşii lui. Le-a dat toate detaliile pe care le ştia din corespondenţa noastră, inclusiv unde debarcăm, ascunzătorile şi codurile. În schimb, l-au lăsat liber, iar pe ceilalţi i-au arestat.

— Nu e adevărat, domnule, spuse François, pierindu-i zâmbetul. V-am spus când m-am întors în Jersey că Prigent a fost informatorul. Eu am reuşit să mă ascund într-un şanţ şi, mai apoi, să scap.

— Atunci te-am crezut, dar între timp am avut motive să îmi schimb părerea. Am vorbit cu altcineva, care mi-a spus adevărul.

— Atunci el a minţit.

— Nu, LaRoche. Tu ai minţit. Ba mai rău, nu doar pentru noi ai spionat, ci ai vândut francezilor informaţiile serviciilor britanice. Ai jucat la ambele capete. Eu numesc asta trădare.

LaRoche ridică mâinile şi începu un apel zelos în franceză, pe care Laura nu îl putea urmări. D’Auvergne îi răspunse amabil, deşi gâtul şi obrajii i se înroşiseră de mânie.

— Te consider responsabil de moartea multor bărbaţi. Alexander interveni.

— Ceilalţi sunt… morţi? Amiralul se uită la el.

— Nu ştiu. De vreme ce sursele mele de informare au fost întrerupte, nu pot spune cu siguranţă. Dacă nu au fost

executaţi, mă tem că e doar o chestiune de timp.

Alex spuse ceva în franceză printre dinţi, iar amiralul încuviinţă din cap.

— Voi afla, declară Alexander. Bătrânul îşi îngustă privirea.

— Cine sunteţi?

— Alexander Carnell. Fratele lui Alan Carnell.

— Arestaţi-l, să trăiţi! exclamă François. E ofiţer în marina lui Napoleon şi prizonier de război evadat.

— Nu sunt aici în calitate de ofiţer, îi răspunse Alexander calm. Am venit în calitate de frate. Dacă Alan e în viaţă, vreau să îl eliberez.

— Asta vreau şi eu, spuse d'Auvergne. Dacă sunteţi hotărât, vă trimit pe coasta Bretaniei cu corabia mea.

— Mulţumesc pentru ofertă, domnule, dar am aranjat deja un mijloc de transport mai puţin bătător la ochi.

Amiralul ridică impresionat din sprâncene. Apoi se întoarse la soldaţii care aşteptau:

— Ofiţeri, arestaţi-l pe acest bărbat.

François rânjea şiret la Alex, dar curând privirea i se întunecă, fiindcă bărbaţii în uniformă trecură pe lângă Alexander şi se îndreptau înspre el.

— Atenţie, îi avertiză Alex. E înarmat. François scoase pistolul pe care îl ascunsese.

— *Arrêtez*! Nu mişcaţi!

Se împiedică uşor şi îndreptă arma spre Laura. Din laterala lui, doamna Tobin îl lovi cu bătătorul de came. Lovitura îi nimeri capul, nu suficient cât să-l omoare, dar suficient cât să-l înfurie. Se întoarse spre bătrână şi ridică arma.

Cu coada ochiului, Laura îl văzut pe Alex avântându-se. Se aruncă pe François şi îl ţintui pe verandă. Pistolul explodă cu un sunet puternic. Laura ţipă.

Soldaţii săriră şi îl ridicară pe Alexander de pe François, smulgând arma. Ambii bărbaţi aveau pieptul plin de sânge.

Gemând, Alex se ridică în picioare, ameţit, dar nevătămat. François sări în sus şi reuşi să scape din mâinile soldaţilor, zbughind-o prin casă şi pe uşa din faţă. Alex o luă la fugă

după el. Ajungând în faţa casei, îl văzu pe François împiedicându-se de o scândură şi apăsându-şi mâinile pe piept. Traversă drumul şi pârâul, împroşcând apa, o luă pe Hill Street şi se făcu nevăzut. Alexander era pe urmele lui, cu plămânii foc.

După colţ, îl văzu pe François în şezut, lăsat pe-o parte, cu capul rezemat de un gard de lemn, picioarele întinse şi mâna la inimă. Această privelişte sfâşie inima lui Alexander.

Se apropie precaut de François, de parcă ar fi fost un animal drag, dar rănit, care l-ar putea muşca de teamă sau de durere.

Fiindcă nu sări la el, Alexander îngenunche. Dintr-odată, François nu mai era nici bărbat, nici duşman, ci un băiat, prieten şi vecin.

François ridică privirea spre el. Pentru prima dată după ani de zile, nu mai era încruntat, iar binecunoscuta ură din ochii lui albaştri pierise. Erau doar ei doi, aşa cum fuseseră în toţi acei ani, în Bretania, împărţind speranţe, visuri şi pierderea celor dragi.

— *Alexandre*... murmură François. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie de tine, *Fanch*. Paşi grăbiţi se apropiau. François tresări.

— Du-te. Lasă-mă în plata Domnului.

— *Non*.

Străduindu-se să vorbească în ciuda nodului din gât, Alexander spuse răguşit:

— Prietenii împart totul, mai ţii minte?

François întinse mâna tremurândă şi o lăsă în mâna lui Alex. În limbajul copilăriei lor, rosti:

— *Ma digarez*, *breur kozh*.

— Nu. Mie îmi pare rău, fratele meu.

— Te iert, îi şopti François. Să mă ierte Dumnezeu!

— Aşa va face, *mon ami*, *par la grăce de Iesus*. François încuviinţă din cap şi ridică privirea la cer.

— Enora mă aşteaptă?

— *Oui*. N-ai de ce să te temi.

— Nu mi-e…

Şi se duse, cu ochii albaştri deschişi larg către cer.

Dar s-o ceară cu credinţă, *fără să se îndoiască deloc*, *pentru că cine se îndoieşte seamănă cu valul mării*, *tulburat şi împins de vânt încoace şi încolo*. Iacov 1: 6

Gi-fl-fuyf 22

D

după ce ridicară trupul lui François LaRoche, amiralul şi soldaţii lui plecară. Alexander şi Laura se aşezară împreună în salon, savurând câte o ciocolată caldă.

— A fost ciudat să îl văd pe François atât de nesigur pe el, îi spuse Alex. De obicei trage perfect cu arma şi fuge repede. Mă întreb dacă a băut.

— A băut ceaiul pe care i l-am dat, îi explică Laura, în care era o doză mare de medicament contra febrei. Domnul doctor Braun l-a pregătit pentru mine când a trecut pe aici. François a venit înainte să apuc să îl arunc, aşa că i l-am oferit lui. Am sperat că îl va adormi, cum am păţit eu. Cel puţin i-a încetinit reacţiile.

— Deşteaptă fată! spuse Alexander privind-o atent.

— Eşti sigur că n-ai nimic? François nu te-a rănit?

— Puţin şocat, dar altfel, bine. Nu m-a atins.

— Bine. Şi cum te simţi în urma acestor întâmplări? îl întrebă ea, în schimb. Ofiţer fiind, ai mai văzut oameni împuşcaţi, dar, fiind vorba de un vechi prieten, trebuie să fie greu.

Ridică bărbia şi privi în gol, în depărtare.

— Mai greu decât mi-am imaginat. Mă simt uşurat că nu mai e aici să ne pună viaţa în pericol, dar sunt şi trist.

Vocea i se gâtui şi urmă:

— În ciuda oricărei împrejurări, am fost cândva ca fraţii.

Laura dădu din cap că înţelegea.

— Îmi aminteşte de Alan, continuă el. Acum ştiu că lucra pentru d’Auvergne, dar tot e fratele meu şi îl iubesc.

— Sigur că îl iubeşti. Laura se întinse spre el şi îi strânse mâna. Mă voi ruga pentru el şi familia lui. Apropo, vreau să

merg mâine la biserică împreună cu mătuşa mea şi doamna Tobin. Vrei să vii cu noi?

Alexander şovăi. Era gata să zică nu, dar se răzgândi.

— Da. Am mare nevoie. A trecut prea mult timp…

A doua zi, în timp ce se pregăteau să plece la biserică, mătuşa Susan intră în camera de oaspeţi şi îi dădu Laurei cartea de rugăciuni a tatălui ei. Laura o duse la piept, apoi îşi sărută mătuşa pe obraji.

— Mulţumesc! Voi avea mare grijă de ea.

Aşa cum stabiliseră, Alexander le însoţi la biserică. Îi oferi Laurei braţul, iar ea îşi vârî mâna prin el, bucuroasă de sprijin în timpul primului ei drum mai lung, pe jos, de când se îmbolnăvise.

Împreună străbătură străzile din Helier prin soarele cald şi briza rece până când ajunseră la biserica parohiei. Din tumul înalt al bisericii, se auzea clopotul bătând, în timp ce intrau în naos. În jurul lor, congregaţia ocupa locurile pe bănci. Laura hotărî că era o senzaţie plăcută să fie în biserica unde părinţii ei – şi bunicii lui Alexander – se închinaseră cândva.

Aşteptând să înceapă serviciul, Laura se rugă pentru familia lui Alexander, aşa cum promisese, şi îi mulţumi lui Dumnezeu că François nu rănise şi nici nu omorâse pe nimeni cu o zi înainte.

Parohul se ridică şi începu slujba, anunţând un imn.

Mătuşa Susan stătea lângă ea, într-o parte, iar Alexander în cealaltă parte. Ce plăcut să stea lângă el, să împartă un imn şi cartea de rugăciuni a tatălui ei. Alexander cânta încet şi nesigur, nefamiliar pesemne cu versurile englezeşti. Chiar şi aşa, vocea sa groasă, de bariton, era ca o ciocolată caldă. Se aplecă spre el, ca să îl audă mai bine.

Mai târziu, când vicarul urcă la amvon, Laura simţi un junghi nostalgic, cu gândul la dragul ei unchi Matthew, parohul ei preferat şi mult iubit.

Vicarul citi din Epistola lui Iacov.

— „Dar s-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc,

pentru că cine se îndoieşte seamănă cu valul mării, tulburat şi împins…”

Ascultând predica, Laura îşi dădea încet seama că, deşi credea în Dumnezeu de când era mică, după ce îşi pierduse fratele, părinţii şi pe mătuşa Anne, credinţa şi încrederea ei în El se dăunaseră şi se împuţinaseră. Se ruga, mergea la biserică şi făcea cele necesare, dar nu credea că Dumnezeu lucra în viaţa ei. Oare ajunsese la concluziile greşite?

Dumnezeu nu îi scutise familia şi nici nu îi dăduse tot ce îşi dorise, aşa cum făcuse tatăl ei mult iubitor. Dar însemna asta că nu Îi păsa? Că nu o auzea şi că nici nu îi răspundea?

De parcă i-ar fi auzit gândurile, mătuşa Susan îi strânse mâna. Lângă ea, Alexander îşi împinse umărul în umărul ei. Prezenţa acestor doi oameni era o dovadă. Pentru dragostea lui Dumnezeu, dacă nu pentru altceva. Îi ţinea viitorul în mâinile Lui? Oare Alexander exista în acest viitor?

După serviciu, Alexander le însoţi acasă pe jos. Mătuşa Susan şi doamna Tobin se duseră în bucătărie să pregătească masa de duminică, dar insistară ca Laura să se odihnească în salon şi să îi ţină companie căpitanului.

Laura era gata să le facă pe plac, dar văzu imediat că Alexander era neliniştit. El se aşeză scurt, apoi se ridică şi luă la pas încăperea.

— Nu eşti prea obosită? o întrebă el.

— Nu. Plimbarea şi slujba mi-au făcut bine.

— Bun.

Mai făcu câţiva paşi, apoi se întoarse la ea.

— Laura, acum că nu mai eşti în pericol, e vremea să plec în Bretania.

Se gândise că asta urma, dar spaima îi făcea un gol imens în stomac.

— Deşi eu şi Alan am intrat în alianţe diferite, amândoi facem parte din familia Carnell, suntem bretoni şi francezi. Trebuie să îl ajut.

— Înţeleg.

— În alte circumstanţe, te-aş fi invitat să mergi cu mine în

Bretania, dar uite cât de departe m-ai adus. Pe o insulă vorbitoare de franceză, la doar 20 de mile nautice de coasta Franţei. Se aplecă şi îi atinse umărul. Te-ai descurcat excelent, Laura. E suficient. Nu uita, Franţa este un loc periculos, mai ales pentru un cetăţean britanic. Suntem încă în război, conflictul dintre monarhişti şi partizanii lui Napoleon nu s-a încheiat.

— Inclusiv pentru tine? Alexander strânse din ochi.

— Când eram tânăr şi idealist, mi se părea totul foarte clar. Era nevoie de o schimbare. Dar să stârneşti aproapele împotriva aproapelui său şi să execuţi pe oricine îndrăzneşte să pună la îndoială noul regim? Clătină din cap. Nu am fost de acord cu toate astea. Atunci când Napoleon s-a încoronat împărat, eu eram deja plecat pe mare şi aveam în grijă o corabie înţesată de mateloţi care meritau un lider puternic. M-am străduit cât am putut într-o asemenea situaţie nefericită. Dar războiul s-a transformat în ceva urât, atât în interior, cât şi în exterior. Nu mai sunt sigur că sunt de partea care trebuie. Am vorbit între patru ochi cu amiralul înainte să plece, iar el spune că sfârşitul războiului e aproape. Sper că are dreptate. Este unul dintre motivele pentru care a decis să nu mă aresteze, pe lângă faptul că îşi doreşte să îşi elibereze oamenii, dacă există vreo şansă. Ca ofiţer francez, voi avea mai mult acces în închisoare decât mulţi alţii.

Sufletul Laurei era copleşit de emoţii confuze. Alexander urma să plece. Da, îşi dorise să îl vadă acasă pe bărbatul pierdut, dar era dezamăgită că nu spusese nimic despre reîntoarcerea în Jersey. Începuse să spere că ar putea avea un viitor împreună şi crezuse că şi el gândea la fel.

Prea multe presupuneri.

O durea în piept, iar faţa lui dragă se pierdea printre lacrimi. O faţă pe care s-ar putea să nu o mai vadă niciodată.

— Laura, mai e un război care se dă aici. El se apăsă cu pumnul în piept. Ţările noastre sunt în conflict. Dorinţele

noastre…

— Eu cred că avem aceleaşi dorinţe, zise ea blând.

— Trebuie să fac acest lucru. Singur.

Durerea îi străpungea inima, dar Laura trase aer în piept şi se ridică.

— Atunci trebuie să îţi dau ceva.

Plecă spre camera ei cu picioare ca de plumb şi se reîntoarse după câteva momente cu uniforma albastră, cu manşete roşii. Cumpărase haina de la Martyn. I-o întinse.

— Vei avea nevoie de ea. Ridică privirea spre ea uimit.

— De unde o ai?

— Îţi mai aminteşti de fiul fierarului, care ne-a dus la Padstow? El a găsit-o după naufragiu.

El încuviinţă din cap.

— Era în traista mea când am fugit. Probabil că a căzut peste bord.

— Ei bine, iat-o. I-am cusut epoleţii la loc. Am crezut că poate vrei să te întorci acasă îmbrăcat în ea.

I-o ţinea ridicată ca un valet. El se întoarse şi o lăsă să îl îmbrace.

— Aş vrea, într-adevăr. Mulţumesc!

— Cu mare drag.

El se întoarse iar şi se uită la ea. Dragul ei naufragiat se transformase într-un ofiţer francez. Întinse mâna şi îi netezi nişte cute, apoi îşi lăsă mâna moale pe lângă ea.

— Arată bine pe tine. E… ce trebuie. Zâmbea, dar simţea că îi tremură buzele. Îşi feri privirea ca să îşi ascundă durerea.

A doua zi, Laura stătea pe esplanadă şi urmărea corabia cu care Alexander avea să parcurgă ultima bucată de drum până acasă. Era îmbrăcată în cele mai călduroase haine ale ei, pe lângă şal, fular şi mănuşi, dar tot simţea frigul până în măduva oaselor.

Îşi simţea lacrimile fierbinţi care îi curgeau pe obrajii reci, sărate ca aerul mării, căldura lor fiind trecătoare.

— Cu Domnul înainte, îi şopti ea.

Lângă ea, mătuşa Susan o strângea de mână.

Pânzele se înălţară, iar corabia ieşi din port şi intră în apele deschise. Căpitanul Carnell naviga departe de Jersey, departe de ea, poate pentru totdeauna. Ea stătea acolo, cu ochii pironiţi pe corabia care se făcea din ce în ce mai mică la orizont. Cu fiecare milă, o parte din inima şi din casa ei pleca cu el.

Nu este o coincidenţă că Cornouaille şi Cornwall sună asemănător: *cel dintâi arată ca al doilea*.

În secolul al VI-lea, *când celţii au trecut Canalul din Anglia*, *ca să scape de persecuţia religioasă*, *au dat peste un peisaj sălbatic care semăna izbitor cu meleagurile rustice din Cornwall*.

Gillian Thornton

GyabMZ3

A

lexander se reîntoarse în regiunea Cornouaille din sud-vestul Bretaniei. Se mira cât de mult îi amintea coasta aceasta sălbatică de Cornwall.

După ce lăsase în urmă vasul domnului Gillan şi marea, Alex mersese o bucată de drum în căruţa unui fermier, apoi, restul drumului, pe jos.

Pe măsură ce se apropia de domeniul familiei, de la marginea satului, îl năpădeau amintirile şi nostalgia. O briză răcoroasă îi mângâia faţa şi îl învăluia într-o aromă vagă de mere. Bătrânul Jacques lucra, pesemne, în pivniţă, unde făcea ultimul cidru pe anul acesta.

Alex îşi continuă drumul spre casă. Fusese plecat ani de zile. Să intre pur şi simplu sau să bată? încercă uşa şi o găsi încuiată. Nu era de mirare în vremuri atât de nesigure. Inspirând adânc, bătu în poarta masivă de stejar.

Şi iar bătu.

Trecu o clipă şi auzi nişte paşi târşâiţi. Auzi clinchetul cheilor, apoi uşa căminului copilăriei lui se deschise.

În prag stătea o bătrână şi îl privea circumspect.

— *Bonjour*. *Qu'est-ce que vous voulez*?

Era Betty, menajera englezoaică a mamei sale, care rămăsese acolo după moartea ei. Încă vorbea franceză cu accent britanic, chiar şi după atâţia ani.

Îi măsură cu privirea haina şi faţa. Recunoscându-l, făcu ochii mari.

— Conaşu' Alexander. Pe toţi sfinţii!

— Şi eu mă bucur să te văd, Betty. Tata e acasă? Ea clătină din cap şi ochii i se umplură de lacrimi:

— O, conaşule Alexander…

Simţi un junghi în piept, temându-se să nu fi venit prea târziu.

— S-a… dus?

Ea clătină iar din cap.

— Nu încă, dar e rău, *très mal*. Îl duse în salonul mic.

— Tată-tu doarme acum acolo ca să nu mai urce scările. Obloanele nu erau ridicate, deşi era după-masă. O lumină slabă pătrundea prin geamlâcurile de deasupra lor. Un foc slab pâlpâia sub pirostrii.

În întuneric, Alexander zări o siluetă adormită, rezemată de nişte perne, pe patul de lângă vatră.

Alexander se apropie încet.

— *Papa*? *Cest moi*. Tata îşi mişcă genele.

— Alan?

Simţi un junghi de durere şi speranţă în acelaşi timp. Durere, fiindcă tatăl său nu îi recunoscuse vocea şi, probabil, fiindcă îşi dorea să îl vadă pe Alan mai mult decât pe el. Dar spera că fratele lui era încă în viaţă.

— Nu, tată. Alexander.

— *Alexandre*?

Bărbatul deschise ochii obosiţi şi îi îndreptă asupra lui. Mama îi pusese numele Alexander, în engleză, dar tatăl său încă îl pronunţa în franceză: *Alexandre*. Inima îi stătu în loc. Cum va reacţiona oare? îl va primi cu braţele deschise sau va rămâne rece din cauza cuvintelor aspre pe care i le spusese la despărţire?

— Băiatul meu. Dragul meu.

Vorbindu-i în franceză, Pierre Carnell îi întinse mâinile.

— Iartă-mă. Mintea mea era plecată cu sorcova. Îl visam pe Alan. Când ţi-am auzit vocea, am crezut că e el, bătrând netot ce sunt!

— Alan trăieşte?

Strângând tare din ochi, tatăl său dădu din cap:

— *Non*.

Alexander simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Când?

Dacă Alex ratase ocazia să îşi salveze fratele sau măcar să se împace cu el pentru câteva zile sau săptămâni, în timp ce pierduse vremea prin Cornwall sau în Jersey, nu avea să şi-o ierte niciodată.

— Cam acum zece luni, deşi eu n-am aflat vestea decât după câteva săptămâni.

Alexander se lăsă greu pe cel mai apropiat scaun, răvăşit. Fratele lui era mort de aproape un an. Inima îi bubuia la auzul acestor veşti. Se simţea gol. Fără speranţă. Tâmpit. Toate eforturile lui de a se întoarce, de a evada, moartea lui Daniel, minciunile şi înşelăciunea, toate erau în zadar. „Dumnezeu să mă ierte!”

— Îmi pare rău, *papa*. Am încercat să vin acasă să îl ajut, dar nu am reuşit.

— Nu e vina ta. Nu puteai face nimic, *mori fils*, doar să te rogi. Ultimele veşti despre tine spuneau că eşti prizonier de război într-un lagăr.

El încuviinţă din cap.

— Am evadat. Ar fi trebuit să mă fi mişcat mai repede.

— Atunci ţi-ai riscat viaţa. Ai făcut mai mult decât mine. Îţi mulţumesc că ai încercat. Ştiu că l-ai iubit pe Alan, în ciuda neînţelegerilor dintre voi. Ştia şi el. Nu te învinovăţi.

— Voi încerca, dar va fi greu. Alexander înghiţi în sec. Îmi pare rău, *papa*, pentru tensiunile dintre noi la ultima mea vizită. Pentru certurile din cauza lui Alan şi a politicii. Ştiu că am fost aspru şi îmi pare rău. Te rog să mă ierţi.

— Te iert. Te-am iertat acum mult timp. Sper ca şi tu să

mă ierţi. Ştiu că nu am reacţionat bine. Buna mea credinţă s-a făcut bucăţi. Lupta din sufletul meu s-a purtat în viaţa reală între dragii mei fii... Mă tem că Dumnezeu nu e prea încântat de mine.

— Dumnezeu e plin de îndurare, *papa*. Tu m-ai învăţat acest lucru. El ne va ierta dacă îi cerem asta. De dragul Fiului Său.

Tatăl lui încuviinţă din cap.

— Cred că mă voi întâlni cu Creatorul în curând. Dacă mă va primi.

— Te va primi, *papa*. Dar, te rog, nu te grăbi să pleci.

De emoţii, vocea lui Alex se gâtui. Cât de în vârstă era tatăl lui, cât de firav, cât de drag...

— Doar ce ne-am revăzut şi mi-a fost foarte dor de tine.

— Şi mie, de tine, dragul meu băiat!

Uşa se deschise, iar Alexander se întoarse. Apăru un căpşor cu nişte ochi mari, negri. Ai lui Alan.

— Bunicule?

Un băiat de cinci ani intră fuga în cameră, apoi se opri scurt când văzu că mai era un bărbat acolo – un străin, în mod sigur, fiindcă Alex nu îşi mai văzuse nepotul de ani de zile.

Tatăl său îi întinse mâna micuţului.

— Nu te teme. E unchiul tău.

— *Mon oncle*?

Tatăl său încuviinţă din cap.

— *Oui*. *Oncle Alexandre*.

Alexander reuşi să schiţeze un zâmbet sfios.

— *Bonjour*, Jean-Philippe. Ai crescut de când te-am văzut ultima oară.

Uşa se deschise şi mai larg şi o femeie elegantă, cu părul brunet, se ivi în prag. Soţia fratelui său era şi mai frumoasă decât îşi amintea el.

— Sper că Jean-Philippe nu te deranj... Ea făcu ochii mari.

— O!

— *Bonjour*, Leonie. Alexander se ridică şi se înclină.

— Alexander! spuse ea făcând o reverenţă. Sunt uimită să te văd aici. Ce… – vocea i se frânse – surpriză plăcută!

Faţa ei drăguţă se schimonosi, iar ochii negri se umplură de lacrimi, trădându-i cuvintele.

El văzu apoi că era îmbrăcată în negru, iar inima i se strânse de milă.

— Îmi pare foarte rău, *mă sœur*.

Ea îşi scoase batista din mânecă şi îşi şterse ochii.

— *Je t'en prie*, *pardonne-moi*. Îi semeni atât de mult! Accentul ei franţuzesc suna ca o muzică superbă în urechile lui, chiar dacă cuvintele şi suferinţa ei evidentă îl dureau.

— E un adevărat compliment.

— Da? întrebă ea, cântărindu-l pe măsură ce se apropia.

— Da. A fost fratele meu. Îl voi iubi mereu. Ea îl sărută pe obraz.

— Şi eu la fel.

A doua zi, într-o după-masă răcoroasă, Alexander şi Léonie mergeau împreună la cimitir.

— Relaţiile tatălui tău nu au fost suficient de puternice, încât să îl salveze pe Alan, spuse ea, dar măcar i-au adus trupul acasă.

Alexander încuviinţă din cap, incapabil să vorbească din cauza nodului pe care îl simţea în gât.

— Piatra funerară a sosit săptămâna trecută, adăugă ea. Citind inscripţia, Alexander simţea cum fiecare dintre cuvintele încrustate în piatră îi provocau durere:

Ici repose le corps de Alan Philippe Carnell 1784 – 1813 Regrets éternels

Printre şoapte, lacrimile îi inundau ochii:

— *Je suis désolé*, *mon frère*. *Regrete eterne*… *Bine zis*.

După câteva clipe de tăcere, cumnata lui îl întrebă:

— Ai vrea să vezi mormântul Enorei şi al bebeluşului? Alexander şovăi doar o clipă.

— *Oui*.

Îl duse la o piatră funerară simplă, în care erau încrustate chipul Fecioarei Maria şi al Pruncului şi numele ei: *Enora*

Angelle Carnell.

În cele din urmă, purtase numele lui Alexander, dar nu şi copilul lui.

Te iert, îşi şopti în inimă. Spera din toată inima că atât Enora, cât şi François se odihneau în pace.

Lângă el, Leonie îşi strecură mâna în mâna lui în semn de mângâiere şi empatie.

Câteva zile mai târziu, Alexander dădu curs vizitei pe care ştia că nu o mai putea amâna. Cu traista pe umăr, se duse la văduva lui Daniel, Vivienne.

O găsi într-un adăpost din Quimper, cu un prunc în braţe.

Priveliştea îi umplu inima. Cum putea o faţă atât de mică şi de inocentă să semene atât de mult cu dragul lui prieten?

Nu era nicio îndoială cine era tatăl acestui băiat.

Conştientizarea îi provoca bucurie şi tristeţe în acelaşi timp.

— Îl văd pe Daniel în el. Ea încuviinţă din cap.

— Şi eu la fel.

— Îmi pare foarte rău, Vivienne.

Ea ridică privirea de la bebeluşul înfăşat şi făcu ochii mari.

— Nu mai vine acasă?

Alex dădu din cap. Nodul din gât nu îi permise să scoată decât un cuvânt.

— *Non*.

Ochii ei se umplură de lacrimi. La fel şi ai lui.

— A murit într-un naufragiu, îi explică Alexander. Încercam să ajungem acasă. Voia să ajungă înainte să se nască pruncul. Aş vrea să-l fi putut salva. Am încercat…

— N-ai fi putut face mai mult?

Vivienne rămase fără cuvinte. Inima lui Alexander se frânse. *Doamne mare*, *de ce*? O, ca să dea la schimb viaţa lui pentru a lui Daniel…

— Iartă-mă, spuse ea, ştergându-şi obrajii cu mâna. Ştiu că şi tu l-ai iubit pe Daniel. Sunt şocată şi îndurerată.

— Înţeleg întru totul.

Ea puse copilul într-un leagăn şi se uită la faţa lui mică.

— Ce ne vom face, iubire? Cum vom trăi fără *papa*?

Alex strânse din ochi, dar nu-şi putu reţine lacrimile fierbinţi.

Când se ridică, Alexander trase adânc aer în piept şi scoase un dar din traistă. Reparase arca lui Noe aşa cum se pricepuse mai bine şi completase perechile de animale care lipseau.

Văzând-o, lacrimile o năpădiră iar şi şopti cu glas gâtuit:

— El a făcut-o?

— Da, pentru copilul lui. Ea o duse la piept.

— O vom preţui pe veci amândoi.

D

după plecarea lui Alexander, Laura le scrise lui Eseld şi unchiului Matthew, anunţându-i că, în viitorul apropiat, voia să rămână în Jersey, la mătuşa Susan. Căutase fosta casă a bunicilor lui Alexander şi le ajuta pe mătuşa ei şi doamna Tobin în actele lor de caritate.

Când domnul Gillan se reîntoarse din călătorie, trecu pe la ele ca să îi spună Laurei că îl dusese pe căpitanul Camell în siguranţă până în Bretania. El adăugă:

— L-am rugat să fie comandatul unei nave comerciale după ce termină treaba acasă. Mi-a mulţumit, dar m-a refuzat. A zis că nu ştie ce aduce viitorul. Eu l-am întrebat: „Care dintre noi ştie?” Dar nu l-am clintit.

Laurei simţi un gol în stomac. Era exact cum se temuse. Nu avea de gând să se întoarcă. Totuşi, îi mulţumi domnului Gillan pentru că îi adusese veşti, apoi îl conduse în salon, la mătuşa Susan.

La două săptămâni după plecarea lui Alexander, doamna Tobin aducea corespondenţa.

— O scrisoare pentru tine, Laura. E din Franţa.

Inima începu să îi bată cu putere. Erau veşti bune sau veşti rele?

Dragă domniţă Callaway.

Sper ca scrisoarea mea să te găsească sănătoasă. *Sper că*

nici pe tine, nici pe mătuşa ta nu vă deranjează că mi-am luat libertatea să îţi scriu. Îmi dau seama că, după câte am îndurat împreună, e cam târziu să ţin cont de etichetă, dar vreau să ştii că te privesc cu respect, ca pe o femeie distinsă, de cel mai înalt caracter. Îmi pare rău că venirea mea în Cornwall te-a pus în situaţia de a arunca precauţia pe apa sâmbetei. Apreciez sacrificiile pe care le-ai făcut pentru mine şi sper că reputaţia şi relaţiile tale nu au avut de suferit ireparabil din cauza mea. Sper că ai luat legătura cu unchiul tău. L-am scris chiar eu şi i-am cerut scuze că te-am expus pericolului şi bârfelor. Încă nu mi-a răspuns, dar cum suntem în plin război, poate că scrisoarea încă nu a ajuns în Anglia. Sper ca scrisoarea mea către tine să nu aibă parte de o soartă similară.

Mă tem că am veşti rele. Fratele meu, Alan, a murit acum aproape un an, în faţa unui pluton de execuţie. Nu am putut să îl ajut sau să îl văd înainte să moară, spre regretul meu profund.

Fratele meu o lasă în urmă pe soţia lui, Leonie, şi pe fiul lui de cinci ani, care locuiesc cu tatăl meu. Pe nepotul meu îl cheamă Jean-Philippe. E cel mai chipeş băiat pe care l-am văzut vreodată, frumos ca mama lui şi cu mintea ascuţită ca tatăl lui. Deja mi-a cucerit inima şi mă bucur foarte mult de rolul meu: „Oncle Alexander".

Din păcate, tatăl meu e grav bolnav, iar inima lui nu mai are putere. Doctorii au spus că e doar o chestiune de timp. Voi fi veşnic recunoscător că pot să îi fiu alături pentru câte zile, săptămâni sau luni îi mai îngăduie Dumnezeu. Ne-am iertat unul pe altul şi ne-am împăcat. Discuţiile noastre zilnice sunt dulci şi nepreţuite pentru mine, ştiind că oricare poate fi ultima. Nu voi uita niciodată că ţie trebuie să îţi mulţumesc pentru că m-ai adus acasă, în siguranţă, lângă el.

Cu sinceritate, ALE

Mătuşa ei intră în timp ce Laura citea scrisoarea a doua oară.

— Doamna Tobin mi-a spus că a venit o scrisoare din Franţa. Veşti bune, sper?

— Mi-e teamă că nu, spuse Laura. Fratele lui Alexander a fost executat, iar tatăl lui e la un pas de moarte. Nu şi-a putut vedea fratele, dar măcar şi-a revăzut tată.

— Datorită ţie, draga mea. Laura dădu din umeri.

— S-ar fi descurcat într-un fel sau altul, dar da, îşi exprimă recunoştinţa.

Se întreba dacă asta simţea Alex pentru ea, acum că era acasă. Laura adăugă:

— Spune că petrece timp cu nepoţelul lui. El şi mama lui, acum văduvă, stau la familia Carnell. Amândoi foarte frumoşi, pesemne.

Cuvintele pe care le scrisese Alexander îi răsunau în minte: *Cel mai chipeş băiat pe care l-am văzut vreodată*, *frumos ca mama lui*. Ce îi spusese François LaRoche despre Leonie? „A crezut c-ai s-o iei de nevastă. Toţi am crezut”. Acum că era văduvă…

Mătuşa ei o privea atent, cu ochi plini de îngrijorare şi de înţelegere.

— Spune ceva despre planurile lui de viitor? o întrebă ea. I-a dat marina franceză o altă sarcină?

— Nu spune.

— Ei bine, poate în următoarea scrisoare… îi vei răspunde, nădăjduiesc?

— Da, dacă nu te deranjează. Aş vrea să îi transmit condoleanţe. *Şi multe altele*, adăugă ea în gând.

La câteva săptămâni după ce ajunsese acasă, după cină, Alexander citea ziarul, în timp ce tatăl lui stătea rezemat de perne în pat, iar Leonie cosea la lumina focului din vatră, lângă care se aciuase, ca să-i ţină de cald. Jean-Philippe intră cu o carte în mână şi se urcă pe sofa, lângă el. Alexander îi zâmbi băiatului, îl trase în poală şi cei doi citiră împreună.

Leonie ridică ochii din broderie şi se uită la ei. Ochii ei superbi, negri sclipeau de drag… şi altceva? Alexander

reveni rapid asupra cărţii.

Mai târziu, după ce Leonie îl duse pe Jean-Philippe la culcare, tatăl lui îi spuse:

— Leonie este foarte frumoasă, nu crezi?

— Da, deşi nu îi stă bine în negru. Bătrânul clipi.

— Nu va mai purta negru mult timp. Alexander se prinse.

— *Papa*…

Tatăl său ridică o mână, făcându-l astfel să tacă.

— Nu vreau să aud. Îmi dau seama că e prea curând ca să mă gândesc la astfel de lucruri. Eu nu voi mai fi mult pe-aici, altfel aş mai fi aşteptat. Dar aş fi mult mai liniştit. Leonie şi Jean-Philippe ar fi în grija cuiva. Aţi putea locui aici, iar eu aş muri împăcat.

— E sora mea.

— Eh! Legea din Anglia nu e în toate ţările. În unele tradiţii, bărbaţii sunt încurajaţi să se căsătorească cu văduva fratelui lor.

Era adevărat, dar lui Alex i se părea mai înţelept să nu recunoască, în schimb, spuse:

— Stai liniştit, mă voi asigura că Leonie şi Jean-Philippe sunt în grija cuiva după ce tu nu vei mai fi. Ea mai are o soră în viaţă. Nu va duce lipsă de nimic, indiferent dacă se recăsătoreşte sau nu.

— Doar gândeşte-te. Se vede că încă te place, iar tu ai recunoscut că e frumoasă.

— Da, dar nu…

Tatăl lui ridică din nou mâna şi îl opri:

— Nu-mi da un răspuns acum. Spune-mi doar că nu respingi ideea din start.

Alex se simţea sfâşiat în două. Voia să îi facă pe plac tatălui său, aflat în suferinţă, dar se simţea şi vinovat. Oare era trădare dacă încuviinţa?

— Prea bine. Mă voi gândi la asta, dacă te face fericit.

— Mulţumesc!

Tatăl lui se lăsă pe perne şi închise ochii, zâmbind discret. Circumspect, Alexander întrebă:

— Spune-mi că nu i-ai zis nimic lui Leonie.

— Eu… am deschis puţin subiectul. Alexander suspină.

— *Papa*…

Cu ochii minţii, vedea chipul frumos al Laurei Callaway, privindu-l cu afecţiune şi chiar dorinţă prin ochii ei căprui-aurii. Care era datoria lui?

A doua zi dimineaţă, fosta menajeră a mamei lui îi aduse corespondenţa.

— O scrisoare pentru dumneata, conaşule Alexander.

— Mulţumesc, Betty.

Tatăl lui dormea încă, netulburat dar Leonie îl urmărea cu interes.

Alexander văzu ştampila din St. Helier şi inima lui se lumină pe loc. *Laura*. Rupse sigiliul şi citi:

Dragă căpitane Carnell, *îţi mulţumesc pentru scrisoare*. *Am apreciat foarte mult că am primit veşti de la tine*, *deşi mi-a părut foarte rău să aud asemenea veşti despre fratele tău*. *Ce greu trebuie să fi fost să afli că a murit*!

Ştiu cât de mult le-ai străduit să ajungi acasă ca să îl ajuţi. *Ai făcut tot ce a depins de tine*. *Cam asta e tot ce puteam face oricare dintre noi*. *Sper că nu eşti prea dur cu tine însuţi pentru că nu ai putut să îl salvezi*. *Alan şi-a ales drumul lui în viaţă*, *deşi îmi dau seama că cel mai mare regret al său a fost să lase în urmă o soţie frumoasă şi un fiu atât de mic*.

Mă rog ca războiul să se termine şi sunt sigură că şi tu te rogi la fel. *Mătuşa mea mă întreabă dacă ai fost chemat înapoi la datorie sau dacă ai primit comanda unei alte nave ca fosta ta dragă* Victorine. *Presupun că ai fi mulţumit*, *dar mie mi-ar părea rău să ştiu că te reîntorci pe front*, *mai ales acum că sfârşitul e la orizont sau*, *cel puţin*, *aşa se spune în presă*, *dacă e adevărat*.

Mătuşa Susan, *doamna Tobin şi eu suntem foarte bine*, *trei femei*, *un fel de cuib de găini*. *Doamna Tobin e numai lapte şi miere*, *iar eu mă bucur de fiecare minut petrecut cu mătuşa mea*. *Cu toate acestea*, *cred că*, *dacă domnul Cillan*

îşi vede de treaba lui, una dintre noi îşi va schimba domiciliul destul de curând. Cred că mătuşa mea ezită să îl accepte fiindcă se gândeşte la mine, dar eu am asigurat-o că fericirea ei e şi fericirea mea.

Am primit, în sfârşit, un răspuns de la unchiul meu. Te vei bucura să afli că ne-a iertat pe amândoi şi că el şi doamna Bray sunt bine, sănătoşi. Sunt încântaţi că Eseld s-a logodit recent cu Perry Kent şi abia aşteaptă nunta, care va avea loc în curând.

Sper că tatăl tău încă e în viaţă şi că Dumnezeu îţi va da multe zile pe care să le strângi în inima ta şi să le preţuieşti în anii care vor veni. Petrecând timp cu sora şi asistenta mamei mele şi depanând amintiri din ultimele zile ale părinţilor mei, simt că şi eu am primit înapoi ore pierdute pe care le pot preţui în inima mea.

Transmite condoleanţele mele cumnatei şi nepotului tău. Dumnezeu să le dea mângâiere pentru pierderea lor. Cât de bun e El că te-a trimis acasă când aveau cea mai mare nevoie de tine!

Cu sinceritate, Domniţa Laura Callaway

După ce împături la loc scrisoarea, Leonie zise:

— Sper că nu e marina şi că nu te cheamă într-o nouă misiune. Culmea, cumnata lui îşi exprima aceeaşi îngrijorare ca Laura.

Datoria îl împinsese pe Alexander să le scrie superiorilor lui şi să îi informeze că se întorsese în Franţa. Dar scrisoarea lui fusese primită cu tăcere.

— Nu. E o scrisoare de la… o prietenă.

— Aşadar, scrisorile circulă acum.

— Cel puţin din Jersey.

— A, e de la femeia care te-a salvat şi care te-a îngrijit?

Le povestise pe scurt cum evadase, despre naufragiu şi călătoria din Cornwall până aici. Dar omisese anumite detalii.

— Da, deşi a fost ajutată de o vecină soră medicală şi de un medic tânăr! spuse el râzând stânjenit. A fost un efort de

grup.

— Dar ea e cea care te-a ajutat să vii acasă.

— Da.

Leonie îl urmărea atent.

— Ea rămâne în Jersey? El încuviinţă din cap.

— Mătuşa ei locuieşte acolo. E ultima ei rudă de sânge în viaţă. S-au revăzut după foarte mulţi ani. Nu mai are pe altcineva.

— Chiar nu mai are?

Se uită la cumnata lui, îi văzu sprânceana ridicată şi spuse:

— Nu rămâne pe seama mea, dacă asta insinuezi.

— Şi cum o cheamă pe salvatoarea ta?

— Laura. Ăăă, domniţa Callaway. Leonie îl întrebă zâmbind neastâmpărat:

— Şi această Laura Ăăă Domniţa Callaway e drăguţă? El trase aer în piept:

— Este.

— Şi e tânără?

— Prea tânără. Are doar 23 de ani.

— Eu eram şi mai tânără când m-am căsătorit cu Alan! spuse Leonie răsfirând ciucurii pernei cu degetele. Nu a avut pretendenţi înainte să apari tu?

El stătu şi se gândi.

— E un tânăr care o place. El ne-a dus până unde a putut în nava lui, până când o corabie a vămii l-a forţat să ne debarce la mal. Cred că el ar face orice pentru ea.

Îşi aminti când îi găsise în salonul doamnei Tobin, mână în mână. Laura îi spusese că erau doar prieteni, dar Treeve, bănuia el, îşi dorea mai mult.

— Dar ea nu îl place? întrebă Leonie.

— Atunci nu îl plăcea, dar poate că în timp…

— De ce nu ai adus-o cu tine?

— De ce să o fi adus? Suntem în război. Eu sunt ofiţer francez, iar ea e englezoaică. Pe lângă asta, am venit pentru tata şi pentru Alan. Erau prea multe necunoscute.

— Şi acum?

Se uită la ea apoi îşi feri din nou privirea.

— Încă sunt multe necunoscute.

Sosiră zilele întunecate şi sumbre ale lunii noiembrie şi, odată cu ele, ceaţa fugară şi ploile năvalnice, care înfăşurau promontoriile în mantia lor cenuşie şi nu-i lăsau pe oamenii din Padstow să vadă dincolo de ele. Gratiana Longworth Knocker, *Trebetherick*

Capitolul 23

I

n sânul liniştit al familiei, iama îşi vedea nestingherită de ale ei. Alexander petrecu Crăciunul şi Anul Nou împreună cu tatăl, cumnata şi nepotul lui. De când se întorsese, tatăl lui părea să îşi fi revenit. Reuşise chiar să stea cu ei la cina delicioasă de Crăciun şi să savureze câteva guri de cidru *Manoir de Carnell*, făcut din mere crescute în propria lor livadă.

Alex încă nu fusese chemat în altă misiune. Poate că era din cauza blocadei şi a faptului că luptele se desfăşurau acum în mare parte pe uscat, nu pe mare. Sau poate că îl considerau compromis după timpul petrecut în Anglia şi relaţiile lui cu Alan şi François – doi spioni cunoscuţi. Oricare ar fi fost motivul, Alexander nu regreta. Simţea că acolo era locul lui. Lângă tatăl său.

Până în februarie, starea tatălui său se înrăutăţi, iar inima lui asaltată îşi începu marşul final, ca ultimele bătăi greoaie ale unui orologiu vechi. Muri în pace, în somn, luna următoare, în timp ce Alexander îl ţinea de mână.

La sfârşitul lui martie, inamicii aliaţi ai Franţei invadară şi capturară Parisul, forţându-l pe Napoleon să abdice.

Din cauza acestor veşti şi a morţii lui Pierre Carnell, sărbătoarea de Paşte a familiei se dovedi una retrasă, dar Alexander savura fiecare cuvânt din slujbă, găsindu-şi alinare în convingerea solemnă şi plină de bucurie că Cristos a învins moartea. Datorită învierii Lui, Alexander ştia că îşi va revedea tatăl într-o zi în ceruri.

Într-o zi frumoasă de primăvară, spre sfârşitul lui aprilie, Alexander se plimba prin grădina din faţa bucătăriei, de care Betty avea atâta grijă, şi prin livada şi via modestă a familiei, dincolo de grădină. Aerul era cald şi încărcat cu mireasma florilor de măr, dar Alexander nu era atent deloc la toate acestea, ci se frământa să îşi pună gândurile în ordine. În sufletul lui se dădea o luptă între a-şi ţine cuvântul faţă de tatăl lui şi ceea ce simţea pentru Laura.

Oare era datoria lui să o ia de nevastă pe cumnata lui după ce se încheia perioada de doliu pentru amândoi? Nu ar fi fost un chin. Leonie era frumoasă. Se plăcuseră şi se respectaseră reciproc dintotdeauna. Multe căsnicii se ridicau pe temelii mult mai şubrede. Mai era şi Jean-Philippe. Băiatul îi mergea la inimă ori de câte ori îl vedea. Era prea mic să crească fără tată. Prea inocent. Semăna atât de mult cu Alan.

O văzu pe Leonie pe o bancă, sub o boltă, care îi amintea de băncile cu arcade din nuiele împletite de la Fern Haven. Oare şi ea se gândea la viitor?

Alexander se uită de jur-împrejur, la acea *verger de pommiers*, dar nu văzu nici urmă de grădinar care să lucreze în livadă.

— Unde e bătrânul Jacques? o întrebă ea.

— La pat, din cauza reumatismului, dragul de el, îi răspunse Leonie.

Un tânăr se ivi printre pomii înfloriţi. Mergea şchiopătând, deşi nu părea să aibă mai mult de 30 de ani. Pălăria lui, cu boruri lăsate pentru a-l proteja de soare, îi umbrea faţa.

Alexander ridică bărbia spre el.

— El cine e?

— Fiul lui, Jacques Maree. Nu ţi-l aminteşti?

— A, desigur. Credeam că s-a înrolat în infanterie!

— Aşa e, dar a venit acasă ca să îşi îngrijească rănile şi a rămas ca să îşi ajute tatăl bolnav. Tatăl tău i-a oferit slujba, iar el a acceptat-o. E foarte priceput.

— Atunci înseamnă că moşia e pe mâini bune, nu-i aşa?

— Aşa cred. Ea ridică privirea spre el. Asta nu înseamnă că tu nu eşti binevenit sau că nu e nevoie de tine. Tu eşti noul stăpân, acum că tatăl tău a murit.

Alexander se aşează lângă ea, muşcându-şi buzele şi gândindu-se. Se întreba dacă să meargă la avocatul familiei, în Quimper, sau să îl roage pe el să vină aici.

— Alexander... Léonie îşi odihni mâna pe mâneca lui. Vreau să te rog ceva.

Se uită la faţa ei minunată, la ochii ei rugători. Era prietena lui veche, văduva fratelui său şi mama scumpului său nepot. Ştia că, orice l-ar ruga, nu ar refuza-o, n-avea cum să o refuze, îşi făcu curaj.

— Da? Ce doreşti?

Ea îl privi cu ardoare, cald, intim.

— Vreau să fii fericit. Ştiu că nu ai fost fericit în căsătoria cu Enora. Sper să alegi mai înţelept data viitoare.

Fiindcă el şovăia, ea adăugă:

— Am încredere că Laura ta este o femeie de excepţie!

— În toate, dar...

— Hai! Ştiu că o iubeşti. Am văzut pe faţa ta când îi citeai scrisoarea. Ori de câte ori vorbeşti despre ea, te înmoi, iar ochii îţi strălucesc ca mierea în soare.

Îşi feri privirea, jenat de cuvintele ei, de analiza ei, de *vérité*.

— Ce te reţine?

— Cum ar putea să meargă? întrebă el, încruntându-se. Eu sunt francez, iar ea e englezoaică. Ţările noastre sunt inamice.

— Şi? Mama ta a fost englezoaică.

— Au fost alte vremuri.

— Natura umană se schimbă foarte puţin, după părerea mea. Pe lângă asta, războiul s-a terminat.

— Deocamdată.

— Hai, *mon frère*. Care e adevăratul motiv pentru care eziţi?

Să îi spună? îşi feri privirea. Dacă urma să o ceară,

divulgându-i că tatăl său l-a împins să facă asta, nu era tocmai un început romantic.

Leonie se uită la el şi îi luă mâinile în mâinile ei.

— Eu ştiu de ce. Tatăl tău nu a fost tocmai subtil. Şi mie mi-a dat de înţeles. Dar nu voia decât să se asigure că eu şi Jean-Philippe suntem în grija cuiva.

— Veţi fi, promit.

Ea îl strânse de mâini.

— Te cred. Şi te implor să nu îţi laşi sentimentele de obligaţie să îţi stea în cale.

Din livadă se auzeau râsete. Se uitară amândoi într-acolo. Jean-Philippe era cocoţat pe umerii lui Jacques Maree.

Leonie se uită îndelung la cei doi. Chipul i se înmuiase şi ochii îi străluceau ca mierea în soare, aşa cum spusese chiar ea.

— Noi vom fi bine, zise ea încet.

Fără doar şi poate. Leonie îşi mută privirea dinspre livadă spre casă şi oftă:

— Îmi e dor de mama ta. Se uită spre el şi îi zâmbi strengăreşte. Cred că o altă *anglaise* i-ar face bine familiei Carnell.

Alexander se relaxa şi îi zâmbi la rândul lui.

— Cred că ai dreptate.

Într-o zi frumoasă de final de aprilie, Laura şi mătuşa ei stăteau în livadă. Pe insulă, iarna trecuse, iar primăvara îşi intra în drepturi. Laura vedea semne de viaţă oriunde se uita: în frunzele proaspete din copaci, în mugurii de primăvară, pe obrajii îmbujoraţi ai mătuşii ei, ori de câte ori domnul Gillan venea în vizită, şi în inima ei.

Ea, mătuşa Susan şi doamna Tobin petrecuseră un Crăciun liniştit, urmat de un An Nou rezervat şi de veştile că războiul se terminase. Sărbătoriseră ziua de Paşti mergând la biserică, făcând cornuri calde, *filottes*, prăjitură cu fructe şi invitând la cină câţiva vecini, inclusiv pe domnul Gillan. Luaseră şi „bunătăţi din Jersey” de la patiseria preferată a lui Alexander.

Laura se ataşase foarte mult de mătuşa ei, ruda ei adevărată. Familia *ei*. Laura nu mai era orfană.

Ea şi mătuşa Susan fuseseră de multe ori la cimitir, dar se duceau şi azi, de ziua mamei ei, cu un buchet de liliac – florile preferate ale mamei –, pe care îl puseră pe mormântul părinţilor ei.

Stanley şi Sara Callaway Iubit frate şi tată, iubită soră şi mamă Plecaţi la Răscumpărătorul lor – 1803-Plecaţi, dar nu uitaţi

Nu uitaţi. Cât de adevărat!

Braţ la braţ, femeile se întoarseră la casa din care se vedea portul. Malul stâncos şi sunetul valurilor îi aminteau Laurei, ca întotdeauna, de Cornwall. Era surprinsă să afle că îi era dor de el, de plaje şi de golfurile ferite, de unchiul Matthew, Eseld, miss Chegwin şi Newlyn. Chiar şi de Perry şi Treeve. Schimbase scrisori cu unchiul ei de mai multe ori, în ultimele luni. El o asigurase că totul era bine şi că era binevenită să se întoarcă oricând dorea acest lucru. Oare avea să revină vreodată în Fern Haven? Nu ştia.

Laura primise o scrisoare de la Eseld, în care îi spunea totul despre nunta ei cu Perry şi cât de fericită era ca femeie căsătorită. Eseld îi scrisese: „La început, mama a fost supărată pe tine că ai fugit aşa, fiindcă se temea că îmi va afecta reputaţia şi şansele de a aranja o căsnicie avantajoasă, dar cererea lui Perry a liniştit-o. De fapt, acum că tu şi eu nu mai locuim la Fem Haven, pare să îşi asume rolul de soţie a parohului mai serios decât înainte”.

Îi mai scrisese şi că: „Treeve şi-a vândut nava. Continuă să flirteze cu Kayna Roskilly, dar ea îl tratează cu spatele. Mă îndoiesc că vom avea o nuntă în familia Kent prea curând”.

Zâmbind, Laura se gândi: *deşteaptă domniţa Roskilly*.

Eseld mai amintea şi că domnul doctor Dawe hotărâse să rămână la sora lui, pentru ca Perry să nu aibă parte de nicio opoziţie sau competiţie în deschiderea cabinetului medical din parohia St. Minver. Deşi unii nu aveau încredere să fie trataţi de un medic atât de tânăr, cei mai mulţi îl primiseră

pe domnul doctor Kent cu braţele deschise. La urma urmei, se născuse acolo şi era unul de-ai lor.

Eseld încheia scrisoarea cu un post-scriptum: „Perry insistă să adaug aceste rânduri. Crede că te va încânta să auzi că a angajat-o oficial pe vecina noastră, miss Chegwin, ca soră medicală. Ei doi împreună, spune el, au o medie de vârstă respectabilă, de 50 de ani”.

Laura chicoti:

— Am ştiut eu că eşti un om de ispravă, Perran Kent. Într-adevăr, vestea o încânta.

Cunosc atât de bine astă milă ierboasă. *Aste grămezi de limba-peştelui pălite*.

Adierea falezei, *bariera ciudată*, *Poteca nisipoasă care mă duce în jos*. John Betjeman, *Greenaway*

Capitolul 16

I

n Jersey, primăvara continua să îşi ceară drepturile. Florile înfloreau mai devreme acolo decât în sud-vestul Angliei. Laura începuse să ia din nou la pas plajele din St. Helier, aşa cum făcuse şi în Trebetherick, cu ochii după comori. Rareori găsea ceva care merită sălvat, în afară de scoici sau pietre modelate de apă, dar aerul proaspăt o revigora, iar nisipul şi vântul îi aminteau de Cornwall. Îi aminteau de casă.

Oare de ce uneori ajungi să apreciezi un loc doar după ce pleci de acolo? Să îţi fie dor de el şi de cei de acolo? Ei îi era.

Într-o dimineaţă frumoasă, Laura se plimba pe o plajă dragă ei, uimindu-se din nou că reuşise să ajungă în Jersey, locul unde muriseră părinţii ei şi unde mătuşa ei, din fericire, încă trăia.

Auzi o voce şi se întoarse să vadă cine era. În depărtare, văzu un bărbat care venea cu paşi grăbiţi spre ea. Fiindcă nu mai era nimeni în jur, simţi un junghi de nelinişte, pentru că era doar ea şi un străin pe întinderea aceasta de nisip. Observă că purta palton, cizme şi joben, ţinută de gentilom.

Pe măsură ce bărbatul se apropia, neliniştea ei se risipea. Chipul îi era cunoscut, de fapt, se gândea des la el şi îi ducea dorul. Alexander. Simţea că îi sare inima din piept. Nerăbdarea îi rodea stomacul. El grăbi pasul ca să ajungă mai repede la ea.

— Sper că nu te superi. Mătuşa ta mi-a spus că vii... aici... cam în fiecare dimineaţă.

Engleza lui cam scârţâia după şase luni în Bretania. Sau poate că era un alt motiv pentru care vorbea cu întreruperi.

— Nu mă deranjează deloc, îi răspunse ea.

El îi urmărea reacţia îndeaproape, ros de nesiguranţă.

— Sper... că te găsesc bine.

— Da. Eu pe tine?

Ochii Laurei zăboviră pe panglica neagră pe care o purta pe braţ. Simţind un gol în stomac, întrebă:

— Tatăl tău?

El confirmă din cap:

— A murit în martie. Mă bucur că am putut să îi fiu alături la sfârşit.

— Şi eu mă bucur.

— Presupun că ai auzit că a fost reinstaurată monarhia.

— Da.

— Înseamnă că Alan a primit ce şi-a dorit, deşi nu a trăit să vadă asta cu ochii lui. Se pare că noua guvernare e o monarhie democratică, dar vom vedea. În orice caz, important e că fratele meu nu a murit în zadar. Mă consolez cu asta.

Tânjea să îl ia de mână, dar îşi făcea de lucru cu degetele ei.

— Îmi pare rău că l-ai pierdut!

— Mulţumesc!

Se mută pe celălalt picior şi îşi drese glasul.

— Îmi pare rău. Nu am venit ca să îţi dau veşti triste.

— Revederea cu tine este o veste bună. E frumos din partea ta că ai venit tu însuţi să îmi spui despre tatăl tău.

Laura se gândi că era de datoria lui să se întoarcă. La

urma urmei, era moştenitorul tatălui său şi avea o cumnată şi un nepot în grijă. Şi ce obligaţii mai avea oare în marina franceză? Dar Laura nu putea să îi pună aceste întrebări deocamdată. O vreme, doar încuviinţă din cap, ca să se liniştească.

— Hai să ne plimbăm puţin.

Cu mâinile la spate, cei doi urmară drumul ei obişnuit.

La câţiva metri în faţa lor, Laura zări ceva în nisip: ceva din sticlă verde deschis strălucea în lumina soarelui de dimineaţă. Simţea că prinde viaţă, amintindu-şi de zilele în care mergea să caute comori pe plajele de lângă Fem Haven.

— Iartă-mă o clipă.

O luă grăbită spre sticla strălucitoare şi o ridică. Era o sticlă cu dop. Înăuntru era un sul mic de hârtie.

Inima începu să îi bată tare. Oare găsise în sfârşit ceva valoros în Jersey? Smulse dopul şi scoase hârtia cu degetul mic. Fără probleme, desfăşură bucăţica de hârtie şi citi cuvintele scrise: „Scumpa mea Laura, vrei să te căsătoreşti cu mine?”

Trase aer în piept şi se întoarse brusc spre Alexander.

— Cum ai?

Un zâmbet şiret îi ridică colţul gurii.

— Nu am putut să mă abţin.

Nu ştia ce să zică. Îi cerea să se mute cu el în Franţa sau? Pesemne, ghicindu-i gândurile, el adăugă:

— Am renunţat la postul de ofiţer. Am stat până când mi-am putut înmormânta tatăl şi am trecut casa familiei pe numele soţiei şi fiului lui Alan.

— Dar e casa ta. El clătină din cap.

— Inima mea nu mai e acolo.

— Dar… eşti sigur?

El încuviinţă şi se apropie:

— Am învăţat un lucru cât am fost departe de tine. Unde eşti tu, Laura Callaway, acolo este casa mea. Întinse mâna şi îi mângâie obrazul. Dacă mă vrei.

Inima îi bătea tare. În stomac, sute de fluturaşi fâlfâiau gata să îşi zborul.

— Da, zise ea cu respiraţia tăiată.

Zâmbind liniştit, el o luă în braţe. Ea îi cuprinse faţa dragă cu privirea şi îl tachina:

— Numai dacă nu cumva... te-ai întors în Jersey fiindcă mulţi vorbesc franceză aici?

El ţugui buzele:

— Recunosc că o oază franceză în imperiul britanic sună *parfait* pentru mine. Dar numai cu tine lângă mine.

O strânse mai tare, savurându-i din priviri obrajii, ochii, gura. Apoi se aplecă şi o sărută cu dragoste, încântare şi pasiune, copleşit de aceeaşi emoţie pe care o simţea şi ea.

Ridicând capul în sfârşit, el zise:

— Hai, să mergem în port. Domnul Gillan a zis că are ceva important să îmi arate.

— Domnul Gillan? A zis că vrea să te roage să fii comandant pe una dintre navele lui, dar nu ai acceptat.

— Atunci nu îmi terminasem treaba în *Bretagne*. Acum m-a asigurat... cum spuneţi voi... că a îndulcit propunerea? Are ceva în mânecă. Ştii despre ce e vorba?

— Nu, dar să mergem să vedem.

Îşi continuară drumul spre port pe vechile cheiuri de piatră.

În apele calme ale golfului dosit, erau acostate mai multe nave. Într-o barcă mai mică în care vâslea un matelot spre mal, îl zăriră pe domnul Gillan.

El le făcu cu mâna.

— A, aţi venit. Excelent, căpitane. Şi domniţa Callaway. Bun.

— ’Neaţa, domnule, îi răspunse Alex pe măsură ce cei doi se apropiau.

Barca ajunse la treptele de piatră, pe care bătrânul le urcă sprinten.

— Am veşti nemaipomenite, spuse el, frecându-şi mâinile. Am cumpărat un corsar francez la un preţ foarte bun.

Marina regală l-a prins când se întorcea din Indii, încărcat cu condimente, zahăr şi cafea. Echipajul britanic a luat banii, dar, nu ştiu de ce, nu l-au băgat înapoi în flotă. Pierderea lor e câştigul nostru.

— Cum aşa? întrebă Alexander.

— Merge ca uns şi are un trecut care cred că te interesează. Vasul a fost iniţial un bric spaniol, până când l-au luat britanicii. Apoi a fost capturat de francezi şi recapturat de britanici. A schimbat mai multe porturi, nume şi stăpâniri decât oricine altcineva.

Alexander zâmbea reţinut.

— Înţeleg perfect.

Domnul Gillan arătă cu mâna o navă falnică, ancorată în port.

— Vreţi să ghiciţi care a fost primul ei nume?

— Cum aş putea… Alexander se uită uimit la corabie. Stai! Vreţi să spuneţi că e *Victorine*?

— Întocmai…

— N-are cum. Nu credeam c-am s-o mai văd vreodată!

— Nu trebuie doar s-o vedeţi, o puteţi comanda, dacă doriţi, căpitane Carnell.

Alex se întoarse spre Laura.

— Vreau, dar depinde de soţia mea. Domnul Gillan ridică din sprâncene.

— Soţie, ziceţi? Laura râdea.

— Daţi-ne timp. Mai întâi avem o nuntă de făcut, apoi o lună de miere de savurat…

— Întocmai!

Alexander îşi vârî mâna după talia ei şi o lipi de el. Apoi zise:

— Ştii, iubire, cu o astfel de navă sub comanda mea, am putea să mergem în vizită la familia şi prietenii tăi din Cornwall şi la cumnata şi nepotul meu din Bretania.

— Bună idee!

— Aşadar, batem palma? întrebă el.

— *Absolument*.

Ochii lui Alex străluceau.

— Văd că franceza ta s-a îmbunătăţit.

— *Merçi*, *mort amour*.

Se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută din nou, chiar acolo, pe chei, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor.

Stând pe puntea principală, în mijlocul zgomotului de valuri sparte, a fâlfâitului de pânze şi a pocniturilor de tache-laj, Laura număra orele până la Fern Haven. Lângă ea, Alexander se consulta cu domnul Gillan deasupra unei hărţi şi îi spunea cârmaciului ce să facă. Traversau împreună apele spre

Cornwall: Alexander, Laura, mătuşa Susan, domnul Gillan şi un echipaj modest.

Mătuşa Susan revenea pe continent pentru prima dată după mai bine de 15 ani. Era primul voiaj al Laurei şi al lui Alexander ca soţ şi soţie.

Avuseseră o nuntă simplă şi mică, la care participaseră mătuşa Susan, doamna Tobin şi domnul Gillan. Înainte de îmbarcare, fuseseră câteva zile la un han pe malul mării. Acum, luna lor de miere continua la bordul lui *Victorine* II. Cuplul proaspăt căsătorit împărţea cabina cea mai mare, la insistenţele domnului Gillan, în timp ce el şi mătuşa Susan aveau fiecare câte o cabină micuţă. Mătuşa Susan şi domnul Gillan nu se căsătoriseră încă, dar plănuiau să facă nunta cât de curând.

Laura simţi cum îi bate inima mai tare când trecură pe lângă Capul Trevose, apropiindu-se de promontoriul Stepper. Pe măsură ce vasul se apropia de Golful Padstow şi de estuar, Laura căuta cu privirea fiecare fâşie de pământ şi golfuleţ, din ce în ce mai entuziasmată. Recunoscând Capul Trebetherick în depărtare, făcu ochii mari încercând să zărească o fărâmă din Fern Haven în vârful lui. Înţelegându-i dorul, Alexander îi dădu un binoclu. Prin el, văzu, în sfârşit, casa ei dragă, vopsită în alb şi căsuţa Brea.

Într-o oră, era deja în braţele unchiului Matthew. O ţinea

strâns de parcă nu ar mai fi vrut să îi dea drumul.

— Ce dor mi-a fost de tine, fata mea!

— Şi mie de tine, îi şopti ea, printre nodurile din gât. Următoarea o întâmpină Eseld, aruncându-şi braţele în jurul ei într-o îmbrăţişare.

— Draga mea verişoară! Abia am aşteptat să te văd, aşa că am venit şi te-am aşteptat aici.

— Mă bucur. Cum e viaţa la Roserrow?

— Foarte bine. Sunt nespus de fericită. Cojile de măr spun cu cine te căsătoreşti, nu ţi-am promis aşa?

— Ba da, şi ai avut dreptate.

Eseld făcu un pas în spate şi îi zâmbi cald.

În timp ce unchiul Matthew dădea mâna cu Alexander, Laura se întoarse ezitant spre mama lui Eseld.

— Sper că sunteţi bine, doamnă Bray?

— Sunt foarte bine. Se aplecă şi o sărută pe Laura pe obraz.

— Bine ai venit! Mă bucur să te văd. Laura era de-a dreptul plină de uimire.

— Chiar sunteţi?

— Absolut.

Laura trase aer în piept şi se întoarse ca să i-o prezinte pe mătuşa Susan.

În ultima scrisoare, unchiul Matthew o invitase pe Susan să stea cu ei la Fern Haven. Cu toate acestea, domnul Gillan prefera să stea la un han de lângă port, cu mateloţii lui.

După ce terminară saluturile, Eseld îi anunţă cu clinchet în glas:

— Avem o surpriză pentru voi! Vom da o petrecere în onoarea voastră.

— Serios?

— Da, pentru a celebra căsătoria şi întoarcerea voastră acasă.

— Doamne mare… ce frumos, răsuflă Laura uşurată.

— Mulţumesc! E programată pentru mâine.

— Ne-am gândit că ar trebui să vă odihniţi mai întâi după drum, adăugă doamna Bray. Am pregătit fosta ta cameră pentru tine şi soţul tău.

— Dacă nu cumva vrei tot camera de oaspeţi!? îi zâmbi unchiul Matthew strengăreşte lui Alexander.

Cu ochi neastâmpăraţi, Alex îi spuse:

— Nu, mulţumesc. Voi împărţi camera cu soţia mea.

După ce o conduse pe mătuşa Susan în camera de oaspeţi, în care stătuse cândva Alexander, Laura şi mirele ei se retraseră în vechea ei cameră.

Acolo, îi desfăcu nasturii, se aplecă şi o sărută pe gât.

— Eşti fericită că eşti acasă?

— Nu ştiu dacă Fern Haven este acasă, dar cu siguranţă mă bucur că m-am întors.

— Ţi-ai imaginat vreodată că vom împărţi aceeaşi cameră aici? Cu consimţământul mătuşii şi unchiului tău?

Alex îi făcu cu ochiul.

— Nu. Ciudat, nu-i aşa?

— E o senzaţie plăcută, îi răspunse el, întorcând-o spre el şi şoptindu-i pe buze. E ce trebuie.

A doua zi dimineaţă, Laura se ridică înaintea tuturor din familie şi se îmbrăcă în ceva simplu. Ieşind pe nesimţite din casă, o luă grăbită spre Casa Brea, nerăbdătoare să o vadă pe miss Chegwin.

Mary era în bucătărie şi turna ceai. Ridică privirea spre uşa de la intrare.

— Laura! *Dynnargh dhis*. Întinse mâinile spre ea, iar Laura se aruncă în braţele bătrânei.

— *Myttin da*, *Mamm-wynn*.

Auzind agitaţie, Jago veni cu părul mai răvăşit decât de obicei.

— Ah! Laura noastră! *Myttin da*.

— Bună dimineaţa şi ţie, vechi prieten. Eşti bine, nădăjduiesc!

— Sigur că da.

— Bun. Şi veniţi amândoi la petrecere? Mary încuviinţă din

cap.

— Nu am rata-o pentru nimic în lume. Newlyn l-a rugat pe Jago să o ajute cu pregătirile şi să cânte.

— Da? Mă bucur să aud asta.

Laura stătu o vreme la ei, apoi se întoarse la Fern Haven.

Pregătirile de petrecere începură la scurt timp. Bărbaţii instalară un cort alb, deschis, pe plaja din Greenaway, preferata Laurei, în capătul potecii care venea din Fern Haven. Apoi montară o masă lungă. Toţi cărau scaune pentru cei vârstnici şi multe pături pentru masa de picnic.

Mai târziu, în după-masa aceea, Laura se uita la Jago care o ajuta pe Newlyn să care platourile pline cu vârf şi ceainicele. Menajera, timidă de regulă, îi mulţumea bărbatului zâmbindu-i.

În curând, masa lungă era plină de mâncare de toate felurile, inclusiv un tort mare şi un vas cu punci. Laura se duse la vechea bucătăreasă.

— Ce festin ai pregătit, Wenna, o lăudă ea. Cred că ai muncit zile în şir.

— Aşa e, îi răspunse ea. Dar mulţi au fost dornici să dea o mână de ajutor… Newlyn, miss Chegwin şi alţi vecini.

— Eu şi căpitanul apreciem din toată inima.

— O, domniţă! Wenna îi strânse mâna. Ştii că am face orice pentru dumneata. Fem Haven nu e la fel fără mata.

Laura o îmbrăţişa şi se duse să le mulţumească şi celorlalţi care ajutaseră la pregătirea petrecerii.

Familia Trenean cărase instrumentele şi începu să cânte muzică veselă. Când Jago îşi termină treaba, li se alătură, cântând la *hurdy-gurdy* cu mare pricepere. Newlyn îl urmărea, cu ochi plini de admiraţie. Laura era încântată să asiste la asta. Se bucura pentru amândoi.

Alexander îi aduse o farfurie cu mâncare, iar Laura mâncă tot, savurând gustările delicioase, familiare, de acasă şi frumuseţea acestei zile.

Eseld se apropie de ea şi o întrebă:

— Te simţi bine?

— O, da. Totul e perfect. Îţi mulţumesc că te-ai gândit să faci o petrecere.

— A fost ideea mamei. Laura era surprinsă.

— Serios?

— Da. Dar i-am susţinut ideea fără şovăire!

Luând-o pe Eseld de mână, Laura o conduse prin mulţime la doamna Bray. Când ajunseră la ea, îi spuse:

— Mulţumesc, doamna Bray. Eseld mi-a spus că petrecerea a fost ideea dumitale. Apreciez din toată inima.

Puţin stângace, Lamoma Bray se uită spre fiica ei.

— Aşa a fost? Ei bine, vorbeam despre întoarcerea ta şi mi-a încolţit ceva în minte.

— Clar că a fost ideea ta, *Mamm*, spuse Eseld. Excelentă de altfel, iar eu doar am fost de acord.

Doamna Bray încercă în zadar să îşi reţină zâmbetul.

— A fost plăcerea mea. Vă doresc ţie şi soţului tău numai fericire, Laura.

— Mulţumesc! Aţi vrea să veniţi să ne vizitaţi în Jersey? Aţi fi foarte bineveniţi.

— Ce amabil! Sper că nu e nevoie să spun că puteţi sta la noi ori de câte ori veniţi în vizită. Veţi mai veni, sper?

— Da. Aşa sperăm.

— Foarte bine!

Eseld se întoarse lângă Perry, dar doamna Bray zăbovi lângă Laura. Se mută pe celălalt picior şi îşi muşcă limba.

— Laura, ştiu că nu am fost… că nu m-am purtat… cu căldură cu tine… cum ar fi trebuit când ai locuit aici. Îmi cer iertare. Dorinţa şi datoria mea, e drept, a fost să îi asigur lui Eseld o căsătorie bună. Prezenţa ta aici… cu părul tău superb şi graţia ta feminină… părea să îmi submineze planurile. Acum că Eseld s-a căsătorit şi e fericită, şi tu la fel, sper să lăsăm totul în urmă şi să o luăm de la început.

— Din toată inima! încuviinţă Laura.

— Bine! spuse femeia răsuflând uşurată. Ştiu că nu te-am încurajat niciodată, dar aş fi onorată dacă mi-ai spune mătuşă, nu doamna Bray.

Laura clipi. Încă o surpriză.

— Mul… ţumesc… mătuşă Lamoma.

— Cu mare drag.

Ea încuviinţă, vădit mulţumită, şi se duse lângă soţul ei.

Cu inima plină, Laura stătu singură câteva momente, bucurându-se de căldura soarelui şi de sunetul dulce al valurilor, accentul specific ţinutului Cornwall şi râsul plăcut. În partea cealaltă a cortului, mirele ei stătea de vorbă cu unchiul şi mătuşa ei. Acum şi unchiul şi mătuşa lui.

Văzând-o singură, Treeve Kent veni spre ea.

— Ei bine, doamnă Carnell, îţi doresc să fii fericită!

— Îţi mulţumesc, domnule Kent. Şi îţi mulţumesc că ne-ai vizitat în Jersey.

— Cu plăcere. Mă bucur că lucrurile s-au rezolvat. Ea ridică din sprânceană.

— Vorbesc serios! Ai avut dreptate în ce mi-ai spus. Dar mă maturizez încetul cu încetul. Şi văd că eforturile îmi sunt răsplătite.

— În forma domniţei Kayna Roskilly?

Se întoarseră şi o căutară cu privirea în mulţime. Iat-o râzând cu tatăl ei. Era frumoasă în rochia verde, cu flori în părul brunet şi cu zâmbetul cald de pe chipul ei.

— E încântătoare, nu-i aşa? o întrebă Treeve.

— Aşa e.

Îi strânse mâna Laurei, o privi adânc şi dădu să plece.

Îl urmări când se duse lângă domniţa Roskilly şi se aplecă să îi şoptească ceva la ureche. Tânăra zâmbea luminos. *O altă nuntă la orizont*, se gândi Laura.

Lângă ei, Perry stătea pe o pătură, îmbrăţişându-şi soţia şi zâmbind încântat ca un băieţel. Ce mult se bucura să îi vadă pe cei doi atât de fericiţi! Chiar şi doamna Bray… ăăă, mătuşa Lamoma… părea mulţumită şi relaxată înconjurată de familie.

Familie… Laurei îi dădură lacrimile la acest gând. Era profund recunoscătoare pentru că putuse să se întoarcă în Cornwall şi să îi vadă din nou. Şi împreună cu mătuşa

Susan. *O*, *Doamne*, *îţi mulţumesc*! Dar mulţumirea ei era umbrită de tristeţe, ştiind că în curând urmau să plece.

Simţi că miss Chegwin o privea. Bătrâna traversă cortul şi veni spre ea, cu mâna întinsă.

Laura i-o luă în tăcere şi, pentru câteva momente, cele două statură aşa, mână în mână.

Mary îşi înclină capul şi întrebă:

— Ştiu că eşti fericită cu Alexander. Dar mi se pare mie sau eşti şi tristă?

— Da, ambele. Cum e posibil?

— Aşa e viaţa, draga mea. Bucurie şi suferinţă în acelaşi timp. Laura încuviinţă din cap şi îi strânse mâna lui Mary.

— Îmi e dor de tine, să ştii.

— Şi mie de tine, fată de oraş, o tachina Mary în timp ce lacrimile îi străluceau în ochi.

Apoi se înseninã şi spuse:

— Ai auzit vestea? Domnul doctor Kent m-a invitat să fiu asistenta lui. Sunt mai ocupată şi mai fericită ca niciodată.

— Da. M-am bucurat foarte mult.

Mai vorbiră câteva minute. Laura o îmbrăţişa pe femeie şi se scuză. Puse două porţii de tort şi se duse să îşi caute unchiul printre oaspeţi.

Îi dădu lui o porţie.

— Mulţumesc, unchiule Matthew. Pentru tot. El o primi şi îi zâmbi.

— Am făcut puţin, cu toată sinceritatea. Deşi am fost bucuros să plătesc facturile. Îi făcu cu ochiul şi o ciupi finuţ de obraz. Şi mai bucuros sunt să te revăd, draga mea fată.

— Sunt foarte bucuroasă să fiu aici.

Laura se uită spre locul unde se strânseseră foştii ei vecini şi prieteni, într-adevăr. Unchiul ei îi urmări privirea. Apoi văzu că reveni asupra ei gânditor.

— Te-ai hotărât unde vrei să locuieşti? Laura inspiră adânc.

— Alexander s-a învoit să comande o corabie pentru domnul Gillan. În viitorul apropiat, când nu voi fi pe mare cu

el, voi locui în Jersey.

Unchiul o privea gânditor.

— Sună perfect. Deşi îmi vei lipsi.

— Sper că nu eşti dezamăgit. Vom veni în vizită cât de des vom putea.

Ochii bărbatului se împăienjeniră.

— Mă bucur să aud asta.

Petrecerea continuă ore în şir, oaspeţii se bucurau de companie, muzică şi mâncare bună, nedorind să se termine prea curând. Alexander şi Laura se duceau din om în om şi îi mulţumeau fiecăruia pentru că venise. Primeau în schimb urări de bine şi îmbrăţişări pline de dragoste. Cât de emoţionat era pentru ei că au fost întâmpinaţi cu atâta căldură!

Muzicanţii continuau să cânte, iar notele se armonizau frumos cu cântecul mării. Pentru o clipă, Laura închise ochii, savura momentul şi îl consemnă în amintirile ei. Lângă ea, Alexander îi şopti:

— E totul bine?

Ea trase aer în piept şi îi zâmbi.

— Foarte bine, dragul meu.

Laura se uită în jur la scena încântătoare şi i se umplu inima de bucurie şi durere. Toată familia ei era împreună: Alexander, mătuşa Susan, unchiul Matthew, mătuşa Lamorna şi Eseld, pe lângă draga miss Chegwin, Jago, Perry, Kayna şi Treeve. Laura nu îşi aducea aminte să mai fi fost atât de fericită vreodată.

Se aplecă spre Alexander.

— Îţi aminteşti când m-ai rugat să îţi descriu amintirea mea preferată?

El încuviinţă din cap.

— Acest moment este acum preferatul meu. El îi zâmbi cu o privire plină de afecţiune.

— Şi al meu.

Iulie 1815

În nordul comitatului Cornwall, Anglia

A

mai trecut un an care a adus cu el neaşteptata întoarcere a lui Napoleon Bonaparte, bătălia sângeroasă de la Waterloo şi cea de-a doua şi, speram, ultima abdicare a lui Bonaparte şi exilul său. Acum că era din nou pace, eu şi Alexander ne-am întors în Trebetherick ca să ne vizităm prietenii şi familia, aşa cum le-am promis.

Mă trezesc devreme în fiecare dimineaţă, aşa cum îmi stă în obicei. Îl las pe Alexander, care încă doarme în fostul meu pat, mă îmbrac în linişte şi ies pe furiş din Fern Haven singură.

Ca pe vremuri, iau la pas plaja Greenaway, fâşia de pământ în formă de semilună aurie, scăldată în apa spumoasă, verde-albăstrui. Urc, cobor şi sar, de la o plajă la alta, de pe stânci în băltoace. Strigătul unui pescăruş îmi atrage privirea, ridic ochii şi admir cerul frumos. Am atâtea motive pentru care să fiu mulţumitoare.

În Cornwall, domneşte vremea caldă, văratică. E viaţă pretutindeni – orzul sălbatic, cu floarea lui galbenă, străjuieşte potecile de-o parte şi de alta, iar limba-peştelui împânzeşte dealurile înverzite. Sunt şi alte plante şi flori delicate care cresc şi pe cele mai dure pietre şi pe cele mai nisipoase maluri. E frumuseţe în jur, în ciuda vremii aspre. Viaţă acolo unde nu ar trebui să crească nimic.

La fel ca aceste plante stoice, şi eu trăiesc din plin, nu doar supravieţuiesc.

La gândul acesta, îmi duc mâna la pântecul rotund. O viaţă nouă prinde contur, slavă Domnului! Familia mea va mai câştiga, în curând, un membru preţios. Dacă e fetiţă, îi vom pune numele după mamele noastre. Dacă e băiat, după taţii sau, poate, după fraţii noştri.

Stau pe stâncă, iar vântul îmi flutură boneta. Îmi dau seama că nu mă mai simt ca o naufragiată. Fie aici, în Cornwall, fie în Jersey sau pe mare, sunt unde ar fi trebuit mereu să fiu: aproape de familia mea lărgită, gata să se

mărească, şi lângă Alexander Carnell.

Mă întrebam mai demult dacă există vreun rost în toată pierderea pe care am suferit-o. Acum ştiu răspunsul. Da!

Cândva, m-am temut că nu îmi voi mai găsi niciodată locul. Dar nu mă mai întreb dacă plutesc sau mă scufund, dacă sunt naufragiată şi nedorită. Înţeleg, în sfârşit, că în mâna lui Dumnezeu şi, acum, în braţele lui Alexander, sunt cu adevărat acasă.

V

a mulţumesc că aţi călătorit cu mine în nordul ţinutului Cornwall, pe paginile acestei cărţi şi în locurile lui reale precum Padstow, Trebetherick şi Rock (cunoscut altă dată ca Black Rock). Pentru cadrul acestui roman, am ales o zonă cunoscută din cauza frecventelor naufragii; unii spun că nu e depăşită decât de Peninsula Şopârlă[1] din sudul ţinutului Cornwall. De fapt, această întindere de coastă mai este numită uneori şi „Şopârla Nordului”. Mi-a făcut plăcere să aflu despre istoria şi tradiţiile acestei regiuni, care acum este cu mult mai dezvoltată decât pe timpurile relatate în roman, acum peste două sute de ani. Azi este o destinaţie turistică populară.

Eu şi soţul meu plănuiserăm să călătorim pe aceste meleaguri, dar pandemia de COVID-19 ne-a constrâns să o anulăm. Atunci, Peter Long, de la Elite Duchy Touring Company, s-a oferit să facă cercetări pentru cadrul geografic al romanului. Îi sunt recunoscătoare pentru ajutor şi pentru cunoştinţele lui pe acest subiect. Le sunt recunoscătoare şi amabililor voluntari de la Muzeul din Padstow pentru că mi-au răspuns, prin e-mail, la toate întrebările.

Dacă v-a surprins să citiţi că oamenii de pe mal nu au sărit în ajutorul celor naufragiaţi sau că mulţi au murit în urma naufra-giilor, să nu uitaţi că, în veacurile trecute, puţini ştiau să înoate şi că perioada despre care vorbim aici este înainte de înfiinţarea Gărzii de Coastă sau de distribuirea în

1 în engleză: Lizard Peninsula (n.tr.).

masă a dispozitivelor de salvare şi a geamandurilor etc. Prima barcă de salvare din Padstow a fost adusă în 1827. Înainte de asta, muncitorii de pe şantierele navale, pescarii şi alţii au făcut ce au putut pentru a-i salva pe cei aflaţi la ananghie, deşi mulţi au pierit.

Multe din personajele acestui roman sunt un produs al ficţiunii. Cu toate acestea, când am citit că un jefuitor legendar, pe nume Tom Parsons, a locuit lângă Padstow, am decis să îl includ în roman. Coliba lui Tom Parsons se află exact pe poteca ce duce în Golful Booby şi este proprietate a The National Trust. Se ştiu puţine despre Parsons. În afară de numele lui, personajul este un produs al imaginaţiei mele.

Philippe d'Auvergne a fost un ofiţer britanic real care a condus o reţea de spionaj din Jersey. Mi-am luat libertatea de a include în roman arestarea curierilor lui, deşi, în viaţa reală, totul s-a întâmplat mai devreme (în 1807). Am schimbat şi numele informatorilor săi. François LaRoche şi Alan Carnell sunt un produs al ficţiunii.

St. Enodoc este un loc real. De la sfârşitul secolului al XVI-lea şi până la mijlocul secolului al XIX-lea, capela a fost, efectiv, îngropată în nisip. Pentru a menţine drepturile la zeciuială şi la ordinare cerute de biserică, vicarul trebuia să ţină o slujbă acolo cel puţin o dată pe an. Prin urmare, el şi enoriaşii coborau în sanctuar printr-o gaură din acoperiş. Până în 1864, nisipul a fost îndepărtat, iar biserica a fost restaurată, în primul rând prin eforturile vicarului de la St. Minver, pastorul W. Hart Smith. Fiul lui a scris ulterior:

Nisipurile ajunseseră mai sus de frontonul de est, umezeala era la ea acasă, stranele erau verzi de la mucegai. Nisipul a fost dat la o parte, bisericuţa a fost curăţată, iar acoperişul schimbat. Îmi aduc aminte eforturile şi energia pe care tatăl meu le-a investit pentru a strânge banii în vederea restaurării clădirii.

Aşadar, deşi personajul lui Matthew Bray este ficţiune, el îl întruchipează pe parohul responsabil de campania care a

reuşit să restaureze capela, împreună, bineînţeles, cu zidari pricepuţi şi alţi meşteri. De asemenea, deşi multe victime ale naufragiilor sunt înmormântate în cimitirele din jur, lespezile vechi sunt greu de citit. Prin urmare, inscripţiile folosite sunt ficţiune, deşi se bazează pe epitafuri reale.

O notă cu privire la cuvintele din comică folosite în acest roman. Poate că aţi citit că o femeie pe nume Dolly Pentreath a fost ultima „vorbitoare de comică” până la moartea ei, în 1777. Cu toate acestea, la câţiva zeci de ani după moartea lui Dolly, au fost identificaţi şi alţi vorbitori, până în secolul XIX. Azi, limba comică trăieşte o trezire. Sper că vorbitorii experimentaţi vor vedea încercarea mea imperfectă de a include câteva cuvinte ca pe un omagiu adus acestei treziri.

Când am auzit despre legăturile celtice antice dintre Cornwall şi Bretania, din Franţa (mai ales regiunea Cornouaille), şi limbile lor similare, am fost surprinsă plăcut şi am decis să includ acest fapt în roman. Regiunea are o istorie lungă, colorată – şi, dacă pot spune, complicată – pe care nu am pretenţia că o înţeleg în detaliu, chiar dacă am făcut cercetări. Cele mai calde mulţumiri Alexandrei Caucutt şi lui Yves Marhic, rezidenţi bretoni, care m-au ajutat cu multă amabilitate cu secţiunile în franceză şi în bretonă. Îi mulţumesc, de asemenea, autoarei Louisa Treyborac. Orice eroare neintenţionată îmi aparţine.

Lista „comorilor” pe care eroina mea le-a strâns a fost inspirată de artefactele pe care le-am văzut la Muzeul Tezaurului Naufragiilor [Shipwreck Treasure Museum] din portul istoric Charlestown, din Cornwall, o vizită obligatorie pentru iubitorii serialului *Poldark*.

Pentru a afla despre primul lagăr construit de englezi pentru prizonieri de război şi cei care au lucrat sau au fost închişi acolo, eu şi soţul meu am vizitat Muzeul din Peterborough, situat la nord de Cambridge, care adăposteşte uimitoarele exponate adunate din lagărul din Norman Cross şi colecţia impresionantă de meşteşuguri

create de foştii deţinuţi (mai ales francezi). De asemenea, de foarte mare ajutor a fost cartea *The Napoleonian Prison of Norman Cross*, de Paul Chamberlain.

Cititorii pasionaţi vor observa o legătură cu romanul lui Elizabeth Gaskell, *Wives and Daughters*, în scena în care micuţa

Laura l-a ajutat pe tatăl ei medic să îngrijească un pacient. Iar rugăciunea lui Alexander din capitolul 19 e inspirată de rugăciunile superbe ale lui Jane Austen.

Pentru descrierile şi termenii din navigaţie, le datorez multă recunoştinţă marinarilor experimentaţi Heidi şi Mark Green, precum şi lui Richard Woodman şi cărţii sale, *A King's Cutter*.

Dacă vreţi să citiţi mai multe despre istoria şi tradiţiile din Cornwall, vă recomand *Cornish Wrecking*, de Cathryn Pearce, şi oricare dintre cărţile citate în epigrafele de la începutul fiecărui capitol.

Le mulţumesc editoarelor mele: Karen Schurrer, Kate Deppe, Jolene Steffer şi Raëla Schoenherr, şi întregii mele echipe de la Bethany House Publishers, inclusiv lui Jennifer Parker, care a creat încă o copertă superbă. Îi mulţumesc şi primei mele cititoare, Carl Weber, Annei Paulson, lui Michelle Griep şi agentei mele, Wendy Lawton.

În cele din urmă, vă mulţumesc *vouă* pentru că aţi citit *Comorile naufragiaţilor*. Primiţi preţuirea mea! Pentru mai multe informaţii despre mine şi alte cărţi ale mele, vă rog să mă urmăriţi pe Facebook sau să îmi vizitaţi website-ul: www.julieklassen.com.

1. V-a plăcut plasarea acţiunii romanului la malul mării? Vă atrag mai mult plajele, munţii, pădurile sau alte tipuri de peisaj?

2. Ce rol au versetele biblice de la începutul cărţii?

„Sau care femeie, dacă are zece lei de argint şi pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa şi nu caută cu băgare de seamă până când îl găseşte? După ce – l-a găsit, le cheamă pe prietenele şi vecinele ei şi le zice:

«Bucuraţi-vă împreună cu mine, căci am găsit leul pe care-l pierdusem.»„ Luca 15: 8 – 9

3. Cine credeţi că este naufragiatul din acest roman? Alexander, Laura sau amândoi? Explicaţi răspunsul.

4. Care e personajul vostru preferat? Dar cel mai puţin preferat? Pe parcursul romanului, v-aţi schimbat părerea despre vreunul dintre personaje?

5. Aţi fost în vizită în Cornwall? Dacă nu aţi fost, sunteţi mai mult sau mai puţin interesaţi să faceţi acest lucru după ce aţi citit acest roman?

6. Ce amănunt istoric (despre traficanţi, prizonierii de război, Cornwall, Jersey, Bretania etc.) v-a stârnit interesul sau v-a făcut să vreţi să aflaţi mai multe? V-a surprins ceva?

7. În capitolul 16, domniţa Roskilly îi spune Laurei: „Mereu ai lăsat să se vadă că vrei să fii oriunde, numai aici nu, de când ai venit prin părţile astea. De ce crezi că nu ai fost niciodată primită cu braţele deschise?” Sunteţi de acord sau nu cu ceea ce spune? A fost dispreţul iniţial al Laurei faţă de Cornwall şi

8.

obiceiurile lui motivul pentru care nu s-a simţit niciodată ca acasă? Sau explicaţiile sunt mai complicate de atât?

8. Alexander a spus că îşi iubeşte fratele şi că vrea să îl ajute, deşi, din punct de vedere politic, aveau divergenţe mari. Este o situaţie relevantă şi pentru lumea de azi? Aţi simţit ceva similar în relaţiile cu membrii familiei sau cu prietenii care cred lucruri diferite şi au alte perspective decât voi?

9. Soţia unchiului Laurei, doamna Bray, a făcut-o să se simtă o străină. Faceţi şi voi parte dintr-o familie mixtă, în urma unei a doua căsnicii sau a unei alte circumstanţe? Dacă da, experienţa voastră e similară sau vă simţiţi acceptaţi şi iubiţi?

10. După ce a suferit o pierdere (moartea fratelui şi a părinţilor ei), încrederea Laurei în Dumnezeu s-a clătinat.

Nu mai credea că Dumnezeu îi ascultă rugăciunile şi că se implică în viaţa ei. Vă zbateţi să perseveraţi în credinţă când vi se pare că

Dumnezeu nu vă răspunde la rugăciuni? Ce i-aţi spune cuiva care trece prin aşa ceva?

Julie Klassen adoră tot ce înseamnă Jane: *Jane Eyre* şi Jane Austen. Cărţile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. A primit trei premii Christy pentru poveşti istorice şi romantice. *The Secret of Pembrooke Park* a fost distinsă cu Minnesota Book Award pentru ficţiune. Julie a câştigat şi Midwest Book Award şi Christian Retailing's BEST Award şi e finalistă a distincţiilor RITA şi Carol. A absolvit Universitatea din Illinois. Julie a lucrat în industria publicaţiilor timp de 16 ani, iar acum e autoare cu normă întreagă. Julie şi soţul ei au doi fii şi locuiesc într-o suburbie din St. Paul, Minnesota. Pentru mai multe informaţii, o puteţi găsi pe Facebook sau pe www.julieklassen.com.

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Ale cui sunt valurile?, de Amanda Dykes

Ascunsă printre stele, de Melanie Dobson

Căminul mult visat, de Lynn Austin

Când o lume întreagă ne desparte, *de* Lynn Austin

Chemarea desertului, de Lynn Austin

Crăciunul la Camton, de Tamera Alexander

De-aş fi în locul tău, de Lynn Austin

Dorinţe nerostite, de Beverly Lewis

Dragoste în Vestul Sălbatic, de Laura Frantz

Locul femeii, de Lynn Auslin *împotriva sorţii*, de Elizabeth Camden *în vâltoarea apelor*, de Lynn Austin

Misterul fotografiei, de Beverly Lewis

O comoară nebănuită, de Tamera Alexander

O perlă în nisip, de Tessa Afshar

Pârâul Fermecat, *de* Lynn Austin

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Râul misterios, *de* Beverly Lewis

Scrisori de dragoste, *de* Beverly Lewis

Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Şoaptele vântului, de Melanie Dobson
Talazul iubirii, *de* Beverly Lewis
Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin
Umbre hăituite, *de* Lynn Austin
Un *Crăciun de neuitat*, *de* Julie Kşassen
Colecţia *Raftul clasic*:
Ben-Hur. De Lewis Wallace
Călătoria Creştinului şi Călătoria Creştinei, de John Bunyan
Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, *de* John R. Carling
Coliba unchiului Tom, *de* Harriet Beecher Stowe
Marele pescar, *de* Lloyd C. Douglas
Mândrie şi prejudecată, Jane Austen
Quo vadis, de Henryk Sienkiewic. Seria *Anotimpurile inimii*, *de* Janette Oke (4 volume) Seria *Cântecul Acadiei*, *de* Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume) Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, *de* Tamera Alexander (3 volume) Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume) Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume) Seria *Conacul Belmont*, de Tamera Alexander (1 volum) Seria *Moştenirea din lancasler County*, de Beverly Lewis (3 volume) Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume) Seria *Planlaţia Belle Meade*, *de* Tamera Alexander (3 volume) Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume) Seria *Soţiile patriarhilor*, *de* Jill Eileen Smith (3 volume) Seria *Soţiile regelui David*, *de* Jill Eileen Smith (3 volume) Seria *Surorile Shenandoah*, *de* Michael Phillips (4 volume) Seria *Trilogia Genezei*, *de* Kacy Barnett-Gramckow (3 volume) Seria *Valuri de îndurare*, *de* Lynn Austin (2 volume) Seria *Verişoarele Carolina*, *de* Michael Phillip (4 volume) Seria *Vestul canadian*, *de* Janette Oke (6 volume)

Lăsată să plutească în derivă pe valurile sorții de moartea timpurie a părinților ei și cu sufletul sfâșiat de întrebări fără răspuns, Laura Callaway locuiește acum cu unchiul ei și cu soția nesuferită a acestuia, în nordul comitatului Cornwall. Aici se simte ca un naufragiat, privită mereu ca o venetică, cu toate că tânjește atât de mult să se integreze.

În timp ce prădalnicii caută bunuri de valoare pe coasta veșnic măturată de vânturi a Cornwalului – cunoscută pentru multele naufragii care au loc aici și pentru prea puținii supraviețuitori ai acestora – Laura caută indicii despre victime, ca să poată să le scrie rudelor lor cele mai apropiate și să poată astfel să înapoieze proprietarilor de drept bunurile găsite. Când un bărbat este aruncat de val pe plajă, în urma unui naufragiu, Laura acționează în grabă pentru a-l apăra de un hoțoman localnic care voia să-i facă de petrecanie.

În vreme ce Laura, ajutată de o vecină, are grijă de supraviețuitor, observă că acesta poartă pe trup niște răni tare ciudate și, deși vorbește într-o engleză îngrijită, rod al unei educații alese, are un accent aparte. Valurile aduc la mal și alte indicii, iar Laura ajunge repede să își dea seama că omul nu este cine pare a fi. În ciuda dovezilor care-l incriminează, bărbatul misterios se poate să fie singura ei șansă să afle adevărul cu privire la soarta părinților ei. Sub amenințarea primejdiei din toate părțile și trebuind să recunoască atracția care prinde contur între ei, va reuși Laura să-și găsească vreodată răspunsurile pe care le caută cu îndârjire?

Julie Klassen este o romancieră de origine americană căreia îi place să scrie despre poveștile romantice din epoca pre-victoriană. Mai multe dintre romanele ei au fost distinse cu bine-cunoscutul premiu Christy. Aprecierile pentru lucrările ei i-au adus și alte premii literare, dintre care amintim Minnesota Book Award, Midwest Book Award și Christian Retailing's BEST.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-231-6